Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

OKTOBER 1965

Nummer 1.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

De zin van het gebeuren

Psychische belemmeringen

OCCULTE PRAKTIJK

Occultisme en magie

Waanvoorstellingen

Openheid

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

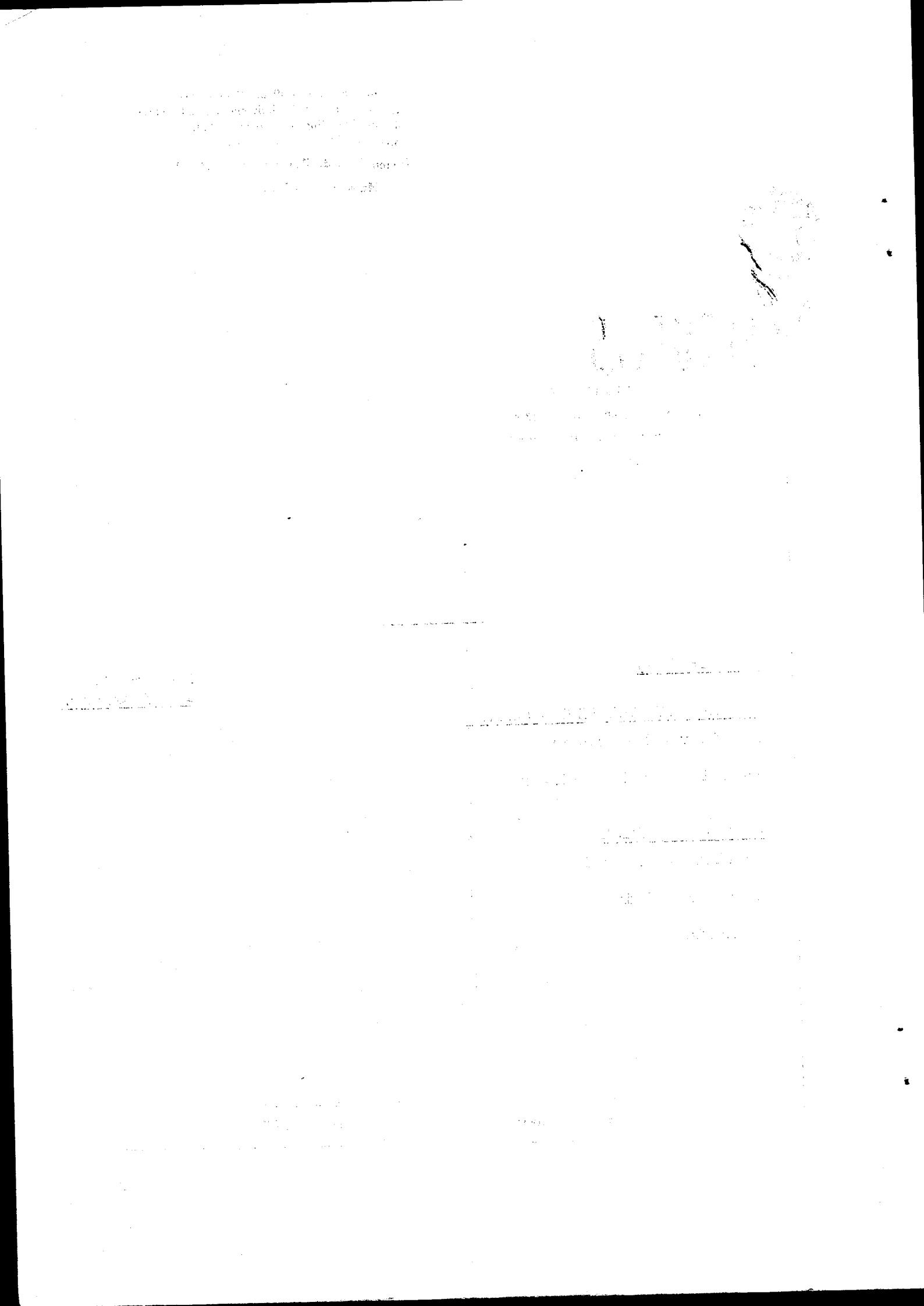

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Eerste Les.

DE ZIN VAN HET GEBEUREN.

Dat er op aarde op het ogenblik zeer veel verandert, weet iedereen. Het waarom zal de meesten minder duidelijk zijn. De totale samenhangen ontgaan over het algemeen de mens, indien hij geen bijzondere geestelijke inwijding of een bijzonder geestelijk inzicht heeft verkregen.

Als wij vanuit het menselijk denken de wereldproblemen benaderen, dan doen zij zich overweldigend en uitermate belangwekkend en belangrijk voor. Als wij ditzelfde doen vanuit een geestelijk standpunt, dan is er reeds een zekere verandering van waarden waarneembaar. Trachten wij vanuit het totaal (dus vanuit het kosmisch bestaan) het wereldgebeuren te benaderen, dan blijkt dat alles, wat er in deze dagen gebeurt, deel is van een grotere en langere ontwikkeling; en dat deze ontwikkeling voor de eenling een zeer bepaalde zin heeft. Op het gevaar af dat u meent dat ik bekende materie aansnijd, wil ik dit punt daarom allereerst vanuit kosmische zin beschouwen en formuleren.

God is. God is buiten ruimte, buiten tijd. Hij is eeuwig. Zijn schepping is voor Hem de directe uiting van Zijn wezen. Het is dus Zijn wereld, beantwoordend aan de eigenschappen van Zijn wezen. Het is duidelijk dat buiten ruimte en tijd ideeën als bewustwording, evolutie en ontwikkeling niet kunnen bestaan. Het is daar: iets is of iets bestaat niet. God ziet in alles de volmaaktheid.

De volmaaktheid van ons wezen is onze innerlijke werkelijkheid. Achter deze innerlijke werkelijkheid ligt dan voor ons het proces der realisatie, waardoor wij langzaam maar zeker groeien naar het begrip van ons eigen wezen en ten slotte ook naar de interrelatie tussen dit wezen en al het overige dat in de eeuwigheid aanwezig is.

Dit lijkt een zeer ingewikkeld iets. Maar indien wij vanuit de volmaaktheid zouden schouwen naar het gebeuren, dan is het dus slechts een openbaring van het bestaande. En dat lijkt mij juist in deze tijd, die menselijk gezien zo grote veranderingen met zich brengt, zeer belangrijk. Er is geen sprake van iets nieuws of van een vernieuwing. Er is slechts een andere openbaring van het Zijnde.

Een tweede punt, dat wij vanuit hetzelfde standpunt kunnen bezien, hangt samen met het voor u algemeen bekende begrip van reïncarnatie.

Reïncarnatie is het hernieuwd leven op aarde. Maar wat is de zin van die reïncarnatie? Kennelijk een scholing. Iemand, die op een gegeven ogenblik op aarde leeft en daarbij de voor hem bestaande mogelijkheden niet weet uit te buiten, niet weet te komen tot een verdieping van zijn innerlijk besef en tot een juistere houding tegenover al datgene, wat rond hem bestaat, zal - herboren - met dezelfde problemen moeten worstelen, totdat hij slaagt.

Het is duidelijk dat het menselijk bestaan zo rijk is, dat haast niemand in een enkel leven een voldoende begrip en bereiking weet te verwerven . om zich aan de noodzaak van het stoffelijk mens-zijn geheel en al te kunnen onttrekken. Degenen, die nu op aarde leven, zullen dus voor een groot gedeelte gereïncarneerde zielen zijn. En dezen hebben in het verleden dus hun eigen problemen moeten oplossen. Ze zijn daarin niet of slechts ten dele geslaagd. Terugkerend in de wereld is voor hen het oplossen van een opgave, die eens niet kon worden volbracht, noodzakelijk geworden. Dat is de stimulans, de drijfveer. Slagen ze er ook nu niet in, dan zullen ze weer incarnaren. En daarom zeggen wij:

Directe reïncarnatie is alleen voor de bewuste mogelijk. Naarmate men een groter aantal vaste begrippen en waarden in zich draagt, zal de incarnatie-tijd langer zijn. Iemand, die in dit leven eigenlijk geen vorming heeft ondergaan, kan reeds na 7 tot 50 jaren ongeveer weer op aarde verschijnen.

Ik heb hiermede al iets van de zin van deze tijd aangestipt. De problemen uit het verleden en het heden hebben ongeacht de schijnbare verschillen een grote overeenkomst. Eens was het probleem om een menselijke broederschap te vinden. Het vinden van een gezamenlijke houding t.a.v. het Goddelijke en een algemene erkenning van bepaalde kosmische en goddelijke wetten. Men is niet geslaagd. Dan zal diezelfde opgave in deze tijd een allereerste rol spelen. En ofschoon niet een ieder, die op het ogenblik op aarde is - dat is duidelijk - uit Egypte kan stammen, zou ik dit land en enkele verhalen daarover als voorbeeld willen nemen.

In Egypte is het meest bekende verhaal wel de confrontatie-politiek van Mozes t.a.v. de Pharao. (U ziet, ik prefereer de moderne formulering.) Mozes vraagt 7 maal: "Laat mijn volk gaan." Elke keer zegt Pharao: "Neen"; en er komt een plaag. Die plagen nemen in intensiteit toe. De laatste ervan is rampzalig: het sterven van al wat eerstgeboren is in het land van Egypte.

In deze tijd wordt diezelfde vraag gesteld. Er is nu misschien geen Mozes, omdat er ook geen Pharao is. Maar er is een wereldgezag; en dit wereldgezag wordt geconfronteerd met een geestelijk gezag. Het geestelijk gezag, dat - let wel - niet godsdienstig of wetgevend is, maar berust op de innerlijke vrijheid van de mens, stelt telkenmale weer de eis: laat mijn volk gaan. De maatschappij antwoordt hierop steeds weer met een: dat is onmogelijk. En juist dit ontkennen van de mogelijkheid dat persoonlijke vrijheid (geestelijke maar ook lichamelijke persoonlijke vrijheid) bestaanbaar is in de hedendaagse wereld, voert tot de vele conflicten, die in de komende tijd zullen optreden en die voor een groot gedeelte reeds in verschijning zijn getreden. Hier is die incarnatie-kwestie dus eigenlijk wel zeer belangrijk.

Het is opvallend, dat een groot aantal van de thans regerenden incarnaties zijn uit de grote rijken van Peru en Mexico en uit de toch ook zeer belangrijke Egyptische, Babylonische en Indische dynastieën. Wij hebben dus te maken met het verleden, dat zijn besef van heerschappij en binding wil uitdrukken in de wereld. We hebben daartegenover staan: het groeiend bewustzijn, dat een persoonlijke vrijheid noodzakelijk is. Dit conflict zal juist daar, waar de mensen geschillen veroorzaken één van de hoofdrollen spelen.

Naast deze kwestie van incarnatie zijn er natuurlijk ook andere elementen. U hebt meer dan voldoende gehoord - naar ik aanneem - over de verschillende cycli, die van uit de kosmos (uit sferen en stralen) de aarde bereiken. Maar velen zien deze dingen als veroorzakers van het gebeuren; en dat is niet waar.

Er is een kracht aanwezig, b.v. electriciteit. U kunt die gebruiken om licht te ontsteken. We kunnen haar ook gebruiken om een electrische stoel in werking te stellen. Het is de mens, die de cyclische verschijnselen moet verwerken. En zo ziet u reeds in het eerste deel van dit be-

toog, dat je als mens eigenlijk direct bent betrokken bij een veel groter kosmisch gebeuren; en dat de fase, die op het ogenblik op deze wereld kenbaar wordt, eigenlijk een herhaling is van bepaalde krachten en noodzaken uit het verleden.

Nu is er een tweede element, dat in deze dagen een heel grote rol is gaan spelen. Doordat er een gebrek aan persoonlijke geestelijke binding is ontstaan, is voor velen het incarnatie-tempo aanmerkelijk versneld. Er is geen vast geloof, geen vaste overtuiging. Er is zelfs geen vaste waarde van kwaad- of goedwillendheid. Er is een laisser faire, een zich laten drijven door de omstandigheden, een wat schaapachtig volgen van de leiders, waardoor het ego van de mens het leven kan verlaten, zonder daaruit voor zich eerst conclusies te moeten trekken. Dat betekent dat voor velen de reïncarnatie-tijd op het ogenblik op rond 50 jaar wordt gesteld. Daarnaast incarneren nu ook uit het dierenrijk vele zielen in de mensheid, omdat die een overmatige mogelijkheid tot incarnatie biedt en er dus een restant overblijft dat door de minst bewuste entiteiten kan worden gebruikt om in menselijke gedaante op de wereld te komen.

Wat moeten wij dan van dit alles denken?

In de eerste plaats dit: De tijd van vandaag is gelijktijdig een afrekening en een mogelijkheid tot een nieuw begin.

In de tweede plaats: Ongeacht kosmische en andere invloeden is het de mens, die bepaalt hoe deze krachten en invloeden op aarde tot uiting komen. Het is de mensheid en het gemeenschappelijk besef van de mensheid die bepalend zijn voor het gebeuren. De invloeden zijn daarbij eigenlijk secundair.

In de derde plaats: Juist omdat het verleden, dat zich nu doet gelden, voor een groot gedeelte georiënteerd is geweest op de magie, op de wereld van het occulte en het paranormale, terwijl de huidige wereld op de wetenschap is gegrondvest, zal er tussen de vroegere tovenarij, de magie van de priesters, de bezetenheid door tempelgeheimen en de hedendaagse tendensen van het z.g. redelijk denken en leven een grote overeenstemming bestaan.

In de vierde plaats: De oplossing van de problemen van deze tijd kan alleen geschieden volgens de waarden, die reeds in het verleden als noodzakelijk werden erkend.

Nu wij vanuit het kosmische hebben getracht de zaak te benaderen, moeten wij dit ook doen vanuit het geestelijke: het bestaan, dat nog een incarnatie-mogelijkheid in zich draagt.

Voor de geest is de wereld opgebouwd uit harmonieën en disharmonieën. Elke harmonie, waarvoor geen bepaalde nadere kwalificatie noodzakelijk is (alleen harmonie dus) is voor de geest aanvaardbaar, begerenswaard en een kracht die moet worden bevorderd.

Elke disharmonie, ongeacht om welke redenen en motiveringen zij bestaat, is voor de geest niet aanvaardbaar. Deze geest nl. heeft behoefte aan een stabilisatie van de wereld, omdat zij hiermede voor zich een stabilisatie tegenover de wereld bereikt. Wanneer die wereld haar harmonieën en disharmonieën blijft voortzetten, zal een geest die incarneert komen te staan voor vele nieuwe problemen. Haar contacten met de mensheid zullen vele verwarrende invloeden ontvangen. Er zullen elementen in zijn, welke die geest niet meer kan begrijpen. Dat zij dit tracht te voorkomen, is - zou ik zeggen - zeer aanvaardbaar. Want voor haar is de bewustwording nog verbonden met de menselijke en de stoffelijke wereld.

Om deze binding voor zich op de juiste wijze tot stand te brengen, probeert zij overal in te grijpen waar een disharmonie is. Eerst zal zij dit natuurlijk doen op haar eigen terrein. Zij tracht de voor haar z.g. kwade machten (de disharmonische factoren) uit te bannen. Daarnaast tracht ze op aarde de disharmonische gebeurtenissen in betekenis te doen verminderen. En aangezien voor haar de harmonie niet is gelegen in het gebeuren maar in de innerlijke toestand van de mens, in het menselijk denken en het

gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid, zal zij in vele gevallen het gebeuren trachten te beïnvloeden, opdat er in de mens een toestand ontstaat, die zij als harmonie kan erkennen.

Ook u bent geest. Ook voor u gelden - al bent u er zich niet van bewust - de noodzaken tot realisatie en bewustwording. Ook voor u is het nodig een conclusie te trekken uit uw eigen bestaan en te komen tot een erkenning omtrent het eigen ego. U zult dus zonder het te weten in vele gevallen meewerken aan dergelijke geestelijke impulsen. Hierin ligt echter een groot gevaar.

De geest tracht de gedachtenwereld van de mens te vormen. Maar de gedachtenwereld is nog lang niet altijd de dadenwereld. Er zijn mensen, die hun gehele leven wijden aan de vrede en daarom hun hele leven strijden. Dat hier dus een verschil ligt tussen de stoffelijke praktijken en de geestelijke intentie en mogelijkheid, kan niet worden ontkend.

Voor u betekent dit dat uw innerlijke gevoelens en reacties vaak beter passen bij de werkelijkheid, zoals de geest die ziet dan bij de uiterlijkheden. Daar, waar in uw eigen wezen een overeenstemming tussen denken en daad bestaat, daar is voor de geest de harmonie volledig uitgedrukt. Ze is het ermee eens; ze is er gelukkig mee. Daar, waar u het goede denkt maar het verkeerde doet (een toestand, die op aarde veelvuldig wordt aangetroffen), zien wij dat de mens gelijktijdig zichzelf a.h.w. vormt voor een volgende incarnatie (want zijn gedachtenleven is immers vormend voor zijn bewustzijn), terwijl hij in de stof voor zich disharmonieën schept en daardoor dus voor de volgende incarnatie ook bepaalde proeven en problemen doet ontstaan. Dit is een kwestie, die voor de geest misschien niet zo belangrijk is. De menselijke geest echter heeft daarmee wel onmiddellijk te maken. Zolang er tussen uw daden en gedachten een te groot hiaat bestaat, zult u niet gelukkig zijn.

Ten laatste dit: De geest ziet harmonieën en disharmonieën. Maar zij ziet ze niet alleen in de eenling. Voor haar is het totaal van de mensheid een geheel, dat in een aantal delen kan uiteenvallen. Denkt u aan rassen en dergelijke groeperingen. Voor haar is het dus belangrijk dat het denken van allen harmonisch wordt. En daarin vergist ze zich wel eens. Zij kan een gelijke denkwijze bij twee verschillende rassen als harmonie zien, terwijl beide zich op een soort rassen-suprematie beroepen en dus t.o.v. elkaar in de praktijk vernietigend en dus disharmonisch werken. Er zijn grotere en bewustere geestelijke krachten, die hier dan nog wel de nodige leiding geven. Een van de meest bekende is de Witte Broederschap, die zowel in de stof als practisch in alle sferen leden telt. De andere zijn minder bekend, zoals de Orde van de Ster, de z.g. Broederschap van het dubbele Kruis, die zich op een andere wijze bezighouden met de mensheid.

Het lot van de mensheid wordt gestimuleerd door de geest. Maar de geest baseert zich op het erkende denken en de daarin optredende harmonieën.

Dan komen wij nu aan het derde deel van deze les: de mens zelf.

U kunt zeggen: Ik besta als eenling. Dit is maar ten dele waar. Als eenling kunt u alleen bestaan dank zij, door middel van en gevormd door uw omgeving. Dat wil dus zeggen, dat er naast een persoonlijk lot een gemeenschappelijk lot bestaat, dat hele volkeren, ja, desnoods de gehele mensheid kan omvatten. De waarden, die hierin zijn gelegen, treffen we aan in wat wij noemen het bovenbewustzijn: het gemeenschappelijk denken. Dit is een reservoir van krachten en ideeën, waaruit een ieder op zijn beurt put. De een uitvoeriger, de ander minder uitvoerig. Kunt u als persoon, als "ik"-heid het geheel van die invloeden in uw eigen leven inpassen en desondanks harmonisch blijven, dan heeft u in de bewustwording een stap vooruit gedaan. Maar u bent ook voor de wereld belangrijk. U geeft een zekere integratie van waarden, die tot uiting kan komen in filosofische ontdekkingen maar ook in natuurkundige en biologische vondsten. Het kan een

groter begrip maar ook een groter technisch kunnen voor anderen mogelijk maken.

De meest belangrijke punten zijn als volgt samen te vatten:

1. De eenling bestaat, zoals hij nu op aarde is, alleen krachtens zijn omgeving.
2. Er is geen persoonlijke bewustwording mogelijk, zonder dat deze mede als mogelijkheid in het milieu ligt.
3. Een beheersing van het milieu is alleen dan mogelijk, indien men met het totale denken van dit milieu een voldoende harmonie heeft.
4. Tegen elke redelijke en stoffelijke maatstaf in zal die beheersing mogelijk blijken en zal de harmonie gehandhaafd blijven ondanks alle stoffelijke strijdigheden.
5. In de schijnbare redelijkheid van het menselijk bestaan worden vanuit het bovenbewustzijn vele niet-redelijke factoren geprojecteerd. Het zijn deze niet-redelijke factoren, die vaak bepalend zijn voor de handelwijze van de mens en vooral voor de reacties van grote groepen mensen ten opzichte van elkaar.

Met deze punten heb ik natuurlijk nog niet de kwestie van de kosmische invloed aangeroerd, zoals de mens die ondergaat. Maar de mens is zich daarvan meestal niet bewust. Wanneer een kosmische of geestelijke werking van hoge orde de aarde beroert, zal deze zich het eerst manifesteren in het gemeenschappelijk bewustzijn. Zij zal binnen dit bewustzijn door een ieder in diens eigen termen worden vertaald. Het resultaat is, dat de mens vaak een gevoel van of een streven naar harmonie kent, die teniet wordt gedaan door zijn tegenstrijdige interpretaties ervan.

En nu een ogenblikje naar de wereld van vandaag.

We hebben u al gezegd, dat dit verenigingsjaar vele revoluties kent en dat de neiging tot onredelijkheid en dictatuur practisch overal zal toenemen. Het zal u duidelijk zijn, dat dit ergens in het bovenbewustzijn van de mens moet zijn vastgelegd. De oorzaak ervan is een grote reeks kosmische en geestelijke invloeden, die in zeer korte tijd en met grote intensiteit deze wereld hebben beroerd. Men kan dit omschrijven als een soort gistingsproces.

Het denken is veranderd. Ook uw eigen denken, uw gevoelsreacties hebben in de laatste tld een verandering ondergaan. Omdat deze algemeen is, wordt ze meestal niet zo duidelijk beseft en erkend. Maar de praktijk (de dadenwereld) heeft deze gisting niet direct overgenomen. Er ontstaat dus een toenemende tegenstrijdigheid tussen de praktijk a.h.w. en de innerlijke waarheid, of zelfs maar de theorie zoals men zich die innerlijk voorstelt.

Het feit, dat men oude waarden tracht te hanteren en daar, waar ze niet meer bruikbaar zijn te vernieuwen, moet leiden tot grote verschillen en onregelmatigheden.

Indien u b.v. denkt aan de nu algemeen interessant geachte vraag: Hoe gaat het met onze vriend Soekarno? dan denkt men onwillekeurig aan een tot uiting komen van iets, dat reeds lang aanwezig was. Toch is dat niet helemaal waar. Wat in het volk aanwezig is, is veel meer een gelatenheid; en deze heeft juist bij het eenvoudige volk de honger naar kennis aangemoedigd. Dat wil dus zeggen, dat het gehele volk van Indonesië een betrekkelijk snelle omwenteling doormaakt, waarbij het eigen standpunt t.a.v. de overige wereld misschien nog wel niet een reële is, maar toch reëler kan worden. Het isolement van de massa is verbroken, terwijl gelijktijdig in Indonesië de armoede en de problemen van die massa zijn toegenomen. Dit geldt voor bijna het gehele volk.

Wat u op het ogenblik ziet, is eerder een strijd om de macht, waaraan het volk geen deel heeft. Wij mogen ons dus niet gaan bezighouden met de vraag: Zal Soekarno het houden of niet? Zeer waarschijnlijk houdt hij het ten slot-

te wel, want iedereen hijst altijd graag de vlag in top; en Soekarno is op het ogenblik de emotionele vlag van Indonesië.

Maar wat is de achtergrond? Wat zal deze omwenteling in het volk gaan betekenen?

In de eerste plaats een meer algemene realisatie van de werkelijke betekenis der omstandigheden. De omkoperij, als iets normaals aanvaard, wordt met wat andere ogen bezien. Het machtsmisbruik - eens aanvaard zoals men rampokkers en andere ongelukken en natuurrampen accepteerde - wekt nu een zekere tegenzin. Het volk krijgt dus meer besef van zijn mogelijkheden en gelijktijdig zal het deze mede richten op eigen behoeften en omstandigheden. Dit is dan in Indonesië.

Maar de emotionele waarde, waarmee men de laatste tijd vertrouwd is geraakt - en dit is grotendeels te wijten aan de veranderingen die men doormaakte tijdens de Japanse bezetting - laten nog niet toe dat hier eenvoudig vrijheid ontstaat. Wat er tot stand komt, is een verplaatsing van de politieke en nationaal gerichte gevoelens naar de religieuze of politiek-religieuze groeperingen en gevoelens. Wij moeten dus rekening houden met het optreden van de Islâm als een strijdbaarder macht in Indonesië dan tot nu toe en ook met meer directe conflicten tussen de verschillende godsdiensten. We moeten vooral ook rekening houden met een falen van samenwerkingen, die op een compromis waren gebaseerd en tot nu toe hanteerbaar bleken. Ik werk dit voorbeeld voor u uit, omdat het recent is.

Maar laten wij nu het toneel verleggen naar Nederland.
In het Nederlandse volk zijn er een groot aantal factoren aanwezig, die buitengewoon belangrijk zijn. Je zou het oppervlakkig bezien misschien niet zo zeggen, maar de doorsnee-Nederlander heeft een gevoel voor recht en een gevoel voor de naaste. Hij heeft besef van het begrip vrijheid, ook al brengt hij dit niet in praktijk. En daarnaast heeft hij een gezonde eerbied voor prestatie.

Nu is op het ogenblik in Nederland het systeem daartegen gericht. Dat heeft niets met de politiek te maken. Het heeft eerder te maken met de wanhopige pogingen van Nederland om in de wereld een belangrijkheid te bereiken, groter dan door de eigen mogelijkheden gerechtvaardigd is. Het is de opschepperij, die ook zo menige Nederlander op een zeer decente manier pleegt eigen te zijn.

Nu is dit alles in strijd met de directe verlangens van het volk. En dan denk ik niet alleen aan uw belastingmaatregelen, die misschien niet zo ingrijpend en belangrijk zullen zijn als menigeen denkt. Ik denk hier eerder aan het systeem, waardoor meer en meer elk ikje met zijn persoonlijke mogelijkheden en rechten onderdanig wordt gemaakt aan iets, wat men het gemeenschappelijk belang noemt, maar wat door de meesten niet meer als zodanig wordt beschouwd. Hier krijgen we dus ook een revolte.

Hoe kan die revolutie zich uiten? Wij zien bij de gewone mensen in Nederland - enkele kleine groepen uitgezonderd - een veel grotere tolerantie tegenover anders-denkenden en mensen van een ander ras dan wij ons eigenlijk zouden kunnen voorstellen. Er zijn gedachtenwisselingen mogelijk geworden tussen mensen van een ander ras of van een ander geloof waar we een 30 à 40 jaar geleden absoluut geen contact, ja, zelfs alleen vijandigheid zouden hebben aangetroffen. In Nederland is dus ook sprake van een leren. En dat leren is door de omstandigheden in de richting gedrongen van een "zorg voor jezelf". Maar dat "zorg voor jezelf" gaat gepaard met een poging om ook een ander aan zijn recht te helpen, om ook een ander zijn vrijheid dan toch maar te gunnen. Het resultaat is, dat er evenals in Indonesië een groot verschil bestaat tussen de uiterlijke maatschappelijke vorm en de daarin plaatsvindende innerlijke ontwikkeling. En zoals dit in Indonesië tot een wonderlijke revolutie aanleiding zal zijn, zo mogen wij ook in Nederland rekenen op een soort revolutie. Wij moeten in de komende paar jaren rekenen op ontstellende wijzigingen in het volksgevoel en het

volksoptreden.

Geestelijk is de achtergrond van dit alles gunstig en belangrijk. Wanneer men door de uiterlijkheid heen toch kan komen tot een zekere harmonie en vervolgens deze harmonische denkwijze langzaam maar zeker gaat omzetten in een praktijk, die niet is gebaseerd op geweld (het meer primitieve) maar die is gebaseerd op een eerlijk pogen om metterdaad een vrijheid te bereiken zonder een ander te schaden, dan moeten wij spreken van een bewustwording, die problemen uit vele incarnaties oplost.

Interessant is dit alles zeker. Belangwekkend wordt het eers, als wij dit in verband met de gehele wereld beschouwen. Schijnbaar is er sprake van een grotere integratie. Men gaat elkaar meer als gelijkwaardig erkennen en behandelen. Er is een einde gekomen - zoals men zegt - aan het kolonialisme. Dat is natuurlijk niet helemaal waar, maar de mentaliteit is in ieder geval gericht tegen dit regeren en uitbuiten van minderwaardige of schijnbaar minderwaardige beschavingen. In feite zal de eerste reactie hierop zijn: een veel scherpere formulering van het groepsbewustzijn per ras, per groep, per natie. Wij moeten dus rekening houden met een groeiend isolationisme van de verschillende rassen en staten.

Het is misschien jammer dat ideeën, zoals een absoluut verenigd Europa, daarbij op het ogenblik op de achtergrond raken. Maar ook dit is goed, want in dit geheel komt een "ik"-erkenning tot uiting. Je moet een zeker respect voor jezelf hebben om jezelf in waarheid te kunnen aanvaarden en erkennen. Een heel groot deel der wereldbevolking had deze waardering voor zichzelf in feite niet. Nu kan zij haar gewinnen; en dat is de eerste eerlijke confrontatie met je eigen persoonlijkheid en wezen als volk, als ras, als mens; en daarbij de eerste mogelijkheid voor deze volkeren om een harmonie te winnen in positieve zin en niet slechts in negatieve zin door daadloosheid.

Uit dit alles zijn enkele conclusies te trekken voor het meer alledaagse gedrag, het meer practische leven van de mens in deze dagen. Ik wil ook deze puntsgewijs aanduiden.

a. Besef, dat strijdigheid tussen denken en daad een groter nadeel is voor mens en mensheid dan een schijnbaar niet geheel harmoniëren met de geldende stellingen van gedachte èn daad.

b. Realiseer u, dat de plaatsvindende processen van omwenteling en verandering ten doel hebben het persoonlijk besef van eigen waarde en betekenis bij de eenling en bij delen der mensheid te vergroten. Wees daarom niet bang voor de persoonlijke en misschien agressieve en luidruchtige uitingen van andere personen, volkeren of rassen. Beschouw ze als een noodzakelijk deel in de ontwikkeling.

c. Probeer u niet te veel te haasten om de wereld of uzelf plotseling volmaakt te maken. De neiging tot perfectionisme en overheersing, juist uit die zelferkenning ontstaan, zal zich in vele gevallen laten gelden.
Bedenk, dat u veel tijd hebt, want dit moment van bestaan is er maar één in een reeks, waarvan u het aantal ten hoogste door uw eigen innerlijke prestaties bepaalt.

d. Het heeft geen zin boos te zijn op anderen, omdat zij aan hun aard of persoonlijk besef gevolg geven. Het heeft wel zin voor uzelf een groepering of een contact te zoeken, waarin een zo groot mogelijke harmonie denkbaar is. Deze harmonie mag niet alleen bestaan uit woorden of uit gedachten. Zij moet ook metterdaad tot uiting komen, zodat men niet alleen dezelfde gedachten deelt, maar met een zekere gemoedelijkheid, gezelligheid en onderling begrip ook elkaar in de meer wereldse zaken kan benaderen.

e. Daar het magisch element uit het verleden via de incarnatietrappen in het heden een zeer grote invloed heeft, is het goed u te

realiseren, dat zoals eens ook nu veel van hetgeen vaststaat en zeker wordt genoemd eigenlijk bijgeloof is. Dat veel van hetgeen men nu als noodzakelijk geheim beschouwt in feite de verhulling is van onvermogen of onbelangrijkheid.
Laat u daarom door deze stelling van zekerheden, door het spreken over diepe geheimen dus niet misleiden. Alleen de feiten en de feitelijke harmonie tellen.

f. Ga in uw denken en uw geestelijk streven niet uit van een beïnvloeding door b.v. alleen gedachtenkracht. Ga uit van een persoonlijk en zo volledig mogelijke beïnvloeding van en harmonie met uw milieu door een samenvoegen van daad en denken.

Vermijd in deze dagen alle uitzenden van gedachtenkracht, dat niet direct voor u practische mogelijkheden in eigen leven en materie biedt.
(Misschien dat ik dit laatste punt nog even mag verhelderen.)

Alles, wat men als gedachte uitzendt, is een vormende kracht, een invloed in het totaal bewustzijn van de mensheid. Dat is waar. Maar wanneer wij een gedachte uitzenden, die wij niet kunnen verwezenlijken, dan bestaat zij niet als een reëel feit in het gemeenschappelijk bewustzijn. Zij bestaat als een droombeeld, als een illusie of een ideaal. Deze dingen kunnen wel wat goeds uithalen, maar ze dragen te veel een element van onwerkelijkheid in zich.

Iemand, die wereldvrede uitzendt en vervolgens ruzie maakt met zijn huisgenoten, heeft kennelijk een illusie uitgezonden, En wanneer hij zich weer concentreert op wereldvrede, zal dat feit in de krachten, die hij uitzendt - ongeacht zijn mooie formulering - een rol spelen. Daarom is het dus zeer belangrijk, dat u zich beperkt.

De mens kan veel meer dingen denken dan hem op het ogenblik mogelijk zijn. Maar er zijn hem veel meer dingen mogelijk dan hij waar maakt. Door de nu bestaande mogelijkheden uit te buiten en deze als een geestelijke kracht in de wereld te zenden, brengt hij een onmiddellijke reactie-mogelijkheid bij anderen tot stand. Hij brengt verder een harmonie tot stand, niet alleen met geestelijke krachten of met mensen die gelijk denken, maar met alle bestrevingen, handelingen, ja, zelfs met situaties en voorwerpen, die met het streven harmonisch zijn.

Ik wil niet zeggen, dat u zo de wereld kunt veranderen, maar u kunt ongetwijfeld uw eigen bewustzijn en harmonie vergroten en de groep, waartoe u behoort tevens enigszins in die richting mede beïnvloeden.

Deze inleiding samenvattende:

De geestelijke waarden en achtergronden van het wereldgebeuren, zoals het nu bestaat, zijn van zeer groot belang, omdat deze tijd een samenvoeging is van vele verschillende tijdsincarnaties en daarom de mogelijkheid biedt vele problemen uit het verleden tot een oplossing te brengen.

De problemen uit het verleden zullen dus in deze tijd ook herontstaan.

De oriëntatie van het ego kan alleen maar zijn op een persoonlijke erkenning van het "ik", van de God in het "ik" en gelijktijdig een erkenning van de grootste harmonische waarde, die er voor het "ik" bestaat met de gemeenschap en die practisch mogelijk is.

-:-

PSYCHISCHE BELEMMERINGEN.

Er bestaan wat men noemt vele psychische remmingen en belemmeringen, die het de mens eigenlijk onmogelijk maken om in zijn wereld, zijn milieu of zelfs maar in zichzelf vrede en geluk te vinden. Wat is eigenlijk het belangrijkste punt? Waar komen die dingen vandaan?

Psychische belemmeringen zijn over het algemeen het resultaat van een verkeerde scholing of een verkeerde opvatting. Als iemand altijd wordt geleerd dat hij zijn aanzien naar buiten toe moet tonen, dan zal hij op het ogenblik dat hij dit niet meer kan doen volgens zijn eigen opvattingen (en dat behoeft nog niet eens waar te zijn) doodongelukkig zijn. Hij zal alle pogingen doen om die waardigheid te handhaven ten koste van zichzelf.

Een psychische belemmering kunnen wij ook vaak zien in het onvermogen om de mening van een ander te accepteren. Als je in je jeugd b.v. bent geconfronteerd met een soort gezag dat je in geen geval kunt aanvaarden, dan zul je op den duur alle gezag met het onaanvaardbare associëren. Het resultaat is, dat je je tegen alle gezag gaat verzetten; en aangezien er gezag moet zijn, probeer je het dan zelf uit te oefenen. Maar daardoor voel je je weer ongelukkig, want je voelt dit gezag ergens aan als een onrecht. Er blijft een verzet bestaan. Zo kun je duizend-en-één voorbeelden aanhalen, waaruit blijkt dat de opvoeding van de mens, zijn scholing, zijn geloof, zijn opvattingen de werkelijke bron zijn van wat wij psychische belemmeringen noemen.

Om een bekend gezegde te variëren: "Psychisch vrij zijn is natuur. Psychische belemmering resultaat van dressuur." En daarmede zitten wij midden in het probleem. Want het is heel erg moeilijk een eenmaal ingewortelde opvatting of gewoonte af te leggen. Je kunt jezelf niet bevrijden van denkbeelden, waarmee je je leven lang bezig bent geweest en heel vaak kun je ook je manier van leven of je milieu niet voldoende veranderen om zo al datgene, wat je tot nu toe heeft gevangen gehouden, eenvoudig terzijde te stellen.

Wat de oplossing van een dergelijk probleem dan moet zijn, is een vraag. Er bestaat nl. geen vaste oplossing, aangezien een ieder anders reageert en ook het psychisch probleem bij een ieder anders zal liggen. Als wij een oplossing willen zoeken, ligt die in de eerste plaats in de mogelijkheden van degeen, die de belemmeringen heeft.

Nu kun je natuurlijk zeggen: Als je bang bent om te zwemmen, moet iemand je in het water gooien. Maar dat helpt meestal niet. Het maakt alleen het angst-syndroom maar groter en daarmede de psychische remming voor alles wat met water in verband staat eveneens. We moeten dus een aanpassing vinden, waardoor wij iemand een gevoel van zekerheid kunnen geven onder omstandigheden, waarin hij zich normalerwijze niet zeker of gelukkig zou voelen.

Er zijn daarvoor vele hulpmiddelen. Een van de meest gebruikte reddingsboeien is het geloof. Als het mij niet gaat, zoals ik het wens, is het Gods wil. Omdat het Gods wil is, is het een bewijs dat God mij in het bijzonder beproeft en mij dus heeft uitverkoren. Ik heb dus door mijn niet slagen het gezag teruggekregen dat ik eerst verloren dacht te hebben. Onlogisch mag dit misschien klinken, maar het geeft ergens rust, het geeft vrede. En daarin zijn wij toch wel in de eerste plaats geïnteresseerd.

Het oplossen van een probleem, de remming als zodanig, is onmogelijk. Het terzijde- stellen van de rem is het in vele gevallen eveneens. Dan moeten wij die rem dus zo hanteren, dat de op zich onaangename disharmonische gevolgen daarvan een verdienste op zichzelf worden.

Iemand, die door een ander met een zweep wordt geslagen, zal het over het algemeen niet erg leuk vinden, of hij moet een bijzonder masochistische instelling hebben. Een flagellant behoeft geen masochist te zijn

en toch zal hij in het zichzelf kastijden een verrukking vinden. Waarom? Omdat de waarde, die hij eraan toekent, een andere wordt. En de oorspronkelijk zeer lange titel mij opgegeven: De bevrijdende oplossing van psychische belemmeringen, krijgt dan hier misschien de eerste juiste achtergrond.

De psychische belemmering ontstaat door de associatie van niet reële waarden in het "ik" met reële waarden buiten het "ik". Kennen wij de waardering van anderen - en dit is vaak mogelijk - dan kan de houding tegenover de feiten dezelfde blijven en toch ontstaat er een gevoel van sereniteit en rust.

Een bevrijding kun je dit in zekere zin niet noemen. Werkelijk vrij is geen enkele mens. Een ieder heeft zijn vooroordelen. Er zijn mensen, die zich aan de ene kant werpen op sexuele vrijheid en aan de andere kant voortdurend met een schuldbewustzijn beladen zijn.
Er zijn mensen, die zich op de uitbuiting van hun naasten werpen en menen daarmede wel goed te doen, maar gelijktijdig zich doodongelukkig voelen, omdat zij geen andere methode weten om dat goede te bereiken.
Er zijn mensen, die een ander doden, omdat ze hem zo graag tot leven zouden wekken; en door die dood even ongelukkig zijn als door het feit dat zij niet kunnen bereiken wat zij wensen.

Begrijp het dus goed. Wat wij moeten wijzigen is niet de praktijk, maar de associatie in het "ik" met de praktijk. Pas wanneer de associatie een andere is geworden(dus in het "ik" de betekenis een andere is geworden), ontstaat er rust. En door die rust zal de belangrijkheid van de psychische belemmering langzaam afnemen.

Er zijn heel veel gevallen bekend, waarbij dergelijke psychische achtergronden zelfs tot lichamelijke defecten hebben geleid. Er zijn heel wat voorbeelden te geven die geclassificeerd staan als rheumatiek e.d., welke in feite de uiting zijn van een psychische onrust, een psychische onmogelijkheid.

Nu kun je natuurlijk zeggen: Ik kan dat zo oplossen. Maar dan zou je tot in het diepste denken van de mens moeten kunnen ingrijpen. Je zou als het ware zijn totale wereld in een handomdraaien moeten kunnen veranderen; en dat kan alleen een ingewijde. Als je dat dus niet kunt, moet je zorgen dat de reden, die de rheumatiek voortbracht (dus het afstand nemen van b.v. bepaalde verplichtingen in het leven) een andere achtergrond verkrijgt. Ik moet die mens duidelijk maken, dat hij nog veel gemakkelijker die problemen van zich kan afschuiven, indien hij alles aanvaardt en daardoor gezond wordt. En wat zien wij? De zenuwrheumatiek, de verlammingsverschijnselen etc. nemen af. Er treedt een verbetering in.

U zult zeggen: Daarmede hebben wij toch niets bereikt. Wel degelijk. We hebben bereikt, dat de mogelijkheden van zo'n mens anders zijn geworden; en dan kan langzaam maar zeker het probleem afsterven. Want een probleem, dat niet belangrijk meer is, kun je zo lang laten rusten, totdat je voldoende feitenmateriaal hebt verworven om het opnieuw en nu in een ander daglicht te beschouwen. Een psychische belemmering komt in feite voort uit het voortdurend bezig zijn - bewust of onderbewust - met hetzelfde probleem.

Ik wil niet te veel in punten spreken, maar ik zou willen stellen, dat je allereerst moet zorgen dat het gewenste aanzien, de gewenste vrijdom van aansprakelijkheid e.d. wordt aanvaard, zonderdat de daarbij gebruikelijke uitingen nog noodzakelijk zijn.

Onverantwoordelijk noemt men dat dan, want daarmede bevestig je een mens in het kwaad. Maar is dat wel waar? Ik maak het een mens mogelijk zich los te maken van het kwaad om het te laten rusten. Wij moeten nl. niet proberen de fout weg te drukken. Wij moeten proberen die fout door de andere waarden van het leven te laten overwoekeren, tot ze sterft.

In een wereld als de uwe lijkt mij dat vaak moeilijk. Iemand, die b.v. een psychische kwaal heeft opgelopen door de voortdurende navorderingen

paald doel te zien. Want ligt dat doel binnen de grenzen van het voor de wereld aanvaardbare, dan zal de belangrijkheid van de remming afnemen en zal de relatie met de wereld - die meestal gestoord is als er een psychische remming optreedt - hersteld zijn en daarmede vanzelf een langzame normalisatie van het gevoelsleven: een genezing, waardoor men in de maatschappij past.

Ik kan mij voorstellen dat iemand zegt: Ja, nu heeft u veel gezegd en ten slotte toch nog niets. Mag ik erop wijzen, dat in uw wereld normaal-zijn niet betekent dat u geen psychische remmingen of belemmeringen heeft, of zelfs geen innerlijke toestanden van waanzin kent, maar dat het alleen betekent dat u op een redelijk normale wijze binnen het kader van de maatschappij en van de mensen rond u kunt leven. Het begrip normaal, zo graag gehanteerd, bestaat in feite niet. Of je zou moeten zeggen: Als alle mensen krankzinnig zijn, is de enig normale mens een kranzinnige.

Het zijn allemaal subjectieve waarden. Het zijn maatstaven, die variabel zijn en die eigenlijk niet vanuit de geest, uit het innerlijk optreden. En daarom is het gedrag eigenlijk niet zo belangrijk. Belangrijk is voor de mens de aanpassing. En voor de geest is het belangrijk dat een aanpassing aan de wereld wordt gevonden, waarbinnen ze haar eigen behoefte tot beleving kan bevredigen.

En daarmee heb ik alles gezegd, wat er te zeggen is. Je kunt uitgebreide psychologische verhandelingen gaan houden, waarbij je het droomleven aanstipt, de mogelijkheden van belevings- en arbeidstherapieën en ten slotte kom je geen steek verder. Want het enige waar het om gaat, is de aanpassing. En wanneer een mens denkt, dat hij door God gezonden is om papiertjes van de straat op te rapen en daarbij als vuilnisman een goed figuur slaat, dan is de aanpassing van die mens gelukt.
Wanneer iemand bankdirecteur is of staatsman en hij voelt zich voortdurend schuldig, dan zal hij - al zal de gehele wereld hem misschien in het begin roemen - altijd ergens struikelen. Hij zal mislukken, voor zichzelf en voor de maatschappij. Vandaar mijn raad:

Probeer niet de problemen die u hebt, de psychische belemmeringen en remmingen die u kent, de schuldgevoelens e.d. die in u bestaan, weg te nemen. Dat kunt u niet. Voor uzelf niet en voor anderen evenmin. Maar tracht te begrijpen, dat er andere waarden zijn, die belangrijker kunnen zijn. Geef aan datgene, wat u bent en doet, een betekenis die verdergaat dan ze tot nu toe had en die voor uw innerlijk aanvaardbaar is. Zo brengt u een zekere harmonie tussen uw geestelijk streven en uw stoffelijk bestaan tot stand en tevens een rationalisatie, waardoor u de stoffelijke omstandigheden ook verstandelijk en gevoelsmatig kunt blijven aanvaarden.

:-:-:

Definities:

Een psychische belemmering is een vorm van het niet eens zijn met jezelf, waarbij je de wereld de schuld geeft en toch met jezelf geen vrede hebt.

Een bevrijdende oplossing is iets, wat niet bestaat of het moet een oplossing zijn in alcohol.

Een cursus is een reeks lezingen, waarvan de inhoud wordt vastgelegd door degeen, die de cursus geeft, maar de waarde ervan wordt bepaald door degeen, die ernaar luistert.

Henri.

:-:-:

van de belastingen, kun je waarschijnlijk niet van die navorderingen bevrijden. Je zou hem hoogstens failliet kunnen laten gaan, waardoor hij andere moeilijkheden krijgt en de belastingen wat meer op de achtergrond geraken. En iemand, die zich voortdurend benauwd voelt door de massa's mensen rond hem, kun je misschien wel een hutje op de Mokerhei wijzen, maar door zijn werk moet hij in de buurt wonen, want het heen en weer reizen van de Mokerhei naar b.v. Den Haag of Amsterdam is moeilijk. Dus alweer, wij moeten een andere vorm van isolement mogelijk maken.

Als een mens voelt dat zijn naasten te veel over hem praten, dan moet je hem zover krijgen dat hij er een beetje trots op is. Niet al te veel, maar zo dat hij het als een bewijs ziet dat hij meetelt. Vanaf dat ogenblik ergert hij zich er niet meer aan en doordat de ergernis verdwijnt, zal in vele gevallen een vorm van exhibitionisme, dat ook een psychische kwestie is, verdwijnen.

Wanneer men een happening rond een of ander Lieverdje of mijnentwege rond Johan de Witt wil doen plaatsvinden, dan is deze happening, dit optreden op zichzelf, een protest tegen het niets te betekenen/in de wereld. Deze mensen zullen voortdurend op een bijna krankzinnige wijze die aandacht blijven opeisen, omdat zij op een andere wijze zich niet erkend weten./hebben Maar in die mensen kan er iets aanwezig zijn dat wel degelijk de mogelijkheid tot erkenning met zich brengt. Dan moet je niet optreden tegen de happening, want dan happened er nog meer, maar je moet trachten de goede aspecten, welke die mensen bezitten - hoe weinig het er misschien ook zijn - algemene erkenning te verschaffen. Het resultaat zal zijn dat ze ineens uitgehappened zijn.

In de moderne maatschappij zien wij dus niet slechts individueel maar zelfs groepsgewijs psychische belemmeringen optreden. Een rem, waardoor de mens zijn wereld niet kan aanvaarden en niet kan verwerken en daardoor komt tot een gedrag en heel vaak ook in een gezondheidstoestand, die nodeloos ongelukkig is. De oplossing heb ik gesuggereerd.

Er bestaat een heel bekend verhaal over een graanveld. Twee boeren. De eerste ploegt, egt en zaait in. De tweede ploegt, egt en gaat voorlopig eerst iets anders doen en begint dan in te zaaien. Het eerste veld - een rijke oogst. Het tweede veld - een arme oogst, omdat het onkruid tijd had op te komen. Wij kunnen het onkruid wel proberen uit te rukken, maar meestal zijn er dan vertakkingen, zoals bij brandnetels, die onder de grond verbindingen hebben (de wortelstokken), welke soms honderden meters lang kunnen zijn.

Zo gaat het met een psychische kwaad ook. Wij kunnen de bron ervan misschien erkennen en wij kunnen die brandnetel een bepaalde functie geven; en die maakt dat de brandnetel muteert. Ze wordt wat anders, b.v. een sierbrandnetel. Maar proberen we haar alleen maar uit te trekken, dan is dat onbegonnen werk, omdat we dan de totale persoonlijkheid moeten aantasten. Waarmee - daarvan ben ik mij bewust - geen direct antwoord is gegeven. Een bevrijdende oplossing is dit niet, maar het is de weg tot bevrijding.

De oplossing van een psychische probleem kun je altijd alleen zelf vinden. Als er een patient is die 100 goede psychiaters heeft, dan is hij de 101e en de enige, die een genezing tot stand kan brengen. Waarom zouden wij dan uitgaan van de idee, dat je zoiets moet genezen? Je moet de mogelijkheid tot genezen scheppen; dat is alles wat je kunt doen.

Je kunt geen mens bevrijden door hem een oplossing aan te bieden, want jouw oplossing is nooit de zijne. Jouw idee van wat goed is, kan volledig in strijd zijn met wat een ander goed acht. Jouw denkbeelden verschillen zover - vooral in hun associaties die vaak niet worden uitgesproken - van de associaties in de ander, dat in vele gevallen een communicatie haast niet mogelijk is. Je moet dus wel terugvallen op het element van zelfwerkzaamheid van de patient. En die zelfwerkzaamheid kun je alleen bereiken, indien je een positieve zin weet te geven aan de psychische belemmeringen of remmingen, die hij kent; indien je het hem mogelijk maakt daarin een be-

OCCULTE PRAKTIJK

Inleiding.

Het occulte of het verborgene behoort niet, zoals men wel eens verkeerd veronderstelt, tot het bovennatuurlijke. Het omvat slechts een aantal natuurlijke verschijnselen, mogelijkheden en kwaliteiten, die in de normaal menselijke samenleving niet algemeen gekend, gebruikt en beheerst worden. In de volgende lessen zullen wij trachten juist deze natuurlijke verschijnselen en mogelijkheden te bezien, ze te ontleden en daaruit gevolgtrekkingen te maken, waardoor zij voor u weer hanteerbaar worden.

In een tijd als de huidige, waarin zeer vele verwarringen heersen en waarin de mens zich misschien wel eens hulpeloos gevoelt, is het beschikken over dit kleine extra aan vermogens vaak van zeer groot, soms zelfs van beslissend belang. Een mens, die net iets verder ziet dan een ander, die net iets meer heeft dan een ander, kan in deze dagen zelf zijn lot bepalen. Hij, die tekort schiet, wordt door het lot gevormd. Het is dus voor u van belang al deze beschouwingen ernstig te onderzoeken en te overdenken. Veel van de gegeven raad en lessen bevatten subjectieve elementen. U zult ze dus zelf moeten aanpassen aan uw eigen wezen, uw eigen handelwijze en mogelijkheden.

U moet verder begrijpen, dat slechts door voortdurende oefening bekwaamheid wordt bereikt. Zonder moeite zult u ook met deze lessen niets bereiken. En dan gaan wij nu over tot de

Eerste Les.

OCCULTISME EN MAGIE.

De occultist is in wezen een magiër. Een magiër maakt in wezen gebruik van occulte krachten. Het onderscheid, dat men tussen deze beiden maakt, is eerder een beoordelingskwestie dan essentiëel. In de magie nu treffen wij een aantal hoofdelementen aan, die wij ook in het occultisme zullen vinden.

Magie stelt: voorstelling en contact zijn noodzakelijk om werking te bereiken.

Het occultisme stelt: slechts vanuit een harmonie kan bewust en gericht een resultaat worden bereikt.

De magiër stelt: alle waarden zijn overdrachtelijk. Wij kunnen werken via simulacrum, via voorstelling; en al datgene, wat wij aan de afbeelding of de voorstelling doen, beschouwen wij als een directe inwerking op het sujet waarop wij ons richten.

De occultist stelt: de voorstellingswereld van de mens kan in de plaats treden van de z.g. reële wereld. Zij kan deze aanvullen, zij kan stimuli geven aan de wereld. Maar om dit te kunnen bereiken zal de occultist zijn

innerlijke wereld of werkelijkheid moeten beschouwen als de enig reële, zolang hij actief is.

U ziet het, overeenkomsten zijn er vele. Ik meen met deze enkele punten te hebben duidelijk gemaakt, dat het maar al te vaak een zaak is van formuleren en niet van essentiële waarden. Weest u daarom niet verschrikt, wanneer er eens in deze cursus het woord magie valt. Weest u niet vervuld van ontzag, wanneer het woord occultisme wordt gebruikt. Het zijn eenvoudig wetenschappen, die geleerd kunnen worden evenals lezen en schrijven, maar die evenals deze bekwaamheden oefening en geleidelijke ontwikkeling vergen.

Een eerste vereiste voor alle occult werk is wel het bereiken van een toestand, waarin wij meester zijn over het gebeuren. Een groot gedeelte van degenen, die zich occultist noemen, wordt beheerst door de verschijnselen. Zij zijn helderziend, maar bepalen niet zelf, of zij willen zien of niet; zij worden gedwongen te zien. Zij horen, maar kunnen deze vreemde stemmen niet uit hun bewustzijn uitsluiten; zij worden gedwongen alles te horen wat er rond hen toevallig aanwezig is.
Er zijn mensen met telekinetische begaafdheid. Maar hun telekinese is niet een bewust tot stand brengen van een bepaald resultaat maar eerder het uiting geven aan een emotionele toestand, waardoor effecten onbeheerst tot stand komen. Het zal u dus duidelijk zijn, dat beheersing de eerste noodzaak is.

Beheersing verwerven wij door nimmer onoverlegd gebruik te maken van onze gaven; door nimmer te zeggen: wij zullen wel zien wat het resultaat is, maar door ons voortdurend op een resultaat te richten en telkenmale als er iets anders in verschijning treedt dit te verwerpen. Misschien bestaat het doel, waarop wij ons richten geheel niet, maar dat is hier niet van belang. Belangrijk is, dat wij ons leren bepalen bij één onderwerp, één punt van onze belangstelling. Wij moeten zelf onze gaven leiden. Wij moeten bepalend zijn voor alle contacten met geestelijke werelden en sferen. En wij moeten ook zeer zeker in staat zijn al datgene, wat tot het occulte behoort uit ons leven uit te sluiten op de ogenblikken dat normaliteit als mens belangrijker is dan alle begaafdheid.

Om beheersing te bereiken dienen wij de volgende punten voortdurend in het oog te houden:

1. Elk streven, zelfs het streven om niet te denken, zal in ons alle waarden losmaken, die daarmee maar enigszins kunnen worden geassocieerd. Daarnaast zullen alle in ons levende waarden en voorstellingen sterk op de voorgrond treden.
2. Indien wij ons voortdurend blijven beperken tot één voorstelling alleen, maken wij ons het ontvangen van resultaten onmogelijk. Wij zullen dus elke erkende afwijking moeten gebruiken als een aanleiding om tot het oorspronkelijke punt terug te keren. Het denken is een cirkelgang die steeds op hetzelfde punt terugkomt, niet een isoleren van één punt t.o.v. alle andere waarden.
3. Ofschoon een groot deel der occulte gaven en waarden via het mentale of zelfs de geestelijke factoren in het "ik" vertegenwoordigd zijn, moet er rekening mee worden gehouden dat het lichaam aan dit alles - en wel volledig - deel heeft. Indien wij ons willen bepalen tot een geestelijk of mentaal element, zal het lichaam dus harmonisch, ontspannen en zonder ergernissen moeten zijn.
4. Niemand weet waar zijn gave ligt. Alle gaven zijn in principe in een ieder vertegenwoordigd. Tussen het actief gebruik van de gave en het z.g. normale bestaan staat een grensmuur, die hoger, zwaarder en dikker zal zijn naarmate meer nadruk wordt gelegd op de normaliteit van eigen bestaan. Dientengevolge zal een doorbreken in de wereld van het occulte verschijnsel vaak schoksgewijs plaatsvinden. Wij gaan van een lange tijd geen resultaat vaak plotseling over naar een verbluffend resultaat. In dit geval is het zeer belangrijk, dat

zodra het resultaat is verkregen, de proef wordt beëindigd. Alleen hierdoor wordt de beheersing, die men nodig heeft, gewaarborgd

5. Er zijn twee wegen om een geestelijke of mentale inwerking op de wereld of een contact met andere werelden in verleden en toekomst te verkrijgen. Zij zijn elkaars tegenhangers in het menselijk begrip, namelijk liefde en haat.

Liefde, de perfecte vorm van aanvaarding en harmonie, betekent een vrijwillig en geheel opgaan in hetgeen men zoekt. Dit betekent, dat de gehele persoonlijkheid is samengetrokken voor een enorme krachtsinspanning in de poging tot bereiking, die alleen op dit ene doel en het eventuele resultaat is gericht.

Haat is de woede der vernietiging. Het is een wil tot vernietigen, die al het andere uitsluit. Daar, waar haat is, zal ook een volkomen concentratie op het onderwerp ontstaan en daarmede de mogelijkheid worden geschapen een bepaalde kracht volledig tot uiting te brengen in en vanuit het eigen wezen.

Een waarschuwing lijkt mij hier gepast. Zij, die in haat vernietigen, mogen niet vergeten dat het proces der vernietiging in henzelven begint en dientengevolge ook in henzelven teneinde komt. De kleinste onbeheerstheid zal voor het eigen "ik" in dit geval noodlottig zijn.

Nu hebben wij dus een basis, maar één die zeer algemeen is. Uit deze regels kan men voor zichzelf vele conclusies trekken. Deze zijn subjectief, persoonlijk. Een ieder moet voor zich trachten te vinden hoe en op welke wijze hij dit alles in de voorstellingswereld tot een geheel samenvoegt.

Ik zou nu gaarne een 2e punt willen aansnijden; en daarvoor zou ik allereerst willen nemen een deel van het voorstellingsleven, de droomwereld en bepaalde ervaringen, die niet geheel bij de menselijke wereld behoren.

Een van de meest voorkomende verschijnselen is wel het door middel van droom, dagdroom of onderbewustzijn realiseren van waarden en toestanden, die niet tot het normale leven of tot het normaal bestaande tijdsmoment behoren. Hier blijkt dat détails over het algemeen een grote rol spelen. Vage vormen of ongevormdheid is eveneens van groot belang. Zij zijn de kentekenen van een innerlijk, dat uitgrijpt naar het andere (de andere wereld), maar dat niet in staat is daarin voor zich een zekere beheersing te realiseren.

Laat ons allereerst de droomwereld bezien. De droomwereld bestaat uit de innerlijke voorstellingswereld van de mens, maar zij wordt aangevuld met alle factoren, die door het normaal menselijk begrip, dat op zintuiglijkheid is gebaseerd, niet wordt aangevoeld of wordt verworpen.
De droomwereld omvat dus een vollediger schema van eigen wezen en mogelijkheden dan het waakbewustzijn.

Wanneer dromen een voorspellend of een waarschuwend karakter krijgen of in symbolische voorstellingen duidelijk maken dat er iets aan de hand is, dan zullen wij ons allereerst moeten afvragen, of dit alleen eigen geestelijk leven dan wel de wereld, waarin wij leven, betreft. De mogelijkheden om hierin een onderscheid te maken zijn al betrekkelijk eenvoudig.

1e De normale droom, uit de herinnering voortkomend, bevat meestal geen elementen van kleur. Heel vaak ontbreekt daaraan ook een derde dimensie. Het is een soort foto. Is kleur èn dimensie aanwezig, dan kan worden gezegd dat er in de droom meer is bevat dan de inhoud van eigen geheugen alleen. Is wel dimensie maar geen kleur aanwezig, dan zal het onderbewustzijn een grote rol spelen.

2e Wanneer een droom een voorspellend karakter heeft, wordt zij over het algemeen geïnterpreteerd of aangepast. Dit nu zal vaak

noodzakelijk zijn om de boodschap over te brengen. Het geschiedt echter maar al te dikwijls door een vervormen van de beelden in zo'n droom. Wen u aan elke droom, waarvan u iets bijzonders denkt, zo uitvoerig mogelijk te noteren en met zoveel mogelijk détails, voordat u ertoe overgaat een interpretatie ervoor te zoeken.

Wanneer u meent boodschappen te ontvangen, probeer niet hun betekenis weer te geven. Leg ze vast. Dit is van het hoogste belang. Alleen wanneer de ontvangen impulsen of de in de innerlijke wereld ontstane beelden eerst zijn gefixeerd - en wel zoveel mogelijk in overeenstemming met de oorspronkelijke ervaring - zal later een redelijke vertaling in meer menselijke termen mogelijk worden. Anders meent men gedroomd te hebben wat men niet droomde. Heeft men gezien wat niet in feite bestond, omdat men meent dat men het had móéten zien.

3e Als u naar droombelevingen zoekt, is het mogelijk enige concentratie toe te passen als een soort startpunt en gelijktijdig als startenergie. Wie bepaalde beelden uit de toekomst of uit een andere wereld wil opvangen, zal er goed aan doen zich op die toekomst in te stellen, zich een beeld van die wereld te vormen en - bij voorkeur vóór de slaap of de dagdroom - zich dit zo levendig mogelijk voor te stellen, zodat het beeld wordt overgenomen in een toestand, waarin de bewustzijnsdrempel van de mens verhoogd is. Door dit te doen kunnen wij dus tot op zekere hoogte het terrein van de voorstellingen, die wij ontvangen, selecteren.

Wij kunnen verder voor onszelf bepaalde wekprikkels stellen door te bepalen, dat wij - wanneer dit of dat gebeurt - onmiddellijk wakker worden. Het is goed zich daarbij ook een voorstelling van de eerste daad na dit ontwaken te maken, b.v. de notitie. Maakt u zich van dat noteren dan niet alleen maar een opdracht maar ook een voorstelling. Zie uzelf ontwaken. Zie hoe ge met potlood en papier of op enigerlei andere wijze de détails vastlegt. Op deze wijze maakt men het voor zichzelf mogelijk om b.v. bepaalde toekomstige gebeurtenissen te schouwen. En op dezelfde wijze kan men het zich soms mogelijk maken - maar daarvoor is meestal wel wat meer oefening nodig en vooral innerlijke harmonie - door te dringen tot bepaalde sferen en daar met van tevoren gekozen personen contact op te nemen.

4e Dromen zijn geen bedrog. Het is altijd weer de interpretatie van de droom, die het bedrog levert. Indien u niet weet wat iets betekent, laat het dan zo. Het is beter een aantal begrepen fragmenten met daartussen onbegrepenheden te zien dan een begripsbeeld te vormen, waarin de waarheid onjuist wordt weergegeven. Daartoe zou ik u de volgende raad willen geven:

a. Spreek niet over een symbool of over iets anders. Beschouw alles in zijn letterlijke betekenis, ook als dit lichten of symbolen zijn.

b. Tracht geen samenhang tot stand te brengen tussen de verschillende beelden, daar lang niet altijd dit verband in feite aanwezig was. In een droom kunnen verscheidene fragmenten van totaal andere werelden, tijdsmomenten of belevingen worden samengevoegd tot een soort geheel. Wie daarin probeert één lijn te trekken, zal een foute conclusie trekken

Dat was de droom; maar er is meer dan de droom. Daar is die eigenaardige beleving van een ommanteld worden door een kracht, een gevoel van duister, een warreling van kleuren, het aanvoelen van vage gestalten die precies aan de rand van het gezichtsveld voortdurend schijnen te verdwijnen. Hier kan natuurlijk de verbeelding soms een rol spelen. In zeer vele gevallen zal er echter sprake zijn van iets, wat dichtbij de algemeen genoemde helderziendheid ligt. Dergelijke waarnemingen worden vaak al te veel

teruggebracht tot een visueel iets. Men wil het werkelijk zien en maakt zich daardoor de waarneming onmogelijk. Men wil het interpreteren of men meent het te moeten ondergaan en is bang het contact te verbreken. Men ervaart de dreiging als iets, waartegen men machteloos is en ondergaat het in angstige gelatenheid. U zult begrijpen, dat een dergelijke houding niet juist is. Daarom gaan wij ook hier proberen een paar eenvoudige regels te vinden.

Als ik mij bedreigd gevoel, dan kan die dreiging reëel aanwezig zijn. Ze is echter volkomen ingevoegd in een bepaalde sfeer of harmonie, die ter plaatse bestaat. Indien ik deze dreiging dus wil verbreken, is het voldoende dat ik mijn in-harmonie-zijn met de omgeving verbreek. De dreiging kan voortduren, maar wordt niet meer ervaren. Indien er een manifestatie achter schuilt, zal heel vaak een ander verschijnsel voor het gevoel van ingesloten zijn, van voortdurend geprikkeld worden in de plaats komen en daardoor een nadere analyse mogelijk maken.

Dan moet u goed begrijpen, dat wij heel vaak te maken hebben met werelden, waarin wij eigenlijk geen weg weten. Ik sprak reeds over de vaak zeer polychrome droombeelden, die sommige sferen vertegenwoordigen, maar soms ook alleen maar een extentie van eigen wezen zijn in een onbegrepen wereld. Bedenk, dat al deze beelden beheersbaar zijn.

Wanneer u een beeld ziet, waarin kleuren en vormen door elkaar schijnen te warrelen en schijnbaar geen zin hebben, dan komt dat omdat u ze verkeerd bekijkt. Vooral in het begin zijn dergelijke ervaringen als een zoekplaatje. Beschouw het beeld, maar tracht ook uw eigen houding daartegenover te wijzigen. Onthoud goed, dat verwarring in het beeld altijd blijft bestaan, indien u de ervaring afwijst. Een mogelijkheid om te zien waarvandaan het beeld wordt geprojecteerd, heeft de mens pas na de gebeurtenis; dus aan de hand van zijn notities.

Wanneer wij te maken hebben met kleuren, die niet helder zijn en niet van elkaar kunnen worden gescheiden, terwijl daarin soms vormen opkomen en weer schijnen te vervloeien, dan zal er meestal sprake zijn van een contact met een astrale wereld. Een dergelijk contact is niet wenselijk en kan het best zo snel mogelijk worden verbroken.

Bestaat het beeld uit heldere kleuren en is er tussen deze kleuren een kenbare scheiding of een zeer zichtbare overgang, waarbij de helderheid behouden blijft, dan hebben wij te maken met uitingen van geestelijke sferen; en over het algemeen zal er in die kleuren een bepaalde voorstelling verborgen zijn. Ontvangt men een dergelijk beeld, dan moet men trachten één of meer van de kleuren (bij voorkeur één van de kleuren in het middelpunt van het visioen) als een stemming aan te voelen en zich daarop baseren. Het beeld verandert dan onmerkbaar en gaat in het begin geometrische figuren vertonen; later krijgt het meer het karakter van een visioen, waarin soms bloemen- of mensenvormen op de voorgrond treden; in andere gevallen ontstaat er iets wat het best kan worden vergeleken met een soort beeldschrift.

Deze dingen noteren kan van groot belang zijn, omdat zij inzicht geven in de eigen mogelijkheid met een andere sfeer in contact te komen. Vooral degeen, die zich occult verder wil ontwikkelen, zal een dergelijk contact op hoge prijs stellen, omdat hij daardoor gebruik kan maken van de krachten, die in een andere sfeer bestaan.

Indien het beeld absoluut kleurloos is (vaak is het dan ook wat somber van tint), dan speelt het eigen onderbewustzijn een zo grote rol, dat het ten hoogste als punt van erkenning van het "ik" kan worden gebruikt, maar nimmer voor interpretatie van gebeurtenissen en wat dies meer zij.

Dan hebben wij nog de mogelijkheid, dat men beelden ziet. Dit zien van beelden krijgt soms de vorm van een herkennen. Het is goed het volgende te onthouden:

Als u het gevoel hebt iets, iemand, een landschap e.d. te herkennen,

terwijl u weet het nooit eerder te hebben gezien, dan rijzen de volgende vragen en deze moeten worden beantwoord om een juiste waardering van het feit mogelijk te maken:

a. Is het mogelijk, dat ik die persoon, dat landschap e.d. beschouwde, terwijl ik nog aan iets anders dacht? Zo ja, dan kan de herkenning het besef zijn dat men zoiets reeds zag, zonder er bewust aan te denken.

b. Ik vraag mij af: Is het mij mogelijk te zien wat nog niet direct waarneembaar is?

In een stad weet ik wat achter de bocht van de straat ligt. In een landschap weet ik wat er verscholen is achter bomen; weet ik waarheen een bepaalde weg leidt. Is het een mens, tracht kenmerken te zien, die niet onmiddellijk opvallen: bijv. heeft zo iemand bijzondere eigenaardigheden? Blijkt dat die erkenning juist is, dan zal in 9 van de 10 gevallen kunnen worden gesproken van een contact, dat in een vroegere incarnatie lag of dat tijdens onbewuste uittreding werd opgenomen.

Het heeft voor ons geen zin dit verder te ontleden. De erkenning van het contact heeft alleen dan zin, indien wij daardoor in staat zijn ons sneller en vlotter te bewegen. Is er voor ons geen zekerheid hierover te verkrijgen, dan stellen wij dit terzijde. Men mag in het occultisme nimmer doorgaan op dingen, waarvan men niet zeker is, tenzij het gaat om een nauwomschreven experiment, waarvan het enige doel is het testen van bepaalde vermogens of het bereiken van bepaalde ervaringen. Ik kan op dit laatste niet voldoende de nadruk leggen.

Ik sprak u van dromen en van visioenen. Maar hoe zit het dan met wat wij helderziende waarnemingen en helderhorendheid noemen? In vele gevallen zijn zij nauwelijks of zelfs niet verwant aan datgene, wat wij nu hebben omschreven.

Helderziendheid of helderhorendheid is in vele gevallen niets anders dan de uitdrukkingswijze voor iets, wat men ervaart en niet op een andere manier weet weer te geven. Wanneer een echte helderziende zegt: "Ik zie", dan is er vaak absoluut geen sprake van iets zien of zelfs maar van een voorstelling. Wat zich in het "ik" vormt, is de omschrijving van iets. Meer niet.

Iemand, die helderhorend een boodschap doorgeeft, hoort niet altijd - al is het maar in de schedel - deze woorden. Hij heeft vaak het gevoel dat hij dit zou moeten horen en spreekt de boodschap uit. Het gevaar hierbij is natuurlijk, dat het onderbewustzijn een grote rol speelt. Maar in geen enkel punt van het occultisme of de magie kunnen wij dit onderbewustzijn geheel elimineren. Willen wij dus iets in deze mogelijkheden van helderziendheid en helderhorendheid vinden, dan mogen wij dus niet beginnen met eisen te stellen aan het verschijnsel.

Wanneer wij denken te zien of voelen te zien, moeten wij ons niet afvragen: Wat zie ik? Maar moeten wij spontaan weergeven. De kunst van helderziendheid en helderhorendheid is in 9 van de 10 gevallen het spontaan en zonder enig voorbehoud, zonder enige contrôle, achterdocht, angst voor belachelijkheid of gevoel voor waardigheid eenvoudig neerleggen of uitspreken van de opkomende indrukken. Men moet hier dus altijd uitgaan van het standpunt: Ik behoef niet te horen, ik behoef niet te zien in de algemeen aanvaarde zin van het woord. Indien ik iets heb wat ik niet anders kan omschrijven, geef ik daaraan eenvoudig uiting. Als ik klaar ben en <u>niet eerder</u>, zal ik trachten na te gaan wat dit geweest kan zijn. Maar het verschijnsel moet eerst zijn loop hebben gehad, óf ik moet het ontkennen en zeggen: Dit is niets en gelijktijdig mijn aandacht op iets anders richten.

Ik geloof, dat ik u hiermee al enkele practische richtlijnen heb gegeven, die u voor uw occult denken en ook streven kunt gebruiken.

In het derde en laatste deel van deze les zou ik graag willen ingaan op de voorwaarden, de eisen, die wij maar al te vaak vinden bij magie en ook bij bepaalde occulte regimen.

Er is een aardig verhaal. Een bedrieger werd eens tegen zijn zin en op straffe des doods gedwongen een man te genezen, die een horrelvoet en een bult had, die zo scheel was dat zijn ogen bijna voortdurend de achterzijde van zijn uiterlijk bewonderden en daarnaast nog allerhand andere onaangenaamheden had, zoals last van zijn lendenen, een hart dat zwak was, enz. Onze oplichter haalde toen alle mensen tezamen en zeide: "Ik ben een groot en heilig man. Ik zal deze mens genezen met een eenvoudig gebed. Maar gij, die aanwezig zijt, moet met mij meedenken. Gij moet met mij meespreken elk woord, precies en nauwkeurig, en aan niets anders moogt ge denken. En wat ge ook doet, denk niet aan een grote, lelijke aap."
U begrijpt, dat hij zijn gebed nog niet had beëindigd, toen hij zei: "Wie denkt daar aan een aap? Wie is zo heiligschennend?"
En velen van de aanwezigen gaven toe, dat ze het beeld niet uit hun gedachten hadden kunnen houden.

Dit is een van de meest voorkomende aardigheidjes bij de magie. Men stelt u eisen, waaraan ge op psychologische gronden eenvoudig niet tegemoet kunt komen. Men geeft u recepten, die misschien wel werkzaam zijn, maar verbindt daaraan de voorwaarde dat ge de dauw moet hebben verzameld op het graf van een zelfmoordenaar, een stukje haar moet bemachtigen van een gehangene en misschien een traan van een maagd, of ge moet een drakentand gebruiken en dergelijke dingen. Deze dingen zijn moeilijk te vinden zo ze al te krijgen zijn.

U moet goed begrijpen, deze dingen zijn niet bedoeld om u de uitvoering van een magisch recept mogelijk te maken. De strenge voorschriften van "doe dit niet en doe dat niet" zijn meestal niet bedoeld om u een occulte bereikingmogelijk te maken. Ze zijn een afweermiddel. Zij trachten, terwijl gelijktijdig mededeling van de mogelijkheid wordt gedaan, u persoonlijk eenvoudig voor de onmogelijkheid te plaatsen het gestelde op de proef te stellen. Daarom moet wij bij denkbeelden van "doe niet"-voorschriften, die negatief zijn, uitkijken. Magie en occultisme zijn heel wat eenvoudiger dan men u wil voorgoochelen. Zij omvatten misschien een minder uitgebreid/gebied dan gij zoudt willen, maar ze zijn eenvoudig.

Alle magisch bereiken, alle occult erkennen, werken en bereiken zijn gebaseerd op een persóónlijke reactie. En als u Gods licht wilt zien en een aap is voor u daarvan de representant, dan denkt u aan een aap. En is het een pauw, dan denkt u aan een pauw. En is het de zon, dan denkt u aan de zon. En is het het gezicht van een mens, die ge lief hebt, dan denkt ge aan die mens. Dat is alles niet belangrijk. Voorschriften, die u zeggen hoe ge u b.v. de kruisiging van Jezus moet voorstellen, hebben geen zin. Het gaat niet om de voorstelling. Het gaat om de innerlijke afstelling, het afstemmen van het "ik", zodat bepaalde harmonieën mogelijk worden. Hoe u die harmonie bereikt, doet niet ter zake. Zoals recepten in wezen vaak zeer eenvoudig zijn en het meest belangrijke is, dat ge met inzet van geheel uw wezen, alsof het een kostbaarheid is, een recept klaarmaakt, een bepaalde z.g. magische handeling volbrengt. Het andere is bijkomstig. Want ofschoon veel, zeer veel, zowel in occulte lering als in magische recepturen niets anders is dan boerenbedrog, schuilt achter deze dingen een werkelijkheid. En die werkelijkheid is:

Gij kunt in deze dingen alleen iets bereiken met de inzet van geheel uw wezen, u beheersend ten koste van alles om het doel te bereiken.

Indien u dit onthoudt, zullen de volgende lessen u zeer waarschijnlijk de weg openen naar occulte beleving en vooral tot het gebruik van bepaalde occulte krachten.

-:-

WAANVOORSTELLINGEN.

Een van de meest bekende grappen, die er bestaat, is van de man die op Broadway loopt en tegen een ander zegt: "Kerel, je moet wat minder drinken, want je hebt voortdurend last van witte muizen. Ik zie het aan je ogen."
De ander zegt: "Witte muizen? Het zijn roze olifanten."
Een grapje dat op zichzelf misschien erg flauw is, maar toch iets aangeeft.

Onder bepaalde omstandigheden kan een mens dingen zien, die er niet zijn. Wij noemen ze hallucinaties, waanvoorstellingen; en als ze een meer religieus karakter krijgen, noemen wij ze visioenen. Maar dat betekent nog niet dat er een werkelijk verschil behoeft te bestaan.

Als een zeeman dronken wordt, dan ziet hij misschien een kabouter. En als een nonnetje per ongeluk te veel heeft gesnoept van een drankje dat geestrijk is, zal ze waarschijnlijk de Here Jezus zien. Waarom nu het ene een hallucinatie noemen en het andere een visioen? Het is in beide gevallen een waanvoorstelling: een uit het "ik" geboren interpretatie van de wereld, die veroorzaakt door onevenwichtigheden, door omstandigheden, door spanningen maar ook door dranken of roesverwekkende middelen optreedt en buiten het "ik" wordt geprojecteerd. Het is iets, wat in jezelf leeft en wat je buiten jezelf ziet.

Nu zijn er wel gevallen, waarin zo'n visioen toch meer concrete waarden krijgt en een hallucinatie niet alleen maar een waandenkbeeld zonder meer is. In vele gevallen is er dan sprake van een gedachtenoverdracht.

Ik wil u niet vervelen met te veel voorbeelden, maar als u een blad over occultisme leest of de verschillende onderzoekingen van de paranormale onderzoekers hebt gadegeslagen, dan hoort u van doden die verschijnen; en dan blijkt dat ze net zijn doodgegaan of kort daarop doodgaan. Zij worden dan waargenomen. We horen van visioenen van een gebeurtenis, die zich later inderdaad zo afspeelt. En de grote vraag is nu alleen maar: Hoe worden ze veroorzaakt?

Nu moeten we geloof ik allereerst kijken naar de mens zelf. Elke mens heeft bepaalde dingen waarvoor hij bang is en dingen die hij graag zou hebben. Wanneer er iets ongewoons in zijn leven komt en de normale remmingen van de rede vallen weg, dan zal hij zich heel vaak voorstellen dat die dingen in feite aanwezig zijn.
Het nonnetje zou heel graag de Here Jezus hebben gezien. En wanneer er dus iets abnormaals is en ze moet dat verklaren, dan is dat voor haar de Here Jezus.
Onze zeeman is misschien bang voor roze olifanten of witte muizen en die ziet witte muizen of - het angstbeeld van oude zeelieden - de kabouter. Zij geven dus een interpretatie. Maar er moet iets meer aanwezig zijn.

In de geciteerde gevallen is dat de mens zelf, zijn eigen innerlijk. Dat innerlijk omvat nu juist een klein beetje meer dan het gewone verstand, de gewone herinnering en zelfs de normale emoties. Wij hebben te maken met het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid. Dat gemeenschappelijk bewustzijn kan voor iemand, die ermee in harmonie is, een soort ontlading van krachten betekenen; maar die krachten worden weer uitgedrukt in gedachten. Het is iets dat op telepathie lijkt.

Wanneer een paus (Pius XI) in de tuin van het Vaticaan staat en hij ziet de zon plotseling dansen en springen en daaromheen bepaalde beelden, dan voelt hij iets aan. Waarschijnlijk voelt hij de dreiging aan van een wereldoorlog. Hij voelt hoe de ellende op de wereld niet op een andere wijze tot oplossing kan komen dan in een verschrikkelijke uitbarsting van geweld. Maar hij kan het zo niet zien; en daarom ziet hij de zon en daarnaast

een paar engelen en de ruiters van de Apocalypse.

In een ander geval loopt iemand hier in Nederland (Arnhem) in een doodgewone rustige straat. Ze is wat overspannen, de man is ziek, ze heeft in tijden niet geslapen en is voor het eerst weer een luchtje aan het scheppen. Ze ziet dan ineens een aantal vreemde soldaten in uniformen, die ze niet kent. Er wordt over en weer geschoten. Ze ziet een huis in elkaar vallen. Ze gilt, schrikt, loopt weg.....en dan is alles ineens weer rustig zoals daarvoor.. Het blijkt, dat 6 jaar later in diezelfde straat zich precies hetzelfde heeft afgespeeld.
Hier heeft dus een beeld uit de toekomst zich van iemand meester gemaakt. Maar we mogen hier spreken van een hallucinatie of zo u wilt van een visioen, omdat het op dat ogenblik niet reëel was en zelfs niet volledig vaststond. Het was een van de vele mogelijkheden uit het totaal van de toekomstige tijd.

Opvallend is verder, dat een dergelijk beeld helemaal geen aanduiding geeft hoe het tot stand komt. Het is een fragment; en plotseling is het verdwenen.

In de mens zit het vermogen om buiten de tijd te leven en te denken. Hij heeft een ziel; en die ziel is eeuwig, die is tijdloos, die kent geen ruimte. Alles wat tijd is, is voor die ziel te overzien. Maar het is zoiets als een kind, dat een doosje kralen heeft. Ze ziet niet, zoals de mensen, een kralensnoer. Het zijn kraaltjes en die kun je op verschillende manieren samenvoegen en rijgen. Zo zal het innerlijk van de mens de feiten uit de tijd, waarmee men op zo'n ogenblik harmonisch is, samenvoegen. Maar gezien vanuit het normale tijdsbesef, op een zeer willekeurige wijze.

Dit zijn allemaal nog gewone hallucinaties of visioenen. Maar erger wordt het, wanneer zo'n visioen suggestie gaat uitoefenen.

We horen van een paar kinderen, die op een gewoon veldje staan en ineens zien ze de heilige Maagd Maria. Misschien was het wel een spelletje van die kinderen. Maar ze hebben zich daarin zo ingeleefd en ze vertellen dat. De ouders zeggen onmiddellijk: "O, hier moet een wonder gebeurd zijn." Ze gaan naar het veld en zeggen tegen de kinderen: "Is de heilige Maagd er weer?" De kinderen worden beïnvloed. De heilige Maagd is voor die volwassenen een realiteit, dus moet ze er toch zijn. En dan zien de kinderen die heilige Maagd weer en zij spreekt en maakt gebaren. Suggestie. Cumulatieve suggestie. Want later wordt er een kerk gebouwd. En wanneer er een kleine 10.000 bedevaartgangers op een bepaalde dag bijeen zijn, zien velen van hen een lichtkrans met daarin de heilige Maagd.

Maar wat is daarvan nu waar? Gedachtenoverdracht. Is dit een realiteit? Neen. Het zou er één kunnen zijn, maar waarschijnlijk is het niet. Zeker is, dat hier een suggestieve kracht heeft gewerkt; een gemeenschappelijk begeren, een gemeenschappelijk denken, dat aanleiding heeft gegeven tot een feit. Maar welk feit? Dat weten we niet.

Wanneer wij spreken over hallucinaties, waarvoorstellingen en visioenen en alles wat daarmede samenhangt, dan doen wij er verstandig aan allereerst te zeggen, dat wij nooit precies weten wat wij eigenlijk zien en waar het precies vandaan komt. Het enige wat wij weten is: er is iets. Dat iets kan een invloed zijn. Dat kan een geest uit een andere wereld of sfeer zijn. Dat kan een lichtende of een duistere geest zijn. Noem het maar op. Dat kunnen gedachten zijn van iemand, die lang geleden op die plaats heeft geleefd. Dat kunnen denkbeelden zijn, die bij zoveel mensen in de menigte leven dat ze ergens wel een realiteit worden. Daarom stellen we maar:

Visioenen en hallucinaties zijn ofwel een uiting van niet direct bewuste gedachten, angsten of begeerten, dan wel een overdracht van gedachten, van denken.

De vormen van visioenen zijn altijd in overeenstemming met degenen, die ze beschouwen. Het is misschien ook wel aardig daarover na te denken. Wanneer iemand vroom is, dan zal zijn visioen een vrome voorstelling zijn. Hij zal God zien, een heilige of een duivel, maar iets wat past in zijn gods-

dienstig beeld. Een atheïst daarentegen zal eerder menselijke beelden en voorstellingen zien. Wat voor de één een heilige is, kan voor de ander een eigenaardige machine zijn. Wij kunnen niet precies zeggen hoe het in elkaar zit. Men interpreteert vanuit zichzelf.

Als we dan verder zien wat de mensen ervan maken, wordt het nog veel bedenkelijker. Als wij b.v. de Openbaringen van Johannes lezen, dan hebben we te maken met iets wat nu nog in de wereld voortdurend wordt geraadpleegd: een visioen, waarvan iedereen de verwezenlijking toch wel waarschijnlijk of mogelijk acht. Gaan wij kijken wat erachter zit, dan blijkt dat men de val van Rome had voorzien, maar dat zag als een soort einde van de wereld. Je kunt er niet meer uitkomen. Het beeld is zo verward. De eigen persoonlijkheid, de kennis, de interpretatie van de schrijver hebben iets geschapen, waar niemand uit kan komen. En nu gaan we zeggen: Dat is dus zus of zo. Ik geloof, dat het erg verstandig is om de visioenen van anderen met een zeker voorbehoud ter kennis te nemen. Blijkt het dat ze gelijk hebben, heel goed. Maar in de meeste gevallen hebben ze alleen gelijk, omdat wij de feiten zo interpreteren, dat ze passen bij het visioen, bij de voorspelling.

Wat dan te doen als je zelf een visioen hebt, als je zelf iets ziet wat er niet is of er niet zou mogen zijn?

Ik geloof, dat je in de eerste plaats moet proberen niet bang te zijn. Een mens, die niet bang is, ziet maar zelden onaangename visioenen en zelfs zijn hallucinaties krijgen een wat vriendelijker karakter. In plaats van een dreigende slang, die je achterna zit heb je met een konijnachtige Harvey te maken, die je vol beminnelijkheid het leven wat vrolijker maakt.

In de tweede plaats lijkt het mij ook wel heel verstandig, niet al te veel conclusies te trekken uit een visioen; en uit een hallucinatie helemaal niet. Maar ja, waarin zit het verschil?

Het visioen is altijd maar een brokstuk van de toekomst. Het is nooit een logisch deel ervan. Het is maar een willekeurig klein stukje dat eruit is geknipt, zoals de 5 beeldjes, die de filmkeuring net uit de film heeft gehaald. Wij kunnen het zien. We kunnen zeggen: Het zal wel waar worden, maar we weten niet hoe en onder welke omstandigheden. Wanneer wij daaraan verwachtingen of angsten verbinden, dan beïnvloeden wij onszelf en vaak het leven van onze omgeving. Dat lijkt mij niet erg aanvaardbaar.

Krijg ik te maken met beelden van geesten die tot mij spreken (dingen die vaak voorkomen), dan is de vraag alweer: In hoeverre ben ik er zelf mee verbonden?

De weduwe, die zich alleen voelt en droomt dat haar lieve man haar komt opzoeken, geeft minstens evenveel uiting aan menselijke gevoelens als ze mogelijkerwijze contact heeft met een andere wereld of sfeer. Maar zeker is dat niet. En misschien heeft zij het idee, dat haar man eigenlijk wel wat zondiger was dan hij altijd heeft toegegeven en wat minder waard dan zij hem liet denken. En dan ziet zij hem als een arme zondaar terugkomen, die vraagt om een heilige mis, een zoenoffer of misschien wel om iets in orde te maken wat hij verkeerd heeft gedaan op aarde. Dat is allemaal nog menselijk en het is helemaal niet zeker, dat er een geest bij te pas komt. Het enige criterium, dat wij hier misschien kunnen hanteren is:

Wanneer een voorstelling, die wij a.h.w. hallucinatoire waarnemen of horen of beide (dat kan dus ook), iets bevat wat wij op dat ogenblik niet weten, dan is het een waarneming van krachten of denkbeelden, die buiten ons ontstonden.

En daarvan zijn er ook weer voldoende voorbeelden.

Het is voorgekomen, dat men in Zuid-Afrika op een keer sprak over een neger-vorst, die een grote strijd deed ontbranden in het noorden. Dat was Setiawo (?), die inderdaad op dat tijdsstip in opstand was. Men hoorde dat pas later.

Het is bekend, dat in de Kongo werd gesproken over een grote strijd tegen de blanken, toen Kartoem viel. Voor de fanatici de heilige oorlog. En wij

weten zelfs dat b.v. in Indië maar ook in Afrika en zelfs in het Amazonegebied op een eigenaardige manier berichten werden gegeven omtrent het verloop van de eerste wereldoorlog. Ook in de tweede wereldoorlog zijn dergelijke dingen voorgekomen. Er is dus wel degelijk iets, waardoor je kunt waarnemen. Maar je kunt nooit zeker zeggen, waar het vandaan komt en wat het precies is. Onthoud dat!

Alleen indien wij door ervaring weten dat bepaalde hallucinaties een zekere betekenis hebben, dat bepaalde visioenen op werkelijkheid zijn gebaseerd, mogen wij er enigszins rekening mee houden, en dan nog niet te veel. Want een mens moet in de eerste plaats op zijn eigen wereld leven. Hij moet voornamelijk leven vanuit zijn eigen bewustzijn, vanuit zijn denken en streven. En als daarin van buitenaf dus dergelijke invloeden ontstaan, dan kunnen ze - indien de overtuiging groot genoeg is - soms iets bijdragen tot dat persoonlijke leven; maar ze kunnen je nooit veranderen.

Iemand, die zich te veel overgeeft aan dergelijke waanvoorstellingen en waanbeelden, die wordt waanzinnig, zoals dat heet. En vele vormen van waanzin zijn niets anders dan een soort vergiftigingsverschijnsel, waardoor men soms delen van de astrale wereld door de normale wereld heen ziet, soms eigen voorstellingen projecteert op de omgeving.
Laat ons alsjeblieft niet waanzinnig worden, omdat we voor een keer een hallucinatie of een visioen hebben. Mens zijn en mens blijven is de eerste taak. Komen die dingen, gebruik ze dan in je leven, als je weet dat ze betrouwbaar zijn; en voor de rest, geef er niet te veel aandacht aan. Leef jezelf.

Als de vraag rijst: Wat is een hallucinatie, een visioen en wat is helderziendheid, dan is het al heel erg moeilijk een onderscheid te maken. Maar één onderscheid is mogelijk:

Bewuste helderziendheid wordt vanuit het "ik" geleid. Het "ik" bepaalt wat het gaat zien en doet dit bewust. Datgene, wat het "ik" waarneemt of hoort, is niet in overeenstemming met de kennis, die er in het "ik" aanwezig is, maar is daarvan altijd een aanvulling; in vele gevallen is het zelfs een tegenspreken van datgene, wat men meende.

Hebben wij te maken met onbewuste helderziendheid, dan is een grens heel moeilijk te trekken. Want heel vaak worden hier persoonlijke gedachten en eigenschappen als een helderziende waarneming naar voren geschoven. In andere gevallen wordt een werkelijk visioen zozeer verminkt, dat er ook niet veel van overblijft, buiten het eigen "ik" van de waarnemer/ster. Laat ons dus bij helderziendheid heel erg voorzichtig zijn.

Helderziendheid is een heel mooie eigenschap, als je haar bezit. Maar als je alleen maar visioenen en hallucinaties ontvangt zonder zelf te bepalen hoe of wat, als een bepaald beeld niet weer kan worden opgeroepen of niet hetzelfde blijkt te zijn maar een progressie te hebben doorgemaakt in de tijd dat het niet werd ervaren, leg het dan a.u.b. maar neer.

Voor oefening is een hallucinatie misschien heel aardig. Iemand, die bepaalde hallucinaties heeft, kan onder omstandigheden wanneer het bewust gebeurt ook gemakkelijker helderziende waarnemingen doen. Maar dat wil helemaal nog niet zeggen, dat de helderziende waarneming en de hallucinatie gelijke eigenschappen moeten hebben.

Er is één uitvlucht, die hier graag wordt gebruikt: Alles is mogelijk, want er is niets denkbaar in God, dat niet reeds bestaat. Alles, wat de mens zich dientengevolge voorstelt, is ergens een werkelijkheid.

Ik ben bereid die stelling te onderschrijven, maar zou er onmiddellijk aan willen toevoegen: Maar de mens leeft onder bepaalde condities in een beperkt deel van die goddelijke Werkelijkheid. En wil hij voor zijn eigen bewustwording het maximum aan resultaat bereiken, dan zal hij zich moeten houden bij dat deel van het Zijn, dat zijn taak is en zal hij elke uitbreiding daarvan slechts kunnen aanvaarden, indien zij ook in zijn

eigen leven bruikbaar blijft.

-:-

O P E N H E I D.

Open is al datgene, waarin je kunt doordringen. Maar openheid wordt al te vaak gezien als een uitstalling van eigen wezen, mogelijkheden en al datgene wat men erkent, bezit, begeert en denkt.
Men schenkt zo niet de ware openheid, maar misleid zichzelf en anderen door te zeggen:

Open is dit Al,
terwijl men in zichzelf verwacht,
dat de ander slechts een deel,
niet het geheel erkennen zal.
Het enige dat open is en openheid steeds kent,
dat is de goddelijke Kracht.
Want wie zich tot Haar wendt,
zal uit die Kracht erkennen zich
en zien in licht en zonder vrezen
de werkelijkheid van zijn bestaan
en van zijn eigen wezen.

Zo zoekt ge waarlijk openheid,
ga niet tot mensen, ga tot God.
Zoek niet zelf open steeds te staan voor ieder
en elks lot,
want deze openheid blijft waan.
Leer in erkenning van het Zijn tot aan 't licht
te gaan.

Dan vindt ge werkelijkheid.
Dan vindt ge openheid van zijn,
die niet bedriegt en niet misleidt,
maar altijd weer 'n eeuwig licht,
dat altijd waar u zal zijn.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage
Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

NOVEMBER 1965

Nummer 2.
lle jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Communicatie

Het gemeenschappelijk bewustzijn der mensheid.

Vooruitgang

De kracht

OCCULTE PRAKTIJK

Psychokinese - Helderziendheid

Het verleden

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

Tweede Les.

C O M M U N I C A T I E.

In de wereld is de verbinding van mens tot mens, het probleem van communicatie, bepalend geweest niet alleen voor zijn maatschappelijke vormen en mogelijkheden, voor zijn geloof en religie, maar ook voor zijn innerlijk leven.

Wanneer wij terugzien naar een ver verleden, dan ontdekken wij dat de beperking van de taal, die ten hoogste 50 à 60 woorden bevat plus de beperking tot stamgebieden een zeer eenvoudig leven toelaat, waarbij het denken van de mens hoofdzakelijk uitgaat naar de behoefte van alle dag. Ontstaan er handelswegen, dan zien wij gelijktijdig de behoefte aan communicatie stijgen, de vocabulaire wordt uitgebreider en de ideeën worden in grotere mate uitgewisseld tussen de verschillende, tot dan toe betrekkelijk geïsoleerde stammen. Het resultaat daarvan kan zijn: het ontstaan van bepaalde godsdienstige opvattingen, daarnaast ook bepaalde voorstellingen b.a.v. de wereld en de krachten, welke in die wereld een rol spelen.

Een zeer interessant voorbeeld van hetgeen communicatie voor de mens kan betekenen, vinden wij wel in Atlantis. In dit fabelrijk ontstaat de zeevaart; en door deze zeevaart een vorm van kolonisatie. De landbouwstaat wordt langzaam maar zeker grotendeels een handelsstaat; en vanaf het ogenblik dat er overal vreemde invloeden binnendringen, zien wij een sterke scheiding in de bevolking optreden. Wij zien enerzijds degenen, die de oude contacten met een ongevormde, voor allen gelijk werkende godheid verlaten voor persoonlijke goden, die hen zouden kunnen dienen. Aan de andere kant zien wij een verfijning van de filosofie, de uitdrukking van hen, die de voorlopers zijn van de Witte Broederschap.

Indien wij de gehele historie moeten doorlopen, vergt dat natuurlijk te veel tijd. Ik wil daarom slechts enkele punten aansnijden.

Als wij eenmaal zien dat rond het Middellandse Zee-gebied de scheepvaart begint, die grotendeels door de Phoeniciërs wordt beheerst, dan ontdekken wij dat de behoefte aan communicatie voert tot het ontstaan van het eerste alfabet. Voor de eerste maal is er een letterschrift. Als wij later zien dat de katholieke kerk rond de tijd van Pepijn en Karel de Grote een zeer groot gebied gaat overspannen, dan zien wij voor het eerst een werkelijk uitgebreid schrijfsysteem ontstaan, dat ook wordt onderwezen. In de kloosterscholen wordt voor het eerst, zij het hoofdzakelijk nog aan edelen en aan vrijen, lezen en schrijven geleerd. Er is dan de mogelijkheid gedachten tot zich te nemen, zonder dat deze mondeling worden overgebracht.

Door een uitbreiding van het bode-systeem, waardoor snelle verbindingen tussen de rijksdelen mogelijk zijn geworden (Karel de Grote is daar-

in een specialist), zien wij dat begrippen van het noorden naar het zuiden en van het zuiden naar het noorden gaan. Het godsdienstig beeld maar ook wel degelijk de vorm, die het Christendom in die dagen krijgt, zijn hiervan af te leiden.

Als wij nog enige schreden verdergaan, dan kunnen wij b.v. zien hoe de kruistochten door het contact met een totaal anders georiënteerde maatschappij een grote verandering teweeg brengen in de huiselijke omstandigheden eerst van de edelen maar later ook in die van de burgers. De leefgewoonten worden anders. Het ontstaan van een sterke middenstand (de poorters of burgers) is hiervan eigenlijk een direct gevolg, omdat in het kalifaat het vakmanschap buitengewoon op prijs wordt gesteld en daardoor juist degenen, die in staat zijn iets met verfijning te maken, een veel hoger loon kunnen eisen, onderling afspraken kunnen maken, kortom, een soort kartel kunnen vormen.

Door de uitvinding van de boekdrukkunst zien wij haast onmiddellijk de reformatie ontstaan. Een reformatie in het Christendom, zoals deze in Europa is opgetreden, zou niet mogelijk zijn geweest, zonder de eenvoudige verveelvoudiging van pamfletten en het drukken van bijbels. Een geschreven bijbel was een onbetaalbaar kostbaar stuk.

Wanneer de eerste verbindingen via de radio tot stand komen, dan zien wij rond de eerste wereldoorlog daarvan ook weer de resultaten. Het is alsof de wereld groter wordt, maar vooral of de mensen meer belangstelling krijgen voor hetgeen er veraf gebeurt. De uitbreiding van allerhand communicatie-mogelijkheden zoals dagblad, pers, weekbladen, later de televisie, de film (vooral de documentaires en de journaalfilms) vormen de mens eveneens langzaam maar zeker om van een burger, die in zijn eigen omgeving woont tot iemand, die eigenlijk wel een voorstelling heeft van de gehele wereld. En dat is uitermate belangrijk voor het innerlijk leven van die mens.

Er zijn in het totaal van het menselijk bestaan een groot aantal cycli - wij hebben daar meermalen over gesproken - en één daarvan doet de belangstelling a.h.w. in golven gaan. Zij leidt van egoïsme tot bijna altruïsme en terug. Hierbij mogen wij niet vergeten, dat de egocentrische denkwijze gelijk blijft. Indien dit echter in een besloten stamgemeenschap gebeurt, dan ontstaan er uit dit meer altruïstisch denken hoogstens stamwetten. Het egoïstisch denken brengt hoogstens het geloof aan persoonlijke geesten, beschermgeesten en voorvaderen. In een tijd van zeevaart brengt het altruïstisch denken een groter begrip voor het leven van andere volkeren en daardoor een uitwisseling van cultuur.

Het egoïsme brengt krijgshandelingen op veel grotere schaal dan voordien mogelijk was. In de tijd van Karel de Grote is het altruïsme een verbreiding van kennis; en die verbreiding mogen wij zeker niet beschouwen als alleen de kennis van het katholicisme maar ook van nieuwe landbouw- en veeteeltmethoden, van bosbouw en dergelijke. Zelfs zoutwinning wordt de mensen in die tijd geleerd. Er is dus een uitwisseling van kennis. Slaat de zaak terug naar egoïsme, dan zien wij verdeeldheid en oorlogen. En zo kunnen we doorgaan.

Wat daarbij eigenlijk een hoofdrol speelt, is het denken van de mens. Als je een vreemd volk ontmoet, dan kan deze tendens tot altruïsme de behoefte in je doen ontstaan om dat andere volk te begrijpen en te benaderen. En daarmee krijgt men een vermenging van de cultuurinhoud maar ook van de inhoud van voorstellingen.

Als wij b.v. Egypte zien in de tijd dat het nog betrekkelijk geïsoleerd is, dan is er sprake van een onderwereldgeloof. Maar dat onderwereldgeloof is lang niet zo gedefiniëerd als in de tijd dat eerst Kreta en daarna Griekenland hun invloed in het rijk van de twee Kronen doen gelden. In uw tijd is het helemaal niet zo vreemd dat iemand, die nog nooit zijn woonplaats heeft verlaten, precies weet hoe de Eifeltoren

in Parijs eruit ziet, hoe de Alpen eruit zien en hoe het eruit ziet in de Andes. Hij weet iets van het leven van de mensen in Azië, in Australie of in Amerika. Zijn wereld is ergens groter geworden en daardoor heeft hij meer vergelijkingsmateriaal.

Nu is dat vergelijkingsmateriaal eigenlijk meteen de opbouw van de droom, de imaginatie. Wat u zich voorstelt van een ander mens, van een ander deel van de wereld of van een geestelijke wereld, zal altijd mede worden bepaald door het aantal referentie-mogelijkheden, dat u in uw wereld bezit. Worden die referentie-mogelijkheden vertekend of eenzijdig gegeven, dan ontstaat er vanzelf een vertekend beeld van het leven, van de mensen of van de sferen.

U denkt. Gedachten zijn krachten. Het denken van de mens drukt zich uit in de verbeelding, in een soort fantasie. Hij voegt hierin de elementen van het hem bekende tezamen. Hij legt hierin zijn eigen stemming en trekt daaruit gevoelsmatige en persoonlijke conclusies. Dit is het afstemmen van het eigen wezen. Wanneer dus een mens in een altruïstisch werkend tijdperk veel referentie-punten in de mensheid heeft, dan staat hij nader tot het totaal bewustzijn van die mensheid. Wanneer hij in diezelfde periode zoveel verschillende vormen leert zien, dat hij niet meer de vorm maar het innerlijk bepalend gaat achten, dan vindt hij een afstemmingsmogelijkheid, waardoor veel hogere geestelijke werelden in hem actief kunnen zijn. Hij zal verder - en dat mogen wij toch ook niet vergeten - door de voorstellingswereld, die hij in zichzelf voortdurend instand houdt, ook zijn oordeel over de wereld spreken.

Er is altijd de kwestie van een vergelijken van het eigen innerlijke beeld van wat zou moeten zijn (van het wenselijke) met datgene, wat men ziet. Hieruit ontstaat het streven en hiermede wordt niet alleen de actie maar ook de ervaring bepaald. Het is dus niet te ver gegrepen, als ik stel, dat de mogelijkheid van de mens om binnen de heersende kosmische tendensen bepaalde bewustwordingen op te doen en bepaalde inzichten te verkrijgen sterk afhankelijk is van de communicatie-mogelijkheden, die er op dat moment op zijn wereld bestaan.

Nu moeten wij, als wij deze moderne tijd willen bezien, juist dit probleem van communicatie proberen te omschrijven. En dan kunnen wij stellen als <u>punt 1:</u>

Practisch elke mens op de wereld heeft de mogelijkheid andere delen van deze wereld te leren kennen en zich daarvan een voorstelling te vormen, welke niet te sterk van de werkelijkheid verschilt. Ongeveer 1/5 van de wereldbevolking heeft op dit ogenblik daarbij de mogelijkheid voldoende beelden te aanschouwen en woordbeschrijvingen te lezen om een zelfs nauwkeurige voorstelling van de andere delen van de wereld te krijgen. Het resultaat is dat het denken van de mens scherper gericht, scherper begrensd en scherper omlijnd zal zijn. (Ik maak hier een verschil tussen omlijnen en begrenzen, omdat omlijnen een zekere nadruk inhoudt en begrenzen slechts het ophouden van een bepaalde mogelijkheid of toestand aangeeft.)

Nu zal dat vijfde deel, dat zich dus meer concrete voorstellingen kan maken, een oordeel vormen dat is gebaseerd op eigen mogelijkheid (dus eigen leven) plus datgene, wat wordt gezien. De wereld wordt rijker. Er zou hieruit theoretisch een grotere mogelijkheid tot erkennen, tot uitvinden zelfs, tot geestelijk bereiken moeten voortkomen. In de moderne tijd blijkt dat echter niet het geval te zijn. Daarvoor moet er een reden bestaan en die reden is ons <u>2e punt:</u>

Wanneer de veelheid van kennis en indrukken de mens blind maken voor détalis, zal hij in feite terugkeren tot een isolement, te vergelijken met dat van een stamgemeenschap. Hierbinnen heeft hij geen redelijk oordeel en door de veelheid van indrukken, die hem van buiten bereiken,

een onvoldoende intensiteit van bestreving en beleving binnen deze kleine gemeenschap. Het resultaat zal zijn: een zekere degeneratie van het gemeenschapsbegrip, een verzwakking van eigen interesse voor het andere.

Geestelijk gezien betekent dit een wegvallen van een deel van de bewustwordingsmogelijkheden, die er in de mens zijn. Maar daarmede is niet alles gezegd, want wij hebben het nu gehad over 1/5. Maar wat dan met de 4/5 die er overblijven? Dit vormt dan het 3e punt:

Zolang er een mogelijkheid bestaat tot het steeds weer verkrijgen van nieuwe beelden en een juistere voorstelling van het andere, zal een totale omwenteling binnen de eigen gemeenschap en in eigen leven niet tegen te houden zijn. Een voortdurende vernieuwing van elementen gaat vergezeld van zware beproevingen voor de geest en voor de stof. Een voortdurende noodzaak tot aanpassing brengt 'n maximum aan ervaring en ook aan bewustwording met zich, daarnaast echter vaak ook een vertraging van de stoffelijke mogelijkheden.

Hier hebben wij ons dus een beeld gevormd van wat er nu in de wereld zo ongeveer aan de gang is en wordt het tijd dat we nu de communicatiemiddelen ook eens gaan bezien vanuit een ander standpunt.

Hij, die een communicatie-mogelijkheid beheerst, beheerst voor een groot gedeelte het denken van hen tot wie hij spreekt.
Zolang ik alleen refereer aan bekende waarden, heb ik een oordeel tegenover mij staan. Ik moet dan overtuigen. Daar, waar ik een voorstelling breng die niet bekend is, waar geen gelijke beelden tegenover staan, zal ik ofwel worden aanvaard, dan wel worden verworpen. Hij, die verwerpt, kan daarvoor zelf niets in de plaats stellen. Ten hoogste een variatie van hetgeen hem wordt medegedeeld. Het resultaat is, dat in bepaalde perioden een maatschappij zal worden beheerst door de denkbeelden van hen, die de communicatie-middelen beheersen.

In uw dagen betekent dit, dat de voorlichting wel veelomvattend maar zeker niet volledig is. Er zijn bepaalde instanties, die direct of indirect invloed uitoefenen op de wijze, waarop mededelingen worden gedaan (dus opinievorming). Daarnaast zijn er andere instanties, die mededelingen willen onderdrukken: de beruchte geheimhouding in staatszaken, rechtszaken, militaire zaken enz. Dit impliceert weer, dat er een verwrongen beeld van de wereld ontstaat. Dit verwrongen beeld wordt door de erkende waarden niet voldoende tegengesproken en de mens zoekt voor zichzelf een aanpassing tussen het beeld dat hij zich innerlijk vormt en de werkelijkheid waarin hij leeft. Omdat deze aanpassing niet is gebaseerd op het kennen van alle waarden, is zij meestal verkeerd gericht. Het is deze vreemde eigenschap van beheerste communicaties, die - en niet alleen in de moderne tijd maar ook in andere tijden - aanleiding heeft gegeven tot deteriorâtie van een gemeenschap, een verval van sociale waarden, ja, zelfs tot een langzaam maar zeker te gronde gaan van bepaalde religieuze gemeenschappen.

Er zijn voorbeelden te noemen van tempels, die onderling een keten hadden (soms een telepathische, maar heel vaak door middel van snelboden), waardoor zij mededelingen omtrent veraf plaatsvindende gebeurtenissen als een orakel weergaven. Naarmate zij daarbij echter hun eigen bedoelingen meer op de voorgrond gingen stellen en dus de feiten onvolledig doorgaven, ontstond er langzaam maar zeker een zeer grote vertekening; dus een afstand nemen van de werkelijkheid.

Rome had in de dagen van verval tempels, die z.g. levende couranten (nieuwsslaven) rondzonden. Deze brachten in de huizen der patriciërs de nieuwsberichten, zoals die in de tempels bekend waren. Maar zij vormden daarbij een mening: dat Rome onaântâstbaar was; dat Rome's grootheid bestond, omdat Rome bestond en niet omdat de Romeinen bepaalde kwaliteiten bezaten. Hierdoor zal het Romeinse rijk langzaam maar zeker ineenstorten.

In deze dagen zien wij soortgelijke gebeurtenissen b.v. in Rusland, waar een zeer eenzijdig gerichte voorlichting op den duur een zo grote

discrepantie heeft geschapen tussen de feiten en de stellingen, dat men moet grijpen naar middelen en methoden, tegengericht aan de eigen stellingen om althans de werkelijkheid nog enigszins aanvaardbaar te maken. Dit betekent verder, dat de conflicten tussen de massa en vooral in de massa zelf, maar ook tussen de massa en het bestuur, groter worden.

Wat we daaruit kunnen aflezen is over het algemeen niet optimistisch. En als ik u een analyse moet geven van de verhoudingen in deze tijd, dan kan ik stellen:

Rusland, China, Portugal, ten dele Spanje, Indonesië, een groot gedeelte van Italië, Griekenland, Turkije en daarnaast het merendeel van de Aziatische staten hebben een zodanig eenzijdige voorlichting, dat de eigen houding en bestrevingen niet gericht zijn op wereldvrede of werkelijke welvaart, maar slechts op een zelfbevestiging; en dit in een tijd dat het altruïsme als golf nog steeds betrekkelijk aan het toenemen is. Wij gaan naar een top toe, die waarschijnlijk pas omstreeks 1970 zal worden bereikt. Wij mogen dus aannemen, dat steeds meer groepen zullen trachten hun eigen, door onvolledige kennis vertekende en eenzijdige beelden aan anderen op te leggen. Daarmee ontstaan de grote revolutionaire conflicten in de wereld, die indirect de ondergang betekenen van de tot nu toe gangbare sociale en economische systemen.

Als men daar als mens tussen staat, dan is het wel heel moeilijk om hier positie te kiezen. Veel mensen beginnen dit te beseffen en zij trekken zich dus terug. Om u een voorbeeld te geven:

De gemiddelde politieke belangstelling, genomen over alle z.g. ontwikkelde landen, die dus een redelijk kiessysteem hebben, is teruggelopen van 60 % omstreeks 1890 tot ongeveer 20 % werkelijke belangstelling in 1965. En dat is voor Nederland hoog geschat. Voor de gehele wereld klopt dat ook ongeveer.

Als wij de godsdienst bezien, dan blijkt dat bij een behoud van de aantallen (het doop- en inschrijvingssysteem is daarvoor ongetwijfeld bij vele godsdiensten aansprakelijk) het aantal werkelijk kerkelijken is teruggelopen met - indien wij het voor 1900 stellen op 100 - 79 %! Er zijn nu dus nog 21 % van degenen, die eens werkelijk kerkelijk gelovig waren, in feite kerkelijk gelovig. Degenen, die in 1800 zonder kritiek filosofieën en leringen aannamen, zijn in verhouding geslonken tot minder dan een twintigste.

We zien dus een soort afstand-nemen van veel dingen in de wereld. Maar de mens, die gelijktijdig zijn deel-zijn van de massa, zijn interesse - hetzij in godsdienst, politiek of andere zaken - langzaam maar zeker van zich af schuift, wordt geconfronteerd met de meer persoonlijke sociale systemen; en daarbij gaat hij uit van een eenzijdige voorlichting, die zowel godsdienstig als politiek en economisch onjuistheden bevat.

Het resultaat is, dat de doorsnee-mens zich dus verkeerd instelt. Hij komt tot een toestand van voortdurende disharmonie met de wereld. Hij kan met zichzelf of met de wereld geen vrede vinden. Zijn uitstraling is dus ook disharmonisch. Hoe sterker deze disharmonie wordt uitgestraald, des te groter de gemiddelde disharmonische werking wordt in het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid. Is die invloed sterk genoeg, dan zal zij via het onbewuste deel van de mens een directe aantasting vormen van diens levensmogelijkheden. Hij zal zich dus verzetten daar, waar verzet misschien wel gerechtvaardigd, maar zeker niet opportuun of noodzakelijk is. Hij zal in opstand komen tegen dingen, die in wezen onvermijdelijk zijn. Hij zal roepen om bepaalde rechten of mogelijkheden, die in feite niet kunnen bestaan. En met deze disharmonie wordt zijn ervaring er één van strijd èn van verwerping.

Hoe meer de mens de wereld verwerpt, omdat hij haar niet kan begrijpen, hoe meer hij zich ook geestelijk isoleert. In dit isolement verkrijgt

hij een zekere concentratie. Hij zal met alle krachten die met hem harmonisch zijn (maar vergeet niet dat zijn achtergrond op zichzelf meestal niet harmonisch is) contact kunnen krijgen. Deze contacten zullen gemakkelijker tot stand komen dan bij een meer harmonische, maar algemeen ook meer aanvaardende beschavingsvorm.

Het resultaat is, dat terwijl de geest in deze dagen vaak betere en juistere contacten met de mens kan krijgen, deze contacten voor de mens gelijktijdig meer strijd en meer onwerkelijkheden met zich meebrengen. Hij zal dus vaak zelf geen weg meer weten tussen hetgeen hij innerlijk en geestelijk als juist meent te ervaren en de uiterlijkheden die er bestaan.

Nu zult u begrijpen, dat de geestelijke waarden van een mens altijd weer in de hersenen moeten worden uitgedrukt. Ik wil daarvan een klein voorbeeld geven:

U ervaart iets in een Zomerlandsfeer. Daarbij zijn bepaalde elementen, die voor u niet omschrijfbaar zijn. U vertaalt het dus in een droomvisioen. Dit visioen is opgebouwd uit bekende waarden en voorstellingen; het tracht het geheel van de ervaring weer te geven. Maar naarmate uw eigen voorstelling van het bestaande onjuister is, zal de weergave meer vervalst zijn. Nu stel ik het volgende:

Als ik denk en ik schep mij een fantasiewereld, dan is die wereld niet helemaal onwerkelijk. Dat geldt zeker ook voor de mensheid van vandaag en niet alleen voor de geestelijk bewuste. Mijn gedachtenwereld benadert een werkelijkheid, die ergens bestaat. Hoe sterker ik dus denk, des te meer ik mijn denkbeelden ook naar de waarheid toe trek.
Je zou kunnen zeggen, dat er sprake is van twee gebieden, gescheiden door een stroom. Indien mijn denken of mijn voorstellingsvermogen de beelden, die hier bestaan zo sterk gaat beseffen dat ik ze ten dele als een werkelijkheid of zeker als een blijvende wenselijkheid ga zien, dan wordt de stroom smaller. Dit wil zeggen, dat de invloeden, die aan deze kant en die aan de andere kant bestaan, elkaar kunnen bereiken. Er ontstaat een verwarring. Er is geen volledige realiteit meer. Er is een voortdurende menging van onwerkelijkheid (vanuit aards standpunt) en van werkelijkheid. Maar datgene, wat wij onwerkelijk noemen, heeft voor de mens een net zo grote zeggingskracht en een net zo grote belevingswaarde als het stoffelijk reële.

U zult zelfs in deze periode ontdekken, dat juist uw denkbeelden en de werkelijkheid met elkaar in strijd zijn. Dat u desondanks vaak handelt vanuit die denkbeelden en er een deel van waar maakt - maar slechts een deel. Wat er overblijft, is daarmee volledig in strijd. Het gevolg is dus, dat juist doordat een deel van het onwerkelijke wordt gerealiseerd, de strijdelementen groter worden.

Voor de bewustwording is dit vaak niet erg voordelig. Juist omdat men een deel van zijn illusies voor zich als waar heeft kunnen manifesteren, is men niet bereid de feiten te accepteren; men verzet zich tegen de werkelijkheid. Het innerlijk bewustzijn is dus niet een aanvaarding van de goddelijke krachten in een reële vorm, maar de aanvaarding van een projectie van zichzelf. Men is niet in staat een magische tweede wereld op te bouwen, die men beheerst. Daarvoor is men niet sterk genoeg. Men is ook niet in staat om die tweede wereld uit de werkelijkheid te bannen. Hier wordt het probleem van de communicatie het moeilijkste wat er denkbaar is: de communicatie tussen een wereld, die in uzelf bestaat, die ergens reëel is en uw eigen wereld. Die communicatie kan er alleen zijn, indien er een gemeenschappelijke taal is; en die bestaat maar zelden.

Een overbrengen van waarden in de werkelijkheid is alleen mogelijk vanuit een volledig en vast geloof plus een gevoel van macht, van heerschappij. Over het algemeen ontbreekt een van beide. En als ik dus uw we-

reld met haar problemen op het ogenblik bezie, dan meen ik wel gerechtigd te zijn, wanneer ik voor het geheel stel:

De vermenging van illusie, gedachtenwereld en werkelijkheid is zo verwarrend geworden, dat hieruit onvermijdelijk steeds grotere conflicten zullen voortspruiten. Pas indien men erin slaagt hetzij een gedachtenwereld voor een gemeenschap - en dat moet dan een wat grotere gemeenschap zijn van tenminste 100 à 500 leden - te verwerkelijken, of erin slaagt voor zich weer de scheiding te maken tussen de innerlijke wereld en waarden en de uiterlijke, zal men weer vooruitgang kunnen boeken. Daar dit van de massa niet kan worden verwacht, is het zeer belangrijk dat een ieder voor zich een individuele en een op eigen erkenning van de werkelijkheid allereerst gebaseerde benadering van de feiten vindt.

Voor uzelf mogen wij daaruit ook enkele eenvoudige regels distilleren, die ik dan hier aan het einde van mijn onderwerp nog even onder uw aandacht wil brengen.

1. Datgene, wat u wordt medegedeeld, is nooit volledig. Tracht zo volledig mogelijk te beseffen of aan te voelen wat er achter de communicatie verborgen is. Reageer op de werkelijke feiten en neem daarbij de communicatie alleen in acht, als bepalend voor de houding van anderen.
2. Indien u in deze dagen werkelijk iets wilt bereiken, zult u uw innerlijke waarden en uw innerlijke wereld moeten waarmaken in uw eigen wereld; of u zult afstand moeten doen van de verwezenlijking.

   In het eerste geval zult u moeten beseffen, dat alles van u moet uitgaan. U bent niet in staat die veranderingen in de wereld aan te brengen door het beïnvloeden van anderen. U kunt het alleen vanuit uzelf. Doet u dit, dan zult u wel geestelijke harmonieën en krachten vinden, die voor u en uw wezen positief zijn.
3. Probeer altijd weer voor uzelf te constateren wat waar is in en omtrent uzelf. Uw zelfkennis zal nooit volledig zijn. Maar als zij een zo groot mogelijke overeenstemming brengt tussen de voorstelling die anderen van u hebben en die u innerlijk zelf heeft, zult u een harmonie erkennen, waardoor u grote geestelijke waarden en mogelijkheden op de wereld kunt openbaren, terwijl u gelijktijdig zelf met groter nut voor uzelf en voor anderen in de wereld werkzaam kunt zijn.
4. Indien u met geestelijke krachten wilt werken, dan zult u heel vaak ontdekken dat u op de een of andere wijze geholpen, gestimuleerd of zelf geïnspireerd wordt. Deze hulp, inspiratie e.d. zijn vaak zeer welkom. Toch moet hierbij altijd weer worden beseft: deze hulp of deze inspiratie is gebaseerd op de harmonie of disharmonie, die er in mij bestaat. Voelt u, dat u disharmonisch bent, wees dan zeer voorzichtig met de inspiraties die u ontvangt. Probeer dan eerst te handelen naar de feiten. Bent u innerlijk gelukkig en harmonisch, dan is het zeer waarschijnlijk, dat hetgeen er in u ontstaat onmiddellijk bruikbaar is en dat overleg niet nodig is. Men kan de inspiratie dan onmiddellijk volgen, men kan direct de kracht gebruiken, de hulp ontvangen enz.

Met deze punten heb ik getracht u iets duidelijk te maken omtrent het probleem van de communicatie. Een volgende maal wil ik daarbij ingaan op het in deze tijd eveneens zeer belangrijke probleem van de godsdienst. De godsdienst is nl. niet alleen een probleem van communicatie en van voorstellingsvermogen, het is daarnaast een probleem van zelfverwezenlijking; en dit kan ons voeren tot een veel juister begrip voor allerhand dingen, die zich vandaag de dag overal afspelen.

-:-

HET GEMEENSCHAPPELIJK BEWUSTZIJN DER MENSHEID.

Als alle mensen denken en deze gedachten als een uitstraling de omgeving beïnvloeden, dan resulteert dit in een aantal gedachten, die door zovelen gelijktijdig worden ervaren, dat zij als een kenbaar denkbeeld over het bewustzijn van de gehele mensheid hangen en daardoor die dan ook kunnen beïnvloeden. In dit gemeenschappelijk bewustzijn der mensheid moeten wij echter niet alleen rekening houden met de massa. Het kan zijn, dat één mens een nauwkeurig omschreven denkbeeld heeft, waarin geen andere (dus eliminerende of tegengerichte) factoren aanwezig zijn. Dit denkbeeld zal zich dan in die massa manifesteren. Is het nu verwant met een vraagstuk of verlangen, dat in velen leeft, dan zal heel vaak een betrekkelijk vaag deel van dit gemeenschappelijk denken vorm krijgen door het gevormde denkbeeld van één persoon.

Ik vertel u dit alles om een klein beetje duidelijk te maken, dat dit gemeenschappelijk denken - want dat is het in feite - door een enkeling evengoed kan worden beïnvloed als door een heel land, een heel volk.

Zouden wij met de mensen alleen klaar zijn, dan zou het eenvoudig blijven. Want per slot van rekening, de mens heeft zo zijn begeerten, zijn angsten en vooral zijn waan. En aangezien die overal gelijk zijn - zij het dan dat zij tegengericht kunnen zijn - zou ik zeggen, dat zij de meest belangrijke factoren zijn.

Indien wij echter te maken hebben met een stamgemeenschap, een volk (ik zeg niet: een land of een natie, maar een volk), dan kunnen wij er wel zeker van zijn dat dat gemeenschappelijk bewustzijn als een persoonlijkheid bestaat. Wij spreken dan over de groepsgeest of de rassengeest. Als een aantal van die rassengeesten gelijke eigenschappen hebben, dan staat daarboven weer een entiteit, die op haar beurt het geheel van al die raskenmerken samenvat in één begrip.

Wij hebben b.v. het Slavische type, het Germaanse type, het Keltische type en de meer Franse typen; alle tezamen een blank ras. Daarboven staat dus een entiteit, die het blanke ras vertegenwoordigt.

Nu heeft elk van die entiteiten ook nog weer eens persoonlijke eigenschappen. Die eigenschappen zijn in het begin vormend aanwezig geweest. Eigenlijk kan men dus zeggen, dat in het begin de rassengeest of groepsgeest de groep of het ras heeft gevormd en heeft bijgedragen tot het ontwikkelen van specifieke kenmerken en eigenschappen. Naarmate echter de groep, die wordt beïnvloed, een meer eigen karakter krijgt, zal in die groep ook een eigen denken en beleven ontstaan; en dit wordt toegevoegd aan het arsenaal van de groepsgeest. Maar de groepsgeest zal daarbij altijd enigszins selectief zijn.

Als ik te maken heb met b.v. een rassengeest, dan kunnen wij er zeker van zijn dat deze alle invloeden, die het ras en de geestelijke, maar ook de materiële groei ervan zal bevorderen, aanvaardt, behoudt en versterkt. Alle neigingen, die in wezen tegen de belangen van dat ras zijn, zullen worden afgezwakt. In het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid zijn dus - dank zij deze rassen- en groepsgeesten - de voor het totaal der mensheid positieve waarden altijd overheersend. Misschien maar gelukkig, want als wij weten hoe negatief het denken van de doorsneegroep is, gericht tegen het geheel, dan zouden we misschien gekke dingen kunnen verwachten.

U begrijpt, dat voor de rassengeest het individu niet telt. In het gemeenschappelijk bewustzijn is een individu, dat geen scherp omlijnde en exclusieve denkbeelden heeft, eveneens niet in tel. Het gemeenschappelijk bewustzijn bevordert daarom in praktijk altijd de belangen van de meerderheid en let niet op de ervaring van het individu. Zij houdt ook geen rekening met wat de mens ziet als de rechten van de eenling. Het gemeen-

schappelijk bewustzijn drukt de kennis, het vermogen, maar ook het belang van allen uit.

Als u nu in deze wereld leeft, dan wordt u door dat gemeenschappelijk denken omringd. Nu leeft u in Nederland. Dat betekent, dat u eerst een groepsdenken heeft dat b.v. dat van Den Haag en randgemeenten zou kunnen zijn. Daarna hebben wij misschien een gemeenschap, die reeds door een entiteit wordt geregeerd en die wij samen met bepaalde delen van het Duitse volk en delen van Engeland en Belgie kunnen noemen: de rassengeest van de Nederlanders.

Nu geldt dus voor u: de sterkste persoonlijke beïnvloeding komt steeds uit het bewustzijn van de gemeenschap, waartoe u behoort: dus de beperkte gemeenschap. De voor uw lot bepalende invloeden zullen voor een groot deel uitgaan van de entiteit, die uw ras beheerst. En - en dat is misschien wel de clincher (het punt dat alles samenvat) - binnen het geheel der menselijke bewustwording zult u - en dat betekent ook voor uw persoonlijk bewustzijn - worden beïnvloed door de geest van de aarde; de kracht, die uw hele wereld regeert.

U zult hier in Den Haag dus vaak geneigd zijn om b.v. wat ambtelijk te denken. Uw denken zal heel vaak gaan in de richting van regelingen en voorschriften, terwijl u - evenzeer uit dit denken voortgekomen - geneigd bent voor uzelf uitzonderingen te maken op elke regel die u erkent. Overigens is dit menselijk.

In Nederland echter ligt de zaak anders. Het Nederlandse temperament (of moeten wij zeggen: de volkseigenschappen van deze groepsgeest) is dus meer bemiddelend dan agressief of defensief. Dan zult u in uw denken t.a.v. de buitenwereld altijd proberen om twee kanten van de zaak te zien. U zult voorts geneigd zijn een compromis te vinden tussen die twee groepen en zelden voor één groep absoluut partij trekken. U zult als volk wel geïnteresseerd zijn in anderen, maar u zult toch vooral worden gebiologeerd door datgene, wat vreemd is; want u wilt bemiddelen tussen u en de eigenschappen van andere groepen.

Binnen de mensheid is uw rol als volk waarschijnlijk wat minder aangenaam. Zij is nl. een agressieve en in vele gevallen een vernietigende. Dat het Nederlandse volk vernietigende eigenschappen zou hebben, zal het onmiddellijk ontkennen; hoogstens zal men dit toegeven ten aanzien van een bepaald en zeer beperkt deel van de jongere generatie. Dit Nederland zal dus altijd juist krachtens zijn denken en zijn pogingen tot bemiddelen, tot het vinden van een compromis strijd oproepen, waar die in feite niet noodzakelijk is. Men zal beslissingen verhinderen, waar die wel noodzakelijk zijn. Men zal vertragend werken bij het bereiken van oplossingen, die alleen nu ogenblikkelijke waarde hebben. En wanneer dan - en dat is nu het typische - de bemiddelende kwaliteit van de Nederlander of van de groep (en daar hoort dus ook bij een deel van Duitsland, Engeland en België) zich aangetast ziet in haar idee van bemiddelen, dan probeert zij - hetzij langs directe, hetzij langs slinkse wegen - de tegenstander te vernietigen; en dat men daarbij niet kieskeurig is, is een menselijke en niet een typisch Nederlandse eigenschap.

Als men dit verder wil interpreteren, dan zou men dus kunnen zeggen: Wat het geloof b.v. betreft, zal een Nederlander altijd geneigd zijn tot het compromis. Hij heeft een geloof, dat misschien intenser is dan bij vele andere volkeren, maar het is in zijn uiting minder hartstochtelijk en vooral minder kerkelijk.

Als het gaat om uitvindingen, dan kan men zeggen: De Nederlander zal over een zeer goed intellect beschikken, maar zijn voornaamste capaciteit ligt niet in het vinden van nieuwe principes, maar in het coördineren van elders ontdekte nieuwe principes.

Dit is dus a.h.w. de psychologie van een volk en deze kan worden afgelezen uit het bovenbewustzijn. Elk volk, elke groep en zelfs elke mens

kan uit het totale bewustzijn van de mensheid altijd putten en daaruit voor zich alle gegevens verwerken, voor zover hij ermee harmonisch is.

Typische voorbeelden zijn er te over. Zo is b.v. de cinematograaf op 7 of 8 plaatsen gelijktijdig ontdekt, ook al werd deze in Frankrijk het eerst actief ontwikkeld.
De lucifer wordt bijna gelijktijdig ook op 6 à 7 plaatsen in de wereld uitgevonden, met heel kleine varianten. Het is alsof ze bij elkaar hebben afgekeken.
Wat betreft de boekdrukkunst, als wij even de Chinezen uitschakelen, want die waren daarin alweer 2000 jaar vóór op het westen, dan ontdekken wij dat waarschijnlijk onafhankelijk van elkaar op tenminste 7 verschillende plaatsen in de wereld plotseling een vorm van boekdrukkunst ontstaat, waarbij het verschil ligt in het bloksnijden of lettersnijden en in de wijze, waarop men letters of blokken samenvoegt en afdrukt.

Ik wil daarmee alleen maar zeggen, dat als men ergens in geïnteresseerd is, dan put men eigenlijk uit dit gemeenschappelijk bewustzijn der mensheid. Maar er is een eis. Voor het individu betekent dit, dat hij volledig geconcentreerd moet zijn; en dan niet alleen dat, maar hij moet in deze concentratie ook een tamelijk nauwkeurige voorstelling hebben van hetgeen hij wil. Als ik een vergelijking mag gebruiken:

Als u een denkbeeld of een weten wilt ontvangen uit het gemeenschappelijk bewustzijn, dan moet u met uw gedachten een doosje bouwen, waarin dat denkbeeld of weten precies past. Zodra het doosje klaar is, wordt het gevuld. Is de maat van het doosje niet juist, dan is er geen contact. Het is dus een kwestie van afstemming. En als u hier gewoon als mens leeft, dan maakt u daarvan bewust of onbewust ook wel eens gebruik van.

Nu is het typische, dat u daarbij meestal niet denkt aan het gemeenschappelijk bewustzijn. U denkt misschien aan God of aan de geest, aan de heilige Antonius of desnoods aan een wetenschappelijke of magische formule. Maar dat is een middel. Het is niet belangrijk met welke middelen wij onze definitie of afstemming bereiken. Belangrijk is, dat ze ontstaat.

Als een huisvrouw op een gegeven ogenblik met een kapot strijkijzer of een kapotte stofzuiger zit en zij denkt: ik heb dat nu nodig en dan zegt: "Jezus, of H. Antonius, help me" of desnoods een abacadabra-formule mompelt, dan ontstaat de kennis, waardoor zij denkt: Hé, ik kon wel eens een schroevedraaier nemen en dat ding openmaken. En dan repareert zij dit op een manier, die een deskundige doet gruwen, maar die goed en doeltreffend is - en het ding is weer bruikbaar.
Hier heeft iemand dus geen hulp gekregen van de geest. Neen, de persoon heeft zich afgestemd op een bestaande kennis; want de kennis van die instrumenten is voldoende aanwezig. Iemand, die erop is afgestemd, put uit het gemeenschappelijk weten de juiste feiten.

Nu zou het natuurlijk gemakkelijk zijn, indien wij die feiten zo één, twee, drie konden begrijpen en verwerken. Maar zij blijven vaak op het terrein van het onbewuste. Dit zijn invloeden, die van buitenaf komen en die niet in onze denkbeelden scherp geformuleerd zijn. Wij krijgen eenvoudig een aantal feiten en we weten niet waar ze vandaan komen. Heel vaak is het eerder een intuïtief bewegen of een intuïtief kiezen uit één van de vele mogelijkheden dan een besef: zo is het en daarom doe ik het.
Maar als ik dus op deze wijze heb geput uit het bewustzijn, dan kan ik aan de hand van hetgeen ik heb gedaan (dus van de actie) de kennis verwerken. Ik ga begrijpen wat ik heb gedaan, zodra ik erover nadenk en ik zou het een volgende keer dus zelf kunnen.

Ik weet, dat een dergelijk voorbeeld misschien wat overdreven of wat onbeholpen aandoet. Toch zult u zonder het te beseffen van deze mogelijkheid gebruikmaken.

De enige vraag, die nu rijst is: waarom de mensen het eigenlijk niet

meer doen? Want er zijn zoveel problemen in je leven, waarvoor je zelf geen oplossing kunt vinden. Misschien zijn het psychologische problemen. Misschien zijn het problemen, die met de verhoudingen van het leven in verband staan of met techniek, bedrijf, economie of wat dan ook. Maar de kennis van die zaken is over het algemeen aanwezig. Wanneer ik mij daarop instel, zal ik er gebruik van kunnen maken. Alleen als ik mij b.v. hier in Den Haag bevind, dan moet ik er rekening mee houden, dat voor mij de formulering en de actie in overeenstemming zullen moeten zijn met het karakter van de groep, waarin ik mij bevind.

Als u dus in een groepering zit, waar het ambtelijk denken b.v. overheerst, dan moet u dus systematisch denken. U moogt niet impulsief handelen, want dan gaat het altijd verkeerd, zelfs als het denkbeeld goed is. U moet het systeem aanvaarden. Ondergaat u hier de invloed van de Nederlandse geest (de volksgeest), dan is het logisch dat u niet het ene kunt doen zonder het andere. U zult altijd een zeker evenwicht moeten handhaven. Elke eenzijdige benadering leidt tot conflicten en mislukkingen.

Zo zoudt u dus voor deze kwestie van het gemeenschappelijk bewustzijn wel een paar regels kunnen stellen; en volgens mij doet u dat het eenvoudigst als volgt:

1. Als ik mij volledig op een probleem concentreer en dit nauwkeurig omschrijf, dan bereik ik een afstemming, waardoor - zelfs indien er geen entiteiten uit de geest of van elders optreden - toch het bewustzijn of het denken van een groot gedeelte der mensheid te mijner beschikking komt. Ik zal dit ervaren als impulsen, die ik op dat moment niet redelijk kan verklaren. Door echter daarop te reageren en daarnaar te handelen zal ik in staat zijn prestaties te verrichten, die boven mijn eigen kennen en onmiddellijk besef uitgaan.

2. Door incarnatie binnen een bepaalde groep of een bepaald volk wordt zowel lichamelijk als ook ten dele geestelijk een afstemming bereikt. Deze afstemming is in de eerste plaats gebaseerd op de eigenschappen van de groep, waarin men leeft of van het volk, waartoe men behoort. Elk putten uit het gemeenschappelijk bewustzijn zal binnen die groep alleen succes hebben, indien rekening wordt gehouden met de eigenschappen van de groep.

2a. Wie gebruik wil maken van het gemeenschappelijk bewustzijn der mensheid, moet zich eerst realiseren in wat voor een gemeenschap hij leeft; en in harmonie met deze gemeenschap zijn gedachten en zijn streven omschrijven.

3. De aanwezige kennis wordt ten dele versterkt, ten dele verzwakt door groeps- en rassengeesten en ten slotte ook door de aardgeest zelf.

Wij kunnen er zeker van zijn, dat indien ons streven positief is (d.w.z. bevorderend voor het behoud en de ontwikkeling van de mensheid), wij sneller resultaten zullen behalen dan wanneer wij alleen zelfzuchtig denken. Daarom is het altijd goed bij het stellen der problemen ze voor onszelf duidelijk en nauwkeurig omschreven te formuleren, maar ze te zien in relatie met de vele gelijksoortige problemen, die er bestaan. De oplossing zal dan niet alleen de voor ons juiste, maar tevens de voor ons en de mensheid meest nuttige zijn.

4. De mens heeft een vrije wil. Naarmate hij zich van zijn vrijheid van denken en handelen bewust is en tevens bereid is zich ommentwille van de harmonie beperkingen op te leggen, zal hij juist door dit erkennen van de noodzaak tot beperking grotere krachten kunnen ontlenen aan het gemeenschappelijk denken, want dit is niet alleen uit te drukken in beelden of in kennis, maar in zekere mate zelfs

in energie.

5. Indien men zo op het gemeenschappelijk bewustzijn is ingesteld, zal - aangezien in dit bewustzijn ook een contact met sferen en hoge geesten duidelijker en juister is omschreven dan in het gemiddeld bewustzijn van de enkeling - ook vaak een contact met hogere werelden eenvoudiger bereikbaar worden. Alle uitwerkingen van het bereikte contact zullen echter wederom in harmonie moeten blijven met de onmiddellijke omgeving en met de rassengeest, waartoe men behoort.

Nu zult u waarschijnlijk zeggen: Het klinkt mooi, maar wat doen wij ermee?

In de eerste plaats zou ik zeggen: Weet, dat het er is. Het is een hulpbron en soms heeft u haar nodig. Waarom dan die hulpbron niet eens een keer aanboren? U kunt nooit weten.

In de tweede plaats: Als wij beseffen, dat het geheel der mensheid door dit gemeenschappelijk bewustzijn (waarin dus bepaalde entiteiten, geestelijke invloeden ook een rol spelen) ten goede wordt geleid, dan zullen wij ook gaan begrijpen dat intuïtieve reacties, op die manier verkrgen, voor de mens en de mensheid vaak beter zijn dan het verstandelijk overleg, de planning van de mens zonder meer. We zullen daardoor iets vrijer komen te staan en gemakkelijker van onze vrije keuze-mogelijkheid en onze vrije wil gebruik maken. Dit zal het geheel der mensheid ongetwijfeld ten goede komen.

Ten laatste zou ik nog willen opmerken: Als wij proberen te putten uit alleen diegenen, die direct met ons verwant zijn, dan zullen wij altijd op moeilijkheden stuiten. Je bent natuurlijk geneigd je te richten tot geestverwanten. Maar als je daarbij bewust de mogelijkheid van het gemeenschappelijk bewustzijn der mensheid uitsluit, dan beperk je vaak de mogelijkheden van je resultaten. De grootste harmonieën, de meest juiste wijze van denken en handelen ontleen je juist aan dit gemiddelde van de mensheid. Want de mensheid als zodanig vormt op elk ogenblik in haar geheel een bepaalde harmonie met de hogere krachten van de kosmos. Als wij aan dit gemiddelde van de mensheid beantwoorden en daarvan bewust gebruik maken en eruit putten, dan zijn wij dus niet alleen in harmonie met die mensheid, maar zelfs met de kosmische waarden en de kosmische krachten. Wij kunnen dan de inwerkingen uit de geest en uit de kosmos en van al wat er bestaat gemakkelijke beseffen. Wij leren bewuster leven. En ik zou zeggen, dat dat ook de moeite waard is.

Sommigen zullen denken, dat het te moeilijk is. Moeilijk is dit alleen maar, indien u het niet kunt accepteren. Maar als u eenmaal hebt geleerd dit te aanvaarden, dan wordt het steeds eenvoudiger. Want u bent deel van dat algemeen bewustzijn der mensheid. Met de geest zult u misschien niet altijd contact hebben, maar dit gemeenschappelijk bewustzijn is altijd aanwezig; daaruit kan altijd en onmiddellijk worden geput. Wij leren automatisch daarop een beroep te doen. Dat beroep wordt automatisch een harmonie. En dat betekent, dat wij dus altijd beschikken over grotere reserves aan kennis, aan intuïtie en zelfs aan bepaalde krachten dan wij normaal bezitten.

Wij gebruiken die dingen misschien voor onszelf, maar wij kunnen ze ook voor anderen gebruiken.

Wanneer ik hier b.v. een harmonie tot stand breng, dan is het heel goed mogelijk dat één van u, bezig met een taak die ook mijn interesse heeft, daardoor het denkbeeld krijgt of zelfs opzettelijk of per ongeluk de juiste methode vindt om dat beter te doen.
U kunt dus voor uzelf en voor anderen het leven daardoor dragelijker, vaak ook vruchtbaarder en beter maken. Ik meen dus wel, dat we dit ge-

meenschappelijk bewustzijn hoog mogen aanslaan.

Voor degenen, die menen dat de geest daardoor buiten het geding komt, zou ik willen opmerken, dat iemand zoals ik b.v. en heel veel anderen, die in de geest leven in dit bewustzijn ook aanwezig zijn. Hoe denkt u anders dat wij in de geest weten wat er allemaal op de wereld gebeurt? Dat kunnen wij allemaal niet persoonlijk bijhouden. Wij kunnen echter uit dit gemeenschappelijk bewustzijn door een zekere harmonie puren en putten zoveel wij willen. Dat betekent dus dat wij b.v. op de hoogte zijn, wanneer Feijenoord een slechte wedstrijd heeft gespeeld en wanneer Ajax het goed heeft gedaan; dingen, die vaak voor u verbluffend lijken, maar die voor ons normaal zijn, omdat dit aanwezig is in het bewustzijn van de groep. En wat wij zijn, wat wij denken en wat er in ons leeft, wordt door dit contact ook aan dit bewustzijn toegevoegd.

Als wij aan de mensheid denken, zijn wij eigenlijk deel van dit bewustzijn. Pas wanneer wij de vormsferen helemaal hebben verlaten, zouden wij ons erbuiten kunnen plaatsen. Maar tot die tijd zijn wij er deel van.

Zo is dus ook de geest met dit gemeenschappelijk bewustzijn verbonden. En het is gemakkelijker dit bewustzijn op te roepen dan een bepaalde geest. U schakelt de geest niet uit, maar door uit het geheel te kiezen heeft u a.h.w. de dag- en nachtdienst, terwijl anders de zaak de helft van de tijd gesloten blijft.

Ik zou zeggen, dat u in deze dagen, waar alles zo onbestemd en verward lijkt en u heel vaak niet weet wat u wel en wat u niet moet doen, dus van deze mogelijkheid ook heel veel profijt kunt trekken. Want vergeet niet, dat als er heel veel verdeelde bestrevingen zijn en heel veel verdeelde gedachten, dan zal in dat gemeenschappelijk bewustzijn datgene spreken, wat het sterkst is. U zoudt dus a.h.w. kunnen weten wat de juiste richting is, gezien de resultaten die niet vandaag maar pas morgen of overmorgen kenbaar zullen worden. En u zoudt het zelfs zover kunnen brengen, dat u een paar jaren vooruit aanvoelt wat juist is.

Ik geloof dan ook, dat ik u met dit kleine onderwerp niet alleen een inzicht heb gegeven in het gemeenschappelijk bewustzijn, maar tevens een paar raadgevingen, waarvan u werkelijk ook in de praktijk met veel nut gebruik kunt maken.

-:-

V O O R U I T G A N G.

Naarmate je verdergaat op de weg, zal er meer achter je liggen. Naarmate je meer vooruit schouwt, bestaat het gevaar dat je meer van wat achter je ligt vergeet.

Zolang het gaan voor jou het interessante is, telt de weg eigenlijk niet. Maar zodra je beseft, dat de weg je gehele leven is, dat het begin en de eerste schrede de herinneringen zijn, die inhoud en zin geven aan de laatste schrede, die je misschien nog kunt doen, dat de ketting van levens alleen maar zin krijgt, als elk leven iets rijker is, als het bewust iets meer van het verleden bevat en toch gelijktijdig ook bewuster de toekomst bouwt, dan weet je wat vooruitgang is. Dan heb je de zin van je leven doorgrond.

Wie over vooruitgang spreekt, spreekt over datgene, wat hij kan bouwen op grond van een gekend verleden. Leer daarom je verleden kennen en met de krachten en de kennis van het verleden de toekomst bepalen.

Zo is het gegaan met de rassen uit het verleden. Zo zal het moeten gaan met de mensen van vandaag. En wie dat niet kan doen, staat stil. Hij kent geen vooruitgang. Integendeel, hij versuft langzaam, tot het ogenblik, dat hij opnieuw moet beginnen en opnieuw de ervaring van de weg, die achter ligt, in zichzelf zal moeten opnemen om haar tot een bewuste waarde te maken.

Vooruitgang is bewustzijn, omgezet in actie.

-:-

D E K R A C H T.

Hij, die zijn eigen krachten kent
en niet zichzelve overschat,
gebruikt de kracht met recht.
Hij vindt in kracht een nieuwe kracht.
Hij vindt uit kracht een grote macht;
en deze wordt het recht
op de voleinding.

Wie niet zijn eigen kracht beseft
of aarzelt in die kracht te leven,
zal zichzelve dromen weven,
waarin de ziel als in een web verstikt,
terwijl het doel verdwijnt
en 't "ik" in eindeloos zijn
aan het rad geketend schijnt.

:-:-:

OCCULTE PRAKTIJK

Tweede Les.

PSYCHOKINESE - HELDERZIENDHEID.

Wij weten dat zeer vele geheimen en tempelgeheimen uit de oudheid toch in directe overeenstemming zijn met verschijnselen, die wij vandaag occultisme noemen.

Zeer bekend zijn de z.g. vroege priesters van Isis geweest. Maar vooral wat psychokinese betreft, waren de priesters van de tempels en de school van Thoth zeer beroemd. Ook elders in de oudheid kunnen wij in de geheimen (vaak omschreven als magie) deze occulte waarden en hun gebruik terugvinden.

Het heeft weinig zin u die oude inwijdingslessen hier door te geven. Zoals reeds in de eerste les werd opgemerkt: een geheim heeft alleen macht, zolang het een geheim blijft; en dat heeft men in de oudheid zeer wel begrepen. Zelfs vandaag zijn er vele mogelijkheden, die wij toch wel onder occultisme zouden kunnen rekenen, die angstvallig worden geheim gehouden, b.v. door enkele hiërarchisch ingedeelde kerken.

Laat ons dan allereerst psychokinese nemen, aangezien dat één van de verschijnselen is, die over het algemeen alleen onbewust wordt voortgebracht.

Onder psychokinese verstaat men: het aanraken of beroeren, het behandelen of hanteren of verplaatsen van voorwerpen op afstand.

Als een mens in normale toestand naar iets wijst, dan zal hij dit niet werkelijk beroeren. Hij blijft geconcentreerd op zichzelf en op de realiteit van zijn wereld. Op het ogenblik echter, dat om de een of andere reden zijn wil of zijn voorstellingsvermogen deze begrenzingen van het "ik" zou kunnen doen wegvallen, is het mogelijk dat hij desnoods over een afstand van vele meters een voorwerp beroert of verplaatst.

Dit wordt toegeschreven aan een uitstraling: het ectoplasma. Dat is natuurlijk maar een naam. Om te begrijpen wat zich hierbij afspeelt, moeten wij bedenken dat het totaal van de processen, dat zich in de mens afspeelt (dus zenuwreacties, gedachtenprocessen zowel als ook de zuiver lichamelijke omzettings-, afbraak- en opbouwprocessen) een bepaalde hoeveelheid energie vrijmaakt. Normalerwijze wordt een groot gedeelte van deze energie enerzijds in de vorm van warmte, anderzijds in de vorm van spierbewegingen verbruikt. Als ik in een toestand verkeer, waarin ik deze bewegingen niet maak en mijn bewustzijn het voortbrengen van deze bewegingen niet in het "ik" erkent, zal de totale energie, die zich in het lichaam bevindt (dus ook inhoudende de energie van het spierenstelsel), kunnen worden afgevoerd via de kanalen van het denken. Om in moderne termen te spreken: U kunt hier de wil, de gedachte of de begeerte beschouwen als een draaggolf, terwijl de werkelijke energie, die dus via deze draaggolf wordt uitgezonden, de spierkracht-omzettingsprocessen en

ook de warmtegeneratie van het lichaam inhoudt. Het geheel zien wij dan over het algemeen als een soort massa op astraal terrein, wat het zeker niet helemaal is.

Deze massa kan als energie elk ander energieveld aantasten. Het kan daarmee o.a. de zwaartekrachtverhoudingen wijzigen. Het kan bepaalde voorwerpen beroeren (dus plaatselijk energie ontketenen). Het heeft verder de mogelijkheid tot ingrijpen, zelfs in bepaalde organismen, indien er een voldoende voorstelling van het inwendige bestaat.

Hiermee hebben wij dan de kracht gedefiniëerd. Maar hoe ontstaat zij?

In 9 van de 10 gevallen zullen psychokinetische uitingen voorkomen bij pubers of bij mensen, die nog een zekere mate van deze kinderlijke driften hebben behouden. Wanneer zij iets willen of zich iets voorstellen, dan verandert voor hen de werkelijkheid. Zij realiseren zich niet wie of wat zij zijn, zij weten alleen dat het leuk zou zijn als dat bord of dat schilderij zou vallen, die deur zou dichtslaan e.d. Door de voorstelling, die zij zich maken, voeren zij dus de energie af. Het proces is - ook indien het niet bewust uit het "ik" wordt georigineerd - kennelijk afhankelijk van de sterkte of de diepte van het voorstellingsleven.

Ik stel:

1. Alle psychokinetische verschijnselen staan in direct verband met het voorstellingsleven van een mens of denkende entiteit, waarin gedachtenkracht en gedachtenuitzending op ongeveer gelijke sterkte, gelijke frequentie als bij de mens plaatsvindt.
2. Als energie werkt primair: omzetting van normale, als hitteuitstraling bestaande energieën, of van als warmte in materiaal bestaande energieën.

   Secundair ook eventuele zenuwkracht.

   Tertiair de directe krachten, die worden opgewekt door de dwarsgestreepte spieren, zoals het hart.
3. Willen wij deze energie kunnen beheersen, dan zullen wij in de eerste plaats ons voorstellingsleven moeten beheersen. Hij, die in staat is zich een zo intense voorstelling te maken, dat deze voor hem in de plaats treedt van de werkelijkheid, zal elke actie - mits liggend binnen zijn eigen reële wereld en daarin geprojecteerd als een persoonlijke handeling - op afstand kunnen verrichten.
4. Psychokinese moet worden geleerd. Het is als met het spiergebruik. De potentiële kracht van de doorsnee-mens heeft ongeveer een hefvermogen van één à anderhalf gram. Voor een getraind persoon zal de hanteringsmogelijkheid gaan tot ruim 1000 à 1200 kilo. Dit wil dus zeggen, dat een gewicht van die grootorde kan worden gehanteerd als een eigen lichaamsdeel. Zo sterk is de beheersing.

Conclusie: trainig is noodzakelijk. Men moet hier uitgaan van het voorstellingsvermogen plus een vastgesteld doel. Emoties, emotionele geladenheid zullen vooral in het begin bijdragen tot het bereiken van resultaten.

Hiermede hebben wij het een en ander verteld over psychokinese en de wijze, waarop wij haar kunnen benaderen. De vraag is echter, of zij inderdaad bruikbaar is.

Een verstandig mens zal begrijpen dat de energie, die er nodig is om op deze wijze b.v. een stoel te verplaatsen, ongeveer twintigmaal de krachtsinspanning vraagt, die een normale lichamelijke handeling met hetzelfde doel en dezelfde verrichting zou kosten. Normalerwijze heeft het dus weinig zin om psychokinese te gebruiken. Zij kan echter door de getrainde worden gebruikt daar, waar het eigen lichaam zich niet snel genoeg kan bewegen. Iemand, die voldoende oefening heeft, kan over het algemeen de actie-radius van zijn psychokinetische arbeid uitstrekken zover de ogen kunnen zien of waar er een concrete en alomvattende voorstelling van de omgeving bestaat.

Als er op 100 meter afstand een steen valt die een mens dreigt te verpletteren, dan kan dus iemand met deze gave die steen een zodanige duw geven, dat hij naast in plaats van op de persoon valt. Hij kan iets, wat dreigt om te vallen, een ogenblik stutten; indien hij zeer getraind is, misschien zelfs terugbrengen op zijn oorspronkelijke plaats. Hij kan daardoor ongevallen voorkomen. Zelf kan hij bovendien in vele gevallen leren hoe hij een medemens kan helpen en steunen. U kunt dan iemand helpen om b.v. een trap op te gaan, zonder dat dit opvalt, zonder dat dit werkelijk verschrikkelijk moeilijk wordt. Is men zo ver gevorderd, dat men de lichamelijke functies van een ander kan aanvoelen, dan bestaat de mogelijkheid om via psychokinese b.v. delen van de bloedsomloop tijdelijk stil te leggen; om bepaalde kleine afwijkingen in de spieren te herstellen; om bij eventuele verdrinkingsgevallen een regelmatige druk op hart en diaphragma uit te oefenen, zodat ademhaling en bloedsomloop instand worden gehouden, totdat op meer rationele wijze hulp kan worden geboden. Het is zelfs mogelijk om bepaalde vreemde voorwerpen (b.v. iets wat men heeft ingeslikt) te verwijderen, althans te voorkomen dat het zich vasthecht. Men zou ook bepaalde ontstekingen aanmerkelijk kunnen vereenvoudigen. Er zijn dus voldoende toepassingsmogelijkheden.

Maar psychokinese - al wordt zij nog zo goed beheerst - is over het algemeen waardeloos, mits er andere gaven aanwezig zijn. Eerst als men een zeer sterk aanvoelings- en invoelingsvermogen heeft verkregen en als het voorstellingsvermogen tevens berust op een redelijke en reële kennis van aanwezige toestanden, mogelijkheden, lichaamsbouw e.d., heeft men aan deze kracht werkelijk iets.

Ik zou daarom degeen, die zich in het occultisme wil bewegen, niet willen aanraden de psychokinese als eerste te ontwikkelen. Ik zou hem of haar zelfs willen aanraden experimenten als dansende tafels met rust te laten. In 9 van de 10 gevallen is het uw eigen psychokinetische kracht, die hier werkzaam is; ook als misschien de impulsen, die daartoe aanleiding geven, van elders komen. Het heeft weinig zin op deze wijze te communiceren. Het vraagt veel kracht en het kan uw gezondheid aanmerkelijk schaden, zeker indien u geen beheersing over het verschijnsel kunt uitoefenen.

Gelukkig ligt het met andere gaven een klein beetje prettiger. Helderziendheid, bijvoorbeeld. Ook hier moeten wij geloof ik een definitie geven. Want helderziendheid wordt maar al te vaak beschouwd als het zien van dingen in de letterlijke zin van het woord. Men zou kunnen spreken van helderschouwen, want het geschouwde, het geziene, is in 9 van de 10 gevallen niet buiten u kenbaar. Het zal meestal geheel of grotendeels in uzelf ontstaan. Het is een vorm van gedachtenresonantie, waarbij een elders bestaande gedachte in u een beeld of een indruk oproept. Er kan ook sprake zijn van een tot u gerichte gedachte, die door u wordt gezien. Denk hierbij aan stervenden, die op het laatste ogenblik, vaak over grote afstand, hun familie bezoeken, entiteiten, die nog een laatste taak komen vervullen e.d.

Begrijp dus goed: helderziendheid is altijd voornamelijk een kwestie van een innerlijke resonantie met een bestaand beeld of een bestaande gedachte, ongeacht de bron ervan. Het zien kan net zo goed zijn het innerlijk aanvoelen van een voorstelling als een pseudo-visueel waarnemen. Wie helderziendheid beheerst, zal leren dat hij of zij deze gevoeligheid kan verhogen of afzwakken. Verhoogt men de gevoeligheid of wordt zij door omstandigheden verhoogd, dan treden waarnemingen op. Van deze waarnemingen heeft slechts een klein gedeelte reële waarde. Als u over de straat gaat en u kijkt om u heen, dan zult u heel veel dingen kunnen zien, maar slechts enkele zijn voor u van werkelijk intrinsieke waarde.

Wat doet doet dus helderziendheid? Wat kan men ermee bereiken?

Ten eerste: In helderziendheid kunnen gedachtenimpulsen worden opgevangen uit het verleden en de toekomst. Er is dus geen beperking van tijd;en de waarneming kan buiten het heden liggen.

Ten tweede moet worden gesteld, dat bij helderziendheid alle verschijnselen te herleiden zijn tot van buiten ontvangen impulsen. Is dit niet het geval, dan ontbeert het beeld een zekere diepte, een zekere werkelijkheid. Ik verwijs u naar de kentekenen, die ik u reeds gaf omtrent reële en in het "ik" ontstane beelden bij dromen.

Vervolgens wil ik nog opmerken, dat bij alle helderziendheid de waarneming wel belangrijk is, maar dat het vermogen tot interpretatie daaraan eerst de werkelijke betekenis kan geven. Wie in de toekomst ziet, heeft doorgaans niet de mogelijkheid de tijd nauwkeurig te bepalen. Daarom moeten toekomstbeelden - alleen indien zij in een vastliggende reeks optreden en daarbij de tijdselementen steeds nauwkeuriger bestemd kunnen worden - beschouwd worden als bepalend voor een gebeuren op een vastgestelde tijd.

Indien een helderziende waarneming ontwikkelingen of gebeurtenissen op de eigen wereld behelst, dan zullen wij over het algemeen eerst moeten nagaan, of zij misschien reeds hebben plaatsgehad. Blijkt dit niet het geval te zijn, dan mag worden aangenomen dat zij in de toekomst liggen. Hiervoor kan men eenvoudigheidshalve een practische regel toepassen:

Dromen, die zeer sterk gedetailleerd zijn en vaak a.h.w. een geheel hoofdstuk van een gebeuren bevatten (vooral bij het z.g. dagdromen, dus niet in een volledige slaap), kunnen worden beschouwd als beelden van een zeer nabije toekomst.

Beelden, die vaag zijn, doordat daaraan figuren of achtergrond schijnen te ontbreken, zijn doorgaans beelden die op een verder-liggende tijd duiden, dus een toekomst. Bij een herhaling nemen wij aan, dat de droom inderdaad een juist beeld geeft, maar een tijdsbepaling kunnen wij nog steeds niet vinden. Wel kan worden aangenomen, dat het beeld of de droom, naarmate zij dichter komt bij het moment van verwerkelijking, ook meer achtergrond en detail krijgt. In de praktijk kan gelden:

Zodra het visioen (het waargenomene) sterk gedetailleerd is (dus figuren en achtergronden bevatten) zal het binnen ongeveer 30 à 40 dagen worden verwezenlijkt. Hoe vager het is, hoe langer het duurt.

Ziet men figuren zonder achtergrond die toch op een toekomst duiden, dan is het geziene zeer waarschijnlijk tenminste 10 tot zelfs 100 jaar van het heden verwijderd. Het is dan van weinig belang.

Zien wij de achtergronden en de figuren afzonderlijk, dan wordt aangenomen, dat het gaat om een nog niet volledig vaststaande gebeurtenis en dat er een tijdsspanne bestaat van tenminste 5 jaren tussen het moment van waarneming en het moment van verwezenlijking.

Gaan wij nu proberen om contact met een andere wereld te krijgen, dan blijkt dat hier de helderziendheid zich op bijna gelijke wijze manifesteert. Degeen, die in de visioenen werkelijk ziet, zal ook hier zien. Degeen, die in zich het beeld voelt ontstaan, zal ook bij de helderziende waarneming van geesten de beschrijving en het beeld in zich voelen ontstaan. Hij ziet het niet werkelijk.

Bij de geest kunnen wij rekening houden met een aantal verschillende beelden, die wij - indien wij bewust met de helderziende gave willen werken - zeer zeker moeten leren onderscheiden.

Daar zijn dan allereerst de gedachtenbeelden.

Gedachtenbeelden van personen b.v. zullen altijd volledige weergaven zijn van bestaande voorstellingen. Als u een persoon helderziend waarneemt, tot zelfs in details van de kleding, dan is dit gelijk aan een portret, dat er van deze persoon bestaat. Er kan dan worden aangenomen, dat dit een gedachtenbeeld is. Het is uit de stof voortgekomen.

Deze waargenomen gedachte heeft voor de geest geen enkel belang. Zij komt niet uit de sferen voort en de hierbij eventueel gegeven boodschappen zijn weergaven van vaak onbewuste gedachtenflarden van mensen en geen mededelingen uit de geest.

Is er sprake van een waarneming, die op astraal vlak ligt (een vorm van helderziendheid, waarbij de visuele impressie over het algemeen zeer sterk is), dan kunnen wij te maken hebben met schijnvormen en met reële projecties. Is er sprake van een schil of schijnvorm (een beeld, dat dus niet door een werkelijke persoonlijkheid wordt bezield), dan geldt als kenteken:

1e.: De ogen zijn meestal duister. Ze bevatten weinig leven of glans óf een vreemde flonkering. Het zijn geen natuurlijke ogen.

2e.: Bij een werkelijke persoonlijkheid wordt over het algemeen hoogstens een lichte aura waargenomen, die gewoonlijk gaat van lichtblauw via zilver en goud tot wit. Is daar een donkere mantel omheen, dan zal dit een astraal beeld zijn dat niet de werkelijke persoon weergeeft, maar één van zijn schillen, gehanteerd door een ander of zelfs een schil, die in wezen niet meer bezield is.

Dan krijgen wij de projectie, die vanuit de sferen geschiedt.

Helderziende waarneming van personen kan niet plaatsvinden, indien dezen zich bevinden in sferen boven Zomerland. Elke projectie van figuur en gestalte, die wordt waargenomen vanuit hogere geestelijke sferen, moet dus vanuit de Zomerlandsfeer zijn geschied. Het kenteken is hiervoor gewoonlijk: een neiging tot wat vreemde gewaden. De mens weet nl. geen raad met het meer vloeiende en steeds veranderende beeld, dat in de lichte wereld bekleding zou kunnen worden genoemd; hij beschouwt dit dus als een vreemd gewaad. Wij horen heel vaak over: witte kleding, gouden kleding of b.v. rode of blauwe kleding met gouden en zilveren ornamenten. Hierin zijn dan vaak symbolen aangebracht en deze geven dus aan, dat hier bepaalde lichtwaarden werkzaam zijn.

Een zo waargenomen persoon heeft gewoonlijk rond zich een lichtere uitstraling. Hij wordt niet gezien tegen een donkerder maar tegen een lichtere achtergrond; soms alleen tegen een verwazen van de werkelijke achtergrond, maar dan alsof er veel licht is, waardoor de rest wat in het duister is. De ogen, de eventuele gebaren (als er wordt gesproken ook de lipbeweging) zijn volkomen natuurlijk en menselijk. Dergelijke figuren dragen vaak een symbool bij zich, zoals b.v. een boek, een spinrok en dergelijke.

Als wij dit onderscheid kunnen maken, zijn wij ook in staat de waarde van de waarneming vast te stellen; want dit helderschouwend ervaren kan zeer gevaarlijk zijn. Indien men het verschil niet weet tussen een gedachtenvorm, een aardgebonden geest of een astraal wezen of verschijning en een geest uit de lichte sfeer (eventueel een geest uit een duistere sfeer, die overigens afsteekt tegen iets wat het best als zwart licht kan worden omschreven), dan zal men ook niet in staat zijn te weten welke waarde er aan gebaren, mededelingen e.d. moet worden gehecht.

Wie een voorbeeld wil hebben van de vele astrale schillen en gedachtenbeelden, zou dat b.v. op een Allerzielendag kunnen zien in een séance. Dan hoort u steeds weer: "Daar staat iemand, die u bloemen geeft". Dat is de wens van de aanwezigen en de wens van degeen, die schouwt. Het gedachtenbeeld is daaruit opgebouwd.

Kijken wij naar de figuren zelf, dan zien wij vaak dat zij levenloos zijn. Zij ontberen dimensie. Zij zijn wat kleurloos. Hun gebaren zijn marionetachtig. Wij weten dan wel zeker, dat dit alleen maar verwachtings- en gedachtenbeelden zijn. Soms zien wij figuren, die zich afwijkend gedragen en die vaak - al wordt er gezegd dat zij bloemen aanbieden - eerder onwelvoeglijke gebaren maken. Let op de ogen! Let op de kleding! Is die kleding aange-

past aan dat wat er op aarde op dit ogenblik ongeveer wordt gedragen en zijn de ogen leeg, dan is hier sprake van spotgeesten of eenvoudig van ledige schillen. Iemand, die van zo'n schil of van een door een andere, misschien ook lelijke geest, gehanteerde schil een boodschap krijgt en deze zonder meer als zuiver en goed zijnde doorgeeft, kan daarmede veel verwarring stichten. Hij kan er ongelukken door veroorzeken.

Bij helderziendheid mag daarom als gebruikswaarde wel een paar regels worden gesteld:

1. Overtuig u eerst van de juistheid van de waarneming. Niet door er nadrukkelijk en scherp naar te kijken, zij pleegt dan te verdwijnen, te veranderen of te vervagen, maar door u af te vragen wat u ziet. Eerst indien u ervan overtuigd bent, dat u met een werkelijke geest te maken hebt - en niet eerder! - moogt u desnoods zeggen wat u ziet. Indien dit echter emoties zou uitlokken, is het beter het niet te doen. De dan loskomende gedachten vertroebelen over het algemeen datgene, wat wordt aangeduid of medegedeeld. Men wacht in een dergelijk geval tot het verschijnsel is opgehouden, eerst dan geeft men commentaar of doet men de mededeling.
2. Het is niet goed om helderziendheid te begeren. Ze kan vele onaangename nevenverschijnselen met zich brengen voor degeen, die ziet. Leer uzelf niet eerst zien, leer uzelf eerst beheersen. Alleen degeen, die zich kan afsluiten voor een dergelijke beïnvloeding, heeft ook de mogelijkheid om van de gave gebruik te maken.
3. Onthoud, dat bij alle helderschouwende waarnemingen de mogelijkheid van nevenverschijnselen niet is uitgesloten. Ook als er geen onmiddellijke helderhorendheid optreedt en men dus de geest of het verschijnsel niet hoort spreken, kan het zijn dat de nadruk wordt gelegd door gebaren, terwijl woorden worden gesproken door mensen in uw omgeving. Wanneer de nadruk van het gebaar ritmisch strookt met bepaalde woorden, ligt hierin vaak wederom een mededeling verborgen.

Hoe ontwikkelt men dit alles. Om die indrukken te kunnen ontvangen moet de eigen gevoeligheid groot zijn. Die gevoeligheid ligt in de eerste plaats weer in een zekere flexibiliteit van het voorstellingsvermogen. Men mag niets afwijzen, omdat het niet mogelijk is of omdat het er niet is. Bedenk, dat niet alleen zien, maar ook het in u ontstaan van een beeld of het gevoel van een aanwezigheid helderziendheid is.
Om een voorbeeld te geven: U gaat in de lievelingsstoel van een overledene zitten. Op dat ogenblik schrikt u en zegt: "Ik dacht, dat er iemand zat." Dit is in feite een vorm van helderziendheid. We houden dus rekening met alle waarnemingen, die zich voordoen.

De waarnemingen doen we over het algemeen het best in een ruimte, waarin het rein is; d.w.z. zonlicht en frisse lucht moeten daar vrije toegang hebben gehad. Er mag eventueel wierook gebrand zijn, maar zeker geen zware wierook. Het licht mag gedempt zijn, maar het mag zeker niet zo gedempt zijn, dat de gelaatstrekken van eventuele aanwezigen, de details in het vertrek (van het ameublement e.d.) niet meer zichtbaar zijn. Als u b.v. van een schilderij aan de wand de lijst nog goed kunt zien en ook iets van de voorstelling in de lichtere kleuren, dan is de verlichting doorgaans juist genoeg.

Ga niet uit van het standpunt: ik wil met alle geweld zien.
Dit voert tot zelfsuggestie en zelfmisleiding. Houdt u bij deze geringe verlichting rustig met iets bezig, desnoods door een wat scherper licht op een bepaalde plaats te doen schijnen (een leeslamp b.v.) en dan wat te lezen, te borduren of wat u ook wilt doen. Wees daarbij ontspannen.

Als de verschijnselen optreden, heeft u vaak het idee dat er iets naast of achter u gebeurt. Kijk dan niet. Tracht niet te kijken. Probeer ook niet uw aandacht in het bijzonder daarop te vestigen. Laat het zich ontwikkelen. Houd wel op met gedachten, die niet stroken met de waarneming. Wees dus a.h.w. een ogenblikje rustig van binnen en laat het denkbeeld zich ontwikkelen.

Stel u in het begin met dit denkbeeld tevreden. Dat is meer dan voldoende. Door u dit aan te wennen en die denkbeelden, zonder daaraan veel belang te hechten, voorlopig als waar aan te nemen schept u innerlijk een steeds grotere bereidheid tot het aanvaarden van het fenomeen. Kunt u door wat ademhalingsoefeningen of door te zorgen dat u vrij bent van zorgen, van grote spanningen zelf komen tot een bijzondere innerlijke rust, zo zal dit ongetwijfeld bijdragen tot succes van uw waarnemingen.

Onthoud verder, dat niet altijd waarnemingen optreden. Ze treden soms juist zeer onverwacht op.

Als u oefent, mag een dergelijke oefening daarom ten hoogste één tot anderhalf uur duren, nooit langer. Ook indien er verschijnselen aanwezig zijn, lijkt het mij goed na deze tijd eenvoudig alle contact af te breken; dit leert u ook beheersing te gewinnen. U doet dit o.m. door frisse lucht toegang te verschaffen en een licht te maken dat veel helderder is dan het oorspronkelijk aanwezige.

Hebt u dat eenige tijd gedaan of bent u op andere wijze spontaan ontwikkeld, dan krijgt u impressies die zich overal kunnen voordoen, dus gewoon tijdens uw activiteiten.
U komt b.v. een kamer binnen om een bloemetje te geven en u ziet ineens een gestalte, of u voelt dat er iemand aanwezig is.
U loopt op straat. U denkt, dat daar iemand bij die lantaarnpaal staat. U kijkt nog eens - er is niemand.

Dit soort indrukken behoeven lang niet altijd belangrijk of interessant te zijn. Hecht er niet al te veel waarde aan, maar constateer ze. Op den duur ontstaat er een gevoeligheid zo groot, dat u dit regelmatig overkomt. Zodra dit het geval is, moet u zich voornemen op bepaalde dagen en zo nodig eerst op bepaalde uren geen enkel verschijnsel te aanvaarden. U reageert er niet op. U ontkent het bestaan ervan. Op deze wijze krijgt men een beheersing. Want men kan op den duur door die ontkenning de beelden wegdrukken en de impressies uit het "ik" verwijderen. Eerst als die beheersing is ontstaan, kan men weer verdergaan en dan is de volgende stap, die men doet:

Als u een beeld ziet of er een beeld in u rijst (dat kan vaak dus ook een schouwen zijn in plaats van een visueel ervaren), dan vraagt u door sterk gerichte gedachten of zo dit mogelijk is desnoods door zacht gesproken woorden: "Wie bent u? Wat wilt u?" Krijgt u geen reactie, sluit u dan af voor het beeld. Is er een reactie in gebaar of een poging tot spreken e.d., ga dan verder met de beschouwing. U zult vaak bepaalde symbolen zien en u moogt dan nagaan, of u er iets uit kunt opmaken. Beschouw dit nog steeds niet als belangrijk. Opdrachten in deze periode verkregen behoren alleen dan te worden uitgevoerd, indien men ook persoonlijk van de juistheid ervan is overtuigd. Risico's moet men in deze periode niet nemen.

Heeft men deze fase voldoende volbracht, dan lijkt het mij goed met een groepje mensen samen te komen (bij voorkeur gelijkgestemden) en b.v. na een gebed of meditatie bewust ogen en geest te openen voor waarneming. U zult ontdekken, dat u over het algemeen dan eerst lichtverschijnselen ziet, later gestalten. Deze dingen kunt u dan met de aanwezige groep een ogenblik bespreken. U kunt zeggen: Ik heb dit en dat gezien. Of: Ik meen dat en dat gehoord te hebben.
Men herhaalt deze oefeningen een aantal malen, todat men met zekerheid weet: ik heb het werkelijk gehoord; het is er werkelijk. Zodra dit gevoel

voor werkelijkheid bestaat, kan worden begonnen met de werkelijk helderziende waarneming. Door te verzoeken, als er een opdracht wordt gegeven, om deze bij voorkeur op een bepaalde tijd, maar zonder aanduiding van plaats te herhalen, kan men ook langs deze weg opdrachten verkrijgen en is de uitvoering daarvan over het algemeen wel gerechtvaardigd.

Als u niet bewust schouwt, sluit uzelf af. Verwijs al wat u benadert terug naar een onwerkelijkheid. Zo ontstaat er een vorm van helderzien, waarbij het niet alleen maar mogelijk is geesten te zien, maar op den duur ook de aura van mensen, de uitstraling van dieren, planten en voorwerpen kenbaar worden. Want de gevoeligheid, die u heeft voor de verschijnselen uit de geest en de astrale wereld, zal zich ook openbaren voor alle normaal bestaande stralingen in uw eigen wereld. Leer ook hier bewust te schouwen.

Als u b.v. iemand voor het eerst ziet en u wilt weten wat voor een persoon dit is, tracht bewust de aura te zien. Niet door te kijken waar die aura zich zou moeten bevinden, maar door uw geest daarop in te stellen. U zult ontdekken, dat dit veel bijdraagt tot uw mensenkennis.

Indien u te maken hebt met de plantenwereld, moet u onthouden dat alle kleuren, waarin purper of paars in de uitstraling voorkomen, aangeven dat die planten voor u althans en meestal voor de meeste mensen niet goed of zelfs giftig zijn. Is de uitstraling groen, dan kan worden aangenomen dat de plant kan worden gebruikt. Is er in dit groen een element van geel of van roze aanwezig, dan heeft de plant meestal ook een genezende werking. Heeft het voor u persoonlijk een genezende kracht, dan zijn voor u witte stippen in die uitstraling kenbaar.

Ziet men naast de plant een tolletje, dat sterk draait, dan is dit in zijn kleur en wezen geen uiting van de eigenschap van de plant, het is alleen de uitstraling, die wij rond de plant zelf zien. Het tolletje is een deel van de levenskracht, die bij planten soms ook buiten het eigenlijke wezen wordt geprojecteerd.

U ziet dus, dat met helderziendheid zeer veel te doen valt en veel kan worden bereikt. Maar zoals voor alle dingen in het occulte geldt ook hier: Leer schouwen. Leer beheersen. Schuw niet een langzame ontwikkeling.

"Wie een inwijding zoekt," - zo zegt men in de oude geschriften - "en zich niet ter dege voorbereidt, vindt de dood waar hij het leven wilde vinden."
Dit geldt voor alle gaven.

Indien u een gave begeert en haar ontwikkelt, dan moet u dat langzaam doen. U moet bereid zijn afstand van die gave te doen op bepaalde ogenblikken, opdat u een beheersing mogelijk zal zijn.

Misschien mag ik hier nog bij opmerken: Geen enkele geest of entiteit is in staat of - en wat dat betreft, als hij goed is - ook bereid om uw leven geheel voor u te regelen. U bent de uitvoerende kracht. Als men u bevelen geeft, die u helderziend schouwt, onthoud dan dat zij hoogstens raadgevingen of verzoeken kunnen zijn. Dat zij nimmer een bevel zijn, dat zonder kritiek of nadenken moet worden gehoorzaamd.

Ik heb reeds de historie aangehaald. Ik heb erop gewezen, dat bepaalde gaven en capaciteiten tot de geheimen van de oude priesters behoorden. Naar ik meen, zullen wij ook in het practisch occultisme niet veel bereiken, indien wij ons de achtergronden niet voldoende realiseren.

De bron van het grootste gedeelte van het occultisme op deze wereld, zo niet alles, is gelegen in de beschaving van Mu. Vanuit het keizerrijk Mu en vanuit het fabelachtige Atlantis heeft zich een bepaalde vorm van denken en geloven verbreid over de wereld. In sommige gevallen wordt deze een magisch, in andere vormen wordt zij een esoterisch occultisme. Maar de mysteriën, die eraan ten grondslag liggen zijn altijd dezelfde.

Wij zien b.v. de Pythagoreeën en vooral Pythagoras zelf als grootmeesters in eigen recht. En wij vergeten, dat Pythagoras zijn kennis en leringen dankt aan zijn Orphische inwijding; hij volgde zijn grote meester Orpheus.

Wij denken aan Jezus alleen als aan de openbarende kracht zonder meer, maar wij vergeten dat hij ingewijd is geweest bij de essenen, Wij vergeten dat hij bepaalde machtwoorden bezat.

Wij denken aan Mozes als aan een wonderdoener Gods en vergeten dat hij - zeker in zijn eerste manifestatie met slangen - niet veel meer is dan een gewone goochelaar. Want dat trucje om van een slang een schijnbare staf te maken door te drukken op een bepaald deel van de schedel, is ook nu nog bekend.

Laat ons dus a.u.b. niet denken, dat wij ons kunnen vrijmaken van het verleden. Wij kunnen ons zelfs niet altijd vrijmaken van iets, wat eerder op goochelarij lijkt dan op reëel occultisme. Want voor de mens is eigen instelling, gedachteninvloed, het domineren van anderen onder omstandigheden, van groot belang.

De middelen, die worden gebruikt, zijn ten slotte maar bijkomstig. Als u een koude auto wilt starten en u gebruikt het trucje van een beetje alcohol in de cylinders, dan is dat een trucje, want de starter doet het eigenlijke werk niet helemaal, het is de alcohol; maar daardoor komt de motor op gang.

Bij de occultist zien wij heel vaak bepaalde riten, bepaalde gebruiken en denkwijzen, die op zichzelf zinloos zijn of stammen uit een oud bijgeloof. Wij zien geheimzinnigheden, die eerder kolderiek dan werkelijk mystiek zijn. Maar zij zijn het middel om de motor aan de gang te krijgen, om de instelling van de mens te reguleren.

In die oude inwijdingen werd altijd heel veel nadruk gelegd op de liefde in zeer vele vormen. Maar wij moeten ook deze dingen weer juist begrijpen. Die liefde is nimmer een onbeheerste liefde. Zelfs daar, waar wij schouwspelen zien, waarbij de paringsdaad een grote rol speelt, is het nog ergens een beheerst element; hetzij het element van tijdsbeheersing (pas op een bepaald ogenblik mag men zover gaan), in andere gevallen - en bij de meer bewusten vooral - is het de uitbeelding van b.v. het samenkomen der goden. Het wordt dan ook werkelijk als zodanig beleefd; dus religieus en niet zinnelijk.

In de beste vormen en voor het westen meestal ook aanvaardbare vormen echter heeft men die liefde omgezet in iets anders. Men heeft dus de menselijke sexualiteit uitgeschakeld en men komt tot het brengen van offers - wij zien dit o.m. in de diensten van Thebe - van vruchten of vruchtensappen, graankorrels en bloemen. En dat wordt soms regelmatig binnen een bepaalde rite herhaald. De gave, waarvoor men niets terugeist, waarvoor men niets vraagt: de liefdegave.

De liefdegave wordt o.a. in Memphis, maar later ook in bepaalde mysteriën van Griekenland, in het vroege Christendom, in de z.g. witte Isis-diensten, zoals die zelfs in de begraven steden als Pompeï nog bekend waren, gegeven.

Daar had men ook de liefdemaaltijd, waarbij men trachtte om anderen iets te geven zonder te vragen. Voor ons is het allemaal een beetje vreemd, waarom er een gezamenlijke maaltijd noodzakelijk zou zijn en men interpreteert het dan vaak verkeerd. Men zegt: Nu ja, we leggen wat geld bij elkaar en laten een goed maal aanrukken. Maar daar gaat het helemaal niet om. De gedachte, de achtergrond is: het scheppen van harmonische waarden.

Die harmonieën zijn belangrijk, omdat zij via uiterlijkheden, die over het algemeen emoties met zich brengen - zoals het eerbiedig offeren aan God een emotie is, het gebed een emotie is, het aanzitten in een gemeenschap van geestverwanten een emotie is - en daardoor een instelling wordt

bereikt, die niet zonder meer een absolute overgave is, maar een open zijn. En alle occultisme, welke vorm wij ook kiezen, van het meest mystieke en esoterische zoeken af tot de meer grove magie misschien, is niets anders dan via het middel komen tot de juiste harmonieën.
En daar ik aanneem, dat gij met het occultisme zeker geen duistere krachten wilt oproepen, mag ik u daarom wel zeggen:

Op grond van al hetgeen in de oude mysteriën (de Orphische, de Delphische, de oude mysteriën van Egypte en Indië) naar voren komt, is voor de occultist steeds weer noodzakelijk het offer: de liefde, die zich uit in ontzegging, zonder dat daarbij echter sprake is van een terzijde-stellen van eigen initiatieven.

Wanneer ik op die manier een instelling verkrijg, moet ik ook betekenissen kunnen lezen. Een groot gedeelte van de geheimen uit de oudheid was eigenlijk het kennen van de tekens, waarmee men zich kon beschermen. Voorbeeld: De magische cirkel, die b.v. in vroeg-Egypte en Babylon heel veel verwantschap had met de Chinese; de mogelijkheden om machtwoorden te schrijven; het Noorse runenschrift; de IJslandse methode om bij de Ting (volksvergadering) bepaalde runen te griffen in de stenen of in de boom van de plaats van samenkomst. Kortom, de machtnaam.

Nu zult u zeggen: Een machtnaam roept toch zeker niet altijd een entiteit op. U hebt volkomen gelijk. Maar de occultist wil niet een bepaalde god regeren of beheersen. Dat zijn de primitieve magiërs geweest, die dat hebben geprobeerd. De occultist wil zich één-voelen met een hogere waarde. Om deze kennis, dit inzicht, deze harmonie, dit helderzien en desnoods het telekinetisch vermogen te verkrijgen dat noodzakelijk is, moet men zich kunnen één-voelen met grotere krachten. Men moet een zelfverzekerdheid weten te verwerven, die verre het eigen normale zijn te boven gaat. Er moet een vrijdom van angst en zelfs van begeren zijn om iets bepaalds te constateren. Daartoe worden al die riten gebruikt.

Als wij dus willen proberen om het occultisme in de eerste plaats in de praktijk bruikbaar te hanteren, dan zullen wij er toch ook over moeten nadenken op welke wijze wij een bepaalde rite kunnen gebruiken.
Hoe wij dus iets kunnen doen, waardoor diezelfde zelfverzekerdheid (het machtwoord) voor ons ontstaat; waardoor die openheid, die aanvaarding, de liefdegave, het offer, voor ons ontstaat.

Nu blijkt, dat dit niet aan voorschriften is gebonden. We zien schijnbaar volledig tegengestelde riten, die volkomen gelijke resultaten geven, omdat de bestrevingen gelijk zijn; en de bestreving is bepalend. Maar wij zien ook, dat het symbolisch offer niet in de plaats kan treden van het werkelijke offer. Met andere woorden: wanneer de priester iets offert, dat hij als offergave heeft verkregen en waar hij geen belang bij heeft, dan zal de priester geen deel hebben aan de harmonieën, die uit het offer voortkomen. Dat is o.m. de ondergang geweest van zovele altaren in de oudheid. Wanneer echter de priester ook iets, wat van hem is geeft en offert, dan - omdat hij iets, wat voor hem waardevol en bruikbaar is, afstaat zonder iets ervoor terug te vragen - ontstaat de juiste harmonie wel.

Voor een modern mens kan dit offer dus zijn: een gave aan anderen. Het kan een offer van tijd zijn. Het kan een offer van geduld zijn. Ook 't aanhoren van iemand, die zo zeurt b.v., kan onder omstandigheden gelijktijdig een offer zijn, maar ook een mogelijkheid om - het als offer beschouwende - de juistere harmonieën voor dit "ik" te doen ontstaan.

Het gebed kan ons in vele gevallen dienen als machtwoord. En of wij nu bidden tot een bepaalde godheid of tot een abstracte god, desnoods alleen maar tot de levende kracht van de wereld zelf, dat maakt geen verschil. Als wij bidden, als wij ons dus verbonden en één-gevoelen met die hogere kracht en wij kunnen dit voor onszelf erkennen, wij kunnen zeggen: Ik bid, totdat ik die eenheid gevoel, dan bezitten wij ook de zelfverze-

kerdheid, waarmee wij alle verschijnselen op occult terrein aankunnen. Er is niets om te vrezen. Er is niets waarvoor wij terugdeinzen.

Ik heb dit derde gedeelte toegevoegd om u duidelijk te maken, dat bij het occultisme oefening een rol speelt, maar dat vóór alles ook het afstemmen van je wezen, het bereiken van een juiste gesteldheid, van belang is. De weg, die u daartoe volgt, nogmaals, is niet zo belangrijk. Belangrijk is, dat u het resultaat, dat noodzakelijk is, produceert.

Daar u hier van mij geen practische raadgevingen moogt verwachten, aangezien dit een zuiver persoonlijke zaak is, die men voor zichzelf moet uitzoeken en voortdurend moet corrigeren, totdat men gevoelt: nu is er in mij harmonie, nu voel ik mij met het hoogste verbonden, meen ik dit onderwerp voor heden te mogen besluiten.

-:-

HET VERLEDEN.

De achtergronden van het occultisme en alles, wat met het occultisme in verband staat, ligt nu eenmaal in een tijd, die heel ver achter u ligt. En toch zult u ook in deze dagen een beter begrip hebben voor wat u doet en voor de mogelijkheden, die er bestaan, indien u dat verleden beter kent en dus beter beseft. Ik zou willen voorstellen om dus gewoon te praten over het verleden.

Als men zich met occultisme bezig houdt, dan is vaak de eerste vraag: Is dat eigenlijk geen modern gedoe?
Dat ligt natuurlijk aan de definitie, die men geeft van "modern".
Het is echter te bewijzen, dat rond 40.000 jaar geleden er al tempels bestonden, waarin occulte praktijken plaatsvonden. We kunnen ook nog aantonen, dat er - al zijn het er niet veel - overblijfselen bestaan van ongeveer 70.000 tot 100.000 jaar geleden, waaruit blijkt dat men ook in die dagen al een zeker begrip had omtrent goden, magie en ongetwijfeld ook omtrent occultisme.

Als men in dat verre verleden gaat kijken, dan wordt men geconfronteerd met een mens, die aanmerkelijk verschilt van de mensen van vandaag. Hij leeft anders, is vaak veel meer verwant met de natuur en juist in zijn protest tegen de gebondenheid aan de natuurwetten gaat hij die beter begrijpen dan de doorsnee-mens van heden zal kunnen doen. Want een natuurwet en de krachten der natuur zijn niet alleen dingen, die men ondergaat of die men vastlegt in een regel. Het zijn ervaringen, waarin men zichzelf opgenomen voelt. En als u vandaag de dag nog sprookjes hoort over de wilde jacht, dan moet u zich dat niet alleen maar voorstellen als een verhaal of als spoken in de lucht. Dat is een hele stemming. Het is de bezieldheid van het element, waarin de mens opgaat.

De primitieve mens - hoe ver hij misschien op menig terrein ook al was - stond nu eenmaal zo dicht bij die natuur, dat voor hem de rivier a.h.w. een eigen sfeer, een eigen stemming meebracht; dat de zee a.h.w. tevoren zei: Ik word dadelijk nijdig. En dat de lucht niet alleen maar iets is, dat zich zo nu en dan van een depressie of van een hoge druk-gebied af verplaatst met donderend geweld en de nodige regenbuien, maar dat het werkelijk iets is wat men beleeft. Het is, of elke verandering in temperatuur, in de luchtvochtigheidsgraad die mens iets te vertellen had. Er was communicatie met de natuur. En die communicatie berustte op gevoe-

ligheden, die de meer beschaafde mens van vandaag ongetwijfeld helemaal heeft verloren.

Het was voor de mens in de oudheid heel normaal om - wij zouden zeggen **telepathisch** - aan te voelen waar een andere stam was. En het was helemaal niet zo dwaas om als gevoelig mens aan te voelen waar een kudde was: het bewust en onbewust gebruik van gedachtenkracht om op de jacht of op de prooidieren invloed uit te oefenenen.

De methode om zelfs in de landbouw bepaalde elementen levend te zien, om daarmée in contact te treden, daarmee te praten, die is eigenlijk bepalend voor de hele verdere ontwikkeling van de mensheid.
Per slot van rekening zijn de steden nog niet zo oud. Een grote stad als Parijs was als Lutetia een duizend jaar geleden een mesthoop vergeleken bij nu, een dorpje. En de volheid, die u zich op het ogenblik schijnbaar in welvaart kunt permitteren, was vroeger zelfs onvoorstelbaar. De wereld was betrekkelijk leeg en daardoor had de natuur een veel grotere zeggenschap.

Voor de mens was die verbondenheid zo natuurlijk, dat hij eigenlijk pas toen hij werd losgerukt uit dit meer natuurlijke, vaak ook trekkend bestaan, moest komen tot een formulering.

En dan krijgen we de eerste goden. Voor die tijd waren er de tovenaars, de sjamanen. Er zijn verklaringen omtrent vooruouder-goden. Maar eerst als die mens wat loskomt van het werkelijk in de natuur leven, moet hij de dingen gaan formuleren. Hij moet er een zin aan geven, omdat ordening voor zijn eigen leven belangrijk wordt.

En zo ontstaat dus de eerste formulering van het occultisme.
Dat is zeker nog geen magie. Het is b.v. een poging om een heel pantheon op te bouwen, waarin de aarde en de wateren een grote rol spelen; waarin zon en maan als mannelijke en vrouwelijke waarden tegenover elkaar staan. Maar het is in wezen nog steeds de omschrijving van de gevoelens van de mens.

Als men gaat kijken hoe men b.v. in Babylon de kleuren associëert met de goden (Sin b.v. met zilver, Bel met goud), dan gaat men begrijpen dat hier de kosmische kleuren al vertegenwoordigd zijn als een afgestemdzijn dat de mens associëert met de zon, met de maan, met water, met aarde, met de winden en met de elementen. Stemming, emotie en het daaruit ontstaand begrip is de kern.

En nu kunnen wij wel zeggen, dat de mens van tegenwoordig niet meer gevoelig is voor een naderend onweer (vooral de dagjesmensen komen daar aan besef nog wel eens tekort), maar een aardbeving wordt ook nu nog aangevoeld, en meestal uren, soms dagen van te voren. Men weet niet meer wat het is, dat ben ik met u eens, maar men voelt het nog steeds. De mens heeft nog dezelfde instrumenten, die hij eens bezat.

In de oudheid, in dat verre, verre verleden, was het heel gewoon te zeggen: Dit stamhoofd is verslagen en nu is hij daar en daar geboren. Reïncarnatie was toen heel normaal. Niet zoals u misschien denkt in een heldenverering of in een idee van een voortbestaan in een hiernamaals, maar als een normaal constateren.

Wanneer wij vele opeenvolgende geslachten zien (in het namenregister van de bijbel ziet u er heel wat), dan komt het voor, dat 4, 5 of 6 mensen dezelfde naam dragen en als één persoon worden beschouwd. Het is allemaal zo natuurlijk. En het leven in het hiernamaals, ach, dat ziet men eigenlijk niet. Er is geen hemel en geen directe hel. Die dingen komen pas, als de mens werkelijk beschaafd is. Maar een leven, dat verdergaat is er en daardoor ook een voortgaande verplichting in het leven.

Het hoofddoel van de primitieve mystici is zeker niet om door te dringen tot God. God is iets, wat ver weg is. Hun doel is: om bewust te blijven van zichzelf; om als kind geboren te worden en toch nog te weten wat ze vroeger geweten hebben. Hun denkbeelden zijn helemaal niet gericht

op een veroveren van de aarde of een beheersen der natuur, maar wel op een contact ermee.

Wij zien dat verschillende landen in Atlantis b.v. langzaam maar zeker ertoe overgaan te pogen om met de goden te handelen. En dan wordt de mens een leugenaar. Dat is heel eigenaardig. Zodra de mens dat gevoel van verbondenheid, van één-zijn met het andere gaat verliezen, gaat hij doen alsof. Dan roept hij in de oude gebeden: "Ik ben de machtige. Ik ben de sterke en onoverwinnelijk ....." en dan noemt hij maar een naam. "En ik beveel u mij te gehoorzamen. En zo gij dit niet doet, dan bedreig ik u met de kwellingen van dit en met het zegel van dat." Kolder! Een leugen. Want die man is dat niet. Die bedreigingen, die kwellingen kan hij niet opleggen en het zegel kan hij niet hanteren. Maar hij werkt zich op. Hij staat tegenover de natuur en moet nu zijn grootheid gaan bewijzen.

In de oudheid doe je dat nog door jezelf op te zwepen. Een modern mens kan dat niet meer. Die heeft daarvoor het gevoel niet meer. De razernij van de ouden is tegenwoordig ondenkbaar. Als men zelfs ziet hoe primitieve negers (primitief noemt men ze dan) uren lang schuifeldansen, vaak zo anarchistisch dat er in de hele dans geen patroon te vinden is, dan zegt men: Nu ja, dat zijn primitieve kerels. Maar ze begrijpen niet dat daar een soort trance wordt bereikt, een toestand van verrukking, van verloren-zijn; en dat in die toestand voor die mensen alles optreedt wat wij onder occultisme samenvatten. Zij ervaren beelden van andere werelden. Ze spreken met hun voorouders. Zij voelen hun lot aan. Zij erkennen noodzaken. Ze leren handigheidjes, wetjes, trucjes. Ze bereiken er iets mee.

Dan kan men wel zeggen: Dat is alleen maar bedrog. Neen. Dat is toch een terugkeer tot een innerlijke harmonie - primitief misschien - maar een harmonie, waarin de hele natuur, de hele kosmos een rol speelt.

Ik zou verkeerd doen, indien ik u alleen deze zeer primitieve dingen zou voorhouden, want in die oudheid was men toch niet zo dom als men tegenwoordig wel eens pleegt te denken.

Lang voordat Europa zijn grote wijsheid had ontwikkeld, wist men in China of in Egypte al meer over de sterren dan men er hier eigenlijk vanaf weet. En in 1200 v. Chr. wordt er al gesproken over iets, wat die naam dan nog niet draag (de Grieken zijn nog niet groot genoeg), maar wat wij atomen en moleculen kunnen noemen. O, zeker, men praat daar primitief over. Dat is geen wetenschap, zegt men. Maar men voelt het aan.

Als een Egyptenaar werkt met het bloed van een mens, dan moeten wij ons niet voorstellen, dat hij precies een kaart heeft van de bloedsomloop. Dat weet hij niet. Hij voelt echter dat bloed aan. Hij voelt dat bloed als het leven. Hij herkent waar het in het lichaam optreedt en voelt waar het ontbreekt. Zijn diagnostiek is grove magie, zegt men. Neen, helemaal niet. Het is een aanvoelen, dat dus niet uitgaat van zichtbare symptomen, maar van symptomen van onderbrekingen, die men in een lichaam voelt.

En als die mensen met een geest spreken, ach, dan is het ook helemaal niet zo ontstellend, zo vol bezweringen als men zich dat nu voorstelt. Er zijn heel veel voorbeelden van koningen - zelfs Saul heeft dat gedaan - die naar een tovenaar of tovenares gaan en een geest oproepen.

Maar wat is eigenlijk hetgeen daar gebeurt? Iets als spiritisme. Er gaat iemand in een soort trance, een soort verrukkingstoestand en er komt een stem, die wordt herkend. Die noemt men dan vader, of Samuel, of een groot vorst of een groot held en deze zegt iets. Ziet men die persoon? Neen, men voelt hem aan.

Maar voor die primitieve mens is aanvoelen en zien nog precies hetzelfde. Voor die primitieve mens is het erkennen van een macht in jezelf en het hanteren van die macht nog precies hetzelfde. Hij maakt geen onder-

scheid tussen realiteit, zoals men dat tegenwoordig doet, en een persoonlijke werkelijkheid. Persoonlijke werkelijkheid en menselijke werkelijkheid zijn één. En als u de stelregels van het vroegste occultisme gaat bezien, dan valt dat ook op. Er wordt eenvoudig geen verschil gemaakt tussen wat echt en wat niet echt is. Iemand kan de grofste leugens vertellen en een ieder spreekt erover, alsof het de waarheid is. Maar het vreemde is, dat zij in heel veel gevallen door te handelen, alsof het de waarheid is dingen bereiken, die men niet van hen zou verwachten.

Als er verteld wordt over de een of andere vreemde stam, die edelstenen vinden, dan komt er een koning op het idee: Ik kan wel eens gaan kijken waar die eigenaardige beesten zijn, die die stenen maken. Want zo denken ze er nog over. Zij denken dat het eieren zijn. Maar hij vindt inderdaad een plaats waar die beesten zijn. Hij laat daar graven en vindt wat hij eieren noemt;hij vindt de blauwe pijpaarde. Zo zijn de beroemde kopermijnen van Salomo gevonden.

Die hele kwestie, teruggebracht tot het meer moderne, dus als volgt te formuleren:

Voor de primitieve mysticus, de primitieve occultist, is er maar één werkelijkheid. Die werkelijkheid omvat al het denkbare, al het voorstelbare en niet alleen maar de wereld, die hij ziet of de wereld, die hij hanteert. Omdat hij handelt naar de totale wereld, bereikt hij redelijk gezien onverwacht of door schijnbaar toeval resultaten, die stroken met zijn verwachtingen.

Ik zou zeggen, wat is meer occultisme dan dit: langs een schijnbaar niet-redelijke weg redelijk kenbare resultaten bereiken.

U hebt allen ongetwijfeld gehoord van het net van telepathen, dat eens in Egypte heeft bestaan. Dat waren meestal de priesteressen van Isis en later ook de tempelslavinnen van o.m. de Amon-Re-dienst, een priester-orde overigens die meer politiek begaafd was. Die telepathie bestaat eigenlijk al heel lang en ze wordt niet alleen gebruikt voor communicatie op verre afstand. In vele gevallen wordt ze eigenlijk meer gebruikt als een soort gedachtenpolitie.

Het komt voor dat een vorst (Pharao b.v. of Assurbanipal) eenvoudig in zijn hof zit. Dat is meestal een groot ommuurd plein met een galerij er omheen. Hij heeft daar 3 of 4 mannetjes zitten, die alleen maar kijken naar iedereen, die binnenkomt. Zo nu en dan maakt er één een gebaar en dan kan de man die binnenkomt niet verder. Men heeft afgelezen, dat die man niet betrouwbaar is; men moet dus voorzichtig zijn. Natuurlijk, misbruiken komen voor, maar op die manier hebben heel veel vorsten hun leven gered. Want een vorst werd toen niet met "oranje-boven" begroet. Hij verkeerde voortdurend in levensgevaar. Want wie de vorst doodde, werd in de praktijk zelf vorst, als hij maar voldoende mensen achter zich had.

Dus men gebruikte die telepathen voor spionnage en heel vaak ook om een reisdoel te bepalen. Er waren handelsschepen, die in die tijd langs de kust voeren van Nippon tot Madagascar en die hun doel en richting bepaalden dank zij een ziener.(Magneetstenen waren er toen nog niet. Die werden pas later gebruikt, ongeveer 300 jaar v. Chr.) Zij voelden b.v. aan waar land was. Zij voelden waar een bepaalde stof was te krijgen en ze vergisten zich maar zelden. Het was een normaal deel van het leven.

Het denkbeeld, dat iemand die een reis gaat maken naar een God toegaat en zegt: Ik geef U iets God en nu komt het in orde, klinkt tegenwoordig krankzinnig. Je mag God bidden, maar je mag God niet omkopen. Vroeger was dat normaal.

Als je vroeger naar een sjamaan toeging, dan moest hij iets van je hebben, als hij iets voor je deed; ook al was het nog zo weinig. Al was het maar een afgekloven knook van een of ander beestje, maar hij moest

iets hebben. Er zijn trouwens stammen, die dat bewaard hebben.

U kent misschien allen het gezegde van de z.g. Egyptische of zigeunerwaarzegster: "Ik zal u in de hand lezen, indien u mijn palm met zilver hebt gekruisd." En dat gaat heus niet alleen om het geldstuk. Het is de relatie, die men heeft. Het voor iets hoort iets. Dat is een evenwichtigheid, die eigenlijk het hele verleden beheerst.

De occultist in het verleden ontvangt iets en geeft iets. Hij geeft iets en dus ontvangt hij iets. Dat is voor hem de normale wisselwerking. Het bovennatuurlijk staat daar niet buiten. Dat bovennatuurlijke is betrokken in die totale gang van zaken: de handel van geven en nemen.

En dan horen wij misschien met verschrikking dat iemand zijn zoon offerde. Maar dat offer was heel vaak maar symbolisch. Dat was zoiets als tegenwoordig een oudste zoon bestemmen om priester te worden, al komt ook dat niet zo veel meer voor. Hier is een relatie geschapen met de gedachtenwereld, de wereld van de geesten, de wereld van de goden en de mens, die volkomen reëel is. En omdat zij als volkomen reeel wordt beschouwd, bestaan de dingen die wij nu onmogelijk, sagen, legenden of wonderen noemen, maar die daar een normale oorzaak-en-gevolg-kwestie zijn. En daarom mag een ieder, die zich bezighoudt met occultisme wel de grondregels volgen, die eigenlijk in dat verleden te leren zijn:

Oorzaak-en-gevolg beheersen niet alleen de wereld, die rond mij als mijn wereld bekend is, maar alle wereld en alle zijn, dat in mij wordt aanvaard en erkend.

Oorzaak-en-gevolg beheersen de werelden van de geest en de wereld van de stof; en er is tussen deze werelden in oorzaak-en-gevolg geen grens.

Mijn stemming bepaalt zeker tot welk deel van de kosmos ik mij zal wenden. Maar als ik dat doe in een erkenning van de volledige werkelijkheid daarvan, dan zal voor mij alles ook werkelijk worden.

Als u dat eenmaal begrepen hebt, dan wordt voor u die hele kwestie van inwijding en van geheimscholen ook veel begrijpelijker. Want wat is er kostbaarder dan het geheim van een contact met de geest? Het zien in de verte? De kennis van kruiden? De kennis van chemicaliën? Er is niets kostbaarders. Om zoiets te verkrijgen moet je iets opgeven; dat is je huidige leven. Je krijgt er iets voor terug: een nieuw leven, waarin die geheimen een rol spelen. Maar je moet eerst het oude leven opgeven.

En nu wordt het misschien ook begrijpelijk waarom die mensen bepaalde geheimen nooit hebben neergeschreven.

Er zijn koningen geweest, die magische bibliotheken hebben gehad om van te rillen. Er zijn er verscheidenen geweest, die werkelijk overal vandaan alle boeken over magie lieten komen. Maar de werkelijke geheimen daar kwamen ze niet achter. Logisch. Die werden overgeleverd van mens tot mens; en er zat ook een zekere verplichting aan vast.

Zo is het b.v. in India een hele tijd geweest (bij de Brahminen) dat "Degeen, die u een geheim gaf, daarvoor van u kreeg alle aandacht, die een goed zoon voor zijn vader moest hebben en vooral na de dood." Zolang de ziel van die overgegane nog geen nieuw voertuig had, werd hij a.h.w. gesteund door de aandacht, door de erkenning van wat hij was geweest in de materie. Hij zou zichzelf dus niet zo snel verliezen. Hij zou zijn kennis en bewustzijn bij een incarnatie voor een groot gedeelte kunnen meenemen. Dat was het hoofddoel. En daarvoor gaf je die geheimen. Je gaf ze niet om ze aan een ander te geven, maar om ze zelf te kunnen behouden.

Op die manier heeft zich langzaam maar zeker een hele literatuur ontwikkeld, o.m. van de oudste geschriften, die hoofdzakelijk bestaan uit formules, gebeden en aanroepingen. Wij vinden b.v. aanroepingen, die ge-

schreven zijn in heel oud Assyrisch, dat niemand meer sprak, met de vertaling ernaast, opdat men dan ook nog wist wat men zei. We vinden datzelfde terug in India, waar ook nog dode talen, die niemand meer begrijpt, worden gesproken. We zien het zelfs nog in het opdreunen van de teksten uit bepaalde heilige boeken, wat de boeddhisten nu nog doen. Het ging niet om de woorden, maar om de kennis van de stemming. Het begrip was niet nodig, maar wel het afgestemd zijn. En het was niet nodig dat men een groot of een klein offer bracht. Neen, het offer op zich - hoe het verder was, was onbelangrijk - dat bepaalde de stemming, waarmee men een ander kon benaderen. En had je nu het idee: Ik heb veel gegeven, dan kon je dus ook veel terugverwachten.

Zo kon het zijn dat in die oudheid gaven, die nu zijn uitgestorven of waarvan men weinig meer van hoort, hoogtij vierden. De beheersing van dieren, bijvoorbeeld. Tegenwoordig een moeizame dressuur, vroeger begrip. Het eerste dierentemmen was niet de dieren onderdanig te maken aan de wil van de mens, maar de dieren zozeer te begrijpen dat ze je in hun eigen wereld als leider gingen aanvaarden.

Het eerste zoeken naar vruchtbare grond, daarvoor hadden ze geen landbouwkundig laboratorium, maar ze hadden gevoel voor de goedheid der aarde. En als het gevoel voor de goedheid der aarde en de goedheid van het zaad gelijk waren, dan kon men op een ruime oogst rekenen.

Zo was er b.v. ook het zien. Men zei rustig: Over zoveel dagen gaat die en die dood. Of: Ik heb gezien dat we voorzichtig moeten zijn met dat meisje, nu nog maagd, want zij brengt grote strijders voort.
Tegenwoordig zou men zeggen: Dat is een legende. Neen. Dat werd werkelijk gezien. Het kwam ook voor, dat een slavenmeisje de gade werd van een vorst, alleen omdat men had gezien dat ze goed nageslacht zou voortbrengen.

Er zijn tijden geweest dat men van allerhand eigenaardige krachten gebruik heeft gemaakt om steden te verplaatsen: b.v. de priesters die Stonehenge hebben gebouwd. Zij hadden geen dommekrachten bij de hand, maar wel een stelletje andere trucjes. Er kwam ook wat geestelijke/en telekinese bij te pas. Dat was normaal. Als je priester was, dan moest je dat kunnen.

Dichten. Eén van de typische verschijnselen, die men tegenwoordig in het occultisme kent, is dat mensen in een trance-toestand in rijm gaan spreken. Dat was vroeger heel gewoon. De meeste barden kenden de methode om zich in te stellen; en ze improviseerden ellenlange verzen over het een of ander in perfect metrum en componeerden er meteen een melodie bij. De mensen waren daarin verwant met de natuur, met de ritmen, met die andere werelden. /kracht

Wie in het occultisme wat wil bereiken, zal - al behoeft hij niet tot die primitieve staat terug te keren - iets van diezelfde verwantschap met alle leven moeten terugvinden. En hij zal ook het idee van "voor wat hoort wat" ook weer moeten krijgen. Niet omdat het belangrijk is, dat wij aan God of aan een geestelijke kracht iets schenken, maar omdat het feit, dat wij schenken in ons het idee van het teruggeven aanvaardbaar, groot en sterk maakt. Op die manier kunnen wij wat bereiken.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage
Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

DECEMBER 1965

Nummer 3.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Godsdienst

Invloeden van deze dagen

Overmoed

OCCULTE PRAKTIJK

Sfeer

Occultisme in het heden

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

Derde Les.

G O D S D I E N S T.

Godsdienst is een vorm van communicatie, waarbij de mens niet slechts met de werkelijkheid, maar ook wel degelijk met de eeuwigheid en met de gedachtenwereld een verbinding tracht te verkrijgen. Nu leeft men op dit moment in een wereld, die zeer sterk materiëel gebonden is. Het materialisme krijgt dan ook in bepaalde landen de vorm van een godsdienst; b.v. het communisme, maar evenzeer het socialisme en daarnaast bepaalde vormen van humanisme. Wij zien deze dingen misschien niet als een godsdienst, omdat het woord God daarbij niet te pas komt. Wat is nu het kentekenende van het godsdienstig denken?

Er wordt een doel voor het menselijk bestaan gepostuleerd, dat verdergaat dan alleen het zuiver persoonlijke bestaan en ook de bevrediging van het eigen "ik". Als zodanig is de godsdienst een grondvoorwaarde voor het bestaan van een maatschappij of van een sociale rangorde, die op iets anders dan op recht en zelfbevrediging (het recht van de sterkste wel te verstaan) is gebaseerd. De sociale verhouding veronderstelt nl. eveneens een doel, dat verdergaat dan het individu. Voor het individu is dit niet waar. Het individu zoekt zichzelf.

Omdat in de maatschappij, de gemeenschap, de zelfverwerkelijking voor de mens niet mogelijk is, grijpt hij dus naar de godsdienst, de synthetische wereld, waarin deze zelfvervulling en zelfbevrediging wel mogelijk is of zal worden. Hij kan daarbij zichzelf in de toekomst projecteren: "ik ga naar de hemel of naar de hel". Hij kan dit eveneens doen in de vorm van het nageslacht: "wij lijden, maar onze kinderen zullen gelukkig zijn".

De essentie van het godsdienstig denken is dus niet God. Ook als wij een religie hebben waar God werkelijk in het brandpunt van de belangstelling schijnt te staan, worden wij nog geconfronteerd met zuiver aardse, ja, in deze tijd materialistische beschouwingen en bedoelingen. Zo zullen wij zien, dat b.v. de kerk van Rome, maar evengoed de Islâm en het Boeddhisme in feite in deze dagen een politieke pressiegroep vormt en als zodanig de eerste aandacht niet richt op het Koninkrijk der Hemelen, maar op de maatschappelijke groepering, de maatschappelijke toestand.

Daarbij spelen natuurlijk wel bepaalde opvattingen een rol. Ik denk hier b.v. aan het probleem "de pil", dat vooral voor de kerk van Rome kennelijk een pil is, die niet zo gemakkelijk wordt geslikt. Hier komt nl. het oude religieuze denken in strijd met de moderne wereld, de moderne situatie.

In de oudheid was het kind een zegen, een vergroting van de maatschappij, van de stam, van de godsdienstige groep en daarmee een toename

van macht. In deze dagen wordt het kind meer en meer een belasting van de gemeenschap en van de middelen van die gemeenschap. Het wordt ook een belasting op de religieuze instelling van de mens. Een beperking van het kindertal zou dus in deze tijd normaal moeten worden aanvaard. Het is menselijk en materiëel logisch. Maar een godsdienst moet zichzelf het aanzien geven van een gezag dat verdergaat dan het logische, het onmiddellijk te doorziene maatschappelijk of geestelijk noodzakelijke. Daarom klampt hij zich altijd weer aan het verleden vast.

Wanneer wij een kerk binnengaan, zullen wij onmiddellijk ontdekken dat de spreektoon ineens verandert. Als u binnenkomt in een protestantse kerk, dan zal het u opvallen dat 9 van de 10 dominee's een Nederlands spreken dat eigenlijk thuishoort in de jaren 1900. Gaat u een katholieke kerk binnen, dan wordt u geconfronteerd met de Latijnse taal, die is gefixeerd in een vorm, welke ongeveer rond de jaren 800 - 900 bestond. Bij de Islâm krijgen wij een teruggrijpen naar oude Arabische zinswendingen en woordvormen, die van de spreektaal aanmerkelijk verschillen. In het Boeddhisme gaat men zelfs zo ver, dat men spreuken opdreunt, die in de landstaal niet eens meer kunnen worden verstaan en waarvan een vertaling haast niet meer mogelijk is. Verder nog gaat dit bij de Hindoes, die teruggrijpen naar het Vedantisch schrift en de Vedantische taal (het Sanskriet), waarmee de gewone mens helemaal geen raad meer weet.

Hieruit kunnen wij dus wel concluderen dat de godsdienst - juist omdat zij pretendeert meer te zijn dan zij maatschappelijk kan zijn - zich beroept op het verleden en het heden eenvoudig verwaarloost of - wat nog erger is - het daaraan aanpast door interpretaties naar eigen inzicht en bedoeling.

Als wij de kern bezien van b.v. het marxisme (een materialistische godsdienst), dan zal blijken dat de stellingen van Marx allang zijn verlaten, maar dat men zich gelijktijdig voor alle maatregelen weer beroept op Marx, op Engels, eventueel op Lenin. Mensen, die in een tijd spraken dat de huidige wereldsituatie niet bestond. Op grond van dit alles wil ik de godsdienst dus eerst kenschetsen in zijn werkelijke betekenis en ik doe dat in de volgende artikelen:

1. De godsdienst is een aanpassing aan de werkelijkheid, waarbij het sociale geheel kan worden gehandhaafd en het belang van het individu (de persoonlijke beleving en uitleving) kan worden beperkt.
2. Godsdienst is niet alleen gewijd aan God, maar - ofschoon God vaak als mom of voorwendsel wordt genomen - in de eerste plaats aan het handhaven van een bepaald bestel op aarde.
3. Elke godsdienst moet zijn gezag ontlenen aan authoriteiten, die sterker zijn dan de menselijke rede van het heden. Daarom zullen zij over het algemeen een lange tijd de oude waarden handhaven, die voor de doorsnee-mens niet meer begrijpelijk of aanvaardbaar zijn.
4. In de godsdienst is communicatie alleen mogelijk tussen de leden van een bepaalde godsdienst, aangezien de onlogische elementen, die er in elke godsdienst schuilen, hem onaanvaardbaar zullen maken voor elke buitenstaander.

Dat was dan een korte samenvatting van het wezen en de kwaliteiten van de godsdienst.

Als wij nu gaan zeggen dat de godsdienst helemaal geen zin heeft, dan falen wij ook. Want de godsdienst kan niet bestaan of hij moet aan een behoefte tegemoet komen. Deze behoeften kunnen wij onderscheiden in

a. het ervaren van een zekerheid, waar deze redelijk niet te vinden is;
b. het erkennen van een waardigheid of meerwaardigheid van het "ik", zonder dat daarvoor een stoffelijk bewijs behoeft te worden aangevoerd;

c. het ontlenen van kracht, gezag, eventueel zelfs zeggenschap aan stellingen, die materiëel niet volledig aanvaardbaar zijn.

De mensheid begrijpt dat niet en als wij het over een geloof hebben, dat ten slotte altijd weer de basis is van een godsdienst, dan is men niet geneigd het standpunt van de ander te beschouwen. Men wil natuurlijk wel, zoals in deze dagen, wederzijdse banvloeken intrekken. Men weet, dat ze toch niets meer uithalen en het is beter iets nutteloos op een elegante wijze weg te nemen dan het te laten voortbestaan, totdat het in belachelijkheid sterft. Zoals bepaalde wetten in sommige delen van Engeland, waar de automobilist nog steeds moet worden voorafgegaan door een man met een rode vlag of bij nacht een rode lantaarn.

De moderne mens is ergens godsdienstiger dan zijn voorvaderen, want voor hem is de godsdienst een geestelijke waarheid geworden. Hij kan deze niet meer helemaal zien als het synoniem van leven op aarde. Godsdienst en godsdienstig leven zijn twee verschillende dingen.

Als ik in deze dagen de mens zie, die zich beperkingen oplegt (b.v. vasten, onthouding van bepaalde dingen, ontzegging van bepaalde genoegens) op religieuze basis, dan kan ik zeggen: Die man heeft er geen voordeel van; hij wordt er niet wijzer van. Wat hij doet, doet hij dus werkelijk wel om de voornoemde drie artikelen te krijgen: het gevoel van eeuwigheid.

Achter elke godsdienst en achter elk geloof gaat een waarheid schuil. Die waarheid is echter wel stoffelijk omschrijfbaar. Zij dient wel te beantwoorden aan een stoffelijke logica, ofschoon zij - zoals sommige wetenschappen en elke godsdienstige stelling - natuurlijk is gebaseerd op een axioma, een geponeerde stelling, die weliswaar schijnbaar aantoonbaar is, maar niet bewijsbaar.

Godsdienst was eens jè wijze van leven. In deze dagen is het de wijze, waarop men zijn normale leven raionaliseert. Ik geloof, dat wij hier één van de belangrijkste aspecten hebben voor de moderne bewustwording: rationalisatie. Het leven, zoals je dat als mens kent, is niet helemaal aanvaardbaar. Het is niet helemaal gelukkig. Je moet jezelf daarin bepaalde beperkingen opleggen en aan de andere kant voel je in jezelf waarden, waarmee je geen raad weet. Om daaraan gestalte te geven grijp je naar de godsdienst. Je verklaart jezelf waarheden, die innerlijk worden aangevoeld en die je buiten je niet kunt beleven.

Nu is de logische ontwikkeling in een materialistische maatschappij dat de godsdienst esoterisch wordt. Hij grijpt naar het innerlijk van de mens en laat het uiterlijke met rust. Maar zoals ik reeds heb gezegd: de godsdienst zelf heeft zich ontwikkeld tot een machtslichaam. Er ontstaat in de godsdienst een splijting, waardoor wij aan de ene kant de innerlijke beleving en zelferkenning krijgen, die wel degelijk binnen het kader van de godsdienst plaatsvinden, en aan de andere kant een slaafsheid, een rationalisatie van het bestaan en het handhaven van een zekere, meestal conservatieve macht door een beroep op God. Daar deze laatste vorm op het ogenblik wel aan het uitsterven is - al zult u daarvan nog niet veel merken - wil ik bij de poging om de actualiteit van de hedendaagse bewustwording naar voren te schuiven allereerst wijzen op die esoterische mogelijkheden.

Het "ik" is een niemandsland. Je ziet wel enkele vista's (vergezichten), maar je kunt het niet overzien. In dit niet overzien van de wereld en van het bestaan voel je voor jezelf de eeuwigheid aan. Die eeuwigheid, dit "verder leven dan de materie" wordt verklaard met God. God is als zodanig in deze dagen meer een dooddoener en minder een realiteit dan vroeger. Doordat je die God eenmaal aanvaardt, krijg je ook de mogelijkheid een beroep te doen op die delen van je persoonlijkheid en eventueel van andere werelden, die je niet rationeel kunt erkennen. Je kunt daarover allerhand logische en filosofische beschouwin-

gen opbouwen, maar je kunt niet ontkomen aan het feit dat je moet accepteren. De aanvaarding van jezelf en daarmede ook de aanvaarding van alles, wat je in jezelf erkent, is wel de basis van alle godsdienstigheid in deze dagen.

Natuurlijk kunt u hier tegenwerpen, dat b.v. in het communisme heel vaak de behoefte om het beter te krijgen een rol speelt. Dit kan het geval zijn in bepaalde landen. In de meeste werkelijk communistische staten echter wordt het communisme een "way of life", een manier van bestaan. Het is de rechtvaardiging van het bestaan; en als zodanig heeft het een even grote esoterische waarde als b.v. het Christendom. Dat men dit helaas wel eens vergeet is te wijten aan de nadruk, die op de uiterlijkheden valt. Vergelijkend gesproken:

Een waar christen probeert de leer van zijn Meester waar te maken. Hij zal daartoe zijn persoonlijk bezit a.h.w. wijden aan de gemeenschap. Hij zal dus het totaal van zijn krachten beschouwen als dienend voor de gemeenschap en niet als een persoonlijk bezit of verwervingsrecht.

Voor een communist geldt precies hetzelfde. Het enige verschil is dat de christen zegt: Ik doe dit voor Jezus, de op aarde geboren zoon van God. Terwijl de communist zegt: Ik doe dit, omdat dit de enige wijze is, waarop een mens menswaardig kan leven. Een klein verschil misschien, maar niet zo groot als u denkt. Want mensheid en menswaardig leven nemen in het denken van de overtuigde communist de plaats in van God.
Dus, er is esoterie. Het is een innerlijke oriëntatie. Die oriëntatie wordt door de uiterlijkheden niet sterk beïnvloed, maar wel door de innerlijke behoefte.

Indien de mens gaat begrijpen - en misschien komt dat in de komende tijd nog wel - dat alle beroep op God, op de geest, op inwijdingsleer e.d. in de eerste plaats een uitdrukken is van niet uit te spreken innerlijke waarden en gevoelens, dan zal men elkaar misschien gemakkelijker kunnen aanvaarden en zal men gemakkelijker kunnen leven. Nu is dat nog niet het geval. Maar wij ontdekken dat steeds meer mensen in zichzelf zoeken naar de betekenis der dingen.

Nu zien wij een heel vreemd verschijnsel. In het begin stadium van de godsdiensten was het een absolute overgave aan een buiten het "ik" staande waarde. Mensen kwamen ertoe bepaalde wonderen - zoals ze werden genoemd - te produceren door deze overgave aan het niet gedefiniëerde andere. In deze dagen zijn er mensen, die hun bekwaamheden en mogelijkheden voortdurend kunnen uitbreiden door hun aanvaarding van de niet te definiëren innerlijke kracht en innerlijke wereld. Er is een overeenkomst en er is een verschil.

Van uit een algemeenheid, waarbij de wereld nog een raadsel is, is de godsdienst geëvolueerd. Zij heeft zelf een wereld tot stand gebracht, waarin kennen en weten een steeds grotere omvang aannamen en steeds meer algemeen werden. Het zou zeker onrechtvaardig zijn om aan de godsdiensten juist dit goede punt te onthouden.

In Europa zijn het de kloosters, de kloostergemeenschappen en scholen, die voor de wetenschappelijke en sociale vorming hebben zorg gedragen in tijden, waarin anders barbarisme en primitiviteit nog steeds de overhand zouden hebben gehad. Hetzelfde geldt voor de Islâm, die de drager is geworden van de grote beschaving der Kalifaten, ook voor de Hindoerijken, die niet konden bestaan zonder de wijsheid der Brahminen.
Dus: wij moeten erkennen, dat ze veel hebben gedaan. Maar door de kennis te bevorderen, door vanuit de vaagheid van het geloof, het alleen innerlijk geschouwde, te komen tot de wereld en het daarin onmiddellijk bewijsbare en kenbare, hebben zij een wetenschap opgebouwd, die gelijktijdig hun eigen grondslag aantast: nl. de grondslag van de aanvaarding zonder overdenking. Het geloof, dat niet berust op kennis, maar alleen op aanvaarding.

De moderne mens met al zijn wetenschappen staat daarbij voor raadsels, die in de stof niet kunnen worden beantwoord. Het wonder van eens is geen wonder meer. Zelfs de paranormale genezer kunnen wij verklaren. Wij weten van psychische invloeden. Wij weten van opinievorming, van het bovenbewustzijn van de massa, van het onderbewustzijn en de daarin begraven geheimen. Maar we weten nog steeds niet wat de kern van het wezen is. De ziel van de mens is deze dagen nog evenzeer een raadsel, ja, zelfs meer een raadsel dan in het verleden. Eens kon men dat aannemen als een soort mens in een andere wereld. Nu wordt de ziel een vormloze waarde, waarvan men het bestaan aanvoelt, beseft, maar niet kan verklaren. Daarom moet de godsdienst van vandaag zich richten op het innerlijk. Daar de mens zich echter op zijn innerlijk richt - of hij dat nu officiëel doet of misschien alleen door wijziging van eigen levenshouding - ontstaat er in de mens een nieuwe vorm van denken en weten.

Eens was profetie, een voorspellende droom, het wonder, het orakel het voorrecht van de ingewijde priester. Wij zien, dat juist buiten de kerken om op het ogenblik deze eigenschappen in de gehele gemeenschap steeds sterker optreden. Er wordt dus een bovennatuurlijke wereld gecreëerd, die binnen de natuurlijke wereld leeft uit de massa. Zij wordt niet verklaard. Zij wordt zelfs niet bewust aanvaard, maar onbewust houdt men er rekening mee.

Met dit eerste deel van mijn betoog heb ik dan aangetoond, dat in de moderne bewustwording de godsdienst en de godsdienstigheid een veel grotere rol spelen dan men misschien geneigd is aan te nemen, terwijl gelijktijdig die rol niet wordt bepaald door kerkelijk gezag of religieuze stellingen, zoals men misschien zou denken, maar door de behoefte van de mens om een verklaring te vinden voor zijn innerlijk geheim.

In het tweede deel moet ik de nadruk leggen op hetgeen er in de mens geschiedt.

1e. Hij voelt waarheden aan, maar komt gelijktijdig in verzet tegen de formulering van de waarheden, die hem worden opgelegd. Hierdoor bereikt hij voor zichzelf de persoonlijke vrijheid om het innerlijk beleven vast te leggen in zijn denken en zijn woorden. Een zelfrealisatie is hiervan het gevolg.

2e. Hij doet nog wel een beroep op de bovennatuurlijke krachten en machten, maar hij doet dit niet meer in de zo practische zin, die wij zelfs nog in de middeleeuwen hebben gezien. Hij bidt God om een wonder, maar hij verwacht niet dat het zal gebeuren. Gelijktijdig echter rekent hij erop, dat er in hem een kracht zal ontstaan, waardoor hij zonder wonderen hetzelfde kan bereiken, dat eens misschien alleen door een ingrijpen van engelen van buitenaf mogelijk werd geacht. De mens doet een beroep op zijn innerlijke vermogens.

3e. De mens gaat God meer en meer zien als een vaagheid, die in hem leeft of onmiddellijk met hem verbonden kan zijn. Er ligt een groot verschil tussen b.v. de primitieve ontvangst van de Communie in de eerste tijd als een gedachtenismaaltijd, in de tweede periode van het Christendom als een soort avondmaal, waarbij men de lijfelijke Jezus in zich ontvang en de moderne versie, waarin Avondmaal en Communie niet meer een herdenking zijn, maar eerder een persoonlijk resoneren met de kracht Christus. Men kan daaron zeggen:
In de moderne innerlijke beleving van de godsdienst is het contact tussen het "ik" en de Godheid concreter en directer dan in het verleden. En daaruit kunnen wij weer conclusies trekken omtrent de waarde en betekenis van deze godsdienst:

a. Datgene, wat de godsdienst heeft geschapen in de mens, wordt op dit moment door de godsdiensten over het algemeen afgeremd of zelfs bestreden.

b. Het innerlijk verbonden zijn met de Godheid, met de scheppende

Kracht zelf, wordt voor steeds meer mensen een noodzaak om het leven in deze dagen te dragen. Juist hierdoor verkrijgen zij ook een grotere persoonlijke vrijheid en komen zij langzaam maar zeker weer tot een huwen van de geestelijke waarden met de stoffelijke waarden, zoals deze in de oerperiode van de godsdienst hebben bestaan.

c. Daar de zelfbeschouwing en zelferkenning in het godsdienstig beleven een steeds grotere rol gaan spelen, mogen wij aannemen dat het geheel een esoterische evolutie is. Een dergelijke evolutie kan nooit worden omschreven in voor elke persoon juiste termen. Zij kan echter wel worden benaderd.

In het 3e deel van deze les wil in trachten de innerlijke waarheid te benaderen.

Naarmate ik meer de werkelijkheid van God erken, zal ik het woord God minder willen gebruiken. Juist deze kracht, waarvan ik weet dat zij in mij bestaat, is voor mij een heiligdom geworden. Er is in de wereld geen vluchtmogelijkheid meer. Er is geen uitweg meer naar stilte, naar rust en bezinning. Ik kan deze waarde alleen in mijzelf vinden. God is voor mij de innerlijke retraite geworden, waarin ik mijn persoonlijke harmonie herwin. Daarom wil ik die God niet met de wereld confronteren. De schijnbare ongodsdienstigheid zal verhullen, hoezeer ik mij in de Godheid probeer te bergen.

Omdat ik echter niet gelukkig ben met dit wat alleen in mijzelf bestaat, moet ik proberen wat in mij is tot uitdrukking te brengen. Naarmate in mij het begrip van "God in mijzelf" verwarder en minder definitief is, zal ik daaraan uitdrukking geven in steeds meer verwarde stellingen. Ik ga proberen mijn gelijk te bewijzen met vele redeneringen en gelijktijdig weet ik dat ik tekort schiet t.a.v. de innerlijke waarde. Er ontstaat een strijdigheid tussen dat wat ik ben in de wereld, dat wat ik zou willen zijn in de wereld en datgene wat ik besef te móéten zijn in de wereld. En in deze strijdigheid kan de moderne mens geen partij kiezen. Hij zoekt daarom innerlijk een benadering, waarbij de normen, waaraan zijn wereld zo rijk is, minder een rol spelen.

Als ik het esoterisch standpunt voor de moderne mens zeer in het algemeen mag schetsen, rekening houdend met het feit dat dit voor een ieder volledig kan kloppen in dit geval, mag ik zeggen:

Er is geen wet buiten de God in mij. Alle andere wetten zijn slechts regels in het leven, waaraan ik mij kan en mag onttrekken, indien mij dat conveniëert en als ik dat kan doen, zonder op een ander punt misschien in te gaan tegen datgene, wat ik erken als goddelijke Wil.

Mijn erkennen van krachten zal voor mij altijd worden uitgedrukt in engelen, in Gods genade, in Stralen van licht, maar die in verschillende categorieën zijn ingedeeld. In sommige van deze categorieën voel ik mij thuis. Ik kies deze voor mijzelf als de goddelijke Openbaring van het moment.

Ik weet dat er andere krachten zijn, maar ik zal ze ofwel bestrijden (in dat geval voel ik mij schuldig, omdat ik God niet als geheel kan aanvaarden), dan wel ik zal ze negeren, erkennende dat zij voor anderen kunnen bestaan. In dit laatste geval weet ik dus, dat ik een persoonlijke bewustwording heb, die door niemand anders precies kan worden geduppliceerd.

De kern van mijn wezen en leven probeer ik steeds meer te uiten. Waar eens de uiterlijke wereld haar brandpunt moest vinden in een innerlijke aanvaarding, moet nu mijn innerlijke beleving en aanvaarding steeds meer tot uitdrukking komen in datgene, wat ik in de wereld ben. Een omzetting van waarden misschien, maar gelijktijdig ook een grotere concretisering van het "ik" in de wereld.

Ofschoon de beperkingen voor het ego van deze tijd aanmerkelijk gro-

ter zijn dan in het verleden, zal dit ego zich toch meer bewust in de wereld doen gelden en zal de mens voor zichzelf een groter inzicht in dit "ik" gewinnen.

De godsdienst heeft de mensheid dus wel degelijk veel goeds gegeven. Hij vormt zelfs nu nog de basis voor een verdere geestelijke bewustwording en ontwikkeling, die in de komende tijd steeds concreter kenbaar wordt.

In het vierde en laatste deel van mijn betoog wil ik nog iets zeggen over de mogelijkheid van contact in de godsdienst.

Zodra ik de verwantschap in God als basis neem, kan ik met een ieder in contact treden. Zodra ik mijn definities van God echter als basis neem, zal ik mij steeds geïsoleerd voelen. Naarmate ik God, de goddelijke Wil of de goddelijke Wet meer definiëer en concretiseer, zal ik verder geïsoleerd zijn. De godsdienst is dan ook voor heel veel groepen in deze dagen in feite een isolement van de maatschappij geworden, van de mensheid en zelfs van de werkelijkheid. Hierdoor zal de godsdienst vaak in een verkeerd daglicht komen te staan. Maar het is de mens, die hier schuldig is, niet de godsdienst zelf.

Indien wij in de godsdienst uitgaan van het bestaan van bovennatuurlijke krachten (paranormale of occulte krachten), dan vul ik hierdoor het stoffelijk weten aan door mijn aanvaarding en eventuele verklaring van de geestelijke krachten, die niet stoffelijk aantoonbaar zijn. Als zodanig is de godsdienst een middel om een tweede werkelijkheid concreet te beleven en ook met anderen te bespreken. Het nadeel is weer, dat de verdeling van deze geestelijke wereld in "goed en kwaad" verschilt naarmate men tot een andere confessie pleegt te behoren. Het is het hanteren van de verschillen "goed en kwaad", waardoor wederom een isolement ontstaat. Schakelt men de begrippen "goed en kwaad" voor een ogenblik uit en spreekt men over de fenomena (verschijnselen), dan blijkt dat de godsdienst, de occulte wetenschappen en zelfs de psychologie tot een samenspraak kunnen komen, waarin veel van de innerlijke mens, maar ook van de tweede wereld (de geestelijke wereld die de mens omringt) kenbaar, duidelijk en zelfs hanteerbaar wordt.

Wij mogen het de godsdienst misschien kwalijk nemen, dat hij de mens voortdurend probeert te beletten zelfstandig gebruik te maken van de bovennatuurlijk kracht. Dit is uit het standpunt van gezag e.d. verklaarbaar, maar toch onjuist. Hij belet de mens dus de persoonlijke communicatie met God en de geest op grond van de stelregel: Slechts wij weten, hoe deze communicatie tot stand te brengen en hoe daaruit de meest juiste gevolgen te verkrijgen. Dat dit natuurlijk niet juist is, begrijpt u. Maar door dit te doen stimuleren ze gelijktijdig de mens, die bijzondere belevingen heeft tot een buitenkerkelijk beleven van het bovennatuurlijke, het gebruik van het paranormale, dat toch gebaseerd kan blijven op het Godsconcept, dat ook in de kerk wordt verkondigd. Zo wordt er gelijktijdig een band gelegd met een andere wereld en toch een groepsbinding op aarde instand gehouden.

Tussen de leden van een kerk is de communicatie over het algemeen bijzonder sterk, omdat zij - elkander erkennende als behorend tot hetzelfde geloof - van elkaar meestal zonder kritiek aannemen dat zij even juist zijn in de godsdienst en de leer. Zelfs degene, die zondigt en dus voor de gemeenschap tijdelijk onaanvaardbaar is, staat door de aanvaarding van een gelijk aantal dogmata en stelregels nog altijd boven de goede mens, die het geloof niet aanvaardt. Zo wordt een groepsexclusiviteit, maar gelijktijdig ook een groepsbinding bevorderd.

Deze groepsbindingen zullen in de moderne wereld langzaam maar zeker gaan afnemen; en dat is goed. Maar in de groepsbinding is wel een saamhorigheidsbegrip geschapen, dat op den duur misschien in de plaats kan treden van het nu nog godsdienstig gebonden zijn, zodat de mens, ge-

bonden in de mensheid, God dient door de mens te dienen en niet meer door God te verheerlijken volgens regels, die behoren tot een verleden tijd.

-:-

INVLOEDEN VAN DEZE DAGEN.

De grote invloed, die op het ogenblik kenbaar wordt, is een combinatie van wat men Saturnus- en Jupiterinvloeden zou kunnen noemen. Het rechterlijk element verwart zich haast met het element van het onverwachte, van de uitersten. En dat brengt allerhand eigenaardige verschijnselen met zich. We kunnen er enige van opnoemen. Om u een klein voorbeeld te geven:

Er was kort geleden een overgang van blauwe Straal naar rode Straal, zoals dat heet. Het resultaat was omstreeks 3 december voor heel veel mensen maagklachten. U zult zeggen: Wat is dat eigenaardig. Twee geestelijke Stralen, die helemaal niets te maken hebben met stoffelijke zaken, wisselen en de mensen krijgen maagklachten. Maar daar kwam nog bij: onoplettendheid, onmatigheid, een verstrooidheid, die hier en daar tot schrokkerigheid heeft geleid; en dat terwijl het nog niet eens Sinterklaas was.
Ik geef u dit voorbeeld om duidelijk te maken, dat zo'n wisseling van invloeden ook op de meest stoffelijke zaken toch werkelijk wel haar stempel kan drukken. We kunnen nog een paar stappen verdergaan.

De invloed rood, die langzaam maar zeker weer aan het wegebben is, ontmoet de invloed wit, de witte Straal. Die witte Straal gaat in kracht toenemen en blijft regeren tot zeker 15 - 16 januari. Maar wat gebeurt er nu met de overgang, die in haar meest felle uitwerking rond 10 december zal zijn: inspiratie maar ook ongedurigheid; weten maar gelijktijdig ook een verontachtzaming van het weten. Als we dat stoffelijk moeten uitdrukken, zeggen we: Bij de mensen zuller er wel wat ongelukjes gebeuren. Er zullen veel verkeersmoeilijkheden zijn. Er zullen nogal wat kleine rampjes gebeuren: een paar schepen misschien, een paar vliegtuigen. En daarbij zal de witte invloed (zo snel volgend op rood en blauw) ook in de aarde onevenwichtigheden teweeg kunnen brengen. Dan moeten wij rekenen op atmosferische storingen, maar ook met de mogelijkheid van aardverschuivingen en aardbevingen. Met zo'n voorbeeld voor ogen kun je dus zeggen:

De invloeden van deze tijd zijn weliswaar geestelijk van geaardheid en ze zullen hoofdzakelijk inwerken op de menselijke geest, maar vooral op de momenten dat de krachten wisselen, kunnen wij voorlopig ook wel rekenen op allerhand typische verschijnselen op aarde.

Nu zijn de invloeden, die wij op het ogenblik kennen, niet zo buitengewoon hevig. Er is een zeker verflauwen van allerlei ongevallencycli ook al kunt u - ik hoop, dat ik niemand teleurstel - voorlopig nog wel op slecht weer rekenen.

Wij gaan nu dus wit licht krijgen. De overgangstijd ligt op 10 december om ± 10.24 in de ochtend als we dat in aardse tijd berekenen.
Dat witte licht gaat in kracht toenemen. Het witte licht is energie, het reinigt een beetje, maar aan de andere kant versterkt het alles: de gunstige evenals de ongunstige aspecten. En als je nu in die tijd geestelijk een beetje verkeerd bent ingesteld, dan moet je helemaal niet gek kijken, als je grote geestelijke moeilijkheden krijgt. Aan de andere kant zal de

mens, die wat positief is ingesteld tegenover het leven, tegenover de geestelijke waarheid en tegenover zijn werkelijk "ik" kunnen zeggen: Dit wordt voor mij werkelijk een aangename tijd.

In die periode krijgen wij bovendien wederom te maken met een golf van rood licht. Die kunnen wij verwachten zo rond de 31e december. Dat houdt in, dat Oud-en-Nieuw voor menigeen wat erg warrig zal zijn en dat we ook hier weer mogen vrezen voor onaangename gevolgen, niet alleen door een overdaad aan oliebollen, appelflappen e.d., maar ook door een overdaad aan daadkracht. Er zit bij het moment van overgang een element dat voert tot twist. Voor veel mensen dus kans op ruzie en onaangenaamheden.

Gaan we wat verder kijken, dan blijkt het volgende jaar tamelijk veel invloeden te hebben, die wij kunnen omschrijven als de rode Straal; en daarnaast enkele invloeden, die de groene Straal kan worden genoemd.

Die groene Straal heeft bepaalde geestelijke (vooral geloofswaarden) en daarbij ook nog paranormale waarden. Die groene Straal komt heel sterk naar voren eind februari begin maart. We kunnen dan op aarde als verschijnselen zien: een aantal ongewone openbaringen, eigenaardige genezingen en wat er verder zo bij hoort. Wij moeten er echter ook rekening mee houden, dat juist in die dagen een geloofs- of belangenstrijd kan worden uitgevochten.

Voor de innerlijke mens bestaat de mogelijkheid om zonder beredenering een contact met het Hogere te krijgen, zeker. Maar er zit ook rood bij en dat geeft de typische balans aan voor het komende jaar. Je zou kunnen zeggen:

Het komende jaar is eigenlijk een samengaan van vaak zeer hoge geestelijke impulsen en wat men dan toch wel wat lagere stoffelijkheid zou kunnen noemen. Om het eens op een bescheiden manier uit te drukken: het is een innerlijke openbaring met een borrel!

U kunt dus in de komende tijd rekenen op allerlei voor de bewustwording nogal eigenaardige en schijnbaar onverenigbare principes, die plotseling in u ontstaan en in uw leven merkbaar worden.

Wat is nu het meest belangrijke daarin? Uw eigen oriëntatie. Indien u zich blijft oriënteren volgens een vaste norm, een vaste regel, die dus niet van uzelf uitgaat, die geen deel is van uzelf, dan zult u in het komende jaar haast onvermijdelijk brokken maken. Het spijt me erg, maar het is waar. En als dat het geval is (we krijgen een zeer snelle wisseling van een aantal Stralen en invloeden zo rond oktober), dan heeft u grote kans dat u in die periode helemaal van de sokken raakt. In die tijd kunnen wij vrezen voor b.v. een groot aantal zelfmoorden. En dat is voor degenen, die het doen, niet zo mooi, omdat ze overgaan in een verwarring, waarin de oriëntatiemogelijkheid in de geest wel sterk wordt belemmerd. De houding, die u daarbij moet aannemen, kunt u eigenlijk wel zo'n beetje baseren op de feiten van het bestaan. En dat is dit:

a. Maak u niet druk over wat er gebeurt. Excessen overal op de wereld, vooral kleine excessen, zinden nu eenmaal plaats.
b. Probeer uw geestelijke rust te bewaren en maak vooral gebruik van de ogenblikken (die u zeker zult hebben), waarin u zich nader voelt tot God of het Hogere of wanneer u meent een beter inzicht te krijgen. Want als u dan werkelijk even doorbijt, krijgt u een visie op de wereld, waardoor al die eigenaardige verwikkelingen en verwarringen u veel minder te zeggen hebben.

Voor uw eigen bewustzijn en bewustwording is het natuurlijk wel noodzakelijk, dat u ook naar de wereld kijkt. Iemand, die met oogkleppen door de wereld gaat in het komende jaar, zal op een gegeven ogenblik zoveel problemen tegenover zich zien, dat hij er geen raad meer mee weet, omdat hij ze niet heeft zien gebeuren. Kijk dus wel degelijk naar wat er in de wereld gebeurt. U zult ontdekken, dat de wereld zelf eigenlijk antwoord

geeft; dat ze u precies vertelt wat er gaat gebeuren; en dat ze u ook zegt wat u het best kunt doen. U staat - juist omdat het volgend jaar ook de invloed wit nog enkele keren terugkeert en de invloed blauw heel sterk is in juni, juli en augustus - zeker niet hulpeloos tegenover de gebeurtenissen. Maar u moet a.h.w. "plannen". U moet een beetje op termijn vooruit zien. Leef vandaag, maar constateer vandaag reeds de behoefte van morgen. Dat is een heel mooie slagzin; en die moet u werkelijk gebruiken. Die moet u zien als een leefregel voor u in de komende tijd.

Er is nog een tweede regel:

Door de vele wisselingen, die er in één maand kunnen plaatsvinden (o.m. in februari zijn er 6 à 7 wisselingen), moeten wij zeggen: Er zijn zoveel onverwachte dingen, dat ik voor mijzelf van te voren moet bepalen wat ik wel wil en wat ik niet wil. Zorg ervoor, dat u een klein beetje weet wat u wilt en zet er alles op om dat te verwerkelijken, juist in die overgangen. In de periode, waarin de wereld niet precies weet hoe ze moet reageren, zal iemand, die zich aan die invloed enigszins weet te onttrekken, zich wel kunnen doorzetten. U zult dat trouwens ook in politiek opzicht zien. Daarnaast zullen velen het - maar dat is natuurlijk niet zo gemakkelijk te constateren - als een soort inwijding erkennen: een plotseling anders zien van het leven en de wereld.

Voor heel veel mensen zouden wij verder wel mogen aannemen, dat juist de invloed van het witte licht hun de energie geeft om de situatie eens opnieuw te bezien en vaak hun richting van streven of leven wat te veranderen. En als u in uw omgeving in de komende paar maanden mensen hebt, die ineens een andere richting inslaan, dan moet u zich daarover niet verwonderen en u daarover ook niet verdrietig gevoelen. Dan moet u eenvoudig zeggen: Daar is niets aan te doen. Ik moet mij aanpassen.

En dan mag dit misschien ook even worden geconstateerd: De meesten van u kunnen in deze tijd goed plannen maken voor wat ze later willen doen. Dat geldt niet alleen op stoffelijk terrein, maar ook geestelijk. Indien u van plan bent een bepaalde waarde in de geest eens na te gaan of om bepaalde experimenten te beginnen, dan is het nu de tijd om te overwegen hoe u dat wilt doen. De plannen, die u nu maakt, zult u zeer waarschijnlijk in de periode van wit licht - ongeacht de verdere invloeden - kunnen doorzetten. U hebt dan kans op resultaten in de stof èn in de geest.

Over het algemeen zal dat komende jaar ook nog wel de nodige verrassingen brengen. Een van de typische punten is b.v. dat u eigenlijk denkt: Wat is de winter lang. En dan staat u op een dag op en zegt u: Is het nu al zomer? Zo snel komt de late lente. Datzelfde zult u geestelijk en in uw eigen leven voortdurend meemaken.

U komt op een gegeven ogenblik tot de conclusie: Ik weet niets meer. Ik weet nergens raad mee. Ik heb een gevoelsleegte, ik voel niets meer. Wat is het leven waard? Wees dan niet pessimistisch, want op een dag wordt u wakker - bij wijze van spreken - en dan is er ineens iets: het nieuwe, het nieuwe leven, de nieuwe mogelijkheid, de nieuwe ervaring, het nieuwe bewustzijn.

Die plotselinge overgangen zullen in de komende paar jaren in de bewustwording een grote rol spelen. Want zo vreemd als het klinken moge, voor een jaar dat op zichzelf niet zo buitengewoon rumoerig dreigt te worden (alleen het laatste deel brengt nogal wat wisse-wassen met zich) kunnen we zeggen: In dit jaar worden er beslissingen genomen, die weer de komende jaren gaan bepalen.

Nu hebben wij gelukkig de moeilijkheden van de afgelopen jaren zo'n beetje kunnen oplossen, dat weet u ook. Maar de oplossing van die moeilijkheden heeft alleen zin, indien die oplossing van blijvende aard is. En dat is alleen mogelijk, indien men a.h.w. overstapt van de strenge organisatie naar het opportunisme. De komende 4 à 5 jaren zijn de geestelijke stromingen zodanig, dat opportunistisch optreden veel meer kansen

heeft dan een overlegd optreden volgens plan, regel, orde en wet.

Nu denkt iedereen: Dat is niet mooi. Geestelijk is het echter wel mooi. U kunt u misschien voorstellen, dat het leven een weg is. Wel, op die weg komt nu vandaag of morgen een automobilist langs. Als u dat ziet en tijdig uw duim opsteekt, dan kunt u een heel eind vlugger opschieten, want u moogt meerijden. Maar laat u hem voorbij gaan, dan komt u onder de modder te zitten.

En dat is nu eigenlijk het beeld van deze tijd. Het gaat allemaal met schokken; maar u moet ook bereid zijn om a.h.w. van de gelegenheid gebruik te maken. Als u nu dat nieuwe denkbeeld in uw hoofd krijgt, dat zo krankzinnig lijkt en dat toch ergens volgens u in contact staat met hogere waarden, met geest of met God, reageer daarop. Werk ermee en u bereikt wat. Maar zegt u tegen uzelf: Ja, dat is wel een mooi beeld, maar zou ik mij niet vergissen en zou het niet anders kunnen zijn en misschien moeten wij het toch zo interpreteren, dan is het al voorbij. Dan heeft u geen mogelijkheden meer. Er zullen - en dat is iets, wat u dus ook naar buiten toe kunt constateren - in de komende 2 jaren meer kansen voor een werkelijke wereldvrede en een werkelijke bereiking worden doodgepraat dan dat er kansen worden gerealiseerd door rijpelijk overleg en planning. Onthoud dat nu meer. En daarvoor moeten wij ons hoeden.

De invloeden van de verschillende Stralen, die ik zo noemde, hebben in de komende jaren nog een bijzondere teneur. Er is nl. ook de vierde Straal actief. Die vierde Straal is niet alleen maar de Straal van het witte licht. Zij is bovendien de Straal, die alle andere beginselen omvat. We zouden het zo mogen zeggen:

We hebben een Straal, die in het bijzonder de levenskracht en de menselijke beleving omvat. We hebben een Straal, die wetenschap en geestelijke beleving beïnvloedt. We hebben een Straal voor geloofsbeleving en innerlijke groei. En we hebben datzelfde, maar dan nog eens op een meer stoffelijk niveau. Dus weer drie Stralen. Dit alles vloeit tezamen in die vierde Straal. En dat houdt in dat de mens, die van de mogelijkheden, die hem worden geboden - geestelijk en stoffelijk - gebruik maakt, a.h.w. alle Stralen van de kosmos voor zichzelf positief kan gebruiken.

De bewustwording zal daarbij vaak wat ongebruikelijk zijn. Daarvan ben ik overtuigd. Maar de bewustwording is niet alleen maar de realisatie van de wereld of van een kosmische waarheid, zij omvat vooral een zelfrealisatie. En als je niet blind bent voor jezelf, voor je eigen betekenis - ook tegenover anderen - dan zul je in deze tijd dus onnoemelijk veel kunnen leren omtrent je innerlijke mogelijkheden. Je kunt je relatie tussen het "ik" en de wereld, tussen het "ik" en God beter vastleggen. Je kunt voor jezelf beter constateren wat voor jou juist en niet juist is. En dat betekent, dat je je levensprogramma geestelijk en stoffelijk kunt aanpassen aan de mogelijkheden, maar ook aan de in jezelf bestaande noodzaken.

Als ik dat alles zo in een paar woorden tracht vast te leggen, dan ben ik onwillekeurig geneigd om over de voorbeelden maar heen te stappen. Maar ik heb er toch een paar, die ik graag aan de man zou willen brengen.

Het eerste geldt vooral voor de eerste drie maanden van het komende jaar.

Wanneer kennissen ineens vreemd gaan doen, dan kun je zeggen: Wij moeten eens uitpraten. Maar uitpraten voert tot schelden, schelden tot scheiding. Dus dat moet je niet doen. Je kunt zeggen: Die houding moet een reden hebben. Daarin heb je gelijk. Die reden kun je vaak voor jezelf ontdekken. Gaat dat niet, leg de zaak naast je neer, want dan gaat het vanzelf wel over, het wordt dan wel duidelijker. Maar stel nu eens, dat je op een gegeven ogenblik je aanpast aan de verandering in de ander, dan blijft er een harmonie bestaan. Je kunt je eigen innerlijke

waarden en zelfs je maatschappelijke waarden blijven handhaven en je kunt zo de vriendschap of de samenwerking of wat het ook is, die eerst op dit niveau bestond, overbrengen naar een ander niveau dat meer omvat. Je kunt dus een groei veroorzaken. Als het eerst alleen maar een kwestie was van: "Ik mag bij jou opbellen en dan zal ik voor jou eens een koek bakken", kan het nu een kwestie worden van: "Zeg, ik let wel even op je huishouden", terwijl de ander zegt: "Die zakelijke dingen zal ik wel even voor je afhandelen." Het kan zich dus uitbreiden.

Het tweede voorbeeld is vooral belangrijk van half september tot het einde van het volgende jaar.

De hele zaak ligt overhoop. U durft eigenlijk niet eens de straat op te gaan, omdat u denkt dat er dan thuis iets zal gebeuren. Als u thuis zit, denkt u: Maar dan gaat het op straat mis. U weet dus niet wat u moet doen. Wat is dan de logische oplossing?

Als u absoluut stuurloos bent en u weet niet wat en hoe, dan geldt: het eerste dat u zich als noodzakelijk realiseert, moet worden afgehandeld en dan pas kunt u aan het volgende beginnen. Als u plotseling denkt: Ik moet brood halen b.v., dan zegt u: Ja, maar de wasserij kan ook komen of de kolenboer. Dan ga ik daarna wel even. Maar in die periode is het zo: brood nodig? Dan haal ik dat zo snel mogelijk. De rest komt dan vanzelf.

Geestelijk is dat precies zo. U zult in die dagen heel vaak geestelijke mogelijkheden en verwachtingen zien en aan de andere kant gevaren en teleurstellingen ontmoeten. Indien u nu afgaat op alles, wat er zo mogelijk is, dan gaat uu eigenlijk stilzitten. Dan zegt u: Ik weet het niet meer. Ik wacht wel af. Neen. Dan is het zaak om als ik een noodzaak zie die waar te maken. Ik doe wat ik als noodzakelijk heb erkend. Is er een gevaar, dat ik erken, dan neem ik eerst mijn voorzorgen tegen dat gevaar en dan ga ik pas verder.

In die tijd moet de mens dus eigenlijk afgaan op zijn aanvoelen van de volgorde, waarin de impulsen hem bereiken; en hij moet, wanneer één impuls er eenmaal is, die afhandelen, voordat hij zich met een volgende kan bezighouden. Dat kan geestelijk betekenen, dat hij zich het ene ogenblik verdiept in de weg van schoonheid, het volgende ogenblik in de weg van wijsheid en daartussendoor nog eens bezig is met de Christusweg, zodat hij eigenlijk van hot naar haar schijnt te zwerven. Dat denkt u dan theoretisch. In de praktijk is dat de enig juiste persoonlijke weg.

Dan is er nog een eigenaardig facet en dat is het derde voorbeeld, dat ik hier wil geven.

Wij weten allemaal wel dat wij voor onszelf een idee hebben van de juiste geestelijke stroming, leer of weg. Maar - en dan denk ik vooral aan de periode van juni tot eind augustus - dan kan het zijn, dat wij ineens denken: Neen, zo is het niet. Het is anders. Werp dan - houd daar rekening mee! - het oude niet overboord. Zet het niet opzij, maar volg - uitgaande van het oude - deze nieuwe impuls; onderzoek haar. De gevolgen hiervan zijn heel vaak een paar vragen, die je niet kunt oplossen. Laat die vragen dan even tot later rusten. Maar probeer steeds elke impuls van "is het dan niet zo" zover uit te werken, dat je een definitieve vraag kunt stellen. De daarop volgende verwarring geeft dan meestal het antwoord.

Ook dat kan voor de bewustwording erg belangrijk zijn, want hoevelen van ons in de geest en in de stof zitten eigenlijk niet met heel veel problemen, waarvan wij zelf niet eens weten, of het wel problemen zijn? Het zijn allemaal vaagheden.

Wanneer in zo'n periode een deel van een innerlijke vraag, behoefte of stelling ineens duidelijk wordt en wij kunnen haar omzetten in iets, wat vorm, wat gestalte heeft, dan is onze innerlijke zekerheid gegroeid, zelfs indien het gaat om vragen, waarop nog geen antwoord is gevonden. We hebben de zaak echter voor onszelf nauwkeurig omschreven. Wij hebben

daarmede onze mogelijkheid om in het leven iets te bereiken, om iets werkelijk te beseffen vergroot. Waarmee ik maar wil zeggen, dat dus de stromingen van de komende tijd voor heel veel mensen goed of kwaad zullen brengen. Goed, indien zij een juist gebruik maken van de mogelijkheden. Kwaad, indien ze te traag, te twijfelhartig, te angstig zijn om vanuit zichzelf te reageren.

Daarom mag ik dit onderwerp wel besluiten met een raad:

U bent niet zo zwak als u wel denkt. U bent niet zo dom als u misschien denkt en ook niet zo wijs. Maar u kunt veel meer dan u gemiddeld doet. Daarom heeft het geen zin om uzelf machteloosheid aan te praten en heeft het ook geen zin te verwijzen naar anderen, die meer weten of meer zouden kunnen. Misschien dat die ook niets weten of niets kunnen.

Doe een beroep op de kracht, die u in zich heeft. En probeer vooral een zekere sereniteit, een zekere rust, een zekere vrede in uzelf te handhaven. Dan kunt u onnoemelijk veel presteren en wordt het komende jaar werkelijk dat jaar van bewustwording en inwijding, waar zovelen op wachten en die zo weinigen krijgen, omdat ze wel woorden willen horen, wel over begrippen willen discussiëren, maar niet zelf de kracht willen aanvaarden, verwerken, zonder daarbij op steun van anderen te rekenen.

U kunt het zelf doen. Het komende jaar geeft u grote geestelijke en daarnaast ook werkelijk aardige stoffelijke mogelijkheden. Maak er gebruik van.

En wat de feestdagen betreft, u bent gewaarschuwd. Maak er een prettige kersttijd van, maar wees een beetje voorzichtig met Oud-en-Nieuw. En ook op die 10e december moet u even uitkijken. Wisseling van verschillende Stralen zullen in deze tijd nu eenmaal verwarringen veroorzaken. Maar als u innerlijk rustig bent en voorbereid bent a.h.w. op het onverwachte, dan hebt u grote kans dat het u voorbijgaat.
En dat is iets, wat ik u toch wel toewens, omdat vele stoffelijke onaangenaamheden en geestelijke moeilijkheden, die de mens in deze tijd ervaart, in feite onnodig zijn.

-:-

O V E R M O E D.

Wie overmoedig is, acht zich - zo zegt men - te sterk. Hij denkt meer te mogen en te kunnen dan hij werkelijk mag en kan.

Maar is dat waar? Is overmoed niet eerder het gevaar dat schuilt in een begin, gevolgd door een aarzeling? Is de overmoed niet eerder het overschatten van jezelf voor een kort ogenblik om daarna tot een normale waardering terug te keren?

Het kan overmoed heten voor de mens om de ruimte te verstoren. Maar als hij die overmoed volhoudt, zal hij op den duur zijn eigen planeet kunnen verlaten en andere planeten kunnen betreden.

Het mag overmoed lijken, wanneer een mens inwijding zoekt, terwijl hij weet nog een dwaas te zijn. Maar als hij die overmoed weet vol te houden en niet terugkeert met een zekere schrik voor wat hij heeft gedaan tot de norm, dan is de kans heel groot, dat hij die inwijding bereikt.

Er bestaat geen werkelijke overmoed. Het klinkt dwaas, als ik het zo zeg, maar het is de waarheid. Want moed is het aanvaarden van de werkelijkheid. Moed is het gebruikmaken van de werkelijkheid. En overmoed is: niet uitgaan van wat redelijk lijkt, maar van datgene, wat op dat moment in jou leeft.

Overmoed wordt in de eerste plaats bestraft door de vrees voor de consequenties. Want door het besef van verkeerd handelen slaat de overmoed om in baldadigheid. Baldadigheid, die de straf na zich sleept. Indien je echter - moediger dan misschien gerechtvaardigd lijkt door wat je denkt te zijn - in het leven bepaalde problemen nagaat of desnoods in de geest bepaalde krachten oproept en je blijft die moed handhaven, dan bereik je wat. Dan is er geen grens gesteld aan het bereiken.

En vergeet één ding niet: Werkelijke moed is handelen ondanks gevaar, erkende gevolgen of erkende onmacht. Overmoed is ditzelfde in veelvoud. Het is de moed doorzetten tot dat moment, waarop ze niet meer redelijk schijnt te zijn, dat ze geen relatie meer heeft met werkelijkheid en werkelijke verhoudingen.

Maar ook deze overmoed kan zich niets ten doel stellen, wat niet in het Goddelijke bestaat, wat niet in een eeuwige werkelijkheid is gegrift en daarom waargemaakt kan worden, indien het streven blijft.

En mocht u aarzelen deze stelling als waar te aanvaarden, dan geef ik u in overweging dat degenen op aarde, die werkelijk groot werden (zelfs de z.g. kleintjes als een Zwolsman en soortgenoten), mensen zijn geweest, die dingen hebben gedaan, die overmoedig schenen, maar die hun overmoed hebben doorgezet en daardoor een bepaald punt wisten te bereiken.

Het gevaar van overmoed is slechts, dat men - bereikt hebbende wat men nastreefde - tracht op dezelfde voet door te gaan in plaats van eerst zich te bezinnen op zichzelf, zijn werkelijke behoefte, mogelijkheden en verlangens. Daarom wens ik u toe:

Veel moed in uw benadering van het leven en de problemen ervan. En zo nu en dan een tikje overmoed om de schijnbaar onoplosbare problemen op te lossen en om de schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden te overwinnen.

:-:-:

Definities:

Moeilijk: Moeilijk is over het algemeen datgene, wat je niet kunt en datgene, wat je niet wilt. Alle andere dingen zijn gemakkelijk.

Eenvoudig is alles wat je weet, alles wat je kunt, alles wat je begrijpt. Het enige, wat je dan niet begrijpt, is dat de ander het niet eenvoudig vindt.

Spiegel: De beste spiegel, die er bestaat, is de houding, die een ander tegenover je aanneemt.

:-:-:

Derde Les.

S F E E R.

Als wij ons met practisch occultisme bezighouden, dan zullen wij steeds weer worden geconfronteerd met de belangrijkheid van de z.g. sfeer. Sfeer is moeilijk te omschrijven. Het is een toestand, waardoor men in zijn gevoelens wordt gestimuleerd, doordat een bepaalde gevoeligheid of ontvankelijkheid rond de aanwezigen ontstaat. Indien wij willen werken met meer occulte waarden en gaven, dan zullen wij op die sfeer de nadruk moeten leggen. En daarvoor zijn er een aantal betrekkelijk eenvoudige regels, waarmee u kunt bepalen:

a. wat voor sfeer u maakt en
b. onder welke omstandigheden dat mogelijk is.

Ik wil beginnen die eenvoudige punten te noemen.

1. Sfeer kan nooit opzettelijk en in samenwerking worden geschapen. Sfeer is iets, wat geleidelijk dient te ontstaan. Daarom, tracht nooit een bepaalde sfeer te forceren.
2. Een groot gedeelte van de sfeer wordt bepaald door de verhouding tussen de mens en zijn omgeving. Wij kunnen daaraan iets doen door die omgeving te voorzien van b.v. frisse lucht en het juiste licht (de juiste hoeveelheid licht kan zelfs zeer belangrijk zijn).
3. Wij moeten zorgen dat wij geen reukstoffen gebruiken, die voor de aanwezigen prikkelend zijn. Dit zou de sfeer aanmerkelijk schaden in plaats van haar te bevorderen.
4. We zullen er rekening mee moeten houden, dat er een zekere mate van stilte en vaak ook een zekere mate van geluid is om de sfeer te bevorderen.
   Bijvoorbeeld: Als in een bijeenkomst de nadruk op de spreker moet worden gelegd, dan zal ik beginnen met stilte te vragen. In die stilte kan een zekere aandacht, een zekere spanning worden opgebouwd. Daardoor wordt de passiviteit van de aanwezigen vergroot, terwijl zij gelijktijdig deelhebben in het gesprokene.
   Wil ik daarentegen overgaan tot een gemeenschappelijk gebed, dan zal ik een sfeer proberen op te bouwen met meestal zachte en aangepaste muziek en een juist concentratiepunt: b.v. een kruisbeeld, een heiligenbeeld, een schilderij of iets anders, dat iets sterker belicht is dan de omgeving. Ik zal dan uit dat geheel met een enkel woord aangeven dat het gebed of de concentratie begint.
   Ik heb nu de mensen tot luisteren gebracht; dus tot een eigen activiteit. Vanuit die activiteit zal het hen gemakkelijker vallen in zichzelf te verzinken en dus ook in het gebed actief te zijn.
5. Dan moeten wij rekening houden met omstandigheden, die wij niet kunnen controleren. Wij weten, dat b.v. rond de periode van volle

maan over het algemeen sensuele invloeden zullen overheersen. Hebben wij dus een bijeenkomst of een bestreving, waarbij die sensualiteit absoluut ongewenst is, dan zullen wij moeten zorgen, dat er geen maanlicht in zo'n omgeving kan binnendringen, of nog beter: wij kiezen de periode van een wassende maan in het eerste kwartier.

6. Hebben wij te maken met de spanning in de mens zelf (zijn eigen innerlijke kracht), dan moeten wij er rekening mee houden, dat de luchtelectriciteit die eigen energie mede bepaalt. Het luchtelectrisch potentiaal t.o.v. de aarde is mede bepalend voor de wijze, waarop de zenuwen reageren en voor de wijze, waarop de mens zijn prikkels verwerkt en zijn conc ntratievermogen activeert. Willen wij goede resultaten behalen, dan zullen wij dus bij voorkeur niet samenkomen, als er een onweer op komst is of dit zich zelfs ontlaadt. De zeer geschoolden behoeven zich hiervan misschien niet zoveel aan te trekken, maar voor degenen, die werkelijk van de sfeer afhankelijk zijn, is zeer belangrijk:

7. Probeer niet resultaten te bereiken door het scheppen van sfeer in een periode van onweer, van dreigend onweer of zelfs van dreigende storm. De storm zelf kan soms een gunstige invloed hebben; de periode daarvóór, de geladenheid die voor de storm ontstaat, is altijd schadelijk.

Dan kennen wij de bekende methoden van sfeer scheppen, waar men met een bloemetje, een kaarsje probeert iets tot stand te brengen. Wat daarvoor belangrijk is, kunt u uit het volgende vernemen:

Kaarslicht is bevorderlijk door zijn zachtheid en leven voor een gevoel van geborgenheid. Hiervoor is het van belang. Voor reiniging en afscherming zijn kaarsen over het algemeen niet voldoende. Men zou dus tot andere maatregelen moeten overgaan. Daarom kaarsen niet als afschermingsmethode gebruiken, maar kaarslicht wel gebruiken om een zekere sfeer te creëren.

Bloemen. Bloemen en groen zijn natuurlijk prettig voor het oog. Een element van plantaardig leven kan heel vaak voor de oppervlakkige beschouwer een gevoel van aangenaam vertoeven scheppen. Dit is aanvaardbaar en goed. Toch moeten wij er rekening mee houden, dat het samenbrengen van massa's bloemen en groen, zoals dat weleens gebeurt, juist in de avonduren meestal schadelijker is dan gunstig. Op dat moment zijn de planten immers zuurstofverbruikers geworden. Wij kunnen dus niet zeggen, dat zij de lucht zuiver houden. Hun eigen sfeer is er verder één, die voor de mens wat domp is, beklemmend en vaak versuffend. Willen wij daarmee een sfeer opbouwen, dan moeten wij er rekening mee houden dat wij zelf versuft zijn en dus nooit tot een normale prestatie kunnen komen.

Dan kennen wij dat gezellige praatje onder elkaar. Onthoudt u dit: Het is goed, als er in een gemeenschap een zekere vriendschap, een onderlinge bekendheid bestaat. Maar als men door elkaar zit te praten, meestal over vele verschillende onderwerpen, gaande van de laatste aanbieding van een of ander groot magazijn tot de laatste blindedarm-operatie in het gezelschap, dan moeten wij er wel rekening mee houden, dat dat altijd de sfeer vertroebelt, omdat het de belangstelling te zeer verdeelt en gelijktijdig bij de aanwezigen de neiging wakker maakt zich boven anderen te doen gelden. We zullen deze dingen dus zoveel mogelijk vermijden.

Dan nog een laatste punt: Indien we een sfeer scheppen en iemand tracht om - ik zou haast zeggen op schoolmeesterachtige wijze - die sfeer te handhaven, dan is de kans heel groot dat ze kapot gaat. Sfeer is een kwestie van samenwerking van de aanwezigen; en die samenwerking moet zelfs als er één middelpunt, één spreker, één punt van concentratie is voor allen gelijk zijn. Er moet een deelgenootschap blijven bestaan.

Met deze punten hebben wij dan in ieder geval iets gezegd over sfeer. Maar een groot gedeelte van de sfeer brengt u zelf met u mee. Nu bestaan er allerhand en vaak heel overdreven voorschriften over de wijze, waarop je moet denken. Je moet je helemaal van de wereld losmaken, zegt men. Er is niemand die daartoe werkelijk in staat is. Daarom is dat zeker geen goede methode. De juiste methode is: jezelf en je wereldse belangen zo te concentreren in de richting van hetgeen je geestelijk of anderszins wilt bereiken, dat het andere wegvalt; dus niet onder een stolp gaan staan en de hele wereld buiten sluiten, maar uit de wereld alle harmonische impulsen en indrukken naar je toe trekken. Dat zal ieder voor zich en op zijn eigen wijze doen. Mits het doel dat men zich voor ogen stelt gelijk is, zal de sfeer die ontstaat harmonisch, juist en vaak van buitengewone kracht zijn.

Mooie gevoelens zijn niet uw werkelijk wezen. Indien wij een sfeer moeten opbouwen door ons eigen wezen te vervalsen, kunnen de resultaten daarvan nooit reëel zijn; ze blijven altijd onecht. Wij moeten de sfeer dus niet opbouwen door mooie gedachten, maar wel door aandacht te geven aan het goede dat er in ons en rond ons bestaat.

Het gevoel van eenheid, van broederschap, van verwantschap enz. is belangrijk. Dit is echter zeer betrekkelijk. Want juist dit gevoel van broederschap en verwantschap kan in vele gevallen leiden tot een grotere aandacht voor de congregatie of voor de aanwezigen dan voor de bedoeling van de samenkomst zelf. Daarom zou ik u de raad willen geven voor wat betreft het u geestelijk instellen:

Probeer voor uzelf harmonisch te zijn. Richt uw aandacht vooral op het doel van de bijeenkomst of van uw arbeid en maak u niet te druk over alle meer stoffelijke impulsen en gedachten, die door u heen schieten; die verdwijnen vanzelf wel.

Sfeer speelt overal een rol. In het occultisme treffen wij het hanteren van gaven aan dat men ook wel magie pleegt te noemen. De magie is voor 9/10 gebouwd op sfeer. En wat leren wij? Dat die sfeer mede wordt bepaald door geluid maar ook door de wijze, waarop u zich beweegt; dat zij door de manier waarop u spreekt, dus door het ritme waarmee u spreekt, kan worden bepaald.

Men heeft van ons wel eens gezegd, dat wij zo gemakkelijk een sfeer weten te scheppen. Maar dat is heel eenvoudig. Als wij gebruikmaken van de juiste intonatie en het juiste ritme, als wij a.h.w. een zekere dwang scheppen, dan zal daardoor vanzelf de eenheid van aandacht ontstaan, die voor sfeer bepalend is. Leggen wij daarbij dan nog een intentie in die goed, prettig en licht is, dan zal dat vanzelf voor allen merkbaar zijn. U ziet dus, dat het helemaal niet zo moeilijk is. Maar zonder sfeer bereiken we weinig.

Als u probeert een medemens te genezen, dan is er een zekere sfeer van vertrouwen nodig; en deze kan niet ontstaan door een vroomheid uwerzijds waar de ander geen gevoel voor heeft of omgekeerd. Het is een kwestie van wederkerige aanpassing. Eerst wanneer genezer en degeen, die hij wil genezen op elkaar zijn ingesteld, kan er sprake zijn van goed werken. En bij dat goede werken is dus de gemeenschap, die op dat ogenblik is gevormd, het gevoel van aangenaam, van vertrouwelijk zijn minstens zo belangrijk als de krachten, die men dan ten slotte gaat uitstralen, instralen enz.

Als u een spiritistische bijeenkomst bijwoont (een kruis-en-bord-séance misschien, een grote séance of iets anders), dan moet u er ook weer rekening mee houden dat de kracht, die wordt opgebouwd, voor een deel uw eigen kracht is. De sfeer is niet alleen maar de invloed van het milieu, het is ook uw eigen gesteldheid, uw eigen trilling. Indien wij de eigen trilling van de mensen op de juiste manier a.h.w. harmonisch

maken, dan is er een potentiaal aanwezig; er is energie. Met deze energie kan de geest dan gemakkelijker werken. Daar komt verder bij dat de wijze, waarop men is ingesteld, voor een groot deel bepalend zal zijn voor datgene, wat men aantrekt.

U ziet, sfeer, sfeer en nog eens sfeer. Mislukkingen zijn op het occulte vlak heel vaak te wijten aan een tekort aan belangstelling voor de sfeer dan wel aan een verkeerde opvatting van haar waarde.

De magiër gaat zo ver dat hij aan bepaalde, voor hem belangrijke handelingen soms een voorbereiding van dagen of zelfs weken laat voorafgaan. Hij bouwt zichzelf a.h.w. langzamerhand op tot het punt, waarop hij zelf de trilling is geworden, die hij uit het Al of uit een sfeer zich wil doen manifesteren. Hij zoekt de gelijkheid van trilling.
U zult begrijpen, dat als er in de magie voorbereidingen van weken zijn, u als gewoon mens zeker niet iets belangrijks kunt bereiken door even uw hoofd te schudden, uw vingers door uw haren te halen, te gaan zitten en te zeggen: Zo, nu is er de juiste sfeer.

Wilt u magisch, esoterisch of occult werken, dan is het wel zeer belangrijk, dat u beschikt over een plaats, waaraan die sfeer voor u gebonden is. Probeer voor uzelf een hoekje of een plaatsje te vinden, dat niet te veel door anderen wordt gebruikt of betreden. Breng daar een arrangement aan en controleer dat elke keer zorgvuldig. Dat kan zijn: een portret, een spiegel, een kaars, wat mij betreft een paar goudvissen in een kom of een boek. Maar dat alles moet op een bepaalde manier gegroepeerd zijn. Door steeds dezelfde groepering te handhaven en te controleren en u steeds in die omgeving en bij voorkeur juist ook in ongeveer dezelfde houding te concentreren, maakt u het voor u mogelijk om uit dat geheel de sfeer te proeven. Het optimale resultaat, dat u ooit in dat milieu hebt behaald, is daardoor practisch altijd weer bereikbaar. Wij kunnen de sfeer herhalen, doordat we haar in onszelf hebben vastgelegd als een patroon. Dat patroon brengen wij tot uiting op het ogenblik, dat wij ons weer in die omgeving bevinden.

U zult zich afvragen, of dat milieu gezuiverd moet worden.
U moogt het doen. Maar geloof mij, dat is niet belangrijk. Natuurlijk, er zijn bepaalde methoden tot zuivering. Als u b.v. denkt dat er zeer veel boze geesten in de buurt zitten, probeer dan eens wat brandende houtskool en strooi er wat keukenzout op. Als dat keukenzout verdampt of met een groen-blauwe vlam verbrandt, dan is daar iets ontstaan, dat de meeste onaangename geestelijke invloeden wel verdrijft; in ieder geval de krachtvelden, waarin zij hebben willen bestaan, verstoren. Maar de meeste demonen leven niet rond u maar in uzelf; dat zijn uw eigen angsten en gedachten. Dus alweer: zuiveren is niet zo belangrijk. Wel belangrijk is, dat de zaak fris is, dat het licht is en dat u ruimte hebt, want duisternis is identiek met angst. Dat hebt u nog uit de kinderjaren overgehouden. Verder is duisternis gekoppeld aan een begrip van machteloosheid en daadloosheid; en dat hebben wij over het algemeen niet nodig. Daarom kiezen wij altijd een vertrek, dat behoorlijk verlicht, behoorlijk gelucht en als het even kan ook rustig is. Op deze manier bouwt u voor uzelf een weg, waarmee u iets kunt doen.

En dat doen zullen wij in het volgende punt onder de loupe nemen.

<u>Het wekken en gebruiken van de eigen innerlijke of geestelijke kracht.</u>

Wij hebben allen in ons krachtreserves, die heel wat groter zijn dan we plegen te vermoeden. Degeen, die ooit om zijn leven heeft moeten lopen, zal waarschijnlijk hebben ontdekt dat je zonder training vaak harder loopt dan menig athleet. Waar je die kracht en vaardigheid vandaan haalt, dat weet je niet; maar je bezit ze. Op dezelfde manier is het met het uithoudingsvermogen. U kunt veel meer pijn, veel meer honger en dorst verdragen. U kunt als het nodig is veel scherper zien. U kunt uw lichamelijke en zin-

tuiglijke mogelijkheden dus opvoeren; maar dit geschiedt meestal pas op het ogenblik dat u aan uzelf geen grenzen meer stelt, dat u alleen nog maar eenzijdig bent gericht op een doel. Is dat een angst, dan blijkt de doorsnee-mens nog feller te reageren dan voor een begeren. U heeft dus een krachtreserve.

Deze bestaat ook geestelijk. Als u kleine onaangenaamheden hebt, dan bent u heel vaak ontzettend snel in de war en verstoord. U bent nijdig en zou de gehele wereld willen aanvliegen. Maar als u werkelijk iets ernstigs gebeurt, dan blijkt u over een geestelijke veerkracht te beschikken, die het u mogelijk maakt verder te gaan dan normaal en al het noodzakelijke te doen. Dan bent u niet in de war. Pas wanneer de spanning voorbij is, veroorlooft u zich - want noodzakelijk is het niet - een kleine ineenstorting.

Dus moeten wij hiervan uitgaan. Als ik in mij krachten bezit, dan kan ik deze alleen wekken, indien er in mij eerst een gekend begeren of een gekende angst bestaat. Ik tracht dus altijd een kracht te activeren: iets, wat ik boven alles begeer of iets, wat ik boven alles vrees. Ik maak mij daarvan een voorstelling, die alleen al door haar bestaan voor mij een stimulus is. Hierdoor word ik sterker en worden mijn reacties reeds scherper en juister. Vervolgens ga ik ertoe over mij te realiseren dat ik de kracht in mij kan bundelen, zodat ik haar op een bewuste en gerichte wijze kan gebruiken. Stelt u zich dat maar wat plastisch voor. Denk desnoods dat u als een mijnwerker met een lampje voor het hoofd loopt, dat ineens gaat branden en een felle lichtstraal uitzendt. Ook als uw voorhoofd-chakra nog niet geopend is, zal een dergelijke voorstelling toch bijdragen tot het geconcentreerd en gericht uitzenden van kracht.

Misschien is het goed hier eerst even te definiëren wat die kracht is. De z.g. geestelijke kracht of emanatie, waarover u kunt beschikken, bestaat voor een groot gedeelte uit zenuwkracht, daarnaast uit de z.g. od- en pranakrachten, waarvan od in de mens is (de levenskracht) en prana een vrij in de atmosfeer voorkomende vorm van levenkracht is. Deze kracht wordt dan a.h.w. gemoduleerd door het geestelijk element.

De geest gebruikt deze stoffelijke en half-stoffelijke krachten als drager. Dit zal altijd het geval zijn. Zelfs wanneer een geest op aarde ingrijpt, is deze middenstof, deze actie-mogelijkheid, noodzakelijk.

Als ik die kracht dus wil wekken, moet ik ook zorgen dat lichamelijk de zaak in orde is. Degeen, die krachten wil uitstralen, dient ervoor te zorgen dat hij zich lichamelijk in een ontspannen toestand of houding bevindt, waarin hij zich prettig gevoelt. Pas als dit het geval is, zal hij een maximum aan aandacht voor de beelden kunnen opbrengen. Het idee van zelfkwelling om daaraan kracht te ontleden is negatief. De kracht, die men dan ontleent, is hoogstens kracht die voortkomt uit met lijden en ongemak verwante entiteiten, krachten of beelden.

Dus heel eenvoudig en kort: Voor het uitstralen van kracht:

1. Schep de juiste sfeer.
2. Zorg, dat u ontspannen en zo prettig mogelijk gezeten of gelegen bent.
3. Bouw u een beeld op van hetgeen u wenst of vreest. Dit behoeft niet noodzakelijkerwijze verbonden te zijn met het doel dat u nastreeft.
4. Wanneer u in uzelf een spanning voelt ontstaan, gebruik deze spanning om daarin het beeld van hetgeen u wilt volbrengen op te bouwen. Detailleer het beeld van hetgeen u wilt volbrengen zoveel mogelijk, tenzij het gaat om algemene waarden en begrippen.
5. Stel voor uzelf een ogenblik vast, waarop uw gehele kracht wordt uitgestraald. Op dat ogenblik moogt u zelfs krampspanningen in het lichaam toelaten, indien deze u helpen om het uitstralen van de voorstelling van die kracht met alle geweld te bevorderen.

6. Houd deze poging tot uitstralen nimmer lang aan. Herhaal liever 3 à 4 keer eenzelfde poging met een tussenruimte van b.v. 10 minuten, dan dat u het één keer 4 à 5 minuten achtereelkaar doet. Kort, scherp en hevig is voor u de beste methode om uw kracht uit te stralen.

7. Deze kracht kan worden gericht op geestelijke zowel als stoffelijke doelen. Gaat het om de stof, dan is het noodzakelijk dat een eventueel gedetailleerde voorstelling met de feiten overeenstemt. In dit geval moet u dus, indien het gaat om een persoon, u de persoon voor ogen kunnen stellen. Gaat het om een kwaal, dan moet u zich die kwaal voor ogen kunnen houden. Gaat het om het bereiken van een bepaald voordeel, dan moet u precies weten wat dat voordeel is en hoe dat kan optreden. Gaat het om geestelijke waarden, dan mag de voorstelling die wij gebruiken een volledige fantasie zijn, maar zij moet gedetaillerd zijn om onszelf te binden.
De eventuele vervulling echter van onze wens of de uitstraling van de kracht is hier niet gebaseerd op de vorm, maar op het denkbeeld, dat zijn eigen harmonieën zal vinden in de werelden van de geest.

De vragen, die ongetwijfeld nu zullen rijzen zijn:
a. hoe kunnen wij die kracht gaan gebruiken en
b. hoe kunnen wij die ontwikkelen?

1e. U kunt die kracht gebruiken voor alle doeleinden, waar u niet onmiddellijk of te sterk emotioneel bij betrokken bent. Zodra er tussen u en het doel, waarop u de kracht wilt richten, een te grote binding ontstaat, zal die kracht voor een groot gedeelte weer door uzelf worden geabsorbeerd. De oefening geeft dan weinig of geen directe vruchten. Het doel moet dus buiten u staan. Of het geestelijk of stoffelijk is, doet niet ter zake.

2e. Houd er rekening mee: Ik moet mij op dat ogenblik altijd alles, voorstellen wat ik wens. Die voorstelling is noodzakelijk voor het richten van de kracht. Een ieder, die zich iets intens voorstelt (zelfs tijdens het lezen van een boek, het aanschouwen van een film e.d.), zendt in zekere mate kracht uit.

3e. Om die kracht uit te stralen zal er in het begin een langdurige voorbereiding noodzakelijk zijn. Naarmate men zich meer aanwendt om die kracht uit te stralen, zal men dit met minder moeilijkheden en in kortere tijd kunnen volbrengen. Gewoontevorming is zeer belangrijk voor het bereiken van de juiste innerlijke toestand. Het is een soort automatische reactie, waardoor u bepaalde gevaren leert vermijden en gelijktijdig de voor u goede punten als sfeer en milieu, zonder ze eerst bewust te overdenken of te scheppen, gaat gebruiken.

4e. Kies verder nooit een doel, dat uw begrip te bovengaat. Alleen datgene, wat u zich werkelijk kunt voorstellen, wat u werkelijk kunt begrijpen, mag worden gehanteerd. Alleen in die gevallen nl. bent u in staat om
a. die kracht werkelijk juist te richt;
b. met een zekere verantwoordelijkheid voor de kracht, die u toch bezit, een verantwoord resultaat te bereiken.

Dan wil ik nog aangeven hoe die kracht te gebruiken.
Dat is grotendeels uw eigen zaak. Het gevoel, dat de kracht van u uitgaat, is echter zeer belangrijk. Hoe u dat gevoel bereikt is onbelangrijk. Zorg ervoor dat u voelt, dat de kracht op een bepaald moment van u uitgaat en u kunt ervan verzekerd zijn dat die kracht ook inderdaad wordt uitgestraald.

Hoe vergroot ik die kracht? Hoe bereik ik voor mijzelf die kracht?

1. Elke mens heeft meer dan hij beseft de beschikking over geestelijke en half-stoffelijke krachten, die kunnen worden gebruikt voor geestelijk werk en voor het bereiken van lichamelijke resultaten. Ontken nooit, dat u die kracht bezit. Twijfel er voor uzelf niet aan, dat u inderdaad een deel van die kracht uit uzelf kunt putten. Wie zichzelf niet kan overtuigen, dat hij over dergelijke krachten beschikt, mag er wel van verzekerd zijn dat zijn resultaten nil zijn.

2. Wanneer u begint te lopen, valt u meer dan u loopt. Als u begint met geestelijke krachten te werken, zult u meer mislukkingen, fouten en onverwachte resultaten boeken dan gevolgen, die direct in overeenstemming zijn met uw uitstraling en bedoeling. Trek u daarvan niets aan. Alles moet worden geleerd. Ook dit. Heb geduld met uzelf en verwacht niet binnen zeer krote tijd verbluffende resultaten.

3. Wanneer u eenmaal besloten bent om die kracht in u te bevorderen, is het belangrijk dat u regelmatig oefent. Niet een week oefenen en dan een maand niet, maar desnoods elke week één dag oefenen; maar dan ook geregeld. Voor deze oefeningen kunt u wederom gebruikmaken van al datgene, wat u bevorderlijk lijkt. Sommigen zullen yoga-ademhaling toepassen. Anderen zullen alleen een bepaalde sfeer gebruiken, een bepaalde gramofoonplaat draaien of iets anders doen. Dat moet ieder voor zichzelf weten. Maar wel is zeker, dat als u ermee begint deze dingen, totdat u het volle bewustzijn van die kracht hebt verworven, van het grootste belang zijn. Maak dus ook van het hanteren van die kracht een gewoonte.

4. Probeer nimmer uw krachten met anderen te meten. Dit vergroot het element van onzekerheid en maakt het voor uzelf zeer moeilijk resultaten te behalen. Tracht liever uw krachten in samenwerking met anderen te gebruiken. Als u hiervan een voorbeeldt wilt hebben: Iemand heeft hoofdpijn en een ander gaat hem instralen. Probeer uw eigen kracht daarbij te geven. Op deze wijze krijgt u, vooral in het begin, een gevoel van verbondenheid, een zekerheid, waardoor die krachtuistraling wordt bevorderd.

5. Denk niet, dat dit gebruik van krachten alleen kan worden geleerd in zelschap van anderen. Zowel met anderen tezamen als alleen kunt u, mits u zich houdt aan de gegeven regels, komen tot het gevoel van: er gaat van mij een kracht uit. Als u eenmaal dat gevoel regelmatig weet te bereiken, is het zeer belangrijk dat u de eerste tijd voor die kracht zodanige doelen kiest, dat resultaten kunnen worden geconstateerd. Juist degene, die zijn kracht tot resultaat ziet leiden, zal daarin steeds meer gaan vertrouwen en daardoor van uiterlijkheden steeds meer afstand kunnen doen, vertrouwend op zijn innerlijke waarde.

Nu wij zo over die krachten zitten te praten, is het misschien wel aardig hier nog te vermelden, dat heel veel mensen onbewust wel van die kracht gebruik maken. Zij doen dit vaak ten nadele van anderen, zonder het te beseffen. Juist het bewust gebruik echter sluit op den duur ook het onbewust gebruik van die kracht uit. Je zou a.h.w. iets uit het onbewuste van je wezen moeten overbrengen naar het bewuste; van de onbeheerste reacties naar de beheerste actie. Wij komen dan op een punt, waar voor ons oorzaak-en-gevolg niet noodzakelijkerwijs op elkaar volgen. Wij kunnen de wet van oorzaak-en-gevolg voor een groot deel a.h.w. ongedaan maken, omdat de geestelijke oorzaak, die niet kan worden gewaardeerd, in de plaats kan treden van elke stoffelijke oorzakelijkheid.

Het gebuik van deze kracht, dat kan ik u wel verzekeren, is voor

iedereen, die zich met practisch occultisme wil bezighouden, belangrijk. De eenvoudigste proeven om die kracht bij uzelf te constateren kent u misschien. Ik zal ze kort even omschrijven voor degenen, die hiermee willen beginnen.

1. Breng de handen tezamen. Concentreer u een ogenblik. Maak de handpalmen los tot alleen de vingertoppen tegenelkaar steunen. Verwijder vervolgens deze een zeer kleine afstand van elkaar. Als u dan een gevoel krijgt van doorstraling (dus dat er iets tussen de vingertoppen leeft), dan gaat u langzaam die afstand vergroten. Indien u in staat bent dit gevoel vast te houden gedurende ongeveer 30 seconden en over een afstand van ongeveer 40 c.m., dan kunt u ervan verzekerd zijn dat u een zeer grote pulsatie in uzelf hebt; dat de kracht dus werkelijk uitstroomt en in de hand kan worden geconcentreerd.
Later kunt u proberen die kracht b.v. in de ogen te leggen en vanuit de ogen te doen uittreden. Maar dat komt later.

2. Een algemeen bekende proef is: voor uzelf het lopen van de energie vaststellen. De meest eenvoudige methode:
Breng op een scherp voorwerp (b.v. een speld) een zeer licht en in evenwicht zijnd draaibaar stukje papier of plastic aan, dat door de beide handen kan worden omvat. Men brengt nu beide handen naar elkaar toe, waarbij de vingertoppen van de ene hand steeds wijzen naar de handwortel of aanzet van de pols van de andere hand. Wanneer men de handen enige tijd zo houdt, dan begint het stukje papier te draaien. Neemt men daarna de handen weg en brengt men ze op dezelfde wijze, maar nu omgekeerd (dus een andere hand aan de voorkant en de andere aan de achterkant) weer samen, dan zal het lichte stukje materiaal in een andere richting gaan draaien. Hierdoor kunt u zich dus overtuigen, dat er een zekere stroming is. Het niet-bewegen van dit stukje materiaal wil niet zeggen, dat u geen kracht hebt. Het wil alleen maar zeggen, dat uw concentratie nog niet goed genoeg is om die kracht in grote mate te doen stromen.
Iemand, die goed heeft geoefend met de eerste oefening, zou in staat moeten zijn over een afstand van ongeveer 15 c.m. aan beide kanten tussen handpalm en draaibaar voorwerpje, zonder contact van vingertop en pols, de draaiing in een behoorlijk tempo te volbrengen. Het is een mogelijkheid om te controleren, dat de krachtstroom beheerst in u pulseert.

3. Neem een bloem of een plant. Zet daarnaast een bloem of plant van dezelfde soort en in dezelfde situatie. Straal de ene in, de andere niet. Bij snijbloemen kan de duurzaamheid van de ingestraalde bloem b.v. twee- tot driemaal zo groot zijn dan van de niet ingestraalde. Bij planten zal vooral het tempo van groei en bloei kenbaar en aanmerkelijk worden beïnvloed. Hierdoor kan men zien, dat men levenskracht kan overdragen.
Heeft men deze proeven met instraling via de handen genomen, dan is het goed een soortgelijke proef nog eens te herhalen, nadat men met die kracht meer door concentratie heeft gewerkt, waarbij men als punt van uitgang voor de kracht de ogen neemt. Men kijkt dus geconcentreerd, met de wil tot geven van kracht en leven, naar de ene bloem of plant; de andere beschouwt men op deze wijze niet. Hetzelfde resultaat zou hiermede moeten worden behaald.

Met deze eenvoudige proeven kunt u dus voor uzelf constateren dat die kracht er is en dat ze kan worden ontwikkeld.

Wij hebben ons al vele malen beziggehouden met de droom en het droomleven. Ik zou daaraan ook vandaag nog enige opmerkingen willen wijden.

Degeen, die in het occultisme binnentreedt, leeft in een wereld die altijd maar half werkelijk is. Er is altijd wel iets, wat in uw eigen wereld niet helemaal past, wat de schijn heeft van fantasie of onwerkelijkheid en waarbij u onwillekeurig de neiging krijgt eventuele ware gebeurtenissen weg te verklaren.

Als wij te maken krijgen met dromen, dagdromen, fantasiebeelden, dan moeten wij heel goed begrijpen dat deze soms waarheid bevatten. Alleen kunnen wij nooit zeggen hoe groot het deel werkelijkheid is dat er in verscholen is. Aan de hand van allerhand psychologische ontledingen kan men natuurlijk uit dromen heel wat halen, evengoed als uit fantasiebeelden. Maar ik geloof toch, dat u verstandiger doet om daarop voorlopig niet al te veel de nadruk te leggen.

De droom heeft misschien zijn betekenis, maar als wij te zeer proberen hem te verklaren, zullen wij heel vaak die betekenis vernietigen en daarbij een zelfsuggestie scheppen, waardoor in een volgend droombeeld of fantasiebeeld de waarden anders worden gesteld of onjuist. Daarom: tracht nimmer en krampachtig uw eigen dromen, visioenen e.d. te vertalen. Wacht tot zij zichzelf vertalen. In vele gevallen zal een droombeeld, evenals een visioen, zelfs een bepaalde geïnspireerde fantasie, uit zichzelf groeien. Indien wij daarmee te maken hebben, zien wij de volgende fasen optreden:

In de eerste plaats een paar begrippen, die worden herhaald. Als het gaat over een voertuig, dan kan er evengoed sprake zijn van een draagstoel, een auto, een vliegtuig, als van een paard, een ezel, een kano of iets anders. Als het begrip "voertuig" zich herhaald, dan kunnen wij zeggen: Deze dromen of beelden behoren tot een reeks.

In de tweede plaats letten wij erop, of deze beelden meer gedefiniëerd zijn. In het begin heb ik alleen het idee: ik zit in een auto, of ik zit op een paard en ik kan het niet goed besturen. Maar in een volgend beeld heb ik het idee, dat ik op het nippertje een gevaar kan voorkomen. Ik kan nog net ingrijpen. In het derde beeld hanteer ik de zaak zelf en begeef mij in gevaarlijke omstandigheden. In het vierde beeld ben ik in mijn voertuig a.h.w. onafhankelijk. Ik zie alleen de omgeving. Uit de opbouw van die dromen, die dus als een reeks kunnen worden beschouwd, kunnen wij dan het volgende concluderen:

Ik heb mijn persoonlijke mogelijkheid tot beheersing van iets (of dat nu een stoffelijke voertuig of een geestelijk voertuig of mischien alleen een ervaring, die voertuiglijk is voor onze bewustwording, dat weten we dus niet) verkregen. Door die beheersing verandert het doel. In het begin was het voor mij belangrijk om het voertuig te kennen; daarna om het te beheersen. Maar nu is het doel: het voertuig juist te gebruiken. Als ik daarbij voortdurend het idee heb: ik rijd uit het licht het donker in, dan rijd ik de verkeerde kant uit. Ik kan dan wel zeggen: Ik heb krachten, ik heb gaven, maar ik gebruik ze op het ogenblik verkeerd. Ik moet proberen mijn doel, mijn wijze van werken beter te realiseren en eventueel het tegengestelde te doen.

Op deze manier kan een droom, een visioen of een fantasie u eigenlijk dus veel leren. Maar dat kan alleen na verloop van tijd. En daarom is elke droomuitlegging, elke poging om door te dringen in beelden van uittreding e.d. vooral een zaak van geduld.

Wanneer dromen niet als in een serie verbonden zijn, dan blijkt dit doordat het hoofdmotief daarin - al blijft de actie misschien gelijk - niet een binding in de betekenis heeft. Als ik dus het ene ogenblik droom dat ik met een zwaard naar het duister toeloop, op een andere keer dat ik op een ezel gezeten het doe en een volgende keer dat ik helemaal niet

naar het duister ga, maar dat ik erheen drijf als een soort wolk, dan kan ik zeggen: Hier is het duister hoogstens de bindende factor; mijn eigen acties zijn het niet. Er zijn rond mij invloeden, waardoor ik zou kunnen worden beheerst. U moet dus werkelijk proberen te begrijpen: Wat is de verbindende factor.

Heb ik dromen, waarin ik de ene keer naar de dierentuin ga en de volgende keer bij oom Piet op visite ben en een keer daarop mijzelf ontmoet in een drukke straat, dan hebben die dingen waarschijnlijk geen samenhang. Ik zal er dan niet over nadenken, want alleen dromen, visioenen e.d., die door steeds meer details een bepaalde ontwikkeling aanduiden, zijn voor mij belangrijk.

De ontwikkeling, die ik zo vanuit het onbewuste misschien voor mijzelf kan constateren en gadeslaan, maakt het mij mogelijk op die ontwikkeling bewust te reageren en eveneens bewust gebruik te maken van die ontwikkelingen. Maar al die andere beelden - hoe voorspellend waar ze mogen zijn of die misschien ook andere sferen weergeven - zijn voor de werkelijke occultist van geen betekenis. Zij vergroten nl. niet zijn mogelijkheid om bewust en actief met de verborgen waarden te werken, zij vergroten ook niet zijn werkelijke kennis omtrent zijn eigen leven, zijn werkelijke persoonlijkheid en zijn mogelijkheden.
Iemand, die zich met de droomwereld bezighoudt, zal dus op de utiliteitsnorm daarin bijzonder moeten letten. Wilt u uit een visioen iets aflezen, dan moet u het niet gaan verklaren. Dan moet u afwachten; totdat het visioen zich in alle duidelijkheid heeft geformuleerd. En dat het "ik" daarbij vaak niet alle uitgezonden krachten en alle ontvangen beelden ineens kan verwerken, is niet meer dan logisch. Laat deze dingen dus in uzelf groeien.

Het is vaak als een plant, die een lange tijd nodig heeft om van zaad tot een kenbaar levend wezen te worden boven de grond; en die dan toch heus nog enige tijd nodig heeft, voordat zij bloesem draagt en vruchten voortbrengt. Door met geduld ook dit innerlijk leven te ontwikkelen en te volgen krijgt u goede, blijvende en belangrijke resultaten.

Houdt u niet bezig met voorspellende droomuitleggingen, tenzij de droom zelf zo duidelijk in verscheidene ontwikkelingen een toekomst-mogelijkheid schetst, dat u daaraan wel enige aandacht moet schenken. Beschouw zelfs dan het droombeeld alleen als een mogelijkheid, niet als een onveranderlijke noodzakelijkheid of waarheid.

In uw droomleven, in uw fantasie, in uw visioenen speelt het eigen "ik" een heel grote rol, dat moet u wel begrijpen. De herinneringsbeelden, waaruit u put, uw gevoelsreacties, die u mede tot uiting brengt, zullen daarin zo sterk bepalend worden voor de inhoud, dat wij aan de beelden alleen nimmer genoeg hebben. Ook niet wanneer dit algemeen gangbare symbolen zijn voor de mensheid. We bouwen de droom, het visioen zelf op.
Wij bouwen zelfs in de fantasie een eigen wereld op. Datgene, wat wij bouwen, is van geen belang. Datgene, wat erin gebeurt zonder dat wij het beinvloeden (dus de herhalingsfactor, waarop wij geen invloed hebben), is belangrijk; en daarbij geldt altijd, dat de steeds weerkerende begripsassociatie het sterkst bepalend is voor de betekenis van het beeld, van de droom enz.

Dan wil ik besluiten met een paar zeer eenvoudige regels, waarvan u de meeste misschien wel zult kennen.

a. Maak u geen zorgen, als u denkt nooit te dromen. U doet het wel, maar voor u zijn ze kennelijk nog niet belangrijk.

b. Wanneer u vaak droomt, maak u daarover niet al te druk. Dromen, die werkelijk belangrijk zijn, worden wel onthouden.

c. Indien u een droom onthoudt, is het misschien wel aardig er enige aantekeningen van te maken. Laat ze verder rusten. Pas als en het niet onthoudt,

u ontdekt dat er een dromenreeks is ontstaan, wordt het tijd er eens over na te denken, of hier misschien een bepaalde ontwikkeling wordt aangegeven, of een indicatie in een bepaalde richting er voor u in is vastgelegd.

d. Visioenen en dromen van anderen kunt u natuurlijk wel verklaren, maar u kunt slechts zelden tot de ander doordringen.

e. Probeer vooral niet de dromen van anderen uit te leggen. Laat hen hun eigen vergissingen maken.

f. Zelfs wanneer uw droom een weergave is van een uittreding, bent u daardoor als mens nog niets meer of minder geworden. Maak u er niet zo druk over of het uittredingen zijn of niet. Het kan mooi zijn, maar verder hebt u er niets aan. Vraag u alleen af, of de droom u iets leert. Alleen daar, waar u zelf kunt leren, waar u zelf uw kracht, uw wezen, uw gaven kunt vergroten of uw inzicht in eigen wereld en leven aanmerkelijk kunt verbeteren, heeft de droom waarde.

En daarmee ben ik aan het eind van de les van vandaag gekomen. Zoals u ziet, hebben wij weer verschillende onderwerpen onder de loupe genomen. Op deze manier hopen wij een overzicht op te bouwen van alles, wat er in het occultisme is gelegen. Er zijn natuurlijk nog andere en meer practische conclusies te trekken, maar ik meen beter te doen daarmee te wachten, tot wij over het terrein van het occulte en de daarin gelegen mogelijkheden een groter overzich bezitten.

-:-

OCCULTISME IN HET HEDEN.

Wanneer wij zo terugdenken aan het verleden, zien wij allerlei ingewikkelde systemen en stelsels. Kijken wij daarentegen naar het heden, dan zien wij dat de stelsels over het algemeen zijn teruggebracht tot een ritueel en dat de rede, althans uiterlijk, regeert. En dat is ook begrijpelijk.

Langzaam maar zeker heeft de wereld zich ontwikkeld naar een zuiver materialistische cultuur, waarin de idee, het ideaal, ja, zelfs het geloof in eigen wezen en kracht zijn gebaseerd op de materiële kennis en de stoffelijke mogelijkheden.

Voor de occultist brengt dat hier en daar wel moeilijkheden met zich mee, want hij wil graag buiten dit materiële om iets bereiken. Hij zal dan in sommige gevallen eenvoudig teruggrijpen naar een niet goed begrepen herhaling van oude riten, oude gebruiken en krijgt daardoor voor zichzelf teleurstellingen te verwerken of raakt verdoold in een soort zelfgenoegzaamheid, waarvoor weinig reden bestaat. Wat zijn nu zo'n beetje de meest eigenaardige vormen van occultisme, die wij in deze dagen kennen?

Ik wil dan allereerst graag met u naar Engeland gaan. In Engeland hebben wij de Convent of the White Witches. Dat is om het nu eens netjes te zeggen: De groepering van de Witte Heksen. Deze zijn opgebouwd in de z.g. "coveys", groepen van 9 personen. Bij deze heksen zijn er velen, die nog de oude rituelen van de zwarte Mis proberen na te volgen. Zij begrijpen niet, wat die zwarte Mis oorspronkelijk was en daarom zien wij dat ze kapellen hebben, waarin een altaar staat, waarop een doorstoken wassen pop ligt. Wij zien bij hen naast bepaalde gebruiken, die misschien niet

helemaal passen in de moderne maatschappij en ontzettend veel bijgelovigheden.

Er zijn echter uitzonderingen, gelukkig; en één ervan is vooral de z.g. Welsh Convent of Witches. De naam zegt het al: ze komt hoofdzakelijk voor in Wales, maar ook wel hier en daar op de eilanden en zelfs in het noorden. Bij deze groeperingen heeft men de oude rituelen van de Heksensabbath, de zwarte Mis e.d. aanmerkelijk vervormd, maar men is daarbij teruggekeerd tot het oude denkbeeld van de hekserij. De filosofie - overigens verscheidene leerboeken bevattend en door mij dus maar heel oppervlakkig hier samengevat - komt hierop neer:

Alle op aarde gangbare verhoudingen en riten zijn een fixeren van onze mogelijkheden en contacten. Wanneer wij dus riten opbouwen, die ingaan tegen het gangbare (het omkeringsprincipe), maken wij de binding ongedaan.

Om ons heen is er een wereld vol geestelijke krachten, bezielde wezens, die wij niet allen kunnen zien. Door de normale riten zijn wij van hen afgesloten. Wanneer wij dus de riten a.h.w. afbreken, komen wij in een situatie, waarin contacten hernieuwd mogelijk zijn.

Hun terugkeer is er inderdaad één naar het paradijs. Zij proberen dus zonder enig gevoel van schuld, van verantwoordelijkheid en zonder enige religieuze binding of gedachte, behalve de erkenning van God, te komen tot een innerlijke aanvaarding van vrijheid. En dit z.g. Welsh Convent heeft het daarin betrekkelijk ver gebracht.

De occultisten daarvan zijn niet alleen dames. In het z.g. Convent of the White Witches wordt er maar één man per "covey" toegelaten, maar bij de Welsh Witches is het mogelijk dat een hele "covey" bestaat uit mannen of uit vrouwen. Precies zoals dat uitkomt. Er is geen vaste verhouding.

In dit Welsh Convent heeft men een inwijdingsweg gevonden, die ook vandaag de dag nog de moeite waard is:

Wanneer wij gefixeerd zijn in ons huidig leven, ons huidig denken en onze huidige vorm en daardoor beperkt in onze mogelijkheden, zo moet het mogelijk zijn langs de een of andere weg deze bindingen ongedaan te maken. Niet om daarmede aan de chaos ten prooi te vallen (iets wat men bij de zwarte heksen vindt), maar eenvoudig om de bindingen ongedaan te maken, die ons door de maatschappij worden opgelegd, die uit opvoeding en geloof nu eenmaal naar ons grijpen, zodra wij in de stoffelijke wereld komen. Wij staan dan geestelijk zo vrij als op het ogenblik van de geboorte, maar wij hebben het grote voordeel, dat wij - wat de boreling niet kan - in contact kunnen treden met elkaar, met de buitenwereld zowel als met die wezens van de geestelijke wereld en de innerlijke wereld.

Het is eigenlijk wel jammer, dat wij van deze heksengroeperingen zo weinig horen. Maar zoals elke groepering, die een doel nastreeft dat in de maatschappij bedenkingen pleegt op te roepen, zullen juist de meer bewusten onder hen voorkomen, dat ze ook maar iets ten toonstellen, waaraan een ander zich zou kunnen stoten.

Wanneer een Convent of White Witches zo hier en daar nog weleens wat laat doorklinken en daarnaast ook vaak deelneemt aan andere groepen (de "coveys of the White Witches b.v. zijn heel vaak aangesloten bij de Ancient Order of Druids, de z.g. Druïden van deze tijd), dan moeten wij wel zeggen: Hoe minder ze weten, hoe meer ze etaleren.

Een andere richting - en al even eigenaardig - vinden wij in deze dagen in de z.g. Loges. De geschiedenis van de Maçonnerie is op zichzelf al zeer interessant en boeiend. Ik kan er helaas niet veel tijd aan besteden, maar het is wel zeker, dat de z.g. "rechte" geheime Loges waren en dat vele van de huidige Loges, zelfs die van Le Grand Orient, zoals ze op het ogenblik bestaat, oorspronkelijk dissenters-Loges waren. Het waren dus "splijtings"-Loges; het waren geen echte Loges. Ze hadden een deel

van de geheimen meegenomen, maar lang niet alles. Nu heeft zich in deze dagen een situatie gevormd, waarbij de vroeger eigenlijk niet erkende, niet volledig juiste Loges de algemeen erkende zijn, terwijl van de vroegere geheime Loges er maar betrekkelijk kleine delen zijn overgebleven en de werkelijke Vrijmetselarij dus veel kleiner is dan aan de Maçonnerie van deze dagen ooit zou kunnen worden afgemeten. Wat is het verschil tussen de normale maçonnieke verbonden en deze z.g. rechte, geheime Loges?

De normale verbanden van de Maçonnerie kunnen van elkaar verschillen als de dag van de nacht. Er zijn er bij, die uiterst rechtzinnig zijn, die voor rassengelijkheid zijn. Er zijn er die tegen rassengelijkheid zijn. En er zijn er die alle godsdiensten en alle rassen tezamen willen zien, of die juist een scherpe scheiding beogen enz. Er is dus een diversiteit tot en met. Hun grote eenheid danken ze over het algemeen aan de mythe van de grote bouwmeester Hiram Abiff en aan de bekende waarheden van de grote Zuilen en de Levensboom.

De rechte en geheime Loges echter hadden weliswaar de symbolen van de Tempelbouw en ook van de grote Zuilen, ze hadden daarnaast bovendien het geheim van de Arke, dat tegenwoordig bij de meeste Maçonnerieën of niet openbaarbaar is of zelfs niet bestaat. Zij hadden daar echter een andere praxis. Bij hen was het element van de Levensboom niet een studie of een programma of zelfs maar een persoonlijke instelling, het was een aantal geestelijke stellingen, thesen, die op het eerste gezicht misschien zinloos waren, maar die gezamenlijk een soort alchemistisch geheim spelden. Ze maakten het de mens mogelijk in zichzelf bepaalde veranderingen tot stand te brengen en gaven hem daarnaast de mogelijkheid veel in de wereld te zien.

Die geheime rechte Loges, voor zover ze nog bestaan, zou men op het ogenblik voor het geheel van haar stellingen misschien kunnen kenschetsen met de volgende woorden:

Het geheel van het leven is de sluier, die hangt voor de werkelijke structuur van het levende. Wanneer ik het werkelijk levende begrijp, zal ik de wijze, waarop de sluier is gedrapeerd, kunnen bepalen. Daar anderen zich echter baseren op de sluier, is het mijn taak die veranderingen zo voorzichtig aan te brengen, dat men zich daarvan niet bewust wordt. Ik heb een deel van het beeld aan hun eigen terminologie ontleend.

Ook hier weer bepaalde inwijdingsmogelijkheden, maar vooral ook een verwerpen van uiterlijkheden. Dat is eigenlijk het kenmerk van elke occulte groepering, elke esoterische groep in deze dagen, die nog iets tot stand brengt.

Wel zijn er bepaalde verschillen. Wij kennen de z.g. oude Orde van Kreta, later Les crétiens Cretens, die op christelijke basis voor zich een soort ridder-mythologie hadden opgebouwd en op het ogenblik voor een deel zijn ondergedoken in de z.g. Graal-groepen, die meestal in Zwitserland hun hoofdkwartier hebben en daarnaast ook wel voorkomen bij sommige Rozenkruisers-genootschappen en de z.g. Goldkreuzer, een Duitse groepering. De kern van hun denken was, dat het mystieke lichaam van Christus (een term, die wij ook in de kerk van Rome tegenkomen) wordt gevormd door de gelovigen. De eenheid van de gelovigen tezamen doet het verband ontstaan tussen het lichaam en het hoofd, dus de Christus. Door een juiste wijze van samenkomen, waarbij de identiteit teloor ging (vandaar het dragen van kappen; wij vinden dat bij boeteling-genootschappen nog terug o.m. in Italië en Spanje), was men één met allen. De maaltijden werden weleens gezamenlijk gebruikt, er werd gezamenlijk gezongen en gesproken, maar niemand had een rang. Het was dus heel goed mogelijk, dat een ieder afzonderlijk als priester ging fungeren, als dat zo uitkwam. Wij vinden nog iets van die manier van werken terug b.v. bij de Quakers. Zij gingen uit van het standpunt, dat zij als lichaam geen verschil meer kenden t.o.v. elkaar. Het hoofd zou het brengen tot de mededeling. De mededeling is dus visio-

nair, dus openbarend, inspiratief.

In de tegenwoordige groepen spreekt die oude gedachte misschien nog wel het sterkst in de Graal-groeperingen, omdat deze de overlevering van het Verborgen Paleis en ook van de Beker des Heils hebben bewaard. Hier geldt in deze dagen ongeveer de volgende formulering:

Het totaal van de goddelijke Kracht (of Bloed des Heils, een vermommende uitdrukking) wordt ontladen in de Beker, dus in de aarde, die zich daartoe uitstrekt. Door deze goddelijke Kracht is zij gewijd. Indien wij deze goddelijke Kracht erkennen, worden wij deel van deze Kracht en vervullen wij de werken, die in deze Kracht zijn gelegen en niet de werken die ons eigen zijn.

De oefeningen zijn daarbij soms wat eigenaardig. Wij treffen b.v. zending aan, waarbij het religieuze op de achtergrond staat. Men gaat eenvoudig elders hulp verlenen.

Wij zien in deze groeperingen ook wetenschappelijk onderzoek, sociologische bestrevingen. Uiterlijk vaak zelfs een zeer sterke erkenning van de christelijke moraliteit, van de christelijke leerstellingen en dogmata. Maar zij zien deze alweer als het Kasteel. Zij zijn bestemd om de buitenwereld uit de burcht te houden, zodat alleen de dwaas (degeen, die de dingen aanvaardt en ze rustig aanvaard hebbende weer verwerpt) binnen kan gaan. Dat is dus een heel eigenaardige situatie. Ook hier kunnen wij weer zeggen: Een in het eind verwerpen van de bestaande opvattingen, de bestaande stellingen.

Het aanvaarden van de eenheid met het goddelijk Licht, zonder dat er sprake is van personen of aanzien des persoons of van rang, brengt ons eveneens terug tot dat eerste punt in het menselijk bestaan, waarin een goddelijke waarheid, zonder begrenzingen van de rede, zich volledig aan ons kan openbaren.

Dan moet ik ook nog even naar de verdreven Tibetaanse wijzen gaan, die op het ogenblik nog wel ergens in de Karakorum zitten, al zijn het er niet veel meer, maar die voor een groot gedeelte hun scholingen juist hebben verplaatst in de richting van het hedendaagse India. Ook in het z.g. Oost-Pakistan vinden wij hen. Deze mensen passen zich uiterlijk aan bij de heersende godsdiensten. Zij zijn dus niet als de Tibetanen zelf uitgesproken anders. Hun arsenaal bestaat uit magische scholing. De oude scholing van bepaalde kloosters wordt op het ogenblik weer voortgezet in India en Pakistan en in nog enkele andere staten en hierdoor het bewijs geleverd voor de krachten van het bovennatuurlijke.
Wij vinden bij hen ook een zekere dosis fakirisme, ofschoon dat nooit tot een blijvende zelfkwelling wordt doorgevoerd. Zij gaan uit van het standpunt dat de mens, als hij eenmaal heeft geleerd om de krachten van het demonische (dat vinden wij nu eenmaal sterk in die wereld) te regeren, hij voldoende gezag en moed heeft vergaard om zichzelf te offeren; de oude offergedachte, die wij bij de Tibetanen vinden. De beschrijving daarvan kunt u vinden in de boeken van Alexandra David Neel.

Als ik dat offer kan brengen, dan ben ik ook in staat in de Spiegel der Waarheid of de Spiegel der Wereld te schouwen. (Zo'n spiegel bestaat inderdaad nog steeds in een rotstempel.) Deze spiegel wordt meestal gemaakt door in een eenvoudige bak water een druppel donker plantensap te gooien, dat dan wat verkleurt.

Als ik in die spiegel schouw, zie ik mijzelf. Maar door mijzelf zie ik al wat er in mij leeft. Zij zeggen:"Ik kan schouwen in de Spiegel der Waarheid en het totaal van mijn leven zien. Ik zie het hele Rad des Levens. Indien ik daarbij afstand doe van de beperkingen van het heden, kan ik het concept krijgen van het geheel; en dit kan ik binnen de beperkingen van het heden toepassen."
Alweer, een verloochenen van de waarde der uiterlijkheden aan de ene kant, maar - en dat is typisch voor de Tibetaan - aan de andere kant meteen

kijken of je er een slaatje uit kunt slaan.

Daarbij aansluitend vinden we een aantal Indische leraren, wier wijsheid meer uit de Veden stamt, maar die toch ook proberen de mensen het innerlijk schouwen te leren. Hier wordt uiterlijk een heel groot verschil tussen de goeroe en zijn leerlingen instand gehouden. Infeite is de goeroe de wil van zijn leerlingen, maar dat ook maar tot een zekere hoogte. Want hier geldt in bepaalde genootschappen of geestelijke scholen:

Wanneer ik eenmaal in mijn denken één kan zijn met de meester en daarin een eigen besef verkrijg, zo is mijn wil gelijkwaardig aan die van de meester; dan is mijn macht als die van de meester, want wij putten uit dezelfde bron.

Daar zit uiterlijk vaak een zeer ingewikkeld ritueel aan vast. Er zijn leefwijzen en voorschriften; maar die gelden alleen tot het ogenblik, dat ik ga begrijpen wat voor mij goed is. En waar de Tibetaan dan probeert om er een beetje wijzer van te worden, daar zal de Indische wijsgeer heel vaak zeggen: "....moet ik dus mijn plaats op de wereld zo innemen, dat ik de grootst mogelijke vrede voor zoveel mogelijk mensen schep." Hier is het verschil, dat men dan optreedt als vredebrenger. Maar de distanciëring van de moderne maatschappij en het moderne denken ligt er weer in, terwijl er gelijktijdig in die Indische scholingen heel moderne concepten van psychologie, van wetenschap en zelfs van atoom-chemie worden besproken. Daarover wordt gediscussiëerd.

U ziet dus, dat wij in de wereld van vandaag eigenlijk heel wat typische scholen hebben. Er zijn overal richtingen aan te geven. Ik zou hier nog kunnen wijzen op bepaalde culten binnen de Voo-doo, waarin ook weer witte krachten worden aangeroepen en vereerd. Maar de kern van de zaak in deze dagen is voor allen toch wel:

Er bestaat een werkelijkheid, die niet kan worden uitgedrukt binnen de beperkingen van het menselijk weten en het menselijk denken. Ik moet terugkeren tot deze werkelijkheid. Ik moet mij vanuit die werkelijkheid een persoonlijke voorstelling gaan bouwen zowel van mijzelf als van de wereld. Doordat ik dan een persoonlijk contact heb met de Bron van alle dingen, wordt er in mij een bekwaamheid wakker, een inzicht, waardoor ik mijn plaats kan bepalen temidden van wat voor anderen nu de werkelijkheid is en op een wijze, die gelijktijdig beantwoordt aan hetgeen er in mij leeft en aan de noodzaken en behoeften, die er bij anderen bestaan.

Dat deze groepen heel vaak geheim zijn èn dat het benaderen van de groepen met veel moeilijkheden gepaard gaat, dat kunt u misschien beter begrijpen, als u kijkt naar o.m. het hedendaagse Californië.

In Californië kunt u, als u alleen maar aan de kuststrook blijft, zo'n kleine 190 tempels van verschillende groeperingen en genootschappen vinden; de één wat groter, de ander wat kleiner. Maar er zijn buitenhuisjes bij, waarvan het kapitaal u, zoals u hier allen bij elkaar zit, zoudt ontheffen van elke noodzaak nog één slag in uw leven te werken. Wij vinden daar allerhand leraren, vaak heel vreemde kereltjes, en leraressen. Wij vinden culten, die absolute onthouding op allerhand terrein prediken. Er zijn er die absolute losbandigheid op allerhand terrein prediken. Er zijn er die werken met de bijbel, met boeken waarvan nog nooit iemand heeft gehoord en met oude boeken der wijsheid. Maar ze hebben één ding gemeen: ze vragen heel veel, ze geven heel weinig. En daarom adverteren ze. Ze willen graag leden hebben, want voor hen betekent een lid uitbreiding van hun gezag en hun financiën; en dat vinden zij allebei erg leuk.

Kentekenende advertenties zijn b.v. "Weet u geen raad meer met uw leven? Is het hele leven voor u ondraaglijk geworden en hebt u altijd pech? Wendt u tot..." en dan krijg je:"Swami Ramajana zo en zo, die u de gehei-

men van het leven geeft." Of: "Wenst u macht over uw medemensen? Wilt u kennis hebben van hypnose, van de sterren? Wendt u tot de oude Orde van ...." En zo heeft ieder zijn methode.

Deze mensen dragen dus veel kennis uit, maar die is over het algemeen beperkt. Een enkele keer komt het wel voor dat zo'n leider/ster die kennis inderdaad bezit, maar zij geven die niet uit handen. Ze kunnen hun leerlingen niet verder brengen om de doodeenvoudige reden dat zouden zij dat doen, daarmede de zin van de gemeenschap zou ophouden te bestaan. Als een bepaald bewustzijnspeil is bereikt, dan zal een gemeenschap, die tot doel heeft de mensheid dat peil te laten bereiken, zich moeten ontbinden. En als al die leden dat peil zouden kunnen bereiken, dan zouden ze ofwel nieuwe leden moeten zoeken, dan wel er zou iemand moeten opdraaien voor de vaak enorme onkostenrekeningen; en die kunnen ze niet vinden.

Terwijl er in deze wereld op dit moment vele groeperingen bestaan, meestal kleinere, die op den duur de mens tot een werkelijke, occulte inwijding kunnen voeren, die hem in staat zou stellen gaven te gebruiken, waar een ander misschien om lacht, maar waarmee je iets kunt doen, zijn er misschien duizend- of tienduizendmaal zoveel groepen, die voorgeven dit te kunnen doen. Want indien ik iemand macht in handen geef, moet ik zeker zijn, dat hij die macht ook werkelijk goed gebruikt.

De inwijdingsgeheimen, die wij vinden bij de Goldkreuzer, de Graalgroeperingen van deze dagen of bij de z.g. rechte, geheime Loges zijn en blijven een vermogen, waarmee je op de wereld onnoemelijk veel kunt doen. Die geheimen zijn niet alleen maar aardigheidjes. Het zijn machtsmiddelen, waarmee je niet alleen maar geesten, maar ook mensen zou kunnen dwingen; en juist dat zou noodlottig kunnen worden voor de mensheid en voor degeen, die het doet. Daarom moeten die groepen hun geheimen wel bewaren. Ze hebben dan ook een principe, dat eigenlijk heel oud is en dat heet:

De kern of de Loge vrágt geen leden, maar zoekt hen uit en voedt hen op, totdat zij in staat zijn naar het lidmaatschap van de groep te vragen. Dat is een heel typisch principe. Want je moet dan soms 100 mensen een geestelijke opleiding geven om er één te krijgen, die de waarheid door heeft en zich er zo voor interesseert, dat hij zegt: Mag ik misschien verdergaan? En pas als hij die vraag heeft gesteld, komt hij voor een verdere inwijding in aanmerking.

In deze tijd heeft de mens wel een gemiddelde levensduur van ongeveer 50 à 60 jaar, maar hij moet meestal wel wat rijper zijn, voordat hij al die geheimen heeft verwerkt. Daarom kunnen de jongste leden van dergelijke groepen een jaar of 35 - 40 zijn; en dat maakt het ook weer moeilijk. Zij zijn daarom dus de werkelijk geheime groeperingen. Het zijn deze groepen, die overigens samen met de Witte Broederschap vaak onnoemelijk veel doen om de wereld van morgen voor te bereiden. Want die wereld van morgen moet er één zijn, waarin het occulte, het eens duistere, licht wordt, deel wordt van het dagelijks kennen en weten der mensen. Er moet een aanvulling komen op alle technisch kunnen, op alle theorieën van deze dagen. Er moet een aanvulling komen in de vorm van een inzicht in het wezen der dingen en vooral in het wezen der mensheid. En zo zien wij in deze dagen wel degelijk een grote opbouw van wijsheid, van werkelijke bereiking, van esoterie en macht, maar gelijktijdig moeten wij stellen:

Nog is de werkelijkheid verborgen en niet gemakkelijk te vinden. Want nog is de mens niet in staat om vrijelijk de totale beheersing van zijn krachten en gaven te aanvaarden en desondanks getrouw te blijven aan de eenheid met het Hogere, de onbevooroordeeldheid van een a.h.w. nieuwgeborene, wanneer het gaat om streven, werken en handelen in de wereld.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage
Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JANUARI 1966.

Nummer 4.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Ontwakend bewustzijn

Psychologische moeilijkheden van deze tijd

Zelfverdediging

OCCULTE PRAKTIJK

Magisch denken

Psychologie en magie

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Vierde Les.

ONTWAKEND BEWUSTZIJN.

Wanneer in de moderne tijd de mens wordt geconfronteerd met de grote invloeden uit de kosmos en met de te verwachten bijzondere werkingen van de zon, zo zal hij daardoor vooral innerlijk bepaalde moeilijkheden ervaren. Het bewustzijn van de mens ligt als geheel op een betrekkelijk laag niveau. U zult mij deze opmerking willen vergeven, als ik erbij vermeld dat ik hier niet uitga van het menselijk gemiddelde. Dan zijn er sommigen, die een zeer hoog niveau bereiken. Maar gezien op kosmische schaal is dit toch wel tamelijk beperkt.

De mens leeft drie-dimensionaal. Hij heeft daarbij voor zich een wereld geschapen, die voor een groot deel uit illusie is opgebouwd. Zijn veel geroemde logica, moraal, ideologieën en geloofswaarden zijn in feite een poging zich uit te drukken en een zekerheid te verschaffen, waarmee hij de onlogische waarden, die hij in zijn logica of zijn godsdienst binnensmokkelt, zelf niet beseft.

Nu komen er invloeden, die langzaam maar zeker dit begrip voor de onlogische verhoudingen doen ontstaan; er is onvrede. Een onvrede in de massa. De massa wil aan de ene kant haar idealen, haar ideologieën en opvattingen zeer zeker niet prijsgeven en dat is begrijpelijk. Zij heeft er lang in geleefd. Het is haar houvast, haar doel in het leven en tot op zekere hoogte haar zekerheid. Zij komt echter tot de conclusie, dat deze dingen in feite niet meer passen, dat ze niet waar zijn. Ik neem een heel eenvoudig voorbeeld.

Socialisme op zichzelf evenals communisme is een ontwikkeling, die in de menselijke maatschappij zou zijn toe te juichen. Nu zijn er echter partijen, die dit socialisme voorstaan. Maar als wij die op de keper beschouwen, dan ontdekken wij dat de leiders van dergelijke groepen zich niet zozeer bemoeien om werkelijk het levenspeil van de massa te doen stijgen, maar wel om hun eigen plezierige machtspositie te handhaven. Bewust zal men dit misschien niet constateren, maar er leeft een onbehagen.

Hetzelfde hebben wij met de filosofen. Er zijn filosofische stellingen, die buitengewoon ernstig en mooi zijn, maar we krijgen een gevoel van onbehagen, omdat er ergens iets rammelt. Dan denken we: Begrijpen we het niet? Maar onder deze nieuwe invloed gaan we zien dat het geen kwestie is van niet begrijpen, maar dat het een kwestie is van tegenstrijdigheden. Het kan niet.

Op deze manier maakt de komende tijd de mens dus langzaam maar zeker los van het oude. Daarbij zal er een vervanging nodig zijn. Maar een vervanging in de huidige zin van het woord kan slechts een andere droom zijn; en een droom is niet aanvaardbaar.

De mens wordt wakker voor de incongruenties van zijn denken en zijn eigen manier van leven. Hij gaat beseffen hoe bepaalde taboe's in de maatschappij eigenlijk krankzinnig zijn. Hij gaat beseffen hoe andere taboe's in feite in strijd zijn met zijn eigenbelang, ja, zelfs met de instandhouding van het ras. Hij gaat begrijpen dat de grote zachtheid, waarmee hij - althans theoretisch - de medemens benaderd, niet berust op werkelijke feiten en mogelijkheden, maar een illusie is, waaruit ten slotte geen resultaten kunnen voortkomen.

Daarnaast komt nog een ander facet van het huidige leven steeds sterker in de belangstelling. En dat is het gevoel van een naderend onheil, van oorlogsgevaar, van een verhouding in het leven die niet meer te continueren is. Men vreest ergens de uitbarsting, de gewelddadige oplossing. Deze gevoelens bij elkaar maken dus voor het bewustzijn eigenlijk een nieuw beeld van het leven noodzakelijk. En dat betekent, dat het bewustzijn moet wakker worden voor nieuwe mogelijkheden en nieuwe feiten.

Het is niet aan mij om hier in kort bestek alle nevenverschijnselen daarvaan aan u uit te leggen. Er is maar een enkel punt, dat ik als illustratief voor de vernieuwing van waarden wil aanstippen.

Een normaal mens ziet. Hij ziet op een wijze, die hem een driedimensionale voorstelling mogelijk maakt. Maar hij ziet altijd maar één facet. Hij ziet één kant van het feit. Het kan zijn dat iemand, die van voren keurig gekleed lijkt, van achter belachelijk is. Als hij alleen de achterkant ziet, denkt hij dat hij helemaal belachelijk gekleed is en ziet het keurige van de voorkant niet. Dat is niet alleen waar t.a.v. voorwerpen, maar net zo goed t.a.v. situaties. Men ziet er één kant van, voor de rest is men blind.

Maar stel u nu voor, dat het geestelijk zien langzaam maar zeker invloed gaat krijgen op het stoffelijk zien. Dan wordt de zuiver stoffelijke waarneming aangevuld met het beeld, dat door de ogen niet onmiddellijk kan worden geconstateerd. Er ontstaat dan, gezien uit een bepaalde hoek, altijd een beeld dat alle facetten van het waargenomene bevat.

Dit is nu maar één punt, er zijn er natuurlijk veel meer.

U zult wel begrijpen, dat het zien van alle kanten tegelijk een groot verschil maakt in benadering. Je oordeel wordt anders. En nu kunnen wij er een grapje over maken en zeggen: Een jongeman, die een aardig meisje ziet, ziet ook haar gezicht en niet alleen de achterkant. Hij zal dus zijn benadering op meer reële waarden kunnen baseren, of zich daarvan onthouden zonder verdere teleurstelling.

Dit geldt echter ook voor een godsdienst. Als ik te maken heb met God, dan is het niet alleen meer een kwestie van die grote God in de hemel, dan is het de waarde God. En het is dan niet meer mogelijk een God in menselijke vorm te aanbidden, want er is maar één facet.

Je kunt filosofisch redeneren. Maar in die filosofie moet ergens ruimte zijn voor de tegenstellingen. Een filosofie bestaat nimmer alleen uit de positieve opbouw, zomin als een gebouw alleen bestaat uit datgene, wat boven de grond staat; er moet een fundament zijn. De fundamentele waarden, die bij de filosofie heel vaak onjuist of kreupel zijn, worden mede bezien en het hele bouwwerk wordt op grond van de basiswaarde gewaardeerd. Dit impliceert dat er grote veranderingen op til zijn. Die veranderingen zullen alle tezamen natuurlijk wel een paar honderd jaar vergen. Het menselijk ras verandert niet zo snel.

Maar nu is actueel geworden de vraag: Hoe moet ik mij heroriënteren?

Die heroriëntatie kan natuurlijk geschieden aan de hand van een geloof, aan de hand van leerstellingen zoals wij die verkondigen, aan de hand van een politieke overtuiging of van een humanitair gevoel. Maar zolang die oriëntatie eenzijdig is, blijft zij een waan. Het ontwaken van het bewustzijn is dus in de eerste plaats de erkenning van de eenzijdigheid en in de tweede plaats een verschuiving van de belangstelling. Want heel veel

dingen, die van één kant bezien erg imposant zijn, blijken bij nadere beschouwing de aandacht niet waard te zijn. Daarentegen zal er een veel grotere aandacht zijn voor details, die nu over het hoofd worden gezien. Wat dit zal betekenen voor de mensheid en de maatschappij, durf ik niet zo direct zeggen. Ik heb er een paar beelden van, die nu reeds goed afleesbaar zijn.

Allereerst valt mij dan op, dat de mens zijn idee van godsdienst totaal zal veranderen. Tot op heden is godsdienst een materiële of op zijn best een materieel-magische geschiedenis. Maar als de mens gaat begrijpen, dat het noodzakelijk is God iets aan te bieden, dan zal hij niet meer kunnen volstaan met het materiële alleen. Hij zal zelfs niet met een persoonlijke uiting kunnen volstaan. Hij zal dan zoeken naar een harmonie, die hij zodanig zal uitdrukken, dat vele mensen en vele entiteiten tezamen a.h.w. een soort juweel (iets met licht en diepte) geven, waarin het Goddelijke wordt gereflecteerd. Ik weet, dat mijn beelden onvolkomen zijn. Maar je kunt die dingen moeilijk met stoffelijke woorden omschrijven en toch het gehele beeld van de werkelijkheid oproepen.

Een ander verschijnsel is de kritiek, die de mens zal krijgen op vele wetten en beperkingen. Ik denk hier b.v. aan de heiligheid van het ontstaande leven. Dat is natuurlijk wel een feit. Maar die heiligheid kan alleen worden ontleend aan de waarde van dat ontstaande leven; en die wordt bepaald door de mentaliteit en de innerlijke harmonie, waarmee de partners elkaar eventueel benaderen. Het resultaat zal zijn, dat men op de kinderen van een werkelijke harmonie buitengewoon veel prijs gaat stellen en dat men die ten koste van alles zal behoeden; maar dat men gelijktijdig zal proberen om de betrekkelijk willekeurige paring, zoals die op aarde nogal eens plaatsvindt, terug te wijzen van een reproductief proces tot een zuiver sociaal proces.

Men zal zeker de sexualiteit niet kunnen ontkennen. Integendeel. Juist bij de ontwakende krachten van het "ik" gaat ook de sexualiteit een rol spelen. Het is de aanvulling van mens tot mens. Die wordt echter niet meer uitgedrukt in het eenvoudige begrip van paring, maar ze wordt uitgedrukt in de waarden van innerlijke harmonie, waarvan de paring eventueel een uitdrukking kan zijn. Daarnaast zal men de materiële genietingen, die in het sexuele gelegen zijn eenvoudig beschouwen als iets stoffelijks, waarvan je niet teveel moet gebruik maken, maar dat op dezelfde golflengte ligt als een borrel en een sigaret. Iets, wat op het ogenblik onaanvaardbaar lijkt, dat weet ik. Maar juist omdat die visie gaat veranderen, kan het leven veranderen. En pas als het leven zich werkelijk gaat baseren op harmonieën en niet op usances, als het zich gaat baseren op innerlijke behoeften en mogelijkheden en niet alleen maar op geregistreerde, juiste uiterlijke verschijnselen, kan het "ik" zich ontplooien.

Een andere kwestie is die van bezit. Bezit heeft alleen zin door datgene, wat je ermee kunt doen. Zodra men gaat beseffen, dat de waarde van bezit slechts gelegen kan zijn in het directe nut dat het geeft en dat bezit minder begeerlijk wordt naarmate het meer zorg vergt, zal het streven naar positie, aanzien en macht, naar geld en goed vanzelf afnemen en zal men over het algemeen meer voor een ander over hebben om de doodeenvoudige reden, dat men beseft: Ik heb er toch eigenlijk niets aan. Het kost mij teveel. Op deze manier worden dus een voor een de nu nog algemeen erkende grondslagen van de maatschappij aangetast.

Als dit alleen maar een materiële revolutie zou betekenen, dan zouden wij verder kunnen zwijgen. Maar deze bewustwording verandert ook het innerlijk van de mens.

Op het ogenblik zijn heel veel mensen gefrustreerd. Ze hebben bepaalde psychosen en complexen, die alleen maar voortkomen uit hun onvermogen om zich volgens eigen wezen, temperament en vermogen in de maatschappij aan te passen en dan toch nog te beantwoorden aan wat zij zien

als de eisen van die maatschappij. Maar stel u nu eens voor dat dat wegvalt; dat elke mens zich ergens zo kan oriënteren, dat hij zelf gelukkig is. Niet gelukkig in de zin van alles hebben en alles krijgen, maar van in alles kunnen leven, alles kunnen verwerken en alles kunnen aanvaarden. Dan wordt er veel energie, die nu in het bewustzijn wordt herleid tot stoffelijke overwegingen, tot dromen, tot pogingen om aan de werkelijkheid te ontkomen e.d., vrijgemaakt voor een nieuw besef; en dat besef zal ongetwijfeld zijn: doelbewust zijn. Want leven zonder enige inhoud is zinloos.

De inhoud wordt in het leven over het algemeen gezocht in een taak of een taakvervulling. Maar die taakvervulling kan alleen belangrijk zijn, indien het "ik" in zijn geheel die taak als juist en als noodzakelijk ervaart. Een consequente ontwikkeling betekent ook een consequente vervulling van het doel. Men vraagt zich niet meer af: Zal ik eraan sterven? Zal het mij iets kosten? Of: Zal ik er iets van krijgen? Men vraagt zich alleen maar af: Is dit harmonisch met mijn wezen? Kan ik dit vervullen? Ook hierdoor krijgt men op aarde waarschijnlijk een zeer sterke ommekeer en ook grote revoluties en zelfs gewelddadigheden.

Het leven van een medemens heeft waarde, natuurlijk. Je mag een medemens nooit nodeloos doden. Je mag eigenlijk nooit een medemens doden. Maar op het ogenblik, dat die medemens zichzelf van menselijkheid vervreemdt, is hij schadelijk geworden. Dan is hij niet meer dan een vlo of een parasiet; dan is het veel beter dat hij in deze vorm wordt uitgeblust en in een andere vorm de kans krijgt om de menselijkheid geheel te erkennen, te beleven en te uiten dan dat hij in een onvolwaardige vorm blijft voortbestaan. En hierbij gaat het dan niet om lichamelijke maar om geestelijke onvolwaardigheden. Niet om mentale mogelijkheden maar om de benadering van het leven.

U zult wel hebben opgemerkt, dat de onbeheerstheid in deze tijd groot is. De mensen zijn driftig, gehaast enz. Dat is dan zo'n kleine periode, zoudt u zeggen. Maar als u het nu met het verleden gaat vergelijken, dan ontdekt u dat deze geschiedenis eigenlijk in de laatste 150 jaar een versnelling toont; een steeds toenemend levenstempo in uiterlijkheden, waardoor voor het innerlijk leven steeds minder tijd overblijft. En dan kunnen wij zeggen: Vroeger was dat innerlijk leven anders. Inderdaad. Maar er was daarvoor tijd. Dat haastige moet op een gegeven ogenblik tot stilstand komen. Stilstand van een te hoog levenstempo moet weer voeren tot ontsporing van de stoffelijke orde. Gelijktijdig echter voert het tot een hervinden van je eigen persoonlijkheid.

De actualiteit van dit alles is groter dan u misschien vermoedt. Deze herwaardering van zichzelf, van het leven, van waarden, wordt overal reeds kenbaar. Maar jammer genoeg benadert men het nog te eenzijdig vanuit een stoffelijke visie en voegt men te weinig van een geestelijk gezichtspunt erbij. Hierdoor is de verwarring, waarover ik sprak, eigenlijk ontstaan.

De achtergrond van dit alles moeten wij wat abstracter omschrijven, wat minder practisch en reëel, helaas.

De mensheid is niet alleen een verzameling individuen. Ze is een geheel, een totaliteit. In deze totaliteit "de mensheid" ligt het geheel van alle denkbare eigenschappen en levensuitingen besloten. Voor het geheel der mensheid zijn alle mogelijkheden van menselijke levensuiting aanvaardbaar, mits zij gematigd blijven en er dus geen overheersing van het een of het ander ontstaat. Dit geheel, deze persoonlijkheid, die het totaal van alle menselijk leven vertegenwoordigt, werkt dus in op elk individu. Die grote mensheid ontvangt in veel sterkere mate dan het individu de kosmische krachten, maar zal de veranderingen, die het daardoor ondergaat, ook bewuster kunnen verwerken dan het individu. Dan kun je zeggen:

Het totaal, dat wij mensheid noemen, is het milieu, waarin de mens als individu leeft. Naarmate er in het totaal "de mensheid" veranderingen optreden, zal er voor de eenling geen persoonlijke verandering optreden, maar wel een milieuverandering.

De eisen, die het mens-zijn stelt, wijzigen zich steeds. Als er in een revolutionaire periode als de huidige invloeden met bijzonder grote kracht optreden, dan zal die verandering zo accuut zijn, dat de mens (de eenling) niet in staat is het geheel van deze verandering van milieu onmiddellijk te begrijpen, te aanvaarden en daarop te reageren. Dan volgt hieruit dat de komende jaren voor de doorsnee-mens eigenlijk een gewenningsproces zijn aan een wereld, een bestaan, dat in wezen reeds veranderd is. Hij wordt wakker voor het nieuwe, maar hij zal zich aan dit nieuwe moeten aanpassen. Een van de belangrijkste verschijnselen is dat licht en duister in de mensheid op dit moment één geheel vormen, onscheidbaar; terwijl licht en duister voor de mens tegenstellingen zijn, waartussen hij zich als beoordelaar bevindt.

Het zal u duidelijk zijn dat de beoordelende positie van de mens dus steeds zwakker wordt. De wereld kan niet meer beantwoorden aan het menselijk oordeel, omdat de waarden van de mensheid anders zijn geworden. Het resultaat is, dat het oordeel van de mens steeds willekeuriger wordt en dat elk oordeel, waarin hij tegenstellingen probeert te scheppen, door de feiten zal worden gelogenstraft door de feiten. Dat is een heel belangrijk punt, want nu kan hij innerlijk geen harmonie meer vinden, die op eenzijdigheid is gebaseerd.

In jezelf ben je een geest, een wezen dat een zekere ruimtelijke structuur zou kunnen hebben - zo zoudt u het zich kunnen voorstellen - maar waarin de evenwichtigheid, de balans, de gelijktijdige waarneming van en de uitbreiding naar het omringende, het belangrijkste is. Tot heden toe was dat meer zo iets als een man met een buil op zijn hoofd: naar één kant kregen wij een uitstulping, de rest bleef gelijk. Er ontstond een zodanige onregelmatigheid van de geestelijke ontwikkeling, dat een harmonische bewustwording onder de heersende condities haast ondenkbaar was geworden. Hieronder heeft de mens de laatste honderd jaar ongeveer geleden. Het gevolg daarvan is o.m. geweest het uitbreken van wereldoorlogen die de zin voor ridderlijkheid en moed, die eens nog bij oorlog hoorden, eigenlijk helemaal teloor hebben doen gaan. Zoals ook de kwestie van menselijk respect voor een groot gedeelte is vervangen door een accepteren van de naaste, zonder dat men daarbij die naaste een persoonlijk bestaan of enig respect toestaat.

Als u het zo gaat begrijpen, zult u zeggen: Innerlijk moet ik leren leven zonder tegenstellingen. Ik moet alle denkbeelden van goed en kwaad, van God en niet-God, van God en duivel, voorlopig eens laten rusten. Ik moet mij specialiseren op een harmonie, die zo alomvattend mogelijk is en gelijktijdig mijn wezen zo volledig mogelijk tot uitdrukking brengt.

Dat de oriëntatie op de wereld daarbij dus moeilijkheden oplevert, is niet te voorkomen. Maar aan de andere kant houdt dit in, dat de harmonie veel minder dan normaal in de stoffelijke wereld zal worden gezocht. De poging om met de mensheid harmonisch te zijn zal voor de eenling boven het materiële moeten uitgaan, ja, zelfs voor een deel het materiële in de bestrèving eigenlijk buiten beschouwing moeten laten.

In het resultaat komt het stoffelijke er altijd aan te pas. Men kan dit in een paar regels vastleggen:

1. Onder de heersende condities zullen werkelijk menselijke harmonieën niet kunnen bestaan. Indien er een harmonie optreedt, zal deze zijn gebaseerd op geestelijke waarden en zal de weerslag daarvan in de stof incidenteel en in feite van minder belang zijn.

2. Het bereiken van een innerlijke harmonie betekent een heroriëntatie t.a.v. alle verschijnselen. Het houdt een aantasting in van wat op het ogenblik nog als de grondslagen van de maatschappij wordt beschouwd.

3. Door een harmonische oriëntatie van het "ik" in de geest krijgt men een juister inzicht in eigen verplichtingen en mogelijkheden, ook in eigen doelstellingen op aarde en elders. Het begrip "eeuwigheid" wordt in het "ik" meer levend en de geest krijgt gemakkelijker toegang tot al datgene, wat tot het leven behoort.

Als ik dit laatste nog even mag verduidelijken: Wat tot het leven behoort, wil dus zeggen: het totaal der waarden in de kosmos en in de tijd, die tot mensheid kunnen worden gerekend. Dat houdt in: eventueel bewoners van verre sterren, maar ook het verleden of zelfs de komende geslachten. De harmonie maakt een zekere tijdloze waarneming en erkenning daarvan mogelijk. De uitdrukking ervan in woorden zal voorlopig onmogelijk zijn, omdat er eenvoudig geen taal bestaat om dit alles te omschrijven.

4. In het geheel van deze vernieuwingen moeten wij rekening houden met de grote krachten, die ook in de aarde, in de zon en in andere werelden leven. Deze zijn wel deel van het geheel dat wij mensheid zouden kunnen noemen, maar leven in een andere tijd-ruimtelijke verhouding en hebben een voorstellingswereld, die voor de mens voorlopig niet aanvaardbaar of benaderbaar is. Als er een harmonie met dergelijke wezen moet worden bereikt, dan zal dat alleen kunnen gebeuren aan de hand van de doelstelling. Want een doel, dat geen stoffelijke omschrijving heeft, maar wordt uitgedrukt in een bepaalde harmonie, is - ongeacht het verschil van wereld - voor allen begrijpelijk.

Indien de mens dus komt tot een innerlijke harmonie, die past bij de invloeden van deze tijd, dan zal hij daarmede ook een harmonie gewinnen met de eventuele aardgeest, de bezielende kracht van de zon en al het andere. Dit impliceert, dat hij door deze harmonie een ervaren (ik wil niet zeggen: een redelijk bewustzijn) van de oervorm "mensheid" binnen zijn bereik ziet komen; en daarmede een besef van zijn werkelijke belangrijkheid en taak.

Dit alles klinkt misschien een beetje ingewikkeld. Maar als wij de huidige tijd en haar ontwikkelingen willen begrijpen en daarnaast onszelf in deze tijd, dan moeten wij toch wel enig inzicht hebben in de revolutie, die zich nolens volens in de mens aan het voltrekken is. Wij kunnen de omwenteling ontkennen. Wij kunnen proberen met steeds nieuwe regeltjes en nieuwe interpretaties het oude te handhaven, maar zin heeft het niet, want de vormgevingen worden dan alleen maar een bekleedsel. En nu kun je een ezel een smoking aantrekken, maar daarmede is hij nog geen staatsman; iets, wat alleen de ezels zelf zullen betwijfelen.

Wij kunnen ons innerlijk bewustzijn van een harmonie of heel vaak ook onze honger naar een innerlijke harmonie niet bekleden met stoffelijke uiterlijkheden en dan verwachten dat deze uiterlijkheden aan de onvolmaaktheid in ons een volmaaktheid zullen geven. Het is omgekeerd. Wij moeten in onszelf de harmonie vinden en wij moeten haar bekleden met waarden, die daarmee harmonisch zijn. Met andere woorden: als de innerlijke waarde dan een ezel zou zijn, dan moet hij een grauw vel hebben; en als het een staatsman is, dan moet hij het bijpassende constuum dragen. Wij moeten van binnen uit groeien naar het uiterlijk aanvaardbare.

De consequenties daarvan zijn voor u voorlopig niet zo groot, als u na dit alles misschien zoudt denken. Want een groot gedeelte van die omstelling gaat haast onbewust. Men ziet dan de eigenaardigste verschijnselen:

Iets, wat eens een moedergevoel is geweest (de behoefte aan een eigen kind bij jonge vrouwen), gaat langzaam maar zeker omzwaaien naar wat men sociale belangstelling zou kunnen noemen, waarbij dat instinct van moederlijkheid nog wel tot uiting komt, maar nu in een beschermende houding tegenover een-ieder, die minder sterk is dan zij. Het is het helpen van allen en niet van één.

We zien dat bij mannen de agressiviteit, eens geuit in politieke strijd, in oorlog of zoals tegenwoordig in het zakenleven, langzaam maar zeker wordt omgezet in een poging om de wereld prettiger te maken. Eerst voor jezelf, natuurlijk; een soort "doe het zelf"-rage. Maar dan wordt het al gauw een poging om het voor de buren ook beter te maken. De agressie wordt gericht tegen de disharmonische omstandigheden op aarde en niet meer tegen bepaalde vormen, personen of ideeën.

De versmeltingen, welke hieruit voortkomen en die het gevolg hiervan zullen zijn, zoals b.v. in de godsdienst, in de verhouding tussen de standen e.d., zult u wel meemaken, maar u zult er niet zoveel bijzonders in zien. Pas indien u gaat begrijpen, dat u innerlijk niet meer harmonisch bent met de ideeën, die u nog verkondigt, dat uw daden eigenlijk ergens niet meer in overeenstemming zijn met wat u innerlijk als juist gevoelt, dat uw schuldgevoelens oproept, die niet voortkomen uit de daden, maar uit uw benadering van de daad, dan bent u een stap verder. En ik neem aan, dat dat zich voor de meeste mensen binnen tien jaren zal gaan voltrekken.

Wilt u hierbij nog een kleine raad hebben, dan zal ik die ook kort trachten te formuleren.

1. Tracht in deze dagen al datgene te doen, wat uw innerlijk gevoel van harmonie, van tevreden-zijn met het leven bevordert.
2. Uitgaande van deze harmonie is het uw taak om te handelen, niet uw taak om de handelingen van anderen af te wachten.
   U behoeft zich niet te laten dwingen door het milieu. U moet het milieu vormen naar uw innerlijk weten. U zult dan ontdekken, dat dit heel wat gemakkelijker is dan het lijkt.
3. Als nevenverschijnsel van deze veranderingen en omvormingen leven er in u allerhand vage gevoelens, vaak onlustgevoelens, maar ook wel precognities (voorgevoelens), waarmee u geen raad weet. Maak het u niet te moeilijk daarmee. Probeer uw onlustgevoelens door lustgevoelens te vervangen eenvoudig door te zoeken naar iets, wat met u harmoniëert en wat u kunt toepassen in de toestand, waarin u zich disharmonisch gevoelt.
4. Onthoud, dat het tempo van het leven in alle verschijnselen aanmerkelijk gaat toenemen. Niet alleen met de prijsverhogingen, maar ook met de eisen die aan u worden gesteld op elk ander terrein. Laat u niet verleiden tot een poging om meer te doen dan u innerlijk voelt aan te kunnen. Overschat uzelf niet. Neem taken op u, die voor u innerlijk bevredigend zijn en beperk u tot die taken, welke u werkelijk kunt volbrengen. Laat u door niemand een taak op de hals schuiven, die u niet aan kunt.

Dit alles klinkt misschien heel eenvoudig, maar deze regels alleen zullen u in de komende jaren van zeer veel nut kunnen zijn bij uw heroriëntatie binnen het gebeuren van de wereld.

En daarmede heb ik eigenlijk het onderwerp zelf afgesloten en wil ik alleen nog een ogenblik terugkomen op de wijzigingen, die zich op het ogenblik in meer directe zin afspelen.

De <u>zonnekracht</u> is dit jaar in haar kwaliteit en eigenschappen verscherpt en zij zal zich vooral in de tweede fase van het <u>witte licht</u> in dit jaar bijzonder sterk uiten. Hierbij komen de menselijke zonne-aspecten

naar voren; en dat betekent enerzijds iets dat op lichtzinnigheid gaat lijken, maar het houdt anderzijds in dat de intensiteit, waarmee de dingen worden gedaan, veel groter wordt. Deze invloed zal in het komende jaar nogal wat verwarringen scheppen.

Daarnaast hebben we een andere invloed - overigens een zuiver kosmische - die wij het blauwe licht noemen: de wetenschappelijke kracht, de wijsheid. De wijsheid heeft in dit jaar verschillende zeer belangrijke aanzetpunten en ook in de volgende drie jaren komt dat voor. Hierdoor zal de mens worden geconfronteerd met de onvolledigheid van zijn eigen weten. Hij zal proberen die onvolledigheid ongedaan te maken, maar wil daarbij voorlopig niet veel prijsgeven. Het gevolg zal zijn: grote verwarringen in verschillende geneeswijzen en al wat erbij hoort, in de staatkunde en in de economie.

Innerlijk gaat het echter betekenen, dat men inzicht krijgt. Het ontstaan van nieuwe inzichten - schijnbaar spontaan - is het kenteken van de komende drie à vier jaren en u kunt er rekening mee houden, dat dit ontstaan van nieuwe inzichten en denkbeelden eigenlijk voor de meesten reeds is begonnen in november. Een top daarvan moet voor de lopende periode worden verwacht in maart en april. Dan zakt het weer even weg.

Een invloed, die ook zeer veel zal bijdragen tot de verandering, is het felle rode licht, de grote vitaliteit, die over ongeveer één paar weken (4 à 5) bijzonder sterk kenbaar wordt. Hierbij wordt de menselijke - ik zou zeggen de vleselijke - vitaliteit opgevoerd. Maar die vitaliteit wordt ook verbruikt. Indien de mens dit verstandig kan doen, dan bereikt hij in die periode dus niet alleen een groter gevoel van welbehagen, een betere gezondheid, maar ook de middelen om zijn innerlijke harmonie onafhankelijk van allerhand stoffelijke storinkjes, uitgezonderd verschillende psychische verschijnselen, baas te kunnen. Hij wordt niet gestoord, hij kan dus iets bereiken. Dat heel veel mensen die kracht zullen gebruiken om hun naaste op de kop te slaan in plaats van zichzelf te verheffen, is duidelijk.

Maar ook die golven komen terug. In 1969 b.v. krijgen we een zeer sterke golf daarvan. Het resultaat zal zijn, dat ook hier het bewustzijn gaat ontwaken tot een nieuw besef van stoffelijke mogelijkheden, maar ook van behoefte.

Het behoefte-element gaat veranderen. De denkbeelden gaan in waarde veranderen. En met de blauwe straling mee, die ook in 1968 en begin 1969 heel sterk zal zijn, mogen wij dan ook nóg rekenen op inzichten, waardoor de wijze, waarop die vitaliteit wordt gericht, vooral in 1969/70, anders zal zijn dan nu.

Het is een aantal veranderingen. Indien u zich er innerlijk aan aanpast, dan zult u ontdekken dat u eigenlijk eeuwiger bent dan u ooit hebt vermoed. U zult ontdekken dat heel veel dingen, die u zich heeft aangepraat als belangrijk, eigenlijk onbelangrijk zijn. U zult alles opnieuw gaan waarderen. Dat wil niet zeggen, dat u uw wijze van leven helemaal zult veranderen, maar dat u het beléven daarvan vooral verandert.

Besluiten zullen er ook voldoende vallen. In dit jaar zien wij nogal wat besluiten vallen, die op een soort scheiding lijken; het afkappen van een verleden: zo van "nu moet het maar eens afgelopen zijn". En daarnaast zien we heel veel besluiten, die een bestaande situatie of verhouding op een nieuw vlak brengen. Dat ligt kort voor én in de tweede periode van het witte licht in 1966.

We mogen dus zeggen, dat er ook op dit terrein veel herzieningen te verwachten zijn. Als u daar onvoorbereid tussen staat, dan wordt u door al die veranderingen overweldigd. Als u weet dat ze staan te gebeuren, als u weet dat in u dit proces aan de gang is (en dat kan een ieder voor zich op het ogenblik constateren), dan zult u ongetwijfeld gebruik kunnen maken

van de krachten, die u ter beschikking staan. Dan zult u niet tegen de stroom op roeien, maar u zult voelen dat u naar een innerlijke volledigheid toe groeit, die door uiterlijke verschijnselen steeds minder kan worden verstoord.

-:-

PSYCHOLOGISCHE MOEILIJKHEDEN VAN DEZE TIJD.

De mens heeft psychisch slechts een bepaald deel van zijn vermogens ontplooid. Dit houdt in, dat hij zonder zichzelf te veranderen in een cultuur slechts een bepaald hoogtepunt kan bereiken. Daarna zal hij voortdurend blijven terugvallen. Telkens als een cultuur een limiet bereikt, bevindt de mensheid zich in de wat moeilijke positie van een insect, dat in het trechtertje van een zandspin is gevangen, naar boven probeert te klauteren, maar steeds weer terugglijdt. Het is niet vleiend, als ik de mens met een kever vergelijk. Maar ik zou u toch met een van deze schildvleugeligen willen vergelijken in dit geval, want de meeste keren dat een kever in een dergelijke val van de mierenleeuw of zindspin komt, vergeet hij een schildvleugelige te zijn. Hij vergeet, dat hij - zij het met veel moeite - zijn normaal niet-gebruikte vleugels zou kunnen uitslaan en daardoor zich zou kunnen verheffen boven de trechter, die nu zijn ondergang dreigt te worden.

De mens zou zijn maatschappij en cultuur aankunnen, indien hij bereid zou zijn zijn denken uit te breiden tot een nieuw wereldconcept en vooral ook tot een gebruiken van waarden, die hij nu als zinloos of onbetekenend voor de gemeenschap terzijde schuift: zoals gevoelens, concrete en reële maatstaven in het bestaan.

In deze dagen heeft de technische ontwikkeling de mensheid geplaatst voor de moeilijkheid dat hij ofwel in de wereld zichzelf zal moeten beperken en gelijktijdig naast de z.g. noodzakelijke werkzaamheden een voor zich nieuwe activiteit zal moeten scheppen, dan wel in een voortdurende strijd om meer productie en meer verbruik ten onder te gaan aan zijn eigen overproductie, mechanisatie en automatisering. Dit begrijpt men wel, maar men weet daarmede geen raad.

Wanneer wij in deze dagen het probleem van de jonge mens nemen, dan zien wij dat hij met een gemiddelde arbeidsduur van 7 tot 8 uren per dag kan volstaan. Deze arbeid vergt over het algemeen lichamelijk minder van hem dan in het verleden van zijn leeftijdgenoten werd geëist. Het resultaat is, dat hij een zekere mate aan energie overhoudt en dat hij deze energie dus moet besteden; hij moet zich uitleven. Hij kan dat niet op de gangbare manier. Hij zoekt dus een weg terug, waarin deze energie kan worden verbruikt. De z.g. beat-programma's, waarop de jeugd schijnbaar verzot is, bevatten in feite een dergelijk roesvormend element, waarbij eigen energie wordt verbruikt, zonder dat gelijktijdig een beroep wordt gedaan op de verstandelijke vermogens.

Ook voor de volwassenen is het probleem ongeveer gelijk geworden. Was vroeger voor de volwassene het bereiken van het noodzakelijke een levensvervulling, thans wordt het begrip "noodzakelijk" voortdurend verder uitgebreid. Dit betekent, dat de gemiddelde mens in een milieu leeft, dat hem gaat domineren.

Als wij denken aan de z.g. "teveïtis" (de televisie-ziekte), dan zien wij dat de mens erdoor wordt gedomineerd en dus zijn denken en ver-

mogen tot reageren onderdrukt ziet door een kritiekloze aanvaarding van op zich misschien goede, maar toch voor zijn persoonlijkheid lang niet altijd juist afgestemde programma's.

De radio met haar geluidsroes produceert ongeveer hetzelfde. De stilte, waarin de mens het ogenblik van rust gebruikt om te denken, wordt vervangen door een geluidsachtergrond, waardoor elk moment van stilte kan worden gebruikt om zich op de melodie te laten gaan.

U zoudt zeggen, dat hierdoor een tevredenheid, een gelijkmatig humeur e.d. zich toch zouden moeten ontwikkelen. Niets is minder het geval. De mens moet voor zich zijn denkbeelden en ideeën afreageren.

In de maatschappij ontstaan voor hem bepaalde begeerten en schuldgevoelens, die hij ten dele in zijn redelijk denkleven, ten dele in zijn droomleven probeert af te reageren. De droom is als zodanig vaak een compensatie van het dagleven, terwijl de gedachte een aanvulling is van de directe beleving en daardoor haar a.h.w. aanpast aan eigen behoefte en karakter.

Het zelfstandig denken van de mensen is echter, juist nu deze cultuur haar hoogtepunt bijna heeft bereikt, verminderd. Wij hebben dergelijke dingen gezien in b.v. Rome, waar men niet meer een eigen kritiek op de staat, de handel of zaken placht uit te oefenen, maar liever keek wat Tarquinius weer op de zuil voor het Capitool had aangeplakt. Wij moeten beseffen, dat dit decadentie met zich brengt.

Nu is decadentie zeker niet een overvloed aan stoffelijke mogelijkheden of een te vrij gebruik daarvan. Decadentie ontstaat door de verzwakking van het kritisch vermogen en van het vermogen tot realisering van het ego als een afzonderlijke en persoonlijke waarde.

De mens van vandaag denkt veel minder; en als hij denkt, dan denkt hij over het algemeen niet zelf, maar laat zich bij zijn gedachten leiden door denkbeelden van anderen, die vaak uit een ver verleden stammen. Het resultaat is, dat zijn gedachtenleven in strijd is met zijn stoffelijke werkelijkheid; dat hij eisen aan het leven gaat stellen, die dat leven in geen geval kan vervullen; en dat hij aan bepaalde fasen van het stoffelijk bestaan een belangrijkheid toekent, die het in feite toch niet bezit. Hierdoor ontstaat er een toenemende spanning, waarbij de eigen psyche t.o.v. de buitenwereld steeds verder gedesoriënteerd raakt. U zult dus begrijpen, dat een gebrek aan gevoel voor richting in een zeer complexe maatschappij de reactie van de mens innerlijk zowel als uiterlijk steeds onredelijker zal maken. Daardoor komt hij tot een eindeloze herhaling van dezelfde daden en dezelfde argumenten, gepaard gaande met een toenemend innerlijk verzet tegen deze handelingen, daden en toestanden.

Deze problemen lijken misschien wat vergezocht. Maar als wij b.v. een rassenprobleem nemen, zoals dat nu bestaat, dan is dit in feite het verzet (uit angst dus) tegen de verandering in de maatschappij.

Indien b.v. de neger inderdaad niet superieur zou kunnen zijn aan de blanke, dan zou de blanke zich daarover geen moeilijkheden behoeven te maken. Hij zou immers krachtens zijn ingeboren superioriteit kunnen voortleven en de neger op zijn juiste plaats in de maatschappij kunnen stellen, zonder enig ander middel dan de normale sociale samenleving zelf. Als de mens overgaat tot een verzet tegen een ander ras of wat dat betreft een andere groep of een ander geloof en probeert - vaak zelfs krampachtig - zijn eigen superioriteit te bewijzen, dan toont hij hiermede onbewust aan, hoezeer hij zichzelf wantrouwt. Hij heeft dus geen innerlijke zekerheid. En elke poging om die naar buiten toe meer te bewijzen vergroot zijn innerlijk gevoel van onzekerheid.

U ziet, ook hier is mijn vergelijking met zandspin en mierenleeuw zeker niet uit de lucht gegrepen. Want door op een verkeerde manier te reageren op zijn innerlijke onzekerheden, z.g. om de uiterlijke zekerheid

te vergroten, zal hij de innerlijke onzekerheid doen toenemen. Elke poging om door uiterlijke waarden te ontkomen aan dit gevoel van onvolwaardigheid of niet volledig zeker-zijn leidt dus tot een verscherping van de innerlijke onzekerheid en daarmee tot een verscherpte reactie, tot het ogenblik dat de reactie alle redelijkheid gaat ontberen en een z.g. hysterisch karakter krijgt.

In deze moderne maatschappij zien wij zeer veel reacties, die onder hysterie kunnen worden gerangschikt. Als ik denk aan de schreeuwende aanbidding van bepaalde pop-artists, dan zie ik daarin niet slechts een vorm van massa-hysterie zonder meer, ik zie er een poging in om het droomleven te verheffen tot een punt, waarop het "ik" zichzelf weer kan aanvaarden en waarderen. En dat is bij de jonge mensen.

Ik zie datzelfde echter ook in de oorlogshandelingen en gewelddadigheden, die de ouderen heel vaak in de wereld doen plaatsvinden. Zij weten, dat wat zij doen in feite niet goed is, maar zij kunnen zichzelf niet meer helpen en komen op een gegeven ogenblik tot een furor, die wij met de gevreesde furor teutonicus zouden kunnen vergelijken: een berserker woede, waarbij men zichzelf en zijn eigen mogelijkheden en scheppingen vernietigt.

Ik zou niet volledig zijn, als ik hier alleen zou willen zinspelen op de angst, op het gevoel van onvolwaardigheid.

Er is een gevoel van menselijke waardigheid in eigen recht ontstaan, dat niet meer beantwoordt aan de normen van menselijk zijn. Een mens ontleent zijn waarde en betekenis voor zijn medemens niet aan het mens-zijn, maar aan de wijze waarop hij dit mens-zijn tot uiting brengt. Er is dus een verschil ontstaan tussen de feiten en de benadering van die feiten. Wij zeggen: Dit is een mens en dus heeft hij menselijke rechten. Neen. De vraag is: Hoezeer kan deze mens de voor de mens noodzakelijke eigenschappen tot uiting brengen? Het is door zijn uiting dat hij zich als mens kwalificeert, niet door zijn geboorte. Ook dit beseft men zeer wel, maar dit besef wordt op een verkeerde manier gebruikt.

Als wij in de maatschappij zien, dat b.v. misdadigers steeds milder worden bestraft, dan noemt men dit een vooruitgang in humanitair opzicht. Maar in wezen komt deze neiging tot mildheid en vooral ook de neiging om misdaad te verwarren met ziekte voort uit een gevoel van eigen onvolkomenheid. Men voelt zich aansprakelijk voor datgene, wat er in de wereld misgaat en gelijktijdig is men gedwongen in te grijpen, opdat er geen te grote degressies van het aanvaardbare optreden.

Hier zien wij de grote moeilijkheid van de mens ontstaan, die teveel wil zijn of doen. De manager-ziekte is daarvan een der verschijnselen. En het eigenaardige is, dat die manager-ziekte niet alleen voorkomt bij hen, die werkelijk teveel te doen hebben, maar vaak nog meer bij hen, die in feite te weinig te doen hebben. Er is dus geen sprake van het werk of de psychische belasting en verantwoordelijkheid daarvan. Het is een kwestie van oriëntatie t.a.v. de wereld.

Om in deze dagen te ontkomen aan deze moeilijkheden zou de mens zijn benadering van het leven en van de waarden van het bestaan moeten wijzigen. Maar het gehele gevoel van belangrijkheid, van eigenwaarde, van taak en betekenis - in de religieuze zowel als in de maatschappelijke zin van het woord - wordt ontleend aan de bestaande omstandigheden. En aangezien de onzekerheid bij velen reeds een grote omvang heeft aangenomen, zal het zeer moeilijk zijn deze betrekkelijke zekerheid prijs te geven voor een totaal nieuwe benadering van de wereld en een totaal nieuwe opbouw.

Zo is er ook nog de strijd tussen de erkende waarheid en de waarheid, die men ten koste van alles wil doen kennen. Een voorbeeld daarvan vindt u in Nederland, waar de industrialisatie t.a.v. de bevolking in feite te ver is gevorderd en waarbij men gelijktijdig tracht deze industrialisatie in een gelijk tempo uit te breiden, met als gevolg niet

slechts een overcapaciteit aan productie met een verminderde mogelijkheid tot aantrekking van werkkrachten, maar op den duur de noodzaak het gedrang te vergroten, dat een deel van Nederland nu reeds minder leefbaar maakt, of grote kapitalen en zakelijke belangen prijs te geven. En ook daartoe is men niet geneigd.

Deze conflicten, in de maatschappij voortdurend kenbaar, zijn de symptomen van een cultuur die haar hoogtepunt aan het bereiken is, zo zij dit niet deel reeds heeft bereikt.

De logische conclusie daaruit is wel, dat de mensheid ofwel haar eigen geestelijke gezondheid en op den duur haar maatschappelijke structuur en mogelijkheden gaat verliezen, dan wel door een innerlijke vernieuwing kan komen tot een veranderde opbouw van het uiterlijk leven en het uiterlijk besef.

De leegheid van het leven heeft in de laatste jaren reeds vele mensen naar het religieuze teruggedreven. En daaronder moeten wij niet alleen de kerken verstaan, maar ook groepen als deze, esoterische scholen, loges e.d. De mensen zoeken daarin een compensatie. Maar zij zijn niet bereid de erkende compensatiemogelijkheden om te zetten in de realiteit. Zij maken een scheiding tussen de geestelijke geruststelling en de stoffelijke praktijk. Ook hier neemt de discrepantie voortdurend toe. En in die toename ontstaat er een steeds grotere gewetensstrijd. Deze kan leiden tot een wereldverwerping van een practisch schizoïde karakter. Zij kan bij anderen tot een soort maatschappelijke catatonie leiden, waarbij men alles zal doen om het bestaande zonder enige verandering te handhaven, zichzelf inclusief. En daar men langzaam ouder wordt, gaat dat niet.

U ziet, hoe wonderlijk deze periode eigenlijk in elkaar zit. Deze psychologische moeilijkheden en zelfs deze voortdurende terugval van een toch te bereiken nieuw cultuurplafond is denkbaar en zelfs op eenvoudige wijze aantoonbaar.

In de eerste plaats zal de mens moeten beginnen zich en zijn bestaan aan te passen aan de mogelijkheden van zijn maatschappij. Niet omgekeerd. Een veredeling en groei van de maatschappij kan eerst dan ontstaan, als zij in haar samenhang en niet slechts in haar productie een voortdurend grotere intensiteit kan bereiken.

In de tweede plaats zal de mens afstand moeten doen van begrippen (religieuze, filosofische of wetenschappelijke), die niet passen bij het nu bereikte. Men zou kennis moeten nemen van het verleden, maar het nimmer mogen beschouwen als onaantastbare waarheid. Op het ogenblik, dat de mens zegt: Er bestaat geen enkele waarheid in de menselijke wereld, die volledig en onaantastbaar is, is hij al een schrede verder gekomen.

In de derde plaats zou men de maatschappelijke samenhang en haar statusbegrippen moeten prijsgeven. Op het ogenblik, dat de geestelijke bereiking - onverschillig op welk vlak - en de uiting daarvan statusbepalend wordt in plaats van bezit en werkgelegenheid, zal de tweestrijd van een te zware belasting en het pogen te grote verantwoordelijkheden te dragen vanzelf wegvallen en daardoor een juistere oriëntatie mogelijk worden, waarbij gevoelens van samenwerking, saamhorigheid en eenheid een totaal nieuw karakter krijgen, waarin de stoffelijke verhoudingen practisch geen rol meer spelen.

In de vierde plaats zou men afstand moeten doen van het z.g. groepsbewustzijn, wat ik ook wel "het kliekjes-vormen" pleeg te noemen. Er is in de huidige maatschappij geen plaats voor staatsgrenzen, staatsbewustzijn, nationaliteitsgevoel, groeps- of standsgevoel, of kerkelijke gevoelens van saamhorigheid. Daardoor ontstaan er alleen maar verdeelde gevoelens van trouw en verplichting met gelijktijdig een steeds onrendabeler wordend gebruik van de stoffelijke mogelijkheden.
Ziet men kans om elk idee van nationalisme, zelfs supranationalisme,

uit te roeien en daarvoor in de plaats een eenvoudige werk- en begripsverhouding te scheppen, dan zou de oorlog de wereld uit zijn en daarmee de oorlogsdreiging. Er zou een plotseling overschot aan productiemogelijkheid zijn, waardoor ook de sociale omstandigheden kunnen worden verbeterd en de schuldgevoelens van de z.g. rijkere volkeren aanmerkelijk afnemen.

In de vijfde plaats behoeft het gevoel van mens-zijn godsdienstigheid niet uit te sluiten, maar het zou aan het begrip godsdienstigheid een totaal nieuwe zin geven. Geen angst meer voor een verdoemende God. Geen wanhopige pogingen om een eeuwige zaligheid te kopen, maar in de plaats daarvan een vervullen van wat men voelt als doel en zin van de schepping. Hierin zou men immers voor zichzelf èn voor het hogere deel van het ego een voortdurend aanvaardbare positie t.a.v. het Goddelijke tot stand brengen en zo de noodzaak tot zelfmisleiding, het scheppen van ideeën en beelden, die niet realiseerbaar zijn, verminderen.
De mens zou dan gelijktijdig dichter bij de werkelijkheid, meer rationeel en toch geestelijk zuiverder en harmonischer leven.

Kort samenvattend:

De psychische moeilijkheden van deze tijd komen voort uit het onvermogen van de mens met de huidige middelen en gebruiken de groei geestelijk en stoffelijk voort te zetten, die hij uit het verleden meent te kennen en voor zich als een verplichting en taak gevoelt ten aanzien van de toekomst..

-:-

Z E L F V E R D E D I G I N G.

Kan ik mijzelf verdedigen, als er in anderen zoveel van mijzelf bestaat?

Hoe meer ik mijzelf verdedig, hoe meer ik de in mij erkende waarden van mijzelf aanval. Ik kan mijniet zondermeer· te gronde laten richten, dat is waar. Maar ik kan mijzelf ook niet ten koste van het leven instandhouden, dat in feite deel is van mijn leven.

Ik moet dus een houding vinden, waardoor ik mij in deze wereld kan handhaven en gelijktijdig toch die wereld kan aanvaarden zoals zij is, zonder enige agressie mijnerzijds of de noodzaak de agressie van anderen met grote ferociteit af te wijzen. Laat ons dan als volgt stellen:

Indien ik besef, hoe weinig het leven is dat in de stof bestaat en erken, hoe al wat mij is gegeven verdergaat dan tijd en het materiële streven, zo zal ik mijzelf verdedigen tegen de disharmonie en liever duizendmalen sterven dan eenmaal de melodie der oneindigheid te onderbreken door mijn woorden, door mijn spreken of door mijn daden.

Ik zal mijzelf verdedigen in zoverre, dat het "ik" zich verweert, waar de haat van anderen aanvalt. Maar dan slechts om deze haat teniet te doen en niet degenen, die ons haten.

Wij kunnen het wapen heffen van geest, besef, begrip en mogelijkheid om in de strijd met anderen de vijand tot een vriend te maken. Zoals wij ruimheid van begrip en denken steeds moeten gebruiken om de

ketenen te slaken, die onszelf en anderen binden aan het materiële zijn, dat niet is deel van d' eeuwigheid en niet een werkelijkheid, waarin het "ik" kan leven.

Wij moeten in ons streven zoeken naar de onvergankelijkheid, die in ons wordt beseft en in ons wezen staat geschreven.

Zo zelfverdediging beschouwen als het recht om anderen te schaden, wordt tot een hoon van de werkelijkheid. Want in de eeuwigheid zijn geen genaden en ook geen vijandschappen meer. Daar is een eenheid van bestaan, die alles samenvat.

En wie zich aan de vijandschap bezat, zichzelf handhaaft, wat het ook kost, verliest zichzelf telkens weer, totdat ook hij een keer zich offert voor wat er in hem leeft en zo aan het kosmisch een-zijn met het Al de uiting geeft, waardoor in hem, zoals in alle zijn, de waarheid van het leven eeuwig voor het "ik" wordt weergegeven.

Ik kan mij voorstellen, dat u het met deze visie op zelfverdediging niet eens bent. Maar onthoudt u dit:

Vijandschap tussen mens en mens is kosmische gezien onrecht. Wie zichzelf verdedigt tegen het onrecht, dat anderen hem aandoen, schept onrecht. Hij vergroot het totaal onrecht in de mensheid en brengt haar als geheel steeds verder van haar werkelijke bereiking en vervulling af. Doch wie het onrecht van een ander kan aanvaarden zonder vijandschap, zonder een verweer dat anderen schaadt of kwetst, zal juist het onrecht in zijn eigen recht doen sterven.

Zo gij u verdedigt met de wapens, roept gij het geweld op. Zo gij u verdedigt door de harmonie van uw geest, roept ge de harmonie op. Kies, wat ge wilt. Maar ik zeg u:

Zolang de mensen zich in naam van de zelfverdediging bedienen van datgene, wat geen werkelijk recht is en geen harmonie kan zijn, richten zij zichzelf te gronde en zullen zij terugkeren, totdat ook zij harmonie hebben gevonden.

:-:-:

Vierde Les.

MAGISCH DENKEN.

Magie is het toepassen van wetenschap op de onstoffelijke en daardoor stoffelijk-wetenschappelijk niet geheel beheersbare of controleerbare wetten der natuur. Als zodanig valt in de magie een onderscheid te zien tussen de z.g. reële en de suggestieve processen.

Onder suggestieve processen verstaan wij alle delen van riten, incantaties, het gebruik van magische voorwerpen e.d., die alleen bestemd zijn om een bepaalde indruk of stemming te scheppen en daarnaast alle soortgelijke handelingen en middelen, die bedoeld zijn om in de magiër of in zijn omgeving een zekere roes te veroorzaken.

Reële magische middelen en werkingen noemen wij al datgene, wat zonder verdere bijkomstigheden onmiddellijke resultaten kan brengen.

In de magie komt men dan in de eerste plaats te staan tegenover de relaties, die er bestaan tussen de aarde en de andere delen van de kosmos. Deze delen zijn, zoals u bekend is, niet alleen sferen, maar ook sterren en planeten. Vandaar dat wij in de magie, ook in de reële magie, veel astrologische berekeningen zullen aantreffen. Bij deze berekeningen gaat het over het algemeen om het vinden van de meest gunstige situatie voor het bereiken van een bepaald doel. Daar echter deze berekeningen zeer ingewikkeld zijn, kan men doorgaans met enkele vuistregels volstaan.

In alle magisch werken en grotendeels in het occult werken (ook het werken met gaven) mag dan ook worden gesteld:

Al datgene, wat een energie onzerzijds vraagt en dus een actie onzerzijds vergt, zullen wij bij toenemende zonne-invloed doen plaatsvinden; bij voorkeur rond de lente-evening. Is dit niet mogelijk, dan toch altijd in de ochtenduren, als de zon opkomt.

Al datgene, wat positief is en waarbij emotionele krachten werkzaam zijn, zullen wij oriënteren op de maan. Een wassende maan geeft vergroting van gevoeligheid, suggestibiliteit en schept de mogelijkheid om meer concrete waarnemingen te doen en ook concreter via eigen emoties op anderen in te werken. In het geval dat dus kracht en inwerking via de emotie noodzakelijk zijn, kiezen wij een periode kort voor volle maan in de tijd dat de zonnekracht toeneemt; dus wanneer het naar de zomer toe gaat.

Gaat het om ontvankelijkheid, dan kiezen wij altijd de afnemende maan; bij voorkeur de periode dat de zon terugloopt; dus zich van ons verwijdert. Wij zullen daarbij vooral die dagen kiezen dat de hemel helder is. De avonduren zijn daarvoor zeer gunstig - vooral op uw breedtegraad - tussen ongeveer 21.30 en 0.30 uur.

Als wij met deze kosmische invloeden rekening houden, dan laten wij natuurlijk nog zeer veel buiten beschouwing. Wij zouden bij voorbeeld voor positieve handelingen rekening moeten houden met een gunstig Mars-aspect. Hebben wij te maken met emotionele invloeden, dan moet ook Venus een gunstig aspect vertonen. Wensen wij geestelijke waarden bijzonder sterk tot uiting te brengen, dan houden wij rekening met een gunstige stand van Neptunus en Uranus. Willen wij krachten uitzenden ter verdediging of eventueel voor aanval, dan houden wij rekening met een gunstige stand van Saturnus en Mercurius. Maar zoals gezegd: deze dingen zijn vooral voor de beginneling niet van het allergrootste belang. De gegeven vuistregels zijn in de praktijk voor de reële magie belangrijk.

Dan gaan wij verder na: Wat zijn de kernwaarden van de reële magie?

Bij de reële magie kennen wij twee verschillende waarden, die elk voor zich onmiddellijk actief zijn. De eerste is het gedachtenbeeld. De tweede is het klankbeeld.

Een gedachtenbeeld bestaat uit een zo nauwkeurig mogelijk gevormde voorstelling van hetgeen men beoogt. Daarbij komt nog een redelijk juiste voorstelling van het doel en van de mogelijkheden en vermogens.

Bij klankbeelden zullen door het uitspreken van namen (dus het scheppen van een klankbeeld, dat qua trilling harmonisch is met hetgeen wij willen bereiken) bepaalde krachten kunnen aanroepen, oproepen, uitzenden en ook vanuit onszelf contacten met anderen bereiken.

Dit alles klinkt enerzijds misschien eenvoudig, anderzijds haast onbereikbaar. Toch is die onbereikbaarheid niet zo groot als u schijnt te denken en zijn de moeilijkheden vaak toch veel groter dan de leek vermoedt. Eenvoudig is het, omdat men - als eenmaal een vaste uitdrukking is gevonden - deze altijd voor hetzelfde doel zal kunnen gebruiken. Heb ik dus een naam of een klankwaarde ontdekt, die voor mij een contact met een sfeer betekent of met de uitstraling van een bepaalde kracht, dan zal ik deze klank altijd voor dit doel kunnen gebruiken.

Aan de andere kant moet ik wel zeggen: Wanneer ik voor mijzelf een klankbeeld gebruik, dan is dit niet voor ieder ander zonder meer bruikbaar. Men zou kunnen zeggen, dat elke mens een ander instrument is en dus andere klankeigenschappen heeft. Een accoord op een piano kan niet door een viool worden geïmiteerd. Toch kan de viool een klankcombinatie voortbrengen, die voor de piano practisch onbereikbaar is. Hetzelfde geldt natuurlijk voor alle anderen instrumenten. Men dient dus op den duur zijn eigen machtwoorden te zoeken.

Bij gedachtenbeelden is het enerzijds eenvoudig: Ik maak mij zo concreet mogelijk een voorstelling. Ik kan die uittekenen. Ik kan er diagrammen voor maken, symbolen of afbeeldingen voor gebruiken. Maar het is niet voldoende, dat ik die dingen buiten mij bezit. Om met een gedachtenbeeld magisch werkzaam te zijn moet ik desnoods met steun van symbolen en voorstellingen in mij de situatie opbouwen. Ik moet daarbij de details zo juist mogelijk weergeven. Ik moet in dit beeld ondergaan. De opbouw is niet zo moeilijk. De concentratie, waardoor het in het "ik" een ogenblik tot werkelijkheid wordt, wel.

Nu zult u zich afvragen: Wat kun je met deze dingen zo al doen?

Wel, de meest eenvoudige punten weer vooropstellend:

Met het klankbeeld kan men contact maken met andere sferen. Men kan contact maken met krachten van andere sferen. Daardoor kan men voorlichting of hulp ontvangen. Men kan de krachten gebruiken als afweer of ze tegen anderen richten. Bij het klankbeeld is het dus niet zo, dat wij op een eenvoudige manier b.v. in de toekomst kunnen zien. Dit is via het klankbeeld wel mogelijk, maar het vergt een veel ingewikkelder procedure, een veel juistere afstemming van het "ik" dan het wekken van een bepaalde kracht zo maar in een andere sfeer.

De woorden hiervoor zijn afhankelijk van de sfeer of kracht, waartoe ik mij richt; ze zijn anderszins echter ook afhankelijk van mijzelf. Daarom zal vaak uit een groot aantal bestaande woorden of klankcombinaties er voor u maar enkele zijn, die werkzaam zijn. U moet dus wel proberen om de juiste combinatie te vinden. Als u b.v. een reeks Godsnamen ziet en u wilt de kracht van het grote Licht aanroepen, dan zult u al die namen a.h.w. moeten proberen, ze moeten incanteren of scanderen, totdat u die klank krijgt, welke in uzelf die eigenaardige beroering, die siddering teweeg brengt, waardoor u weet, dat die klank werkzaam is. En dan zeggen wij eenvoudigheidshalve:

Aangezien deze klanken door de mensheid een lange tijd als aanduiding van een godheid of van een bepaalde kracht werden gebruikt, hebben zij voor die kracht de juiste klankwaarde wel in zich. Maar ook wij moeten mee resoneren in diezelfde klank, wil er een contact kunnen ontstaan tussen onszelf en hetgeen wij aanroepen.

Waarom die krachten zo eenvoudig te bereiken zijn in vergelijking tot andere prestaties, kan ik u moeilijk helemaal duidelijk maken. Maar een klein voorbeeld is misschien mogelijk.

Op het ogenblik, dat u een andere kracht aanroept, is er sprake van een tweeledige werking. Als er eerst een brug is geslagen, hoe zwak ook, tussen u en die andere wereld of die andere kracht, zal vanuit die andere kracht eveneens een afstemmen op uw wezen voortkomen. Als u dus maar enigszins juist reageert en u krijgt een klein contact, dan versterkt zich dit vanzelf. Daar komt verder nog bij dat de ervaring gaat meespreken. Want elke keer als dit contact tot stand is gekomen, zal de waarde van het andere, waarmee wij werken, zich sterker in u hebben vastgelegd. U gaat haast onbewust uw eigen actie, uw incantatie, uw gedachtenbeeld of uitstraling aanpassen aan datgene, wat u zoekt.
Er vormt zich dus betrekkelijk snel een redelijk perfecte mogelijkheid tot verbinding.

Wilt u daarentegen b.v. uittreden buiten de tijd of wilt u bepaalde krachten en mogelijkheden der natuur activeren, dan is deze echo niet aanwezig. Er is dus geen correctieve factor van een ander bewustzijn aanwezig. U zult elke correctie vanuit uzelf moeten aanbrengen en de procedure, die nodig is om tot een voor u correct incanteren of tot het vormen van beelden te komen, zal dus veel langer duren. U zult zelf veel meer moeten verbeteren en nog eens moeten proberen.

Als wij met gedachtenbeelden werken, is er nog een andere factor, die eveneens zeer gunstig werkt. Haast elke mens is in meer of mindere mate telepaath. Indien hij voor zichzelf een beeld opbouwt van een ander of van iets anders, dan bevindt hij zich in de wereld der gedachte.
In die gedachtenwereld bestaat er geen bepaalde afstand of riching; er is slechts een definitie, voortkomend uit het "ik". Bij elke volledige definitie, die in het "ik" bestaat, is het gedefiniëerde met het "ik" onmiddellijk verbonden. En dan kunt u zeggen, dat een bewust overbrengen van gedachten en waarnemingen vaak moeilijk is, maar het feit blijft bestaan: u heeft het contact.

Als u een bepaalde suggestie uitzendt, die niet in woorden maar in een voorstelling is ingekleed, dan blijkt heel vaak dat die voorstelling veel concreter wordt ontvangen dan het woord. Want woorden zijn onvolledige klankweergaven. Elke mens gebruikt woorden toch weer enigszins anders. Hij zal in vele gevallen bepaalde woord-combinaties gebruiken. En als u één woord kunt overbrengen, zal hij de rest van de combinatie zelf daaraan toevoegen. Het resultaat is dan verwarrend. Maar een beeld is in de menselijke voorstellingswereld altijd waarneembaar. Het brengt ook niet zo sterk die vaste associatie, de gewoonte met zich, welke de woord-combinatie eigenlijk in zich draagt. Er is minder gewoontevorming, er is zuiverder opname. Geeft u een suggestie en geeft u die in woorden,

dan zal ze dus minder werkzaam zijn dan als u haar probeert uit te drukken in een voorstelling. Ik zou ook hiervoor een voorbeeld willen geven.

Iemand heeft een lichte afwijking aan een hartklep. Door de omstandigheden is een normaal functioneren van het hart zonder belasting belangrijk. U concentreert zich door middel van een gedachtenbeeld of een concentratie op de persoon. Gaat u denken: Dit hart moet normaal functioneren, dan heeft u al een fout gemaakt, want normaal is het hart met de afwijking voor de persoon in kwestie. Maar als u zich een hart voorstelt, dat zonder ophouden en zonder aarzeling blijft samentrekken en bloed pompen, waarin niets fout kan gaan, dan wordt dit suggestief overgebracht en zal er vaak mede door uw kracht, maar toch ook door de suggestie een tijdelijke correctie van de fout kunnen optreden.

Uit zo'n voorbeeld kunt u misschien begrijpen, waarom wij in de magie zo heel vaak werken met uitgebreide middelen om een voorstelling op te bouwen. Die voorstelling op zich is het doel, niet de manier waarop. En of wij nu een geit of een kip slachten of alleen maar een paar bloemen neerleggen en kruiden verbranden, dat maakt niet veel verschil uit. Dat denken de mensen. Die dingen zijn alleen maar nodig om een voorstelling te scheppen. En als levenskracht voor mij wordt uitgedrukt door bloed, zoals dat bij vele volkeren ook nu nog bestaat, dan moet ik bloed laten vloeien om het idee van levenskracht voor mijzelf zo voelbaar mogelijk te maken. Ik heb dan de instinctieve reactie van: dit is leven; en het beeld "leven" ontstaat in mij. Het is complexer dan het bloed alleen, maar kan moeilijk door mij geheel worden gerealiseerd.

Wanneer ik kruiden verbrand, dan is hun geur heus niet zo belangrijk. Zeker, er zijn bepaalde aromatische stoffen, die op de sfeer en de omgeving een zekere invloed kunnen hebben. Maar het meest belangrijke is toch wel de associatie, die voor mij daaraan vast zit.

Als ik bij het ruiken van een bepaalde geur denk: dit huis of deze tempel of dit vertrek is gereinigd, dan voel ik mij onaantastbaar voor het kwade. En doordat ik mij onaantastbaar gevoel, word ik het ook.

U zult dus al op eenvoudige manier hiervan gebruik kunnen maken; en wel onmiddellijk in het dagelijks leven.

Als u in uw woning b.v. onaangenaamheden hebt of ze vreest, dan is het goed om te reinigen. Voor die reiniging moogt u zelf een procedure bedenken. Of u met gewijd water wilt sprenkelen, of bepaalde kruiden of wierook wilt branden, is niet zo belangrijk. Maar gebruik wel steeds dezelfde procedure. Tijdens deze procedure dient u zich in te stellen op datgene, wat voor u het hoogste, het meest harmonische in het Al is. Of dit God is of Christus, de Boeddha of een ander, vager begrip, dat doet niets ter zake. Concentreer u daarop. Dan komt reeds na korte tijd het ogenblik, dat alleen deze handeling bij u de stemming, de mentaliteit van onaantastbaarheid schept. Daardoor zult u elke disharmonie a.h.w. van u afwijzen. Door het afwijzen van elk disharmonisch aspect wekt u ook bij anderen harmonie. Er is op hun strijdigheid geen antwoord. Op hun onzekerheden is echter wel een antwoord, een zekerheid aanwezig.

Een ander punt, dat u ook gemakkelijk kunt gebruiken, is het volgende:

Als u zich niet gezond gevoelt of zelfs zoals dat heet "accident prone" bent (dat wil zeggen, dat u altijd ongelukken naar u toe trekt), dan komt dit voort uit een onzekerheid, een innerlijke instabiliteit. Waar die vandaan komt, doet niet ter zake. Want wij willen nu niet de oorzaak wegnemen, maar wij willen de symptomen verminderen; en dat op zichzelf betekent vaak reeds genezing.

Wen u een bepaalde concentratie-oefening aan. Yoga-ademhaling kan daarvoor zeer gunstig zijn, mits u daarbij niet al te gymnastisch wordt. U kunt daarbij leren u te ontspannen.

Volg elke keer, als u belangrijke dingen wilt gaan doen, dezelfde

procedure. Schep in uzelf een absolute ontspanning. Zeg dan tegen uzelf, dat er in u niets is, wat op dit moment disharmonisch is. Zelfsuggestie. Maar herhaal het. Op den duur wordt een groot gedeelte van de oefening overbodig en zal men met een enkele bewuste ademhaling en door zich een ogenblik te ontspannen bereiken, dat de ongelukken niet meer gebeuren en dat al die onaangenaamheden, zoals ziekteverschijnselen, zich plotseling terugtrekken. Waarom? Heel eenvoudig: door u in te stellen op die harmonie, door de gewoonte van terug te vallen op het scheppen van een innerlijke harmonie boort u het totaal van uw reserves aan levenskracht aan. U schept in uzelf een zekerheid en u beschermt u gelijktijdig tegenover de buitenwereld, terwijl u door de extra krachtreserve een grotere mogelijkheid tot harmonie, gezondheid en zelfs actie schept.

Een eveneenstamelijk eenvoudige procedure is de volgende:

Neem een symbool. Dat kan een kruis, een boeddha, een tekening, een diagram of wat anders zijn. Het moet echter wel betekenis voor u hebben, dus voor u belangrijk zijn. Dat is de enige eis. Stel dit op een plaats waar u het kunt zien bij het inslapen en het ontwaken. Voordat u gaat slapen, kijkt u daar even naar. Neem het in u op en probeer, terwijl u de ogen sluit, er even over na te denken. Dit heeft eveneens een eigenaardig effect van reiniging, maar het maakt u bovendien los van uw omgeving. Uw geest wordt daardoor vrijer tot waarnemen. Bij het ontwaken zal men zich moeten aanwennen het symbool wederom te beschouwen. Op deze wijze wordt er een brug geslagen tussen de momenten van inslapen en ontwaken; de tussenliggende periode wordt dus voor het bewustzijn gemakkelijker te definiëren en te begrijpen. Het droomleven kan op deze manier gemakkelijker worden gebruikt om positieve dingen tot stand te brengen.

Hetzelfde geldt voor het verkrijgen van een bepaalde lering. Ik heb me laten vertellen dat sommige schoolkinderen in uw wereld nog het bijgeloof hebben, dat als zij op een boek slapen, zij de volgende dag dan weten wat erin staat. Dit lijkt krankzinnig. Maar het "ik" schept de zekerheid, dat wat er in het boek staat voor het "ik" belangrijk is. De actie zelf duidt dus aan, dat men dit alles moet weten; en dat betekent dat alle kennis van het boek, welke in het onderbewustzijn aanwezig is, wordt geactiveerd en zonder dat men de bron daarvan misschien geheel beseft, toegankelijk wordt voor het waakbewustzijn in de komende tijd.

Nu weet ik wel, dat u geen schoolboeken meer nodig hebt. Maar waarom niet eenvoudig dit gedaan: Als u iets nodig hebt, als een bepaald probleem u kwelt, schrijf dat zo goed mogelijk op. Noteer het. Als u iets met alle geweld wilt weten of onthouden, schrijf het op, vouw het papier dubbel en als u zich te ruste legt, plaats het onder het hoofdkussen of in ieder geval in uw nabijheid. Doe dit vlak voor u gaat slapen. U hebt daarmede dan reeds de suggestieve afstemming voor het onderbewustzijn verkregen.

Wilt u nu nog verdergaan, dan hebt u misschien wel ergens een woord, een gebed; een uiting dus die u een innerlijke spanning en een gevoel van verbondenheid met het hogere geeft. Als u dat heeft, gebruik het. Houd dat stukje papier vast en spreek uw bede uit. Leg het daarna vlak bij u neer en begeef u te ruste.

U moet niet verwachten dat dan het antwoord de volgende dag eronder geschreven is, ofschoon ook dat wel eens is voorgekomen door automatisch schrijven in de slaap. Maar wat wel is gebeurd: U heeft door de concentratie op de vraag en de harmonie met het hogere toegang gekregen tot practisch het gehele bewustzijn van de mensheid en soms zelfs van andere werelden. Indien er voor de beantwoording van uw vraag gegevens nodig zijn, dan zult u die daaruit verkrijgen, ze desnoods herleiden tot voor

u nog aanvaardbare termen en zo een antwoord krijgen, die in 9 van de 10 gevallen voor u goed en bevredigend is.

U zult zeggen: Dat is toch eigenlijk geen magie. Dit is het begin van de magie.

Als ik een altaar opricht, als ik goden of demonen aanroep of mij richt tot de windrichtingen, als ik de krachten uit het diepst der aarde van mij wijs en de hemelkrachten a.h.w. een gestalte of een troon geef met een beeld dat ik neerzet, als ik lampen met verschillende oliën aansteek en reukwerken brand, wat doe ik dan anders dan het scheppen van een sfeer of van een suggestie van verbondenheid. En wat gaat er dan gebeuren?

Zodra ik dit heb gedaan, begin ik met mijn incantaties, waarin ik mijn wens vaak als een bevel, soms als een bede uitdruk. Ik heb dus eigenlijk met die actie, die rituelen hetzelfde gedaan wat ik u hier eenvoudig voor het oplossen van een klein probleem aanbeveel. Alleen, door oefening en gewenning en door het gebruik van meer machtwoorden, kan ik meer sferen aantrekken en misschien grotere krachten ontlenen of grotere kennis verwerven. Maar in wezen is dit gelijk. Iemand, die niet kan beginnen met alleen de eigen kleine vragen op te lossen, zal vaak ook falen in het rituele, want hij heeft nog niet geleerd zijn eigen bewustzijn goed te gebruiken.

De magie berust natuurlijk op allerhand wetten. Daarvan zult u wel meer gehoord hebben. Er zijn wetten van eensluidendheid, van gelijkvormigheid, van besmetting of overdrachtelijkheid en nog zo wat. Al die wetten moogt u voor mij vergeten. Ze hebben, zolang men in het begin is van het magisch streven, weinig betekenis. De occultist, die theoretisch alles wil weten en verklaren, heeft er veel aan. Hij kan daardoor bepaalde overleveringen, legenden en feiten gemakkelijker begrijpen, maar hij kan ze daarom nog niet doen. De kennis van de wetten in hun exacte vorm is pas belangrijk, als men heeft geleerd de krachten zelf in zich te beleven en te richten.

Dan moeten wij langzamerhand de voorschriften leren. Wilt u de eenvoudige wetten hebben, dus de vuistregels, dan kunt u die voor de gehele magie voorlopig als volgt formuleren:

1. Dat, wat door mij wordt gezien als gelijk, is voor mij gelijk. Mijn invloed is gelijk op alles, wat voor mij gelijk is.
2. Elke eigenschap, die ik bezit of die een voorwerp bezit, kan door wilskracht worden overgedragen. Wanneer ik dus een eigenschap bezit, kan ik die overdragen. Maar wanneer iets anders (een voorwerp) een eigenschap bezit, dan kan ik mij daarop instellen en trachten die voor mijzelf te nemen. Op deze wijze kan ik eigenschappen aan anderen geven en - zij het tijdelijk- voor mijzelf eigenschappen verwerven.
3. Goden en demonen zijn voor mij onbelangrijk. Maar al datgene, wat ik erken als licht, kan ik alleen volbrengen, indien ik mij instel op de lichtende kracht. Al datgene, wat voor mij dubieus is, al is het in feite nog zo mooi en goed, kan ik alleen bereiken door een beroep te doen op duistere krachten.
Elk beroep op lichtende krachten maakt mij sterker. Elk beroep op duistere krachten betekent, dat ik zelf kracht verlies.
4. Als men bidt, dan zien wij heel vaak dat de mens probeert dat heel statig te doen. "O Heer, o Gij grote almachtige God," enz. Hij schept daarmee een afstand tussen zichzelf en zijn God.
Als u tegen God zegt: Ach God, zo en zo zit de zaak, dan klinkt dat oneerbiedig, maar u praat tegen God, alsof Hij dichtbij is.
Zeker mag in de beginselen der magie gelden dat elke afstand, die ik in mijn formulering of in mijn denken schep tussen mij en het an-

dere, ook voor mij bestaat. Datgene, wat voor mij belangrijk is, moet ik a.h.w. zo dicht mogelijk benaderen. Dat moet ik benaderen, alsof het bijna een deel van mijzelf is. Al datgene, wat ik liever van mij verwijderd houd, moet ik juist aanspreken en mij dat realiseren op een manier, die de afstand schept.

Als ik God aanspreek als vorst en ik ben een eenvoudig burger, dan is de afstand zeer groot. Spreek ik God aan als Vader, dan is Hij mij nabij, indien ik mij de begrippen tenminste realiseer. Maak daarvan gebruik. Ook als het gaat om de geest of om andere krachten.

Als u een geest, die u kent, plechtig tracht op te roepen, is het resultaat twijfelachtig. Als u een geest oproept door eenvoudig te zeggen: "Ik weet dat je er bent. Ik richt mij op jou. Luister naar mij. Kom, wees niet vervelend, geef mij antwoord," dan zal die geest veel sneller reageren.

Ook dit is een punt, waarmee u in het occultisme wel rekening mee moet houden. Want iedereen, die de zaak ingewikkeld maakt, maakt het voor zichzelf moeilijk en bovendien vaak onmolijk om onmiddellijke resultaten te bereiken.

Vereenvoudiging is de kern van het magisch denken. En daarmee ben ik eigenlijk gekomen aan het titelonderwerp.

Het magisch denken stelt: Het geheel der schepping leeft uit dezelfde kracht. Het is dientengevolge intens met elkaar verbonden en in feite leven van hetzelfde leven. Daarom kan er tussen geen enkele vorm van leven, die uit de Schepper is voortgekomen, een werkelijke afstand bestaan.

Indien er in mij een wil is, dan is die wil in alle wezen en alle denken, waartoe ik mij richt, mits daar geen sterkere wil aanwezig zal zijn.

Als twee krachten van wil tegen elkander zijn gericht in twee delen van de schepping, zal de sterkste wil het zichtbare effect van de actie bepalen.

U ziet, het is allemaal niet zo moeilijk. Dan zeg ik verder:

Omdat ik mij de werkelijkheid van dit een-zijn zo moeilijk kan voorstellen, kan ik door handelingen, door het gebruik van symbolen, door bepaalde rituelen voor mijzelf deze nabijheid suggereren. Ik kan door schijnbaar onsamenhangende acties het gevoel van eenheid tot stand brengen.

Op dezelfde basis berust het in de magie vaak voorkomende gebruik van oude en misschien niet eens meer begrepen woorden.

In de oudheid zijn de harmonische klanken gevonden. Zou men deze parafraseren of veranderen, dan zouden ze misschien hun waarde verliezen. Daarom blijft men ze behouden en vergeet daarbij, dat het innerlijk begrip (niet het verstandelijk) voor de klank aanwezig moet zijn, voordat zij actief kan worden. Toch kunnen wij zeggen:

Datgene, wat vanaf het begin der mensheid instinctief voor hem een weg is geweest om geesten, goden en krachten te benaderen, zal voor de doorsnee-mens van vandaag eveneens gelden, voor zover het de lichamelijke werkingen betreft. Want hij is innerlijk nog gelijk aan de oermens. Slechts waar het zijn geest betreft, zal hij voortdurend een eigen afstemming moeten vinden.

Het laatste deel van het magisch denken is misschien nog wel het meest logische.

Daar mijn leven in het geheel van het levende waarde heeft en mijn levenskracht voor een ieder dus een levende kracht is, die hij innerlijk kan erkennen, aanvaarden en zelfs in zich opnemen, zal elke uiting van

mijn wezen, waarin mijn levenskracht mede een rol speelt door anderen, het andere of de kracht worden aanvaard en zal ik door het geven van mijn kracht een door mij begeerd antwoord uit het andere kunnen krijgen. Bepalend voor de wijze, waarop het antwoord tot uiting komt, is de geaardheid van de kracht, waartoe ik mij richt. Ook dit is, zoals u ziet, eigenlijk wel logisch.

Magie is niet iets geheimzinning. Magie is een procedure van werken. En zoals men altijd begint met het experiment, zo bouwt men de magie op uit het experiment. Alle magische procedures zijn door experimenten langzaam maar zeker gemaakt tot wat zij zijn. Daarbij zal veel overbodigs behouden blijven. Dat ben ik met u eens. Maar als u aan magie wilt doen of als u een bepaalde gave wilt ontwikkelen in het occultisme, dan zult u ook moeten uitgaan van wat er is, ook al is dat onjuist. En u zult met een bepaald doel voor ogen daarmede moeten experimenteren.

Nu is het moeilijk om in een experiment alle niet werkzame factoren te elimineren. Belangrijker is, dat wij resultaat krijgen. En nu geldt - en dit is voor de bewuste magiër, die dus niet zichzelf zoekt:

Als ik een resultaat heb bereikt en dit bij herhaling heb geconstateerd, zal ik trachten steeds meer delen van mijn formule weg te laten, totdat ik het essentiële overhoud, dat voor mij noodzakelijk is om de reactie te wekken.

Het is a.h.w. het uit het erts smelten van het geestelijk goud. Het is goudmakerij in de juiste vorm. Het is het distilleren van geuren uit licht. Het is het verwerken van geestelijke krachten en essenties tot zichtbare vormen en het oplossen daarvan in het niet.

Alleen het noodzakelijke is voor de bewuste magiër belangrijk. Wij kennen een eenvoudige vuistregel, die zegt:

In de magie is elk hulpmiddel, dat voor het "ik" aanvaardbaar is binnen het begrip van harmonie met het Goddelijke, belangrijk. Want wie zelf nog niet kan lopen, bediene zich van krukken en hulpmiddelen om zich te bewegen. Hulpmiddelen in de magie zijn de krukken, waarop degeen, die zelf nog niets kan, kan steunen om althans enige resultaten te bereiken.

Dit hele denkbeeld van een wereld, waarin niets onmogelijk is, kan natuurlijk worden verklaard. Wij kunnen spreken over de veelvoudige keuzemogelijkheden, het oneindig aantal heelallen, waarin elke actie ergens aanwezig is en al die dingen meer. Verwar u echter daarin niet te veel. Dat zijn de verklaringen. Verklaringen, zoals de spiraal van de tijd, die eigenlijk onjuist is. Zelfs de strip van Möbius is geen juiste omschrijving voor het effect tijd. Met die dingen kunt u magisch denken en werken. Toch wil ik u een raad geven:

Als u wilt proberen het magisch denken in uzelf te wekken, is het niet belangrijk dat u verklaart. De verklaring komt later. Belangrijk is altijd dat men bereikt. U kunt toch wel in een God geloven, zonder precies te verklaren wie en wat Hij is en waarom Hij bestaat? Dan kunt u ook geloven aan iets, wat u ten gunste helpt, zonder dat u het kunt omschrijven. Omschrijf niets onnodig. Leer eerst bereiken. En als u tijd over hebt, probeer dan te verklaren. Niets is onmogelijk behalve datgene, wat ik voor mijzelf onmogelijk acht.

Leer daarom aanvaarden, dat alle dingen mogelijk zijn.

Baseer u nimmer op anderen of het andere, doch altijd op uzelf en de oneindigheid van mogelijkheden, die in dit "ik" zijn gelegen.

Tracht nooit anderen te benaderen met haat of genegenheid of hen te veranderen of beter te maken. Dit kan religieus verantwoord zijn, magisch is het dwaasheid. Want men werkt met de bestanddelen, die men heeft en men ontdoet ze op den duur van al het overbodige, totdat het essentiële overblijft.

De magiër zegt: Ware magie is de chemie van de krachten van de ziel.

Uitstralingen is het laatste punt, waaraan ik vanavond binnen het kader van het magisch denken aandacht mag besteden.

De uitstraling van elke mens is zeer complex. Voor die mens zijn het meest belangrijk de onmiddelijke uitstralingen in zijn eigen levensaura. Deze worden door zijn stemmingen, emoties, verwachtingen en gedachten gevormd. Tevens spelen lichamelijke reacties daarin een rol. Tracht allereerst deze voor een deel beheersbare uitstraling harmonisch te maken en in overeenstemming te brengen met datgene, wat ge wilt bereiken.

Daarnaast hebben wij de meer geestelijke delen van het ego, die eveneens in de aura en de uitstraling vertegenwoordigd zijn. Deze zijn niet beheersbaar. Maar wanneer het beheersbare "ik" is afgestemd, is het wel zeker dat de geestelijke delen van het "ik" zoveel mogelijk althans daarop zullen reageren en daardoor een grotere mate van eenheid zullen bereiken.

Tracht nimmer uw geest te reinigen zonder uw lichaam te reinigen; maar als u uw lichaam reinigt, reinigt u mede ten dele uw geest.

De magie handelt altijd vanuit het heden, vanuit eigen wereld, eigen materie, eigen mogelijkheden en bereikt daardoor de afstemming van de totale uitstraling. Iemand, die het anderson wilt doen, zal heel vaak falen. Maar wie uitgaat van het stoffelijke, gaat daarbij ook uit van het mogelijke. En daardoor blijft de afstemming altijd binnen het voor het "ik" aanvaardbare. Zij is dus altijd bruikbaar; en het aanvaardbare is een keuze-mogelijkheid, waardoor een bepaald kenbaar en bestaand punt kan worden verwerkelijkt.

U zult begrijpen, dat er verder in de uitstraling de kosmische stralingen een rol spelen. Maar die kunt u niet beheersen. Nu is het eenvoudig u te zeggen: Tracht te leren kennen welke straal de uwe is en werk met de krachten daarvan.

In de praktijk komt daar niets van terecht. De magiër zegt weliswaar: Als magiër ressorteer ik onder de Heren van kennis en de Heren van macht, maar hij weet niet, of dat voor zijn persoonlijk levenslot werkelijk waar is. Daarom is het verstandiger te zeggen:

Ik kan mij afstemmen op elk deel van de goddelijke kracht, dat voor mij begeerlijk is en daarmede voor korte tijd harmonisch zijn. Ik zoek nimmer een blijvende gesteldheid te bereiken, maar zal incidenteel en naar behoefte mij met geheel mijn wezen en kracht richten op datgene, wat nu voor mij belangrijk is.

En dan zegt u:

Indien mijn uitstraling <u>goud-lichtend</u> is, kan ik al het werk doen dat behoort tot levenskracht.

Met het <u>witte licht</u> kan ik aanvallen en afweren.

Met het <u>rode licht</u> kan ik genezen. Ik kan leven nemen. Daarnaast kan ik de emoties van de mensen rond mij beïnvloeden en kan ik een beroep doen op •erkrachten van de natuur.

Met het <u>blauwe licht</u> kan ik een beroep doen op kennis. Ik kan daarmee contacten bereiken met de wetende werelden van overgegaanen. Ik kan daarmee bepaalde geestelijke krachten oproepen, ook engelen en demonen. Ik kan daarmede harmonie bereiken met elke de stof bezielende entiteit.

Indien u dit onthoudt, dan hebt u voldoende.

Stel u de kleur voor van het licht. Stel u de persoonlijkheid voor en tracht de sfeer, die voor u met de kleur verbonden is in uzelf te bereiken en ga dan gewoon te werk als in de vuistregels zijn gegeven.

Ik heb hiermede geprobeerd zeer in het kort en naar ik hoop enigszins practisch iets te zeggen omtrent de directe magie.

Er zou zeer veel kunnen worden gezegd over symbool-gebruik, opbouw van riten en al wat daar bij behoort. Voor heden wil ik deze dingen laten rusten. Ze zijn voor iemand, die in deze richting begint te werken en te denken, niet van belang. Belangrijk is:

Geloof in de mogelijkheid; concentratie op het doel; afstemming van het ego en eventueel het opbouwen van het juiste gedachtenbeeld of het vinden van het voor de actie en de bereiking noodzakelijke klankbeeld.

-:-

PSYCHOLOGIE EN MAGIE.

Als wij de magie afzonderlijk bekijken, dan klinkt ze nogal onwaarschijnlijk. Maar als wij ons gaan bezighouden met de psyche van de mens (zijn gedachtenleven, de verborgenheden die er in hem leven), dan blijkt plotseling dat die magie aanvaardbaarder wordt. Zeker, ik weet dat de psycholoog heel vaak zegt, dat de magie een ontvluchtingsmechanisme is, waardoor primitievere mensen en volkeren hun gevoelens van onzekerheid en onbehagen weten af te reageren en over te dragen aan niet bestaande, maar voor hen reële waarden. Maar deze verklaring nu eens terzijde latende, zou ik toch op een paar punten willen wijzen.

Wij weten allemaal, dat elke emotie in het lichaam veranderingen teweegbrengt. Wanneer je b.v. schrikt, dan zien wij ineens dat er een bepaalde stof wordt afgescheiden, die komt in de bloedbaan en beïnvloedt het hele lichaam. We zien, dat een mens in een bepaalde toestand van ontspanning de schadelijke stoffen in het lichaam meestal veel sneller pleegt af te scheiden via de normale wegen dan een ander. Je zou dus kunnen zeggen, dat de toestand, waarin men geestelijk verkeert, op het lichaam en de mogelijkheden van het lichaam een heel grote invloed heeft.

Als wij alleen dit eens bekijken in de magie, dan komen wij al tot de ontdekking, dat de magie in vele gevallen erg positief kan werken. Zij brengt bepaalde emoties tot stand. Misschien dat het dan geen kwestie is van net toegediende digitaline, maar dat er een andere stof, de actie van de bijnier b.v., wordt versterkt. Dan kan daarmee een ziekteverschijnsel worden bestreden of een tijdelijke vergroting van uithoudingsvermogen of van voorstellingsvermogen daardoor ontstaan.

Je zou dus wel moeten aannemen, dat al die magische riten, procedures en denkwijzen in het lichaam een zekere invloed hebben. Dat kan niet anders. En ben je eenmaal zover, ach, waarom zou je dan niet nog een stap verdergaan?

Ik wil u niet meer vervelen met die bekende geschiedenis van de man, die een brandblaar krijgt als je hem zegt: "Dat is een gloeiend mes" en je raakt hem aan met een ijspegel. En ik wil het ook niet meer hebben over alle traumata, die langs geestelijke of suggestieve weg tot stand worden gebracht. Die hebben wij al zoveel gehoord. Maar ik wil toch wel stellen, dat de psychologie constateert, dat het menselijk lichaam op denkbeelden kan reageren, alsof deze werkelijkheid waren.

En dan vraag ik me altijd af: Waarom zeggen ze: alsof deze werkelijkheid waren? Want per slot van rekening, wanneer iemand wordt aangeraakt met een ijspegel en hij denkt dat het een gloeiend mes is en hij vertoont alle tekenen dat hij door een gloeiend mes is aangeraakt, dan zouden wij toch ook kunnen zeggen, dat voor deze mens (als eenling temidden van alle

anderen, die de ijspegel zien) sprake is geweest van een gloeiend mes. Er is niet alleen maar één werkelijkheid, er zijn er vele.

De werkelijkheid, waarop ik reageer, behoeft dus kennelijk niet altijd de werkelijkheid van alle anderen te zijn. Dat is wetenschappelijk aan te tonen. Wij kunnen dat ook nog aantonen via hypnose in verband met b.v. de roes tijdens voodoo. De roes, waarin men zich verwondingen toebrengt bij bepaalde secten, o.m. in Egypte en bij bepaalde koptische christenen.

Er is dus een andere werkelijkheid, waardoor het "ik" alleen door zijn denken voor zich de waarde en de betekenis van de omgeving kan veranderen. Maar als dit het geval is, hoe kan ik dan nog spreken van een werkelijkheid? Dan is er eigenlijk geen werkelijkheid. Dan is een zeer groot gedeelte van de levenswaarde een variabele factor geworden, waarbij het "ik" met zijn denken en met zijn voorstellingsvermogen de waarde bepaalt. Ben ik dan zo ver van de magie af?

De magie zegt toch immers, dat het "ik" door zijn innerlijke afstemming of door zijn voorstelling de werkelijkheid verandert. En dan kunnen we zeggen: Maar dat is alleen de werkelijkheid van de magiër. Goed. Maar het is zijn werkelijkheid. En zo goed als je die brandwond kreeg door de ijspegel, zo goed kan een zieke gezond worden.
Voor de magiër, zult u misschien zeggen. Ja, goed. Zolang het de magiër betreft. Maar als een ander tijdelijk of blijvend eens in die emoties, die droom of instelling gaat delen, wat dan?

Wij vinden de meest eigenaardige verschijnselen van massa-suggestie. En nu kunnen wij zeggen: Ja, dat is geen werkelijkheid. Het heeft niets met de werkelijkheid te maken. Het is een psychische besmetting, waardoor juist de werkelijkheid wordt ontkend.

Ik vind het tamelijk apodictisch gezegd, dat alle mensen, die iets abnormaals zien alleen maar onwerkelijkheid beleven en dat degenen, die dat niet zien, de enigen zijn, die reëel zijn. Ik weet het, zo redeneert men op de wereld. Dat moet men wel. Men kan niet zeggen: Alles is variabel. Maar als je dat eens logisch bekijkt.

Als er 1000 mensen zijn, die een verschijning zien van de H. Maagd en er zijn 10, die dat niet zien, dan geldt de werkelijkheid van die 1000 (de meerderheid) op dat ogenblik; de 10 anderen kunnen er niets aan doen.

Zolang het nu om een verschijning gaat, basta. Daar praten we verder niet over. Maar nu gaan wij naar een bedevaartsoord toe. Het behoeft geen Lourdes te zijn. Het mag voor mij Kevelaer zijn of een andere belangrijke plaats. Nu zien we dat daar mensen genezen; sommigen wel, anderen niet. Vele anderen ondergaan daar een totale psychische verandering. Hun mentaliteit is een andere geworden. Moeten we nu zeggen: Dat is suggestie? Of moeten we zeggen: Dat is een wonder Gods. Of zouden wij misschien kunnen zeggen: Wanneer die mensen daar samen zijn, treden zij in een andere werkelijkheid binnen. Voor hen is de mogelijkheid voor een plotselinge genezing tijdens de suggestie van de bedevaart helemaal niet een sprookje. Het is een werkelijkheid. Als ze er vast genoeg in geloven, dan gebeurt er wat. En dan behoeven we niet eens zo ver te gaan.

Misschien bent u wel eens gaan kijken bij de bijeenkomsten van gebedsgenezers. Daar ziet u ook dat niet iedereen, maar sommige mensen toch wel genezen, hetzij tijdelijk of voor goed. Wie kan zeggen, dat dat niet meer reëel is? En toch is daar geen enkele zichtbare invloed.

Als je de zaak ontleedt, komt het eigenlijk hierop neer: Wanneer ik met volle overtuiging denk, dat iets waar is, zodat ik daardoor andere mogelijkheden vergeet of uitsluit, dan wordt het voor mij waar. En zolang ik die waarheid blijf accepteren, blijven de gevolgen voor mij persoonlijk bestaan. Ik geloof niet, dat iemand daartegen bezwaar kan hebben.

En dan zeg ik: Magie is een systeem, dat misschien vanuit psychologisch standpunt voor een groot gedeelte op zelfsuggestie berust, maar

waarbij de magiër en vaak ook zijn slachtoffers kennelijk in een andere werkelijkheid komen. Een werkelijkheid, waarin zij geloven; en zolang zij daarin geloven, werkt het.

Den stel ik: Het geloof in de mens is bepalend voor de mogelijkheden, die de wereld voor hem heeft. In overeenstemming met zijn geloof en werkelijk denken zullen de verschijnselen van deze wereld zich aan hem presenteren; de gevolgen van deze verschijnselen zullen voor hem niet in overeenstemming zijn met de algemeen gangbare opvatting, maar slechts met zijn persoonlijke aanvaarding daarvan.

En dan ga ik nog een stapje verder.

We hebben in de psychologie een aantal verschijnselen, die wij later ten dele onder parapsychologie hebben ondergebracht, waarmee wij eigenlijk geen raad weten. Dat zijn dingen, die in de normale wereld niet helemaal passen. Wij kunnen ze alleen verklaren door aan te nemen, dat er zo nu en dan een uitzonderingstoestand optreedt. Die uitzonderingstoestand kunnen we niet definiëren. Wij kennen er enkele verschijnselen van.

Er is b.v. bij het overbrengen van een boodschap een sterke emotie nodig. Voor het wekken van bepaalde paranormale vermogens blijken heftige geestelijke of lichamelijke schokken noodzakelijk te zijn. Maar dan vraag ik mij toch maar af: Is dat nu werkelijk een uitzonderingstoestand? Of is het zo, dat je eigenlijk door zo'n schok pas komt tot het aanvaarden van 'n werkelijkheid, een mogelijkheid, een facet van het zijn, dat voor een ieder werkelijk zou kunnen zijn? Als je op die vraag een bevestigend antwoord wilt geven (en ik meen dat ik dat toch mag doen; de stelling is zeker niet onlogischer dan menige in de psychologie geldende stelregel, al is het alleen maar de regel dat elk droombeeld herleid kan worden tot sexuele achtergronden van het denken), dan mag ik toch ook ook mijn conclusies trekken. En dan stel ik, volgens mij aanvaardbaar en logisch, dat:

a. magie niets anders is dan het domineren van de psyche over de werkelijkheidserkenning, die in het fysiek op dat ogenblik bestaat;

b. in het fysieke slechts die mogelijkheden worden gerealiseerd, die door de psyche worden erkend;

c. elk beeld (geloofsbeeld of een ander beeld), dat niet met de z.g. feitelijke werkelijkheid samenhangt, in de mens niet slechts de rol heeft een ontwijken van problemen mogelijk te maken, maar dat - mits het geloof volledig is - hierdoor de mens binnentreedt in een nieuwe werkelijkheid, die voor hem volledig zal gelden met alle daarin bestaande of erkende regels.

Ik eindig mijn conclusies voor dit deel van mijn betoog met te constateren, dat gezien de sterke binding, die er tussen het fysiek ervaren en de psychische erkenning bestaat, moet worden gesteld, dat de psyche vanuit de materie even sterk te beïnvloeden is als de stoffelijke reactie vanuit de psyche te beïnvloeden zal zijn. Dientengevolge zal de stoffelijke actie, ook indien zij niet op feiten of op werkelijkheid is gebaseerd, eén psychische gesteldheid kunnen wekken, waardoor het gestelde waar wordt. Verwerkelijking van het schijnbaar onmogelijke is zowel direct vanuit de psyche als via de stoffelijke handelingen, die in zich onlogisch lijken, mogelijk.

En dan komen aan het volgende en tevens laatste deel.

Als wij nu tot onze verbazing zien dat er regendansen zijn, waarbij werkelijk onverwacht regen schijnt te ontstaan, dan zullen wij als stofmens geneigd zijn te zeggen, dat dit natuurlijk te danken is aan de kennis van de medicijnman, die met het beginnen van de regendans wacht, totdat alle tekenen erop wijzen, dat die dans succes zal hebben. Maar is dit ergens ook niet een poging de werkelijkheid te ontvluchten? Want wij zien,

dat dergelijke dansen weleens falen, maar we zien ook wel dat ze zeer onverwachte resultaten brengen.

Als ik even mag herinneren aan de ervaring, die een filmploeg had. Voor een bepaalde film met cowboy-helden en indianen had men een opname nodig van dansen. Zij zijn toen naar de Hopei-indianen gegaan, die regelmatig samenkomen in een kamp voor dergelijke dingen en hebben gevraagd: "Mogen wij jullie regendans opnemen?" Waarop de hoofdman zei: "Maar zou dat niet lastig zijn met al die regen?" "Nu," zeiden ze, "er is geen wolkje aan de lucht, het is heerlijk weer, begin maar." Enfin, de waterschade heeft een herhaling van de opnamen in een studio noodzakelijk gemaakt. Dit is historisch.

Maar als ik nu stel dat de mens, wanneer hij binnentreedt in een andere werkelijkheid - hetzij via een dans of door iets anders, wat zijn denken absoluut in een nieuwe richting doet gaan - niet slechts zichzelf beïnvloedt, maar ook voorwerpen en krachten van de natuur zal kunnen beïnvloeden, dan wordt het toch wel heel vraagwaardig, of wij wel mogen spreken van de feiten van deze wereld. Ik geloof, dat de mens in vele opzichten zelf de feiten maakt.

En als het hoog water is in Nederland en iedereen loopt te hopen, dat het niet meer zal regenen, maar denkt dat het wel door zal gaan, dan is het voor mij nog niet zo zeker dat de verdergaande waterschade nu alleen door een hoge drukgebied en door een diep wordt bepaald. Ik heb het idee, dat het menselijk denken daar ook iets toe bijdraagt.

De magiër gaat natuurlijk veel verder. Hij zegt dat het denken bepalend is. Ik neem aan, dat dat op een beperkte basis voor hem waar is. Maar als hij het voor zichzelf waar maakt, zal het voor vele anderen waar kunnen worden, ook als zij het niet geloven. En dat is een punt, waaraan wij toch nog wel even aandacht moeten schenken.

Wanneer er in een gezelschap een mop wordt verteld en één meisje bloost, dan moet u eens zien hoeveel blosjes er ineens los komen. Is daardoor de waarde ervan veranderd? Helemaal niet. Het verhaal en de stemming blijven dezelfde. Alleen, de reactie van één wekt een reactie bij anderen. En dat kennen we uit de psychologie.

Wij stellen daar, dat de reactie van één mens op een feit een prikkel zal zijn voor anderen tot een gelijksoortige reactie. En wij gaan zelfs verder en zeggen, dat wanneer de reactie van de eerste niet echt is (dus niet op feiten berust), de anderen toch zullen reageren en wel, alsof het feit zou bestaan.

Ze hebben interessante onderzoekingen op dit terrein gedaan o.a. in Newark.

Nu zal de magiër handelen, alsof iets een werkelijkheid is geworden. Hij zal door zijn gedrag voor anderen de aanleiding zijn om iets als een feit of als een werkelijkheid te aanvaarden.

Nu stel ik: Niet alleen in de relatie van mens tot mens, maar ook in de relatie van de mens tot al wat zijn milieu vormt, tot de materie en de elementen toe, zal de geestelijke reactie de waarde bepalen. Indien één mens een reactie origineert, maakt hij hierdoor deze waar voor een ieder, die aan zijn onmiddellijke invloed onderworpen is en zijn geloof met hem deelt; dus met hem een andere werkelijkheid binnentreedt.

Wanneer iemand echter een suggestie uit, die voor de meerderheid niet aanvaardbaar is, dan zal deze suggestie voor hem zelfs een waanbeeld worden. Hij zal daaraan vaak ten onder gaan, hetzij psychisch of zelfs fysiek. Want de meerderheid, die bewust denkt, bepaalt het totaal van het ervaren voor een ieder, die de invloed van de meerderheid kan ondergaan.

Als er hier één mens is, die zegt dat de wereld nu aan het vergaan is en er zitten er hier tien, die hem uitlachen, dan zal de eerste de teleurstelling van zijn leven ervaren. Indien echter 6 van 10 dit werkelijk geloven, dan zien zij gezamenlijk die ondergang.

Aangezien echter een wereldondergang de gehele mensheid omvat, is het niet mogelijk dat de wereld daardoor vergaat. Maar er zal een ongeluk, een ramp mogelijk worden, waardoor de 10 (dus de 6 gelovigen en de 4 ongelovigen) gezamenlijk omkomen, daar de dood voor de mens in zijn bewustzijn ergens gelijk komt aan de ondergang van de wereld. Dientengevolge kan worden gesteld, dat zo een magische stelling op een verzet van de meerderheid stuit, zij voor de magiër en degenen onder zijn invloed zal worden vervangen door een voor hen gelijksoortige gebeurtenis.

Daarmee heb ik iets heel belangrijks gezegd. Ik heb nl. hiermede beweerd, dat de mensheid als geheel alle levenscondities van de aarde bepaalt. En dat naarmate die mens wanhopiger of hopelozer gaat leven en denken de condities op de wereld eveneens hopelozer worden.

Verder heb ik gesteld, dat wanneer mensen anders denken, er voor hen een wijziging optreedt. Die wijziging zal niet altijd in overeenstemming zijn met wat zij zich hebben gewenst of wat hebben omschreven. Maar er zijn in hun wezen factoren, die synoniem zijn met gestelde en ook verschillend in de uiterlijke waarden. Zij maken dus voor zichzelf datgene waar, wat door de meerderheid van levenskracht rond hen nog als waarheid wordt toegestaan. En dan kunnen wij heel psychologisch nog het volgende zeggen:

De magiër, die ten koste van alles de door hem voorgestelde werkelijkheid geheel wil beleven, zal vaak overgeleverd zijn aan waanzin of dood. Degene echter, die het vervangen van het voor de mensheid onaanvaardbare door het voor de mensheid aanvaardbare niet afwijst, zal ontdekken dat zijn aanroepingen, werkwijzen en incantaties hem voeren tot belevingen, die weliswaar niet stroken met het gestelde, maar die voor hem in zijn leven een ongeveer gelijke betekenis hebben.

En dan is de eindclaus vanzelfsprekend:

Het is eigenaardig dat de psychologie, die zo vaak wordt gebruikt als middel tegen en verklaring van het z.g. paranormale, gelijktijdig de sleutel kan vormen voor een begrip van deze waarden en zelfs voor een reële en logische benadering ervan.

Ik vraag mij af, hoeveel psychologen dit hebben geprobeerd. Misschien meer dan wij denken. Maar zij zullen dan wel tegen een meerderheid van vakgenoten zijn ingegaan en misschien niet in staat zijn geweest om een soort synoniem van het bewijs voor zich persoon te aanvaarden in plaats van de aanvaarding van hun these door het geheel.

:- :-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

FEBRUARI 1966. Nummer 5.
lle jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Ontwikkelingen in de massa

Het behoud van innerlijke rust in de komende tijd

OCCULTE PRAKTIJK

Feeling en magie

De persoonlijke uitstraling

Het Rad

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

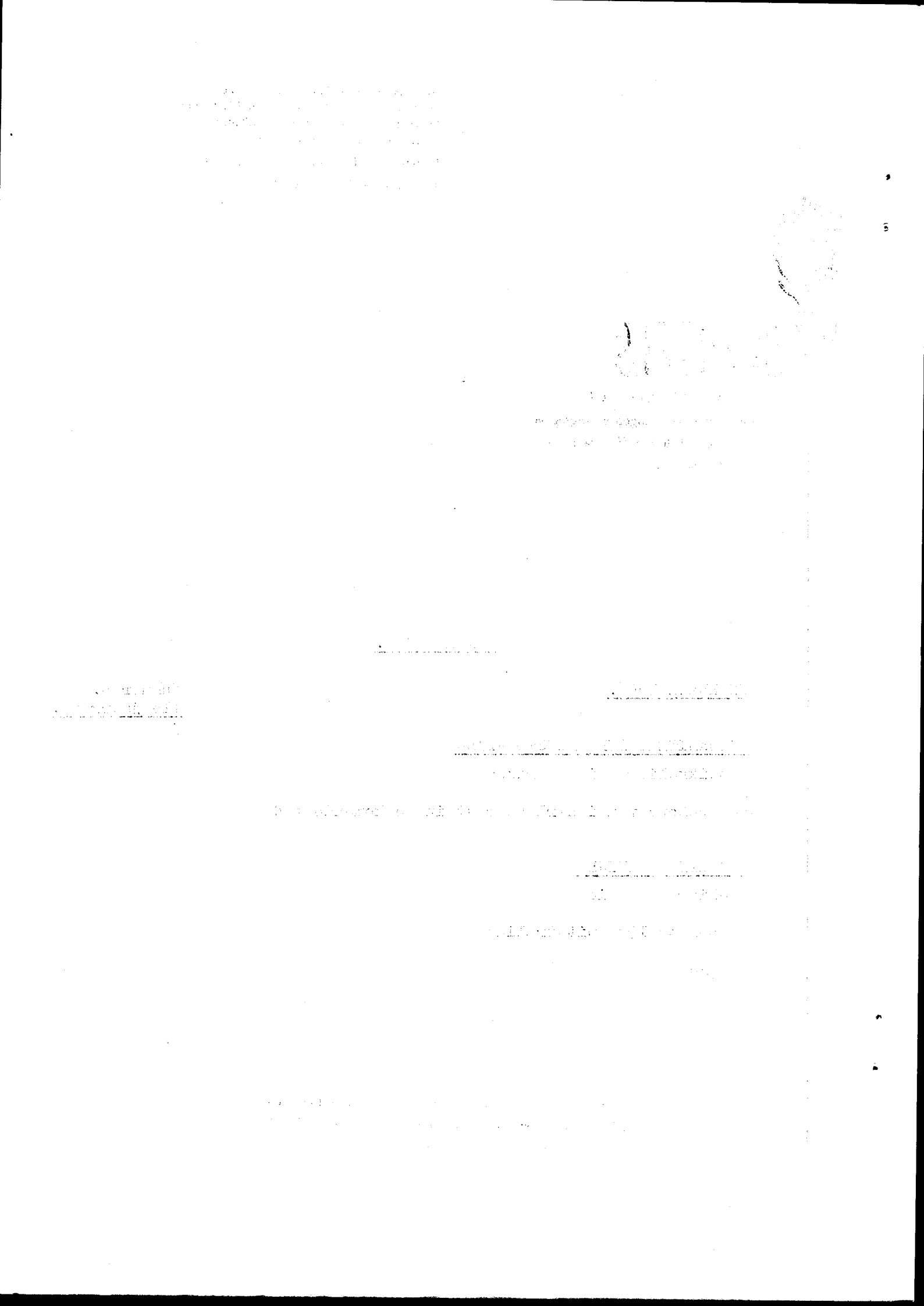

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Vijfde Les.

ONTWIKKELINGEN IN DE MASSA.

In deze dagen zullen wij in toenemende mate massale acties zien, die in vele landen op deze wereld de vorm krijgen van demonstraties, opstanden, oproer en daarnaast ook heel vaak van onredelijkheid en zelfs van terreur. Om deze tendens te kunnen begrijpen moeten wij een ogenblik ingaan op hetgeen de wereld als geheel heden ten dage beroert.

U zult zich realiseren, dat bij de toenemende bevolkingsdichtheid in vele gebieden op de wereld de feitelijke welvaart van het individu steeds meer in het gedrang moet komen. De suggestie, dat dit niet het geval zou zijn, kunnen wij rustig terzijde schuiven. Ik wil de Nederlanders slechts herinneren aan het feit, dat een bekend minister, nu nog als een groot staatsman geëerd, op een gegeven ogenblik zei: "De gulden zal niet vallen." Dat duurde precies drie dagen. Er zijn meer van dergelijke verklaringen te citeren, maar wij kunnen het rustig hierbij laten.

Wij hebben nu te maken met een aantal staatslieden en daarnaast vele theoretici, die een situatie voorspiegelen, die niet werkelijk is. Zolang die situatie uiterlijk gehandhaafd kan blijven, zal de massa zich door deze dromen laten meevoeren. Er zijn er maar weinigen, die voldoende zelfstandig nadenken. Het resultaat is een aantal denkbeelden over de rechten die men heeft, de mogelijkheden die er bestaan en vooral ook over de verplichtingen, die anderen t.a.v. het ego en van de massa hebben. Daar de gemeenschap als geheel aan die eisen steeds minder tegemoet zal kunnen komen, ontstaat er in bepaalde groepen een versterkte pressie op het gouvernement. De regering probeert zich aan te passen, maar moet daarbij haar eigen en vaak openlijk verkondigde maatstaven terzijde stellen. Hierdoor reageert de rest van de massa. En wij kunnen wel zeggen, dat de komende 5 à 6 maanden een viertal golven van buitengewone gewelddadigheid op allerhand terrein zullen vertonen.

Er zijn bepaalde invloeden uit de kosmos, die daar sterk aan meewerken. Op het ogenblik hebben wij de rode golf, die in haar overgangsperiode reeds heel wat ongelukken, branden e.d. heeft veroorzaakt, maar die nu in toenemende mate ook aanleiding geeft tot het massale optreden van bepaalde groepen. Opvallend is hierbij de instabiliteit van velen.

Gaan wij wat verder de toekomst in, dan zien wij rond half juni een tendens, waarin blauw licht, rood licht en wit licht elkaar betrekkelijk snel opvolgen. Het resultaat daarvan zal zijn, dat de verwarringen, ontstaan door niet volledig gerealiseerde begrippen, worden geconcretiseerd in versnelde oorzaak-en-gevolgwerkingen en daardoor de hartstochten wakker roepen. We moeten dus met een grote hartstochtelijkheid van de massa rekening houden in begin juli.

Dit alles kan worden verklaard uit de maatschappij en de sterke verandering van het sociaal milieu, waarin men leeft. Wij kunnen daarvoor de kosmische tendensen aanvoeren, maar de kern van alles ligt in het individu zelf.

Wanneer wij als eenling temidden van die maatschappij staan, dan moeten wij ons oriënteren. Wij hebben ons eigen geloof, al dan niet ontleend aan hetgeen men ons verkondigt. Wij hebben ons gevoel van wat toelaatbaar en wat niet toelaatbaar is, al of niet aangepast aan hetgeen door de gemeenschap als toelaatbaar wordt gepredikt. Wij zijn in die gemeenschap dus eigenlijk voor een groot gedeelte de gevangenen geworden van wat men de conventie, de heersende mening, kan noemen.

Wanneer het "ik" probeert zich in vrijheid te uiten, komt het onmiddellijk in conflict met de gemeenschap en het zal hierdoor een zekere haat tegen de maatschappij in zich ontwikkelen. In Nederland zal dit voorlopig een zeker innerlijk verwerpen zijn, gepaard gaande met een zekere afkeer. Elders kan dit een absolute haat worden. Een haat, die tot gewelddadigheden aanleiding geeft, zowel vanuit het individu als vanuit de massa.

Moeten wij ons daarin oriënteren, dan zijn wij niet in staat te begrijpen, welke krachten wij wekken en welke krachten ons beroeren en richten. Ik moet daarvan dus wel een kort overzicht geven in de hoop, dat u later enkele van deze tendensen ook zelf zult kunnen herkennen.

1. Alle maatschappelijke normen in deze tijd zijn zodanig belemmerend voor de vrije bewustwording en vrije beleving van het individu, dat het daardoor tot weerzin wordt geprikkeld; en deze weerzin zal zich hoofdzakelijk uiten in nalatigheden. Het is niet een scheppen van nieuwe mogelijkheden, maar een afbreken van het oude, vaak zonder dat daarvoor iets werkelijks in de plaats wordt gesteld.
   Voor het "ik" betekent dit, dat aan de afbraak niet mag worden meegewerkt, maar dat er een positieve richting moet worden gezocht, waarin het "ik" zich nuttig kan weten en waarin het voor zichzelf door beleving, ervaring en nadenken een zekere verrijking van innerlijke waarden ervaart.

2. Overal waar een zekere onevenwichtigheid bestaat (en dat is over de wereld genomen voor practisch 80 % van de mensheid het geval), zal elke geringe invloed een omslaan van de ene richting naar de andere kunnen veroorzaken. Zo kan men een toestand van vrede zeer snel naar een toestand van geweld ombuigen. Op politiek terrein zullen wij zwenkingen zien van uiterst links naar uiterst rechts en omgekeerd.
   Wanneer je als eenling weet, dat de instabiliteit van je verhouding tot de maatschappij je sterk aan beïnvloeding door elk extremisme en elke pressie blootstelt, is het noodzakelijk het "ik" te stabiliseren. Dit kan niet geschieden door een beroep te doen op de maatschappij, daar deze juist voor de wankele positie, waarin men zich bevindt, meestal de oorzaak is. Er zal moeten worden gezocht naar een innerlijk houvast, waarop het "ik" zich voortdurend kan oriënteren. Alleen dan zal het zich aan de sterke prikkels en suggesties uit de massa kunnen onttrekken.

3. De huidige tijd is in zekere zin een grote tijd. Zij geeft zeer vele vernieuwingen te zien op allerhand terrein. Zij breidt de horizon van het menselijk denken zeer sterk uit. Maar dit is een zaak van enkelingen. Ik wil hier in de eerste plaats de aandacht vestigen op het feit, dat meer en meer de werkelijke verruiming van het menselijk denken wordt verhuld achter een soort geheimtaal, die specialisten onderling spreken. Daarnaast moet er rekening worden gehouden met het feit, dat deze mensen zich boven

de massa verheven achten en vanuit het standpunt van hun eigen wijsheid over het algemeen de normale oorzaak-en-gevolgwerkingen eenvoudig voorbij zien.

Willen wij hier voor onszelf een juistere positie kiezen, dan moet de eigen gedragslijn dus niet worden bepaald door datgene, wat ons wordt verteld, het mag ook niet worden bepaald door het onbegrijpelijke van het materiaal dat ons wordt voorgelegd en dat wij dan misschien heel wijs en goed plegen te noemen, maar wij moeten zoeken naar een middel om de begrippen van deze tijd zelf te begrijpen, zonder dat wij daaraan de verplichting verbinden nu ook de gemaakte gevolgtrekkingen zonder meer te accepteren.

4. Wij zullen rekening moeten houden met de neiging van de mens om zich tegenover een ander te onderscheiden. Dit op zichzelf is een oude, bijna de mens ingeschapen eigenschap. Degenen, die over de meeste wilskracht beschikken en die in deze tijd de meeste neiging tot bereiking hebben, zullen - ongeacht hun werkelijke opinie, inzichten of kundigheden - trachten op de voorgrond te treden. Als zij dit doen, kunnen wij natuurlijk geruisloos terugtreden. Maar dat helpt ons niet, want dan gaan ze ons beheersen. Wij kunnen trachten hen te bestrijden. Ook dit is practisch een onmogelijkheid. Wij kunnen tegenover dergelijke figuren alleen onze werkelijke kundigheden, inzichten en geestelijke rust stellen. Daarom geldt voor de eenling: Rond u zijn er zeer velen, die in feite onbekwaam zijn en door hun streven naar uitblinken op verantwoordelijke plaatsen zijn gekomen. Besef dit. Handel voor uzelf juist en houd er rekening mede, dat al datgene, wat rond u wordt verkondigd (onverschillig op welk terrein: dat kan wetenschap, politiek, economie, godsdienst, kortom, het kan elk terrein betreffen), dat de genoemde feiten en de genomen beslissingen aan kritiek moeten worden onderworpen.

Indien de eenling elke keer als hem een aantal verklaringen wordt voorgelegd, als er pressie op hem wordt uitgeoefend, als hij ontdekt dat men naast hem probeert te streven, zelf zijn eigen inzicht zo juist mogelijk stelt en formuleert en daaraan vasthoudt, wat er verder ook wordt gedreigd of eventueel gebeurt, dan zal hij in deze massa, juist t.a.v. de verantwoordelijke elementen, zijn positie ten slotte kunnen handhaven en daarmede ook - en dat is heel belangrijk! - voor zich de innerlijke zekerheid kunnen verwerven en behouden, die noodzakelijk is wil men als mens een bewust en goed leven op aarde kunnen leiden.

5. De drang tot zelfuitdrukking zal over het algemeen binnen de maatschappij niet voldoende kunnen worden gerealiseerd. Juist de ten dele onbekwamen, degenen die onevenwichtig zijn, zullen een uiting zoeken, waardoor zij die belangrijkheid, deze zelfexpressie toch bereiken.

Een zoeken naar geweld neemt dus - en zeker in de komende 5 à 6 maanden op aarde wel toe, ook al zal dit waarschijnlijk in de staten nog niet tot uiting komen. Als men geweld zoekt, dan is dit een teken van onbekwaamheid. Tegenover geweld kunt u geweld zetten, maar dan moet u afdalen tot het plan van uw tegenstander, anders is er geen resultaat te behalen. Voor de doorsnee-mens zal dit onmogelijk zijn. Daarom moet worden gerekend op een toenemen van de neiging tot gewelddadigheid, waarop de eenling alleen als antwoord kan stellen zijn ontgaan van elk conflict. Ontga de conflictstof in de komende tijd. Kijk om u heen goed uit wie en wat eigenlijk het geweld, de plotselinge en scherpe oplossing nastreven. Dezen zijn de onbekwamen en de onbetrouwbaren.

Als er na enige tijd een stabilisatie van de toestand intreedt (ik vermoed, dat die komt in de wisseling groen licht - wit licht rond oktober), dan kunnen wij weten met wie wij ons wel en met wie wij ons niet kunnen verbinden; met wie wij iets kunnen bereiken en wie ons ten slotte in de steek zal laten. Daardoor kunt u reeds nu een beeld opbouwen van de toekomst dat u kunt handhaven gedurende de eerstkomende 9 à 10 maanden. Voor zeer vele mensen - dat mag ik er wel bij zeggen - vallen die beslissingen vóór maart. Dat is op elk terrein belangrijk; ook als het gaat om religieuze, esoterische of andere leringen. Bepaal nu uw standpunt, maar omga de problemen. Noteer voor uzelf datgene, wat op dit moment te agressief is en zorg ervoor, dat deze agressieve elementen in de komende tijd in uw leven geen grote rol kunnen spelen. U denkt misschien, dat dat onmogelijk is. U zult later ontdekken, dat deze mogelijkheid wel degelijk bestaat.

Als ik zo in het algemeen een korte schets geef van deze eerste maatregelen, die het "ik" kan nemen, dan laat ik daarbij toch veel van de massale ontwikkelingen nog buiten beschouwing. Er zijn nl. bepaalde tendensen, die niet betrouwbaar zijn. Voor de massa kan b.v. worden gezegd, dat zij in de komende tijd de verwezenlijking zal eisen van beloften, die in het verleden zijn gegeven, ook al beseft men innerlijk de onvervulbaarheid daarvan. Dit zal de politiek zeer grote problemen brengen, maar daarnaast zal het ook in het normale handelsverkeer b.v. en zelfs in de samenleving (de relatie tussen buren, vrienden e.d.) een zeer belangrijke factor zijn. Want de massa als geheel heeft zich voorstellingen gemaakt. Of die voorstellingen reëel zijn of dat ooit kunnen worden, doet niet ter zake.

De massa wordt geleid door een droom. En al heeft die droom voor ieder een enigszins ander beeld, het is zeker dat men de verwezenlijking ervan zal verlangen. Als die niet mogelijk is, zal men onredelijk handelen; en door deze onredelijkheid voor zichzelf en anderen grote moeilijkheden tot stand brengen. Ik denk hierbij niet alleen aan de mogelijkheid van stakingen en revoluties, dat zijn verschijnselen, die in het komende jaar practisch niet te ontgaan zijn. Ik denk vooral aan de verstoring van vriendschappen, aan het isolement van de eenling, doordat hij niet meer in staat is contact te maken met zijn medemensen: de beheersing door de droom. En dan zal alles, wat op die droom lijkt, het "ik" dwingen in beweging te komen.

Men kan daaraan niet ontkomen. De massa jaagt haar dromen na, maar zij vraagt zich niet af, of hetgeen zij officiëel nastreeft werkelijk deel is van de droom. Zij vraagt zich slechts af, of er enige overeenkomst te vinden is, waar en hoe dan ook. En dat is een punt, waarover we ook even moeten nadenken.

Er is dus een waan. In een waanwereld bestaan er geen vaste waarden en normen. Al datgene, wat met de waan ook maar schijnbaar harmonieert, wordt een stuwkracht, die - zolang de waan wordt gehandhaafd - het "ik" dwingt in een bepaalde richting. Er is dan sprake van een absolute dwang in een bepaalde richting. Daaraan kan men niet ontkomen. Een dwang, die niets meer te maken heeft met bewustzijn of met beter weten.

De massa reageert schijnbaar irrationeel, omdat zij ergens de verwezenlijking van haar dromen verwacht. Men zou kunnen zeggen: De gehele wereld is klaar voor een Messias. Men wacht op een ogenblik van openbaring, op een wereldmeester, die met één enkel gebaar voor de wereld vrede en welvaart schept, die met één gebaar alle moeilijkheden uit de weg zal ruimen. Men zoekt naar de sterke man, naar de openbarende stem, naar

het boek dat alle moeilijkheden zal oplossen, maar men zoekt niet in zichzelf. En daarin ligt een zeer belangrijk punt voor de bewustwording. Want zolang ik probeer om alles naar buiten toe af te schuiven - hetzij dat ik mijn verantwoordelijkheden op anderen afwentel, hetzij dat ik probeer mij te beroepen op wat anderen weten, zeggen te weten of hebben gedacht - zal ik mijn leven vervreemden van mijzelf.

De eenling heeft een ego, dat kosmisch is georiënteerd. Daar is geen verdere oriëntatie of heroriëntatie noodzakelijk of mogelijk. Het "ik" is georiënteerd. Dat wil zeggen: het wezenlijke ego van de mens staat in een vaste relatie tot God, tot de mensheid en tot al hetgeen zich tussen God en mensheid kan bewegen. Deze vaste relatie uit te drukken en voor zichzelf steeds bewuster door te maken, zelf initiatieven nemend en de vervulling waar makende, is het doel van het bestaan. Zolang het ego op deze manier beantwoordt aan zijn eigen wezen, zal - ongeacht de uiterlijke omstandigheden - dat "ik" een zekere mate van vrede en geluk kennen. Er is dan een stabiliteit, een gevoel van continuïteit, een begrip voor de wereld en voor de innerlijke krachten en de innerlijke waarde. Op het ogenblik, dat het "ik" zijn ware ego vergeet of delen daarvan vervalst, zal ditzelfde "ik" nimmer gelukkig kunnen zijn. Het zal zich nooit waarlijk gerust kunnen voelen. Het zal nimmer evenwichtig zijn. Het zal nooit in waarheid ervaren.

Wanneer wij de massa bezien, dan bestaat deze uit eenlingen, die een groot gedeelte van hun eigen denken, aansprakelijkheden en verantwoordelijkheden, hun vermogens en oriëntatie t.a.v. het Al en van God hebben prijsgegeven voor het gevoel van gemeenschap, waardoor de verantwoordelijkheid van elke eenling als zodanig wordt weggenomen en valt op de massa, die als groot geheel deze verantwoordelijkheid - naar men meent - gemakkelijker kan dragen. Dat laatste is natuurlijk niet waar, maar men denkt dit en men ervaart het. Hoe meer dus als massa wordt bereikt, des te groter voor de eenling de teleurstellingen worden. En dat is een gevaarlijk punt. Want we kunnen nu wel zeggen, dat de massaliteit zo belangrijk is, we kunnen zeggen dat de eenling zo belangrijk is, maar we kunnen er niet omheen komen dat op dit moment de eenling en de massa haast onverbrekelijk verbonden lijken.

Maakt de eenling zich geheel van de massa los, dan zal hij buiten de maatschappij en buiten de wereld staan en daarin bepaalde contacten met de omgeving ontberen. Aan de andere kant kan men opgaan in de massa, maar kan men weer niet beantwoorden aan haar eisen. Men heeft niet de ware rust, de ware harmonie. Dat heb ik al geconstateerd. Men moet dus wel concluderen tot een soort compromis; en dat is betrekkelijk eenvoudig te vinden, indien men zich niet laat overheersen door de droom van de massa. En dan stellen wij:

<u>Ten eerste</u>: Zij, die een bepaald bewustzijn hebben bereikt of dit willen bereiken, zullen als deel van de massa begrip moeten hebben voor de voorstellingen, die er in de massa leven en voor de bestrevingen, die van de massa uitgaan. Gelijktijdig zullen zij ten aanzien daarvan en onafhankelijk van dit begrip een eigen standpunt en positie moeten innemen, welke zij t.a.v. de massa passief en vanuit hun persoonlijk bestaan positief beleven.

De passiviteit t.a.v. de massa betekent, dat een werkelijke strijd met de waanbeelden, die de massa beheersen, kan worden voorkomen. De positiviteit vanuit het eigen "ik" betekent, dat men zelf de kern wordt van een mogelijk steeds groeiend begrip voor waarheid en werkelijkheid.

<u>Ten tweede</u> moeten wij begrijpen, dat een zekere magie aan de massa nu eenmaal niet vreemd is. Als u zich bepaalde methoden en plechtigheden kunt herinneren, dan zult u misschien begrijpen wat ik bedoel. Denkt u eens aan de massale opmars van vaandels en mensen in de tijd van de Führer,

de Duce. Denkt u eens aan de methode, waarmee een ontroerde De Gaulle met een "Allons enfants...." probeert met een schorre oude-mannenstem de ontroering te doen overslaan op de menigte en hoe die menigte daarop ergens antwoordt. Dan begrijpt u wat ik bedoel. De massa wordt beïnvloed en schept een invloed. Datgene, wat buiten de massa belachelijk is, wordt in de massa normaal, ja, zelfs vererenswaard. En omgekeerd: datgene, wat normaal redelijk is, valt als argument, als besef, weg in de massaliteit van de gemeenschap.

De magie van de massa is dus in feite een vorm van hypnose, waarbij op zich irreële vormen (hoofdzakelijk astraal) worden opgebouwd en vanuit die astrale wereld een voortdurende schijn van werkelijkheid en van bevestiging kunnen scheppen.

Als u moet vechten met magie, dan kunt u dit doen door uzelf magisch af te schermen. De eenling in de massa moet dus allereerst wel zorgen, dat hij tegen deze hoofdzakelijk astrale en voor een deel mentale invloeden beschermd is. Hoe dit te doen:

1. Probeer uzelf te reinigen. Reinigende ademhaling kan hiervoor goed zijn. Verder: een lichaamsbeweging, waardoor de spieren afwisselend worden gespannen en ontspannen.
2. Neem nimmer deel aan massa-bijeenkomsten, nadat u pas in ruime mate voedsel tot u hebt genomen. Het bevordert nl. uw suggestibiliteit en maakt u nog sterker aantastbaar voor astrale invloeden.
3. Leer uzelf een bepaalde gdachte (dat mag een tafel van vermenigvuldiging zijn, een versje, een uitspraak van een wijsgeer of een bijbeltekst, dat geeft niet), welke u voortdurend herhaalt op het ogenblik, dat u ontdekt dat u niet meer zelf denkt. Als u uw kritisch denken aangetast voelt, luister niet meer en kijk niet meer. Herhaal het citaat enkele malen voor uzelf. U zult zich daardoor aan deze magische suggestie kunnen onttrekken.
4. De magie van de massa omvat niet alleen maar een verandering van waarde. Zij omvat verder harmonieën met andere werelden. Deze harmonieën worden door de massa als zodanig natuurlijk nooit beseft. Zij komen hoogstens in een enkele verschijning of in een verschijnsel tot uiting. Indien een contact met een andere wereld moet worden gelegd en het wordt buiten ons om voor ons tot stand gebracht, dan zullen wij er snel door worden gedomineerd.
Als wij willen deelnemen aan iets, waarin de massa een grote rol speelt of zelfs als wij ons een oordeel of een mening willen vormen t.a.v. het oordeel of de mening van de massa, dan dienen wij eerst voor onszelf een harmonie te bepalen. Die harmonie kunnen we bepalen door:
   a. handelingen, die uitdrukking geven aan de persoonlijkheid in tegenstelling tot de maatschappelijke eenheid (dit kan natuurlijk alleen dan worden gedaan, indien de maatschappij hierdoor niet tot een verzet tegen het "ik" wordt gebracht;
   b. het aanroepen van of het zich afstemmen op bepaalde sferen of entiteiten, waarmee men een persoonlijk contact gevoelt en waarin men een zekere geborgenheid voor zichzelf ervaart;
   c. het beeld van de opgeroepen krachten voortdurend te beseffen voor zover het de massa betreft; en wat het eigen "ik" en de daarin bestaande harmonieën betreft, deze voortdurend te vernieuwen.

Dit zijn drie punten. (het laatste is summier en past zich eigenlijk aan de beide voorgaande zonder meer aan), waardoor u een bescherming kunt verkrijgen tegen de werking van de massaliteit. Want u wordt erdoor verpletterd.

Een laatste punt in dit verband is wel, dat de massa de levenssfeer bepaalt. Laten we als voorbeeld nemen: een kazernewoning, waarin laat ons zeggen 100 gezinnen samenwonen. Dan kunt u nog zo proberen uw eigen sfeer te scheppen, maar u wordt opgenomen in de algemene sfeer van het geheel. Als die sfeer een uitbundigheid kent, zult u zich daaraan niet kunnen onttrekken en u komt tot uitingen van drift of van grote uitbundigheid, die eigenlijk onverklaarbaar zijn buiten het milieu.
U kunt ook komen tot gevoelens van eenzaamheid, van steriliteit, van verlatenheid, van gevangenschap, enz. enz. Deze komen dus voort uit de gemeenschapssfeer.

Die sfeer aanvaarden zonder meer betekent binnen een dergelijke communiteit tot een gedwongen deelgenootschap met het geheel komen; en dat houdt ook in dat alle onredelijkheden, die in de gemeenschap als zodanig domineren, voor het "ik" spreken.
Het betekent, dat de gemiddelde verlangs van die gemeenschap voor u persoonlijke verlangens worden.
Het betekent, dat afkeer, haat en verwerping, zoals die voor de gemeenschap bestaan, in u tot uiting komen.
Het betekent, dat uw persoonlijke houding tegenover anderen wordt bepaald door de algemeen geldende persoonlijke verhouding tussen de andere delen van de gemeenschap. De sfeer domineert dus.

Maar ik kan daartegenover een eigen sfeer opbouwen. Om die eigen sfeer op te bouwen echter, moet ik eerst beseffen wat de sfeer van de gemeenschap is, waarin ik leef. Als ik dat in eenvoudige woorden wil uitdrukken, moet ik zeggen: Probeer allereerst te begrijpen wat het karakteristiek is van het blok, de buurt, de straat waar u woont. Ga na wat de gemiddelde mentaliteit daar is. Constateer wat daarvan voor u niet deugt, wat voor u niet past. Op het ogenblik, dat u dat heeft vastgesteld, begin bij uzelf deze dingen te veranderen.

Ik geef een voorbeeld: Alles is buiten rumoerig. Nu kunt u zeggen: Ik maak zelf meer rumoer, dan hoor ik dat rumoer buiten niet. De meest juiste houding voor u zou zijn: een stilte, een zekere rust scheppen, waardoor u zich ongevoelig maakt voor het rumoer van buiten.

Wanneer een gevoel van eenzaamheid domineert, dan is het voor u belangrijk dat u daartegenover een sfeer of een gevoel van verbondenheid stelt.

Is het onredelijkheid, die domineert, probeer voor uzelf de uiterste redelijkheid en daarbij ook verdraagzaamheid te vinden en druk ze niet alleen uit in uw houding tegenover anderen, maar probeer ze weer te geven in alle details van uw milieu. Op deze manier kan men zich enigszins losmaken van de sfeer van de massa, waarin men anders gevangen is als een vlieg in een web.

De massa als geheel heeft de neiging tot actie te komen. Als u in een bepaald blok of in een bepaalde straat woont, dan zijn daar meestal initiatiefnemers. U kent die misschien wel. Dat zijn de mensen, die een protestactie beginnen of een inzameling voor een cadeau voor een prinses die gaat trouwen e.d. Dit zijn de elementen, waarvoor u zeer voorzichtig moet zijn. Het zijn deze z.g. initiatiefnemers, die in wezen vaak de exponenten zijn van de heersende mentaliteit, ook al lijkt het anders.
Indien u dus met deze mensen te maken krijgt, dan kunt u alleen maar de keuze doen van vóór of tegen. Hier is geen mogelijkheid tot neutraal-zijn.
Elk vóór-zijn betekent: u aansluiten bij het geheel. Elk tegen-zijn betekent: u daarvan losmaken.

U zult zeggen: Maar dan zouden we alle initiatiefnemers in de steek moeten laten. Ik weet niet, of dat voor de wereld zo gek zou zijn.
Indien alle initiatiefnemers in de steek werden gelaten, zou er nu misschien vrede zijn in Vietnam. Indien alle initiatiefnemers met hun vele

maatregelen Amsterdam op het ogenblik met rust zouden laten, zou de kans op gewelddadigheden en relletjes in die stad de komende dagen waarschijnlijk veel minder zijn. En zo kan ik doorgaan.

Maar als u dat niet kunt doen, bepaal dan een eigen houding. Wijk van deze houding niet af, tenzij u innerlijk voelt dat dit afwijken juist is. Op deze manier zult u ook t.a.v. die stuwende krachten de mensen, die de exponenten zijn geworden van de massale gevoelens, de massale mentalitieit, over het algemeen wel kunnen overwinnen. U kunt er vrij van blijven.

Wanneer wij het totaal van deze wereld beschouwen en dat zien we vooral in deze tijd, dan moeten wij ons realiseren, dat de bewustwording een steeds moeilijker proces is. Het is niet zo eenvoudig als het wel lijkt. Want je wordt omringd door waarden, die elke feitelijke bewustwording verdraaien of vertekenen en er een karikatuur van maken.

Om uzelf te blijven is uitermate moeilijk. U kunt nu geestelijk een zekere onafhankelijkheid verkrijgen, zonder dat u daarbij een absolute onafhankelijkheid behoeft te tonen in de stof. Het klinkt naar een compromis, maar dat is niet waar. Ik kan nl. openlijk al datgene bevestigen, wat ik innerlijk in mijn bewustzijn als juist heb ervaren; en datgene, wat ik als onjuist erken, eenvoudig niet zien en eraan voorbijgaan.

In de massaliteit van de samenleving is de mogelijkheid iets te negeren misschien niet zo groot. Maar als wij de kwade of de niet te wensen aspecten negeren en dus ook elke medewerking of elk contact met die negatieve aspecten automatisch afwijzen, als wij begrijpen, dat ze eenvoudig niet bestaan, dan zullen wij de positieve waarden, voor onszelf althans, instand kunnen houden.

Wij kunnen dat in de materie betrekkelijk ver doorvoeren. Maar er komen ogenblikken, dat wij niet aan een concreet verzet kunnen ontkomen; en wel op het ogenblik, dat wij - ongeacht het negeren van de uiterlijkheden - een besef krijgen van de onjuistheden, die eruit voortvloeien. Een oud voorbeeld:

U woont in de nabijheid van een concentratiekamp. In het begin negeert u dit, want er zijn veel positieve waarden, totdat u wordt gedwongen u te realiseren dat iets daar niet deugt. Op dat ogenblik wordt door de realisatie uw verzet tegen het geheel van de maatschappij voor uzelf noodzakelijk en voor uw zieleheil vaak onvermijdelijk.

Gaat u in de maatschappij verder met het negeren van de onjuiste aspecten, maar gaat u bij elke kenbare manifestatie ervan onmiddellijk en volledig daartegen in, dan zult u het niet altijd gemakkelijk hebben. U zult echter die maatschappij steeds beter gaan begrijpen en op den duur zult u voor uzelf in staat zijn de gunstige aspecten van het maatschappelijk bestaan en de goede eigenschappen, die ook in de massa zetelen, voortdurend sterker op de voorgrond plaatsen, terwijl de negatieve aspecten steeds meer worden afgeremd en teniet gedaan. Dit is eigenlijk het reinigen van eigen levenssfeer.

Als u het mij toestaat, wil ik hier even de wereld van het hiernamaals erbij halen, die hierbij toch ook wel een rol speelt.

Na de dood is het grote conflict voor de geest wel de noodzaak te erkennen wat kwaad is geweest. Wij kunnen het kwaad persoonlijk negeren, maar wij kunnen niet aan het kwade, dat ook uit ons eigen bestaan en onze handelingen voortvloeit, ontkomen. Indien wij het onrecht erkennen, staan wij al veel sterker. Er is minder neiging om weg te vluchten. Er is niet de ontstellende openbaring van onze tekorten, maar het is eenvoudig de constatering van iets, wat we reeds wisten. Wanneer wij daarnaast dus zeggen: Ik voor mij heb niets met de hele wereld te maken, maar ik heb te maken met de juistheid van mijn eigen leven en mijn eigen gedrag, dan zullen wij in verzet komen tegen het onrecht daar, waar het zich kenbaar aan ons

toont. Tegen het onjuiste zullen wij ons verzetten.

Na de dood betekent dit, dat wij de eigenschappen, die tot de totaliteit van de maatschappij (de samenleving, waarin wij bestaan) hebben behoord, voor onszelf bezitten; dat deze dus in het ego niet of slechts zeer zwak tot uiting komen en daarmede gemakkelijker kunnen worden overwonnen.

Het houdt voor de geest in dat

a. ze zich sneller kan stabiliseren na de dood. Haar normaal bestaan in de sferen begint sneller en meestal aangenamer;

b. zij een zodanig inzicht zal hebben gewonnen in de wereld, dat de verhouding der tegenstellingen in het gehele Al, de gehele kosmos, gemakkelijker aanvaardbaar maakt. Ze zal daardoor gemakkelijker leren in haar eigen sfeer. En doordat zij tot actie is overgegaan tegen de persoonlijke beroering door onrecht, ook als dat anderen betreft maar zij zelf daarmee op enigerlei wijze verbonden is, zal de geest hierdoor ook een eigen actie-mogelijkheid hebben.

Er verloopt vaak een betrekkelijk lange tijd na de dood, voordat de geest in meer concrete zin kan gaan deelnemen aan het werk, dat de sferen in lagere sferen uitvoeren en ook in de eigen sfeer. Maar wanneer wij deze activiteit bij het persoonlijk beroerd worden voor ons tot een gewoonte hebben gemaakt, zullen wij op elke vraag, elk tekort, elke aanval desnoods, die uit een andere sfeer komt, automatisch reageren.

De geest moet niet eerst gaan kijken, hoe de zaken in elkaar zitten; zij heeft reeds de juiste actie. Zij zal dus vanuit zichzelf zeer snel aan een taakvervulling kunnen beginnen. Hierdoor zal ze een beter begrip krijgen voor lagere sferen, maar ook voor hogere waarden die in eigen sfeer tot uiting komen. Zij kan dus ook sneller evolueren, indien dat woord althans mag worden gebruikt, naar hogere sferen en een steeds wijder bewustzijn.

Dat dit met de massa in verband staat, lijkt u misschien vreemd. Maar laten we niet vergeten, dat de massa is opgebouwd uit eenlingen, die ieder op zich de persoonlijke ontwikkeling en zelferkenning na de dood zullen moeten doormaken. Wat voor u als eenling het belangrijke argument tot bewustwording is, geldt voor elke eenling in die massa. Daar de massaliteit het persoonlijk besef, de persoonlijke waarderingen e.d. vertekent of doet wegvallen, is het duidelijk dat de persoonlijke bewustwording door de massaliteit wordt geschaad. Een juiste oriëntatie t.a.v. de massa en temidden van de massa betekent het behoud van de persoonlijke bewustwording.

En daarmede ben ik eigenlijk gekomen aan het einde van het onderwerp zelf.

Ik heb nog enkele kanttekeningen te maken bij het gebeuren van deze dagen.

I. Allereerst wil ik constateren dat, ofschoon het nu de 1e februari is, wij reeds nu een aantal punten voor de nabije toekomst kunnen vaststellen.

Wij kunnen b.v. constateren dat 7, 8 en 9 februari voor heel veel mensen kritieke data zullen zijn. Wij weten, dat rond die dagen explosies zullen plaatsvinden, dat meer dan normaal grote verkeersrampen zullen gebeuren en dat daarnaast ook de massa - trouwens ook nog de daaropvolgende week - meer van zich zal laten horen door gewelddadigheden dan men zelfs op dit moment durft denken.

Het vooruit-zien is daarbij niet zo moeilijk als u denkt. Want dit vooruit-zien is niet gebaseerd op een zien van een toekomstig gebeuren alleen, het is de erkenning van de onjuiste re-

acties van de massa in het heden. Deze maken het toekomstig gebeuren onvermijdelijk. En als ik mij dus persoonlijk moet oriënteren voor die komende tijd, dan zal daaruit volgen:

Indien ik de onjuistheden in de massa nu erken en mijzelf volgens eigen wezen en persoonlijkheid zo juist mogelijk oriënteer, zal ik ook in een dergelijke periode in plaats van ongunstige juist gunstige belevingen hebben.

Men vergeet al te veel dat tendensen en zeker ook de toekomstige tendensen altijd goed en kwaad bevatten. De toekomst is als een munt: ze heeft de beeldenaar en een munt- of keerzijde. Indien wijzelf op de juiste wijze zijn gericht, dan zal de toekomst zich tonen in het aspect, dat bij ons past. En ofschoon dit met bewustwording maar zijdelings te maken heeft, is het toch goed ook hierop eens de nadruk te leggen.

Dagen, die voor de gehele wereld rampzalig kunnen zijn, omdat zij in haar massaliteit negatief in het heden heeft gereageerd, zullen voor iemand, die in het heden een persoonlijk positieve en juiste reactie toont, dagen kunnen zijn van de grootste bereiking en het grootste geluk. Perioden, die voor de gehele wereld en de hele massa een absolute chaos, een neerslachtigheid misschien tot zelfmoord toe zouden betekenen, kunnen voor een mens, die persoonlijk het leven juist benadert, tijden worden, waarin het "ik" juist de grootste kracht, de meest juiste inspiratie kent.

Er bestaat niet zo iets als een algemeen negatieve of een algemeen positieve toekomst. Er bestaat slechts een aantal ontwikkelingen, die voor de massa, gezien haar huidige houding, haast onvermijdelijk zullen gelden. Daarnaast bestaat er de mogelijkheid om uit diezelfde krachten voor het "ik" krachten te putten, er sterker, beter en bewuster door te worden. En daarom wil ik deze kanttekening besluiten met de volgende opmerking:

Toekomstige ontwikkelingen kunnen algemeen worden vastgelegd, maar zij hebben op u alleen betrekking, indien uw eigen oriëntatie conform de oriëntatie van de massa is.

II. Wij gebruiken het woord "bewustwording" vaak in de verkeerde zin. Wij zijn geneigd bewustwording te vereenzelvigen met een idee van geleerdheid en met innerlijke beelden, woorden en begripswaarden. Bewustwording kan voor de geest het best worden vertaald met ervaring. Het is de ervaring, die de geest in staat stelt zich voortdurend juist te oriënteren, haar eigen persoonlijkheid en wezen juist te beseffen. Daarom moet het woord "bewustwording" zeker niet alleen worden gezien als een theoretische achtergrond; iets, wat alleen voor de geest een rol speelt. Er moet worden beseft, dat dit begrip "bewustwording" voor de gehele activiteit van de mens van toepassing is. Daarom wil ik deze tweede kanttekening besluiten met de opmerking:

Zorg ervoor, dat uw actie in de materie en in de geest altijd conform uw bewustzijn, conform uw begrip van goed is. Alleen op deze wijze is van een feitelijke bewustwording sprake.

III. De begrippen goed en kwaad verschillen in de massa sterk van de begrippen goed en kwaad bij het individu. Het goed en kwaad van de massa bepaalt de maatschappelijke sfeer. De maatschappelijke sfeer kan het goede nastreven met verkeerde middelen. Wij mogen nimmer in de massa doel en middelen vereenzelvigen. Zodra wij dit in de werkingen van het massale doen, zullen wij geen begrip meer hebben voor wat er feitelijk gebeurt en wat de feitelijke mogelijkheden zijn. Zodra het zuiver persoonlijk wordt en het dus alleen

onszelf aangaat, moeten wij echter begrijpen, dat de middelen voor ons deel zijn van het doel. Het doel heiligt niet de middelen, maar het doel is een composiet, opgebouwd uit de gebruikte middelen. Daarom moet elk door ons gebruikt middel dus onmiddellijk passen in het doel. Het moet een verwezenlijking of een bereiking zijn van een der punten, die in het doel ligt.

Wij zullen dan ontkomen aan de vergissing van de massa, dat het doel, als het maar goed is, de middelen heiligt; dat de middelen, die wij gebruiken en het doel eigenlijk van geen belang zijn, als het nu maar goed gaat. Wij zullen dan steeds meer begrijpen, dat het doel van ons leven op elk moment wordt waargemaakt. Dit is niet alleen een grote bewustwording, maar dit impliceert ook een steeds grotere bereiking.

-:-

HET BEHOUD VAN INNERLIJKE RUST IN DE KOMENDE TIJD.

Innerlijke rust is het resultaat van evenwichtigheid en een zekere onverschilligheid tegenover de buitenwereld.

Als men innerlijk vrede wil kennen, zal men in de eerste plaats moeten zorgen, dat men voor zichzelf niet het gevoel heeft tekort te schieten; dat men dus geen zelfverwijt kent.

In de tweede plaats zal men er zorg voor moeten dragen, dat men geen taken aanvaardt of verantwoordelijkheden op zich neemt, die men zelf niet gevoelt aan te kunnen. Want daardoor ontstaan innerlijke spanningen en wordt de innerlijke rust a.h.w. langzaam maar zeker teniet gedaan.

De onverschilligheid tegenover de buitenwereld is eveneens van groot belang. Want op het ogenblik, dat ik voor mijzelf voel en weet, dat ik juist handel, dat ik het beste doe wat ik kan, dat ik beloften niet nakom, zal ik in staat zijn te zeggen: Het oordeel van de wereld heeft geen betrekking op mijn persoonlijke werkelijkheid. En dan ben ik voor de mening en het oordeel van die buitenwereld onverschillig, in die zin dat ik ze niet beschouw als een veroordeling, een mogelijkheid tot veroordeling of een verwijt aan mijzelf.

Het klinkt misschien vreemd, dat we juist dit allereerst naar voren brengen. Maar innerlijke vrede, innerlijke rust, zal altijd hetzelfde zijn, ook als de omstandigheden zich wijzigen. De voorwaarden voor het behoud van innerlijke rust zijn nu eenmaal de bovengenoemde. Wanneer wij daarbij dan de hedendaagse tijd en de komende ontwikkelingen mede in het geding brengen, kunnen wij hoogstens formuleren op welke wijze men zich, mits aan die voorwaarden is voldaan, tegenover de buitenwereld het best kan stellen. En dan moeten wij in de eerste plaats beseffen:

a. dat geen enkel verwijt van de buitenwereld ons kan treffen, tenzij het inderdaad terecht is gedaan;

b. dat wij dit verwijt niet behoeven te aanvaarden, aangezien het niet terecht is gedaan, maar dat wij er ook niet over behoeven te vechten. Wanneer wij een onrechtmatig verwijt horen, dan hebben wij eenvoudig daartegenover te stellen de feiten; en indien men daarop niet wil ingaan eenvoudig te zwijgen en te denken: je bent niet wijzer.

Als de wereld ons onrecht aandoet volgens onze eigen maatstaven, dan is dat natuurlijk wel eens moeilijk. Maar indien ik de innerlijke rust wil bewaren, moet ik begrijpen dat het onrecht dat de buitenwereld mij aandoet op die buitenwereld zal terugslaan. Ik heb daarmede niets te maken. Ik behoef mij niet te wreken, dat wordt gedaan. Ik behoef mij niet daartegen te verdedigen, tenzij het voor mijn "ik"-gevoel en "ik"-bewustzijn noodzakelijk is, om de doodeenvoudige reden dat de verdediging eveneens van elders komt.

U heeft in Nederland een heel mooi spreekwoord en dat zegt: "Hij, die een kuil graaft voor een ander, valt daar zelf in." Ik geloof, dat dit de innerlijke rust kan bevorderen. Begrijp, dat iemand, die u tracht te vangen en dit ten onrechte doet, zelf zal vallen door hetgeen hij onderneemt. Op die manier komt u wat vrijer te staan. U heeft dan niet het gevoel, dat u zich behoeft te rechtvaardigen. Die rechtvaardiging wordt geschapen. U heeft niet de noodzaak u te wreken. Dat zou alleen maar moeite voor niets zijn. Want datgene, wat werkelijk moet worden gewroken, valt onder de wet van oorzaak-en-gevolg en vervult zichzelf.

Als men daarnaast de vraag krijgt van eigen plaats in de wereld, iets wat voor de innerlijke rust van de hedendaagse mens vooral in de komende tijd van belang kan zijn, dan moeten wij ook weer een onderscheid weten te maken tussen het begrip belangrijkheid en status.

Mijn belangrijkheid in de wereld ligt in mijn bestaan en in de wijze, waarop ik die wereld dien; niet in de wijze, waarop die wereld mijn diensten erkent, aanvaardt of mij daarvoor beloont. Dit laatste zal misschien nogal eens moeilijk zijn, want er zijn meer mensen, die op beloning prijsstellen dan op werkelijke verdienste. Maar desondanks, wie zijn innerlijke rust wil bewaren, moet het begrip van verdienste van eigen bestaan losmaken van de waardering van de buitenwereld.

Dan zijn er nog andere punten, waardoor u in de komende tijd in het bijzonder nogal eens in de war kunt komen. Dat is vooral de z.g. verstandelijke benadering van buitenaf.

Als iemand u schijnbaar redelijk benadert, kan hij u al heel snel overtuigen dat hij misschien toch ergens gelijk heeft. Als u zich daarbij realiseert, dat hij dat gelijk vanuit zijn standpunt kan bezitten en dat u dit vanuit zijn standpunt moogt erkennen, zonder daarom de juistheid van het gestelde toe te geven, dan zult u misschien al wat geruster worden. Want bij deze verstandelijke benaderingen krijgen wij altijd te maken met de behoefte om u iets te doen inzien. Maar wie kan u iets doen inzien wat u niet zelf kunt inzien? U kunt toch niet de mening van een ander accepteren in de plaats van uw eigen mening? Een mens is nu eenmaal wijs op zijn eigen wijze. Dat behoeft niet te betekenen, dat men werkelijk vasthoudt aan eigen overtuiging tegen alle bewijzen in, maar het houdt wel in dat men voor elke verandering van eigen overtuiging en mening ook overtuigende bewijzen eist. En dan zal heel vaak blijken, dat de wereld in de komende tijd ontzettend veel argumenten aanvoert, die ondanks hun schijnbare redelijkheid zeker niet overtuigend zijn en in vele gevallen zelfs niet volledig op feiten gebaseerd.

Wie zich deze dagen tegen de wereld te weer stelt, komt in een strijd die zo groot is, dat hij daaraan ten onder kan gaan. Want de gehele wereld is nu eenmaal in chaos, in verwarring. Wij moeten rekening houden met de plotseling opvlammende temperamenten van anderen en hun grote onredelijkheid. Wij moeten rekenen op onverwachte reacties, zowel van enkelingen als van alle rond ons levende mensen. Maar die onverwachte reacties kunnen ons alleen wat doen, indien wij ons persoonlijk daarin mengen.

Er bestaat een oude spreuk, die zegt:

"Hij, die beantwoordt aan de wetten van Tao (dus van de perfecte ordening), onttrekt zich daarmee niet aan de grillen van het noodlot, maar wel aan het niet te rechtvaardigen bestaan."

En dit zou ik u juist in de komende tijd willen voorhouden.

Gij kunt u niet onttrekken aan datgene, wat de gehele wereld op dit ogenblik beweegt. Wie zich probeert los te maken van de invloeden van de totaliteit van wereld en mensheid, kan dit alleen doen door te overlijden en zich dan in de eenzaamheid van een sfeer terug te trekken. Wie met mensheid en wereld leeft, zal in zekere mate worden beïnvloed en geleid door wat daar gebeurt. Hij kent dus wel degelijk een soort noodlot. Maar dat noodlot heeft weer niets te maken met de eigen verhouding t.a.v. de goddelijke ordening.

Ik weet wel, Tao is geen goddelijke ordening; het is de perfecte ordening, de perfecte staat van evenwicht. Maar als wij zeggen "goddelijke ordening", dan geven wij daarmee aan dat de verhouding, die het "ik" kent t.a.v. het hogere of t.a.v. de verplichting zoals het "ik" deze erkent: het gevoel van verhouding tot de naaste zoals deze in het "ik" bestaat, zich daarop moet baseren. Want daar, waar iemand de wetten volledig vervult, kan het noodlot toeslaan, maar het kan niet blijvend schaden.

Dit is overigens van Chu fu ang (?), een filosoof, die heeft geprobeerd en vooral de laoïstische begrippen verder te definiëren. Hij heeft geprobeerd duidelijk te maken, dat alle dingen in evenwicht zijn. Er is ten slotte geen onevenwichtigheid blijvend bestaanbaar in het Al. De mens, die zichzelf in het Al evenwichtig stelt, zal dus daarbinnen in de staat van evenwicht gehandhaafd blijven, ongeacht de uiterlijke verschijnselen. Het gevoel van onaantastbaarheid kan voor de innerlijke vrede soms van heel groot belang zijn; en deze onaantastbaarheid zul u nimmer tijdelijk kunnen bezitten. U kunt haar echter wel bezitten in een gevoel van voortduring, van een onbegrensd bestaan.

Ik ben innerlijk zeker, indien ik beantwoord aan alle erkende eisen van rechtvaardigheid.

Ik ben verantwoordelijk voor mijzelf, indien ik het goede vervul, dat in mij leeft en de ordening erken, waarin ik voor mijzelf een plaats vind. Zolang ik dit doe, zal ik de geborgenheid van de goddelijke totaliteit kennen gedurende elke fase van het bestaan.

Mogelijk zult u dit zien als een wat vage, theoretische troost. En voor degeen, die zich te zeer bemoeit met de wereld en haar oordeel en opinies, zal dat inderdaad ook wel zo blijven.

Maar is het oordeel van de wereld voor het "ik" belangrijk? Al noemt de gehele wereld u een heilige en gij hebt desondanks voor uzelf gezondigd, zo vindt de draaiing van Het Rad u niet terug in de verheerlijkte toestand van een bewuste, maar in de Grot der Pijlen, waar ge wordt doorboord door uw eigen schuld. De wereld heeft daarmede niets te maken. Ik, met mijn eigen leven, mijn denken, schep mijn eigen geborgenheid. Al het andere is incidenteel, voorbijgaand. Als ik het voorbijgaande besef, ben ik in staat het te accepteren als op zichzelf onbelangrijk. De verschijnselen zijn niet belangrijk meer. Belangrijk is mijn houding tegenover de verschijnselen.

Wilt ge innerlijke vrede kennen in de komende tijd, dan zal dit wel de beste raad zijn, die iemand u ooit kan geven:

Wees u bewust van uw innerlijke waarde.

Wees u bewust van uw reële bestreving.

Erken uw wezen en mogelijkheden en baseer u altijd daarop. Dan zal al hetgeen aan gisting en garing op uw wereld gebeurt u ergens onberoerd laten.

"Wat is een vlo," zei de hond, "anders dan een levend wezen, dat mij ertoe brengt mij soms te krabben en met mijn huid te schudden?"

"Wat is een gebeurtenis," zei de bewuste, "anders dan een feit, dat ik erken en terzijde leg voor de waarheid, die in mij leeft?"

Alles, wat er op de wereld gebeurt, is onbelangrijk, tenzij ge u zelf erin werpt; tenzij ge voor uzelf deel ervan wilt zijn. Gij kiest waarvan ge deel wilt zijn. Gij kiest wat uw werkelijkheid is. Kies dan uw werkelijkheid naar de waarheid van uw wezen en laat al het andere slechts zijn. Al het andere beroert u minder dan de branding een rots.

Als u dit begrijpt, zult u uw rust en vrede bewaren. En als de spanningen in de wereld toenemen, dan zult ge zeggen: Dit zijn dingen, waaraan ik niets kan doen. Ze liggen buiten mij. Maar in mijzelf weet ik, wat voor mij de juiste houding is. Ik weet voor mijzelf, hoe ik gerechtvaardigd leef volgens de plaats, die ik voor mij erken in de gemeenschap, in het totaal van de kosmos.

Dan is de spanning iets, wat voorbijgaat. Dan blijft het "ik" bewaard in zijn redelijkheid, geborgen in zijn gevoel van eeuwigheid en sterk in zijn weten, dat alle dingen voorbijgaan, behalve het "ik".

Noot.

Innerlijke rust kan nooit waarlijk ten nadele van een ander zijn, want waar de innerlijke rust is, is de harmonie bepalend en dus ook de geborgenheid. Maar op het ogenblik, dat er een conventie wordt gesteld, waardoor een gemeenschappelijke beoordeling bestaat, zal de innerlijke rust al hetgeen de conventie, die het als deel van het ware "ik" beschouwt, deelt mede betrekken in de noodzaak tot evenwichtigheid.
Of om het anders te stellen:

Wanneer het "ik" zijn juiste houding en zijn juiste plaats inneemt, dan zal de vraag: Wat is mijn plaats? bepalend zijn in hoeverre anderen wel of niet betrokken kunnen worden in die evenwichtigheid.

Voorbeeld: Een mandarijn, die een provincie regeert, zal de gehele provincie in bepaalde eigenschappen en kwaliteiten moeten beschouwen als deel van zijn ego, want het is deel van zijn plaatsing in het Al. Maar de eenvoudige koelie, die met een zeilwagen gaat, behoeft alleen maar te letten op de last, die er op zijn wagen ligt; dat is zijn aansprakelijkheid, dat is zijn plaats. Al het andere gaat hem niet aan.

En dan zult u zeggen: Kan dat geen schade zijn voor de ander? Dat kan. Maar die schade ligt dan niet in de schuld van de koelie, maar in het feit door van de koelie iets te eisen, wat hij niet kan volbrengen.

:-:-:

Vijfde Les.

FEELING EN MAGIE.

Magie is een vreemd woord, waarin iedereen altijd het meest duistere schijnt te zoeken. Ik weet niet waarom, maar het is nu eenmaal zo. Daarnaast kennen we iets, wat iedereen wel eens heeft meegemaakt, maar waarmee de meeste mensen geen raad weten. Dat is de z.g. feeling, het aanvoelen der dingen.

Ik zou deze twee waarden vandaag eens met elkaar willen vergelijken en duidelijk willen maken in hoeverre magie eigenlijk niets anders is dan het uitbuiten van wat men feeling noemt. Om te beginnen wil ik een paar punten geven en daaruit zullen wij dan proberen de les op te bouwen.

1. Bij alle magie is een van de doeleinden, die wordt nagestreefd het verplaatsen van het "ik" in een werkelijkheid, die buiten het normale ligt, maar die toch met het normale in relatie staat.

   Feeling is het aanvoelen van waarden, die buiten het normale redelijke denken liggen, maar die toch met de redelijke wereld in verband staan.

2. De magiër specialiseert zich in het oproepen van bepaalde gevoelens, instellingen, zelfs het veranderen a.h.w. van zijn persoonlijkheid om op deze wijze de vreemde realiteit, die achter de werkelijkheid ligt, voor zich bereikbaar te maken.
   De doorsnee-mens, die feeling heeft, zal dit aanvoelen onderdrukken of er hoogstens een glimlach voor over hebben.

3. Alle aanvoelen is in feite psychische gevoeligheid. Wanneer deze psychische gevoeligheid bestaat, maakt zij het mogelijk waarden te onderkennen, die buiten het normaal redelijk verband om misschien in de wereld aanwezig zijn. Daarbij kunnen waarden van instinct, van onderbewustzijn een rol spelen. Er kunnen onbewuste waarnemingen een rol spelen en eveneens geestelijke elementen. Wanneer wij gebruik maken van onze feeling, bereiken wij resultaten, die boven de norm liggen van wat redelijk zou kunnen worden verwacht.

   In de magie bouwen wij voor onszelf een wereld op en trachten die met onze eigen wereld te verbinden. Wanneer wij sterk gebruik maken van onze gevoelswaarden, onze emoties en als wij het geheel op de juiste wijze stuwen, dan ontstaan er resultaten, die redelijk gezien onmogelijk zouden moeten zijn. Ook hier kunnen wij zeggen, dat misschien bepaalde instincten, een beroep op instincten, bijgelovigheden, waarden van het onderbewustzijn, zelfsuggestie

en dergelijke een rol spelen. Het feit, dat er resultaten zijn, blijft.

Als wij dit zo stellen, dan heeft u misschien wel gemerkt dat er een parallel bestaat. Alleen, in de magie doen wij de dingen bewust. Wij weten misschien niet helemaal waarom we het doen (vaak is het een traditie, een soort rite), maar wij streven bewust iets na.
Bij het aanvoelen der dingen zijn wij maar al te vaak geneigd ze opzij te schuiven.

Stel nu eens, dat ik alles, wat ik aanvoel, probeer om te zetten in werkelijkheid, dan krijgen wij een training. De magiër zal dan ook in het begin zijn ritueel van buiten moeten leren. Hij zal misschien 20 of 100 keren dezelfde proef moeten nemen, voordat hij een belangrijk resultaat bereikt, want hij moet eerst a.h.w. in die rol opgaan. Hij moet haar deel van zijn werkelijke persoonlijkheid weten te maken. Degeen, die die psychische gevoeligheid heeft, zou dus ook moeten oefenen. Hij zou het moeten ontwikkelen en het dagelijks moeten gebruiken. Op den duur komen dan de resultaten.

Wat zijn de resultaten, die wij kunnen bereiken met deze feeling?

Wel, in de eerste plaats projecteert de doorsnee-mens een deel van zijn eigen leven a.h.w. vooruit. Hij is over het algemeen - al dringt dat niet tot het bewustzijn door - reeds bekend met de waarden, die in de komende uren bij hem zullen optreden. Indien hij niet fantaseert en tracht de dingen weg te drukken door een wensleven of iets anders, dan kan hij zich dus altijd van te voren voorbereiden op wat er gaat komen. Hij zal zelden worden overvallen door zelfs het meest onverwachte. Daardoor kan hij sneller en juister reageren. Hij kan grotere resultaten bereiken.

De magiër doet eigenlijk precies hetzelfde, als hij - maar dan via een spel van incantaties, diagrammen, suggestie, het branden van kaarsen enz. - voor zichzelf de toekomst probeert te kennen. Ook dat gebeurt. En datzelfde doet ook degeen, die zich in een soort auto-hypnose brengt door te staren in een kristallen bol. Men probeert vooruit te zien. Maar het vooruitzien is aan de meeste mensen eigen. Alleen, ze maken er geen gebruik van. Wat is hier dus het grote verschil?

Het verschil is, dat de magiër kunstmatig de situatie gaat scheppen, die in de mens natuurlijk aanwezig is.
Nu houdt u misschien meer van roomboter dan van margarine, dat is uw zaak. En u moogt meer van magie houden dan van het gebruik van uw natuurlijke, occulte begaafdheden. Maar ik voor mij geloof toch wel, dat het gebruikmaken van feeling - juist omdat zij eigen is aan het menselijk wezen - eenvoudiger, juister en ook minder kans op mislukkingen biedt dan de magie. Elk heeft zijn eigen oordeel.

Dan kunnen wij verder door feeling vaak de werkelijke achtergronden van hetgeen wij aanschouwen of horen begrijpen.

Iemand, die feeling heeft, leest een krant. En als hij in die krant een artikel leest, dan leest hij niet wat er staat geschreven en zeker niet wat de redactuur hoopt, dat hij zal lezen. Hij leest ertussendoor wat men eigenlijk wil verzwijgen, wat anders is. Hij leest juist de punten, die men tracht te omzeilen. Hij krijgt dus een juister beeld van de werkelijkheid.
Een ander voorbeeld: U ontmoet iemand. Die mens kan er buitengewoon charmant uitzien, prettig, aangenaam. Maar het aanvoelen zegt: die mens is niet helemaal juist; u let dus beter op. U gaat dan ontdekken, dat er bij zo'n persoon bepaalde afwijkingen van het uiterlijk zijn. Het zijn kleine nuances, die u anders zouden ontsnappen. U bent dus beter voorbereid op de fouten van de ander en u zult er minder snel het slachtoffer van worden. Misleiding kan worden uitgesloten.

De magiër gebruikt voor datzelfde doel een hele procedure, waarmee hij allerhand geesten (meestal planeetgeesten, zoals van Mars, Jupiter en Neptunus) oproept om hem bij te staan, desnood ook nog de oerkracht van de zon om hem licht tegeven. Maar de mens heeft dat licht al!

Voorbeelden zijn er te over te geven, maar we zullen onze tijd daarmee niet verdoen. We zullen proberen de kwestie van feeling te definiëren t.a.v. het practisch gebruik en daarnaast zullen we trachten in de magie de hulpmiddelen te vinden om in het begin die feeling misschien wat aan te moedigen en er wat beter gebruik van te maken.

Dan komen we vanzelf tot de vraag: Heb ik feeling?

Het antwoord is: Ja. U hebt altijd een gevoelsmatige waardering, die van de werkelijkheid, althans de kenbare werkelijkheid, afwijkt. U zult ontdekken, dat u in bepaalde gevallen altijd verkeerd kiest, indien u op uw gevoel afgaat; en ook dat kan een indicatie zijn. Er zijn mensen, die b.v. bij een songfestival altijd het liedje kiezen, dat de minste stemmen krijgt. Dan zeggen ze: Ja, maar we willen toch ook het winnende liedje bepalen. Nu goed, kijk welk liedje u het slechtst bevalt en kies dat. Met andere woorden: u hebt wel feeling, maar die kan liniair zijn. Ze kan echter ook omgekeerd zijn. Ze kan zelfs een doorkruising van het normale zijn; en dat zullen wij eerst moeten ontdekken.

Hoe constateer ik dit? Dat is heel eenvoudig: schep voor uzelf een proef. U kunt het natuurlijk wel doen met een knikkerproef e.d. en dan kunt u er misschien iets uithalen, maar dat is niet veel. Maar als u nu toevallig de tijd hebt, kijk eens naar buiten en zeg tegen uzelf: De eerste, die voorbijgaat, zal een fietser zijn en dat zal een dame of een heer zijn. Probeer op die manier eens te kijken, hoe vaak u het raak hebt. Blijkt, dat u het regelmatig mis hebt, dan betekent dat voor u als u denkt "daar komt een man", dat er een vrouw komt. Het klinkt kinderachtig. Het is een soort spelletje. En dat spelletje gaat u ook doen t.a.v. het uur, waarop een vaste klant of de bakker of groenteboer aan de deur komt. Hij zal vandaag vroeger komen of later. Controleer dat. U zult dan ontdekken, dat er in uw gissingen een bepaalde afwijking zit; soms is dat een grote, soms een kleine. Ze is echter altijd positief of negatief.

Hebben wij eenmaal op die manier de afwijking geconstateerd, dan kunnen wij eigenlijk pas beginnen onze feeling wat meer te gebruiken, want nu weten we tenminste, hoe wij georiënteerd zijn. Later zal misschien nog wel blijken, dat die oriëntatie t.a.v. geestelijke waarden rechtlijnig is en dat ze t.a.v. stoffelijke waarden b.v. omgekeerd ligt. Maar voorlopig houden we ons bij de eerste constatering.

Nu gaan we, als wij een gevoel hebben, dit volgens de gevonden regel exploiteren.

U staat bij de tramhalte. U moet lijn 21 hebben en daar stoppen lijn 14, lijn 7 en lijn 3. Als u tegen uzelf zegt: "Nu moet lijn 3 komen" en er komt lijn 21, dan hebt u het mis. Zegt u elke keer, als lijn 21 komt "daar komt lijn 3 of 7", dan heeft u weer een punt gevonden. U kunt er dan rekening mee houden, dat - wanneer u denkt nog even de tijd te hebben, want die tram of trein komt nog niet - u dan weg kunt gaan; want dit gevoel van gerustheid is in feite een ontkenning van een bestaande onrust.

Gebruik die gevoeligheid overal waar u kunt; ook als u in dubio staat tussen twee kwaliteiten: wat zal de beste zijn. Heeft u een negatief oordeel, neem dan wat u het slechtst acht. U komt er het best mee uit en omgekeerd. Pas dit in het dagelijks leven toe. Het is raar maar waar.

De volgende vraag is dan onmiddellijk: Heb ik daar dan ook practisch iets aan. Ja, natuurlijk. In de eerste plaats leert u dus sneller een juiste beslissing te nemen. U leert om bepaalde waarden, die u ver-

standelijk niet helemaal kunt vastleggen, mee te betrekken in uw reactie op de wereld. En hoe meer u dat doet, hoe meer dat instinctmatig gaat, hoe meer het automatisch wordt. Maar u gaat ook nog iets anders doen: U gaat delen van uw persoonlijkheid, die eigenlijk dormant zijn, omdat ze in de praktijk door de rumoerigheid van de wereld worden onderdrukt, actief maken. Door die activiteit verandert ook uw persoonlijkheid. U komt tot een totaal nieuw beleven van alles wat misschien precies hetzelfde is. Uw sleur blijft gelijk, maar de waarden daarin liggen anders en daardoor is het voor u veel gemakkelijker iets te bereiken.

Hebben we er geestelijk iets aan? Dat zullen wij moeten afwachten. Want indien wij eenmaal die bepaalde procedure in de stof hebben gevonden, dan zullen wij t.a.v. de geestelijke waarden precies hetzelfde moeten proberen.

Nu zijn er mensen die dat graag doen, maar die laten de wens de vader van de gedachte worden.

Ik heb het eens gehad op een vrijdagavond, dat ik in het tweede gedeelte kwam. Ik weet niet precies meer, of ik iets bijzonders deed, maar iedereen begon onmiddellijk te fluisteren: "Daar komt Henri." Dat was natuurlijk een volkomen verkeerde feeling. Toch is het wel aardig om ook dergelijke dingen eens te proberen. Om je eens af te vragen, hoe een geestelijke waarde, die je aanvoelt, zal zijn. En als je aanvoelt dat er een goede geest bij is, dan moet het automatisch goed gaan. Gaat het verkeerd, dan heeft u goed genoemd wat voor u slecht is.

Op die manier is ook een oriëntatie t.a.v. geestelijke waarden gemakkelijk. U gaat daarop eveneens reageren. Een juiste reactie op de voor het "ik" positieve en negatieve waarden in de geest betekent, dat een positieve bewustwording eenvoudiger wordt bereikt. En dat de terugval, de ellende, die een negatieve benadering geeft, kan worden vermeden.

Nu zijn dit allemaal heel eenvoudige raadgevingen. Maar wij moeten toch nog proberen een methode te vinden, waarmee wij die feeling, dat gevoelsmatig erkennen, een klein beetje meer kunnen vastleggen. Want we hebben vaak een brug nodig tussen de gevoelswereld en de wereld van de rede. En daarvoor moeten wij bij de magie terecht komen. De magie bouwt nl. een brug tussen een wereld, die voor de norm op aarde onwerkelijk is en de algemeen erkende werkelijkheid.

Indien wij een brug moeten bouwen tussen een innerlijke wereld, die voor ons ergens irreëel blijft en onze eigen werkelijkheid, dan zullen wij ook van bepaalde riten of procedures der magie gebruik kunnen maken, want wij moeten een brug slaan. En dan ontlenen wij aan de magie allereerst dus de z.g. suggestieve waarden. Ik ga deze maar in punten noemen, anders wordt het een veel te lang verhaal.

Ten eerste: De brug tussen onwerkelijkheid en werkelijkheid is voor de mens vaak gelegen in een stimulans. Deze stimulans kan de tastzin of een der andere zintuigen betreffen. Zij zal echter altijd een vereenvoudiging betekenen.

De magie stelt: Als ik bepaalde werkingen vanuit de geest voortdurend verlang, zo zal ik de kracht daarvan binden aan een voorwerp of vastleggen in een zegel of diagram, zodat ik - dit gebruikende - onmiddellijk het contact met de gewenste krachten bereik.

Als wij dus een bepaalde vorm van concentratie nodig hebben, dan kunnen wij kralen tellen, zoals de muzelman dat doet. We kunnen een gelukssteentje of een geluksmunt nemen, zodat wij het even kunnen aanraken. We weten, dat het geen geluk brengt, maar voor ons is het stimuleren van feeling geassociëerd met het voorwerp.

Ten tweede: Wanneer ik een groot ritueel wil volbrengen, zal ik daarvoor alle noodzakelijke maatregelen moeten treffen, zegt de magie. Onthouding, meermalige reiniging, concentratie-oefeningen en eventueel gebed zijn noodzakelijk, voordat de grote taak kan worden aanvaard. Voor de kleine werken kan ik volstaan met de symbolen van hetgeen voor het grote werk noodzakelijk is.

Dan hebben we alweer wat geleerd. Indien wij heel grote dingen willen gaan doen met ons gevoel, dan moeten wij ons wel helemaal weten los te maken van de redelijkheid en van de wereld; en dat vraagt veel tijd. Maar als ik nu eenmaal weet, dat ik om die feeling te laten werken mijn verstand opzij moeten zetten, dan kan ik voor mijzelf een aantal symbolen scheppen, waardoor ik mij vrij maak. Het gekke is, dat ze vaak worden gebruikt.

Heeft u wel eens een medium zich zien afnemen? U denkt misschien dat dat werkelijk het schoonmaken van fluïde is of het wegwerpen van vreemde dingen. Troost u, dat is helemaal niet waar. Wat zo iemand doet, dat is door het gebaar of de illusie van het wegwerpen zijn totale bewustzijn in te stellen op een bevrijd-zijn van een vreemde invloed. Daarom, kies voor uzelf enkele eenvoudige gebaren of handgrepen, die voor u het symbool zijn van een terzijde stellen - zij het tijdelijk - van de redelijke wereld. Dat zal uw concentratievermogen bevorderen en het zal vooral in het begin u helpen deze feeling a.h.w. scherper omlijnd te gevoelen.

Ten derde zegt de magie ons: Alle krachten, die in het Al bestaan, kunnen in harmonie worden gebracht met mijn wezen. Daartoe kan ik gebruik maken van stoffen: etherische stoffen, vaste stoffen, verbrandingsprocessen. Ik kan daarvoor gebruik maken van symbolen van kosmische of meer stoffelijke geaardheid en ten slotte van de persoonlijkheidsuitdrukking. Wanneer de afstemming is bereikt, zal het contact een wederkerige zijn, totdat het werk is beëindigd. En nu is dat laatste voor ons weer interessant.

Als ik feeling ontwikkel, dan komt er een ogenblik, dat ik werkelijk in harmonie ben gekomen met dat onbewuste deel van mijn waarneming, mijn vermogen. Zolang de feeling een bepaalde zaak betreft, zal zij op mij terugwerken. Omdat ik heb geleerd de rede a.h.w. een ogenblik terzijde te stellen, zal zij op mij inwerken. Ik krijg dus een versterking van de feeling en ik krijg een verlenging van de duur, waarin ze werkzaam is. Dit impliceert, dat ik mij dus gemakkelijker realiseer dat er een gevoel aanwezig is; en dat ik dat gevoel ook gemakkelijker in verband kan brengen met stoffelijke waarden of noodzaken. Want wanneer iets is gebeurd, houdt het gevoel op. Ik weet dus welke associatie er bestond. Op deze manier kunt u dus ook een eindje verder komen.

Maar nu moeten we toch wel heel voorzichtig zijn, want wij bouwen nu wel een brug, maar we zouden haast vergeten dat de magie altijd begint met een aantal waarschuwingen. En daaruit citeer ik een klein stukje:

> "Indien gij u waagt aan een bezwering, zo zult ge de staf, het zwaard en de dolk met u nemen. Gij zult u wapenen tegen al, wat op uw weg komt. En ge zult zonder vrees al tegemoet treden in de zekerheid, dat uw wapens u onoverwinnelijk maken."

Dat is uit het werk van abbé Bernard (?). Maar wat staat er eigenlijk in?

1. Ik moet mij wapenen.
2. Ik moet een zeker machtssymbool hebben: de staf.
3. Ik moet niet bang zijn.

Als wij van feeling gebruik willen maken, dan moeten wij in de eerste plaats leren geen angstgevoelens toe te laten. We mogen een onrust aanvoelen, maar we mogen nooit werkelijk bang zijn zonder reden. Daartegen moeten wij ons verzetten. Om dit mogelijk te maken zal ons eerste wapen dus

zijn: een oefening, waardoor wij onmiddellijk trachten al datgeen wat wordt aangevoeld te vergeten. Lees een boek, begin een gesprek, luister naar de radio of ga een stuk wandelen. Het hindert niet wat u doet. Wanneer iets u angstig maakt, doe dan iets wat u zozeer opeist, dat u het kwijt raakt; dat is a.h.w. uw dolk. Als dat gevoel daarna terugkomt, dan zal het waarschijnlijk al van aard veranderd zijn. Wij weten, dat het komt en we kunnen het dan redelijker benaderen. Is dit niet voldoende, dan zullen wij gebruik moeten maken van onze kennis. Ons geestenzwaard of bezweerderszwaard is voor ons de kennis, die wij omtrent onszelf verworven hebben.

Blijft die angst bestaan, dan moeten we nagaan (ik heb u reeds gezegd, hoe u dat moet leren): hoe is eigenlijk mijn benadering? Is die positief of is die negatief? Hoe ben ik, wanneer het anderen aangaat? Hoe ben ik, wanneer het mijzelf aangaat? In hoeverre ben ik prognostisch begaafd? Wat betekenen die gevoelens? Ontleed de angst en in 9 van de 10 gevallen verdwijnt ze.

Maar daarmee zijn we er niet. Want we hebben nu de gevoelswaarde wel weggedrukt, maar we hebben haar aan de andere kant nodig. En daarom hebben we ook de staf nodig. De staf is eigenlijk het symbool van wat je zelf bent.

Om feeling haar juiste plaats te geven gaan wij in onszelf, na de ontleding, de associaties nogmaals zorgvuldig na. Wij proberen daarbij het angstgevoel te verdrijven (onze wil). Bij een bepaalde associatie zal de angst desondanks rijzen. Wij zullen ons dan afvragen: Welke actiemogelijkheid bezit ik? We bereiden ons dan op die actie voor, onverschillig of deze pas later of reeds onmiddellijk kan worden omgezet in werkelijkheid. Na de voorbereiding laten wij het geheel los. Wij zijn nu mentaal en ook instinctief voorbereid op datgene wat kan komen.

U ziet, de magie is wel zeer verwant aan feeling. En ik heb heel vaak het idee, dat magie en feeling eigenlijk twee kanten zijn van hetzelfde.

Maar we willen natuurlijk ook graag wat bereiken met feeling. We willen niet alleen maar globaal voorbereid zijn. Daarom zeggen wij:

Al datgene, wat mogelijk is door het bewuste zoeken der magie, is eveneens mogelijk indien het corresponderend gevoel spontaan in ons ontstaat.

De magie is het bewust zoeken.

De feeling is het vaak onbewust erkennen van hetzelfde.

Als ik iemand wil genezen, dan voel ik of ik het kan of niet kan. Ik zeg niet tegen mijzelf, dat ik het kan. Neen, ik heb ergens het gevoel: dit gaat, of dit gaat niet. Op grond van mijn vorige vaststellingen zal ik weten waar ik kan genezen en waar niet. Dientengevolge zal ik alleen diegenen behandelen, die ik werkelijk kan helpen. Dat is unfair tegenover de anderen, zult u zeggen. Maar het bespaart u veel kracht en moeite en de ander veel teleurstelling.

Als u op een gegeven moment een taak krijgt opgedragen of een aanbod krijgt, dan heeft u een gevoel daartegenover: uw feeling. Ontleed die feeling en u zult niet alleen ontdekken en weten, of u het wel of niet aankunt, maar door de juiste waardering van uw gevoel zult u ook weten op welke manier u het moet aanpakken.

Dan wil ik erop wijzen, dat wij de kwestie van gevoel niet behoeven te verklaren. In de magie wordt heel vaak gesteld: Het juist uitspreken van de woorden, het juist volbrengen van de handelingen is voldoende om resultaat te verkrijgen.

Zo zou ik t.a.v. de gevoelswereld willen zeggen: De verklaringen, die mogelijk zijn en die ik u zo dadelijk zal geven, zijn niet noodzakelijk. Belangrijk is, dat wij resultaat weten te bereiken. Het resultaat kan aan de hand van het voorafgaande aardig worden bereikt. En zeker als eerste

oefeningen kan dit alles voeren tot grotere vaardigheid en daarmee tot een meer persoonlijke ontwikkeling.

Nu wij hebben geprobeerd om allereerst de feeling practisch te benaderen, wordt het ook tijd dat wij haar even ontleden. Zoals ik al heb opgemerkt, is het niet belangrijk dat wij het allemaal precies weten. De ontleding is meer om een begrip te geven van het geheel dan om voor u de ontleding van dit aanvoelen mogelijk te maken. U moet dit dus zuiver als theorie beschouwen en niet als practisch belangrijk.

In de eerste plaats: De mens neemt meer waar dan hij zich bewust realiseert. Hij heeft een grotere geheugencapaciteit dan bewust toegankelijk is. Hij kan dus vele waarnemingen doen en deze testen aan de hand van herinneringen, zonder dat het resultaat daarvan als een verstandelijke conclusie zijn bewustzijn bereikt. Het onderbewuste van de mens geeft hem de mogelijkheid veel nauwkeuriger te definiëren dan zijn verstandelijk vermogen dat vermag. De bron, de achtergrond, is veel uitgebreider. Indien wij alleen reeds rekening houden met het z.g. onderbewustzijn, kan worden gezegd dat het gebruik van deze gevoelswaarden eigen reactie-mogelijkheid en ook eigen juiste reactie in de wereld vervier- of vervijfvoudigt.

In de tweede plaats hebben wij te maken met het gemeenschappelijk bewustzijn. In het geheel van de mensheid bestaan er bepaalde gedachtenbeelden. Wij worden daardoor telepathisch beïnvloed. (Ik heb dat in een vorige les al uitvoerig behandeld.)

Deze beïnvloedingen worden niet bewust waargenomen, maar zij geven wel een gevoelswaarden t.a.v. de omgeving. Zij stellen daardoor de relatie ik - omgeving juister vast dan op redelijke basis alleen mogelijk is. De gedachtenuitstralingen, de aura's enz van de medemensen en van de voorwerpen in onze omgeving maken het ons dus mogelijk onze verhouding tot de omgeving of tot de andere mensen beter te definiëren. Indien wij ons gedrag hierop blijven baseren, zullen wij weinig onaangename verrassingen beleven. Wij zullen daarentegen alle positieve waarden, die er in de relatie bestaan, volledig kunnen uitbuiten.

In de derde plaats zijn wij geestelijk begaafd en wij hebben als mens over het algemeen zeer sterke gevoelens t.a.v. wezens van het astrale vlak. Elke vorm, astraal geopenbaard en al of niet bezield vanuit een andere sfeer of wereld, draagt eigenschappen in zich en zal door die eigenschappen invloed kunnen hebben op ons gedrag en onze ervaring. De gevoeligheid voor astrale waarden maakt het dus mogelijk om wederom de onverwachte reacties, de schijnbaar onmogelijke toevalligheden te voorvoelen en vooral ook de voor ons ongunstige, de niet gewenste waarden, voor een groot gedeelte van ons af te wijzen.

In de vierde plaats krijgen we dan het onderbewustzijn, waarin de geest een rol speelt. Ook dat hebben wij uitvoerig besproken.

Dit onderbewustzijn kan dus waarden van geestelijke aard omvatten en daarmee het werkelijke "ik" doen spreken binnen de beperkingen van het huidige stoffelijke bestaan.

Het werkelijke "ik" beschikt in de geest over een groot aantal capaciteiten, mogelijkheden en vermogens, die vaak in vorige levens op aarde of elders zijn verworven, waardoor althans mentale overdracht van vaardigheid mogelijk is. Wanneer wij onze gevoelens laten spreken, zal dus aan de hand van deze geestelijke waarde een kennis aanwezig kunnen zijn omtrent mogelijkheden en werkingen, die wij zonder dit nooit zouden bezitten. Het reageren op die gevoelswereld betekent heel vaak een veel juister handelen, een veel juister uitdrukken of ingrijpen. En daarmee heeft u dus gezien, dat de bekende factoren, die u overal in het occultisme tegenkomt, ook hier een grote rol spelen.

Misschien stelt het u teleur, dat ik hier niet heb gesproken over de geesten van anderen: de geleidegeesten en wat dies meer zij. Die spelen natuurlijk ook wel eens een rol bij feeling, maar dan toch altijd via één van de genoemde factoren. En wanneer wij in de gevoelswereld willen uitgaan van allerhand wezens buiten ons, dan komen wij terecht in een vorm van magie, die niet noodzakelijkerwijze een werkelijkheid weergeeft. Want in de magie bouwen wij op een gegeven ogenblik een figuur op.(Degenen, die oude cursuss hebben gehoord of gelezen, weten wat een Scheingestalt is.)

We bouwen dus iets op, wat voor ons ons wensleven en ons gevoel van onmacht a.h.w. representeert en dat gaat optreden daar, waar wij zelf tekort menen te schieten. Dat is zeer nuttig, als je er tijd voor hebt. Maar wanneer wij feeling alleen gebruiken als leidsnoer, dan heft ze ook heel vaak dat gevoel van onmacht, dat soms zonder enige reden in ons bestaat, op. Wij kunnen dus juister reageren en juister handelen.

De hele kwestie van feeling kunnen wij dus terugbrengen tot een paar heel eenvoudige woorden:
Dat, wat ik aanvoel, is - mits ik mijn wijze van aanvoelen heb gecontroleerd - een onmiskenbare aanduiding voor mijn mogelijkheden en ook een onmiskenbare weergave van mijn ogenblikkelijke vermogens.
Wat mijn gevoel zegt dat ik kan, kan ik, indien ik mij niet door onzekerheid laat belagen. Dat klinkt krankzinnig, maar het is toch waar.

Nu moeten wij de magie even aan het woord laten. Ik heb zo even al bepaalde magische regels geciteerd, laten we ons nu de opbouw van de magie, juist in dit verband, eens even proberen voor te stellen.

Wij stellen: We doen een bezwering. We hebben een kamer, die daarvoor geschikt is, vrij gemaakt. We hebben de diagrammen getekend, de lampen uitgezet. We hebben op het bekken de juiste reukstoffen gestrooid. We hebben ons gekleed en gewapend volgens alle voorschriften en we spreken de woorden uit, die noodzakelijk zijn om binnen de kring een geest tot verschijning te brengen. Of in sommige gevallen bevinden wij ons in de kring en wekken buiten ons krachten, waardoor wij zelf onberoerd willen blijven. Wat doe ik?

In de eerste plaats zal elke handeling die ik verricht, elke lamp die ik aansteek, elke lijn die ik trek, elke naam die ik neerschrijf, tot zelfs het vuur dat ik opstook op een bepaalde manier en de reukstof die ik erop gooi, geassocieerd zijn met een bepaald wezen, een bepaalde macht, een bepaald vermogen. Wat heb ik dus gedaan? Ik heb mijzelf a.h.w. tot eenheid gebracht met dat vermogen.

Dan kom ik aan punt 2: Wanneer ik begin met het oproepen, dan ben ik aanvankelijk heel nederig. Ik vraag de lieve God en alle heiligen mij bij te staan, bij wijze van spreken. Heb ik dat gedaan, dan zeg ik: Ja, maar die God en de heiligen zijn allen met me, dus ik ben al een hoop meer waard. Ik begin dan al een beetje brutaler te worden en zeg:
Hé, jullie daar, die ik hebben moet, kom nu eens even gauw hier, want ik roep jullie. Weest zo goed en wacht niet te lang. Kom.
Met andere woorden: ik heb mijzelf a.h.w. een andere jas aangetrokken. Ik ben van de boeteling priester geworden en sta op het punt absolutie te geven.

Dan zeg ik tegen mijzelf: Neen, dat is nog niet genoeg. Ik moet degeen zijn, die alles te zeggen heeft. Wat doe ik dan? Ik zeg: Ik spreek in de naam van de krachten, van het zegel of van het kruis, enz. Ik, God of: Ik, Jeuzs, of: Ik, de bezitter van het magisch geheim (waarvan ik n.b. niets afweet), beveel en dwing u op straffe van dit en van dat om te verschijnen! Ik heb dus mijn werkelijkheid veranderd.

En hoe komt het dat ik dat durf? Ook al heel eenvoudig: Ik heb grenzen getekend tussen mijzelf en de krachten, die eventueel tot verschijning komen, waarvan ik denk dat ze er nooit overheen zullen komen. Daarom heb ik die lijnen op de grond getekend.
Wat heb ik dus gedaan? Ik heb in de magie eerst een afstemming geschapen, daarna een illusie. Ik heb mijn gevoelens van onvermogen, van niet kunnen e.d. overboord gegooid en ik heb ervoor gezorgd dat ik veilig ben. En daar kun je nu veel van leren.

Wij moeten dat gevoel van veiligheid ergens bewaren. En dat gevoel van veiligheid kunnen wij alleen bewaren, indien we aannemen dat in onze gevoelswaarden iets juists schuilt.

U kunt misschien voorzichtig beginnen. Denk maar aan een vrijer op straat. Die begint ook eerst verlegen te glimlachen. En als ze antwoord geeft, zegt hij: "Pardon, juffrouw" of iets dergelijks. En als ze iets laat vallen, dan zegt hij: "Mag ik met u meelopen?" De rest gaat dan meestal vanzelf.

Nu is dat een wat vreemd voorbeeld, maar je voelt: het kan. Je toetst je gevoel op een eenvoudige manier. Het antwoord is niet negatief. In de tweede fase kan ik iets meer proberen. En omdat ik die voorzorg tref, omdat ik niet onmiddellijk alles tegelijk wil doen, heb ik ook het gevoel: ik kan mij steeds terugtrekken. Ik heb de veiligheidsfactor ingebouwd.

En dat zult u vooral in het begin nodig hebben. Want als u zo zonder meer op die gevoelens afgaat, dan heeft u vaak de angst dat u voor gek staat. Maar als u voorzichtig toetst of het ergens klopt en u ontdekt: er is geen negatieve reactie, ik kan een stap verdergaan, dan gaat u vanzelf vertrouwen krijgen. U moet zekerheid hebben. En dan zult u op den duur zover komen, dat u de gevoelswaarde (het aanvoelen) tijdelijk - nooit blijvend - boven de werkelijkheid stelt.

Op het ogenblik, dat mijn aanvoelen sterk is en ik dus ook in staat ben de waarde ervan enigszins te beoordelen, zal ik handelen, alsof dit de werkelijkheid ware. Zoals de magiër de gestalte en de waardigheid aanneemt van misschien Salomo of zelfs van God, de Vader. Wanneer wij dit doen, hebben we de veiligheid en het gezag. Wij ontsluiten daardoor voor onszelf alle vermogens.

Nu bestaat er van El Isrim (?) een nogal eigenaardig boekje (het handschrift is ongeveer in 1920 uitgekomen), waarin de magie wordt behandeld vanuit een nooi standpunt. Daarin zegt de schrijver letterlijk:

"De magiër ontsluit zichzelf door het ritueel en maakt de krachten vrij, die hij bezit."

Hij laat erop volgen:

"De krachten van de magiër zijn onbeperkt, zolang hij deze en hun werking niet vreest en zijn zekerheid niet verliest."

Hier heeft u dan dat, wat we bij het hanteren van feeling moeten aanhouden: Wij moeten voor onszelf een soort zelfverzekerdheid kweken. Wij moeten begrijpen, dat we met feeling ook onze vermogens a.h.w. vrijmaken: de verborgen gaven, waarvan we normaal misschien niet eens dromen dat we ze bezitten. Maar we kunnen die gaven alleen gebruiken, zolang wij niet aan onszelf twijfelen. Zolang wij niet bang zijn voor wat er eventueel uit voort zou komen. Op deze wijze kan dus afsluitend worden gesteld:

De voorwaarden, die in de magie steeds weer worden gesteld voor het juist volbrengen van het magisch werk, mogen eveneens in licht gewijzigde zin worden gesteld voor een ieder, die van zijn feeling wil gebruik maken.

Feeling is de uitdrukking, die wij als aanduiding geven voor iets, waarvoor men bang is: de eigen verbondenheid met alles in het Al; de eigen verbondenheid in de tijd; het vermogen om de stoffelijke en onstoffelijke wereld te waarderen op een meer dan stoffelijk menselijke wijze.

Ik hoop, dat u deze lessen over feeling dan ook in verband wilt brengen met hetgeen ik u o.m. over helderziendheid, genezing e.d. reeds heb verteld. Wij kunnen dan een volgende maal waarschijnlijk ingaan op de innerlijke kracht van de mens en de daarin schuilende reserves.

-:-

DE PERSOONLIJKE UITSTRALING.

De menselijke persoonlijkheid draagt rond zich een aura, waarvan de samenstelling globaal in drie verschillende gebieden kan worden verdeeld. Sommige van die gebieden vermengen zich tijdelijk met elkaar, waardoor het nog wel eens moeilijk wordt om deze verdeling in drie onbeperkt aan te houden. De gebieden zijn:

a. de z.g. fysieke uitstraling, die ontstaat aan de hand van de reactieprocessen in het lichaam: zenuwprocessen zowel als omzettingsprocessen;
b. de astrale aura, een uitwaseming a.h.w. van een zeker fuïdum en daarin zijn vooral de gedachtenprocessen en bepaalde gevoelsprocessen bijzonder scherp kenbaar;
c. daarbuiten bevindt zich dan aan de buitenste rand het 3e gedeelte, ook wel het geestelijk deel van de aura genoemd, waarin de geestelijke waarden van het ego tot uiting komen en gelijktijdig ook de grondwaarden van het werkelijk "ik", die op dat moment via het stoffelijk "ik" geprononceerd worden geuit.

Als we de persoonlijke aura dus zo ontleden, kunnen we zeggen dat daarin de gezondheidstoestand en de lichamelijke evenwichten een rol spelen; en dit is voor iemand, die gevoelig is zonder meer afleesbaar. Wanneer er een zeker contact met de stoffelijke aura ontstaat, hebben wij heel snel ook te maken met overdracht van stoffelijke eigenschappen.

Hebben we te maken met de astrale aura, dan ontdekken wij dat de emoties worden uitgestraald; en de meesten van u zullen reeds hebben opgemerkt, dat de emotionele gesteldheid van een mens veel gemakkelijker en op grote afstand afleesbaar is dan zijn lichamelijk wel en wee. En dat is ook begrijpelijk, want hierin zijn de emoties vaak zeer sterk vertegenwoordigd, zodat we de gemoedsgesteldheid gemakkelijk aanvoelen. Verder is in dit fuïdum een lading (energie) aanwezig, die zonder meer in elke aura zich ontlaadt en die een lager potentiaal heeft. Een overdracht van gevoelens, soms tot het suggestieve toe, is daardoor dan ook mogelijk.

De geestelijke aura is over het algemeen minder concreet merkbaar. Degenen, die buitengewoon gevoelig zijn, zullen haar soms waarnemen, maar in de meeste gevallen aanvoelen. Zij wordt meestal beschreven als een kleur, ofschoon zij in wezen voor de mens het best wordt gerepresenteerd wederom door een gemoedsstemming.

De contacten met de geestelijke aura zijn bovendien nogal eens eigenaardig in hun uitwerking, daar nimmer de gehele persoonlijkheid, maar altijd slechts een deel van het werkelijk "ik" via de stof op een bepaald moment wordt geuit. Indien er dus een contact op geestelijk terrein ontstaat, kunnen wij zien dat de z.g. kleur veel intenser wordt. Ik zal u een voor-

beeld ervan geven:

De uitstraling der aura is blauw tot nachtblauw toe zelfs. Er is dus wel een zeker gevoel van weten en misschien een zekere mystiek aanwezig, maar in het geheel speelt deze op het ogenblik een betrekkelijk geringe rol. Nu komt men in contact met een ander. Dit contact kan emotioneel aangenaam of onaangenaam zijn, dat doet niets ter zake. Het behoeft verder niet fysiek te zijn. Het is voldoende, dat men zich in elkaars nabijheid bevindt. Wat zien wij nu?

Wanneer tegenover dit gevoel van weten een tegenvraag staat, dan gaat het werkelijk ego (het geestelijk "ik") zijn weten a.h.w. wekken. Wij zien de kleur lichter worden en de aura krijgt eigenaardige blauwe stralen. Naast die blauwe stralen zien wij vaak als een soort schaduwbeeld donkere stralen, die aangeven dat de rusttoestand nog bestaat, behalve op een bepaald terrein. Zo kan die aura zelfs in zoverre worden begeesterd, dat wij ontdekken dat de totaliteit van geestelijke kennis wordt ingezet. En dan is er niet eens sprake van een stoffelijk gesprek, maar alleen van een waarneming. De kracht, die zo ontstaat, kan dan soms tegenover een totaal andere gesprekpartner zelfs nog een tijd nadien tot uiting komen in de wijze, waarop men reageert en ook in de wijze, waarop men over de totaliteit van de in het "ik" aanwezige kennis schijnt te kunnen beschikken.

Nu kan het ook zijn, dat ik in diezelfde nachtblauwe aura een emotie krijg van iemand, die daarin het schoonheidsgevoel wakker maakt. Het weten moduleert zichzelf, want het "ik" heeft schoonheidsgevoel, omdat dit de erkenning van het Goddelijke inhoudt. Het ware ego gaat zijn Godsbegrip projecteren en de aura wordt niet lichter blauw maar zij wordt doorschoten eerst met kleine gouden puntjes, dan met gouden schichten. Een kenteken dus van een vergrote levensappreciatie. Ook hier is dus verder geen stoffelijk kenbaar contact noodzakelijk, behalve de aanwezigheid binnen een bepaalde straal. Het resultaat in dit tweede geval zal vaak zijn, dat men plotseling ontwaakt voor de schoonheid, die rond het "ik" aanwezig is, of soms zelfs schoonheid vindt, waar men deze voordien niet aanwezig achtte.

Hier heeft u dus een eigenaardig voorbeeld van de veranderingen, die er kunnen ontstaan. Er is dus een wederkerige beïnvloeding van de persoonlijke uitstraling.

Wij moeten daarbij goed onthouden, dat de astrale waarden - zeker voor zover zij emotioneel zijn - slechts geleidelijk kunnen veranderen; dat de fysieke uitstraling practisch altijd gelijk blijft en slechts door absorptie van energie tijdelijk of langzaam enige verandering kan ondergaan.

De geestelijke aura echter ondergaat vaak zeer snelle en verbluffende veranderingen, waarbij het totaal van haar afstemming en structuur geheel verandert. Dit laatste is te danken aan het feit, dat niet het geheel van het ware ego via de stof volledig kan worden geuit en heel vaak door de beperkte mogelijkheden dus slechts delen van het werkelijk "ik" achtereenvolgens via de stof kunnen worden geprojecteerd.

De resultaten van de persoonlijke uitstraling heeft u waarschijnlijk in uw omgeving meermalen kunnen meemaken. Wij zien daaruit zekere sympathieën en antipathieën ontstaan. Het vreemde is hier bij bovendien nog, dat deze sympathieën of antipathieën door wat wij gewenning zouden kunnen noemen verdwijnen of langzaam veranderen.

Wij zien verder, dat wij gemoedsstemmingen van anderen vaak bijzonder goed kunnen aanvoelen. De interpretatie, die wij daarvan geven is afhankelijk van onze verhouding tot die ander; ze zal verder worden beïnvloed door de manier, waarop wij ons voor die ander interesseren, ook als het een vreemde is. Maar de overdracht bestaat.

Dan kunnen wij verder zeggen: De stoffelijke overdracht, die sommigen van u waarschijnlijk meer ervaren dan ze het zich realiseren, bestaat uit het overnemen van bepaalde lichamelijke afwijkingen of toestanden van een ander. En dit kunt u als volgt verklaren:

Wanneer de fysieke aura bij een bepaalde persoon een hiaat vertoont, dan zal het "ik" zich daarvan redelijk vaak niet bewust zijn, of het zal trachten die aura aan te vullen. Er ontstaat nu een flux van uit het eigen "ik", waardoor op dezelfde plaats, maar heel vaak in spiegelbeeld (dus een afwijking hier geeft een reactie dáár) een hiaat ontstaat, welke door het zenuwstelsel wordt geregistreerd als een pijn, een gevoeligheid, gevoelens van gezwollenheid, in bepaalde gevallen ook benauwdheid, hoofdpijnen, lichte duizelingen of een prikkeling vooral in de extremiteiten als neus, oorlellen, vingers en tenen. Dat is dus eenvoudig een overdracht; en deze ontstaat, doordat alle waarden van de fysieke uitstraling voor uitwisseling te allen tijde geschikt en bij een onbeheerst en onafgeschermd iemand ook ontvankelijk zijn.

Wij kunnen daartegen maatregelen treffen voor zover het de fysieke uitstraling betreft. Zij valt binnen het kader van wat wij magnetisch fluïde noemen en waarbij wij in feite de astrale delen van de uitstraling een soort weerstand geven, waardoor zij a.h.w. een huid kunnen vormen en een afvloeien van de eigen fysieke aura en de daarin bestaande energie belemmeren. Totaal onmogelijk maken gaat niet.

Wij kunnen de astrale aura wel door beheersing een gelijkmatigheid geven. Bestaat er bij ons een beheersing, dan zal deze eerst in een zekere emotionele beheersing tot uiting komen, maar in de tweede plaats ook in een gelijkmatigheid van de aura, die daardoor niet reageert op felle wijzigingen bij anderen. Ze worden wel geconstateerd, maar ze worden niet gereproduceerd.

Is echter de aura onbeheerst, dan kan elke invloed van buitenaf daarin een wijziging van structuur tot stand brengen. Deze structuurwijziging wordt over het algemeen vooral glandulair ervaren. Dat wil dus zeggen, dat de afscheidingen van het eigen lichaam daardoor worden gestimuleerd of geremd; en dit betekent dat zeer snel een lichamelijke toestand kan ontstaan van emotie, opwinding, onlustgevoelens zelfs, e.d.

Een beheersing van de persoonlijkheid maakt niet alleen de persoonlijkheid t.o.v. van anderen minder agressief (het "ik" is neutraal en kan zich bij veel meer mensen a.h.w. sympathisch aanpassen), maar het voorkomt bovendien - en dat is heel belangrijk! - dat de eigen gevoelswereld zeer sterk door invloeden van buitenaf kan worden gemanipuleerd.

Wat de geestelijke aura betreft, hierover heeft de mens vanuit zichzelf geen enkele zeggenschap. Ten hoogste kan worden gesteld, dat de bedoeling en de doelstelling in het stoffelijk leven voor een groot gedeelte zullen bepalen welk deel van het geestelijk ego het sterkst tot uiting komt. Wij kunnen dus door onze leef- en denkwijzen de geestelijke uitstraling wel voor een deel bepalen, maar wij kunnen haar en de daarin optredende veranderingen, zolang wij in de stof leven, niet beheersen.

Om dit onderwerpje af te ronden wil ik er dan verder nog op wijzen, dat de fysieke aura niet alleen bestaat in materie. Zij kan - zij het in zeer geringe mate - bestaan in alle materiaal en zal in elk materiaal sterker kunnen bestaan en u sterker kunnen beïnvloeden naarmate de actie in het materiaal groter is. Om het dus heel eenvoudig te zeggen: Een steen of een voorwerp van steen zal over het algemeen minder reactie vertonen en een minder sterke uitstraling bezitten, fysiek gezien, dan b.v. een dier of een plant.

Dan moeten wij ook begrijpen, dat het astrale deel voor alle invloeden van het astrale vlak aantastbaar kan zijn. Naarmate het "ik" onbeheerster is en de emotionaliteit daarin dus minder kan worden geregelementeerd, zal de emotionele balans door astrale waarden sterker worden veranderd.

Wanneer fluïdieke afscheidingen aan voorwerpen zijn gehecht (iets wat ook mogelijk is), dan zal dit fluïde heel vaak een reproductie tot stand brengen, waarbij eigen ectoplasma van de persoon de reproductie vormt van hetgeen rond het voorwerp aanwezig is. Vele verschijningen kunnen op deze wijze worden verklaard. Een onbeheerste aura van iemand, die bovendien nog enigszins suggestibel is en wiens fysieke aura niet volledig evenwichtig is, zal over het algemeen voeren tot reproductie van verschijnselen, vastgelegd in voorwerpen en daaraan gehecht in een astrale uitstraling.

Geestelijke uitstralingen blijven practisch buiten het geding, daar zij tot het onbeheersbare behoren. Maar wij kunnen door onze omgeving worden beïnvloed, ook wanneer deze geen levende wezens bevat. Omgekeerd zullen wij - dank zij onze persoonlijke uitstraling - in de gehele omgeving iets van ons "ik" vastleggen.

Hoe meer er bepaalde waarden (fysieke en astrale, emotionele en mentale) continu in het "ik" bestaan, des te sterker deze invloed zal worden overgenomen door zelfs de dode materie in de omgeving en des te sterker ook de reactie daarop zal zijn van alle lagere levende wezens. Zo kunnen wij wel spreken van een persoonlijke uitstraling, maar wij moeten toch beseffen, dat zij in wezen een wisselwerking met al het ons omringende betekent.

-:-

H E T R A D.

De eeuwigheid is als een rad, dat wentelt langs een weg, die het zelve niet kent. De weg is het onbestemde Niet van het Goddelijke.

Het Rad is het totaal van alle bestaansvormen, die voor ons kenbaar zijn; en de spaken van het Rad zijn de werelden, die we betreden en verlaten naarmate het Rad voortwentelt.

Zolang wij aan de buitenkant van het Rad blijven, leven wij in de wereld van het onbegrepene; het ene ogenblik in contact met het Niet, het andere ogenblik neergedrukt op de concrete weg van leven, dat ons reeds verlaat, voordat we het wezen ervan hebben geconstateerd.

Als wij dichter naar de kern, naar de naaf van het wiel, toe komen, zo betreden wij meer bewust werelden, die zich op wonderlijke wijze wijzigen. Zij worden voor ons werelden van hemel, van vreugde, van hellesmart, van onthullingen en werelden van nevel, die alles verbergen. En die werelden zijn ons besef van de wentelingen van het Rad, meer niet.

Maar er komt een ogenblik, dat wij misschien de kern, de naaf zelf, benaderen. Wij zien ook buiten ons het Rad voorbijdraaien en voelen ons gelijktijdig één in het Niet en één in de beweging, totdat wij de as zelf bereiken en betreden. Vanaf dat ogenblik rusten wij.

En terwijl het Rad voortwentelt beschouwen wij de weg, die wij gaan. En deze weg van het onbekende wordt thans zichtbaar en zij toont ons de werkelijke bestemming van het Rad; misschien zelfs het voertuig, door het Rad gedragen.

Zo is ons zoeken naar eeuwigheid in wezen het zoeken naar het rustpunt, vanwaaruit wij de werkelijke weg van leven kunnen beschouwen.

Zo is ons gaan door hemel- en hellewerelden niets anders dan een waan, waaraan wij niet kunnen ontkomen, opgenomen als wij zijn in de vloed van omwenteling, verandering en beweging.

Maar op het ogenblik, dat wij ook deze werelden kunnen verloochenen, komt voor ons het moment dat wij de werkelijkheid meer benaderen en zien. Ook de tijd en het gebeuren veranderen voor ons in tempo.

Hij, die aan de buitenzijde van het Rad is, beweegt zich over een lange weg in een lange tijd.

Hij, die zich dicht bij de naaf bevindt, beweegt zich langs een korte weg in korte tijd.

Zo verandert de duur van leven, van besef van bestaan in sferen, van erkenning van werkelijkheid en van leven in waan voortdurend. Wij bepalen zelf wat het leven voor ons is. Wij zijn het, die zelf de sferen doorwandelen in snelheid of in traagheid, al naar ons bewustzijn.

Zolang wij zoeken naar het concrete van de weg, zullen wij niet kunnen ontkomen aan de ijlheid van het Niet, waarin wij een groot deel van de tijd ronddolen. Maar indien wij leren dat het concrete niet de weg is die wij beroeren, maar de kern van de beweging waarvan wij deel zijn, dan hebben wij het middel gevonden om ons te onttrekken aan de eeuwige wenteling van het Rad, om in te treden in een werkelijkheid, die vanuit de wereld beschouwd, misschien stilstand, rust en niets is, maar die gelijktijdig voor ons wordt: de eerste werkelijke erkenning van de weg, die wij gaan; de eerste werkelijke erkenning van de reden, waarom alle dingen in het Rad waren, zoals wij ze hebben gekend.

Zo wil ik deze korte beschouwing eindigen met een citaat van een bekend leraar en priester:

> "Gij, die vraagt naar de verschijnselen, gij beseft niets.
> Gij, die de zin der verschijnselen wilt doorgronden,
> gij bereikt niets.
> Doch gij, die in de aanvaarding van de verschijnselen
> uself doorgrondt en zoekt naar de zin van uw bestaan,
> gij bereikt het ogenblik van stilstand, waarin de waarheid
> is geopenbaard en uit de rust het besef van een werkelijkheid
> wordt geboren, die geen grenzen kent."

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MAART 1966.

Nummer 6.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Macht en machteloosheid

Verborgen krachten van de mens.

Doorzettingsvermogen

Zelfonderzoek

OCCULTE PRAKTIJK

De innerlijke krachten van de mens

Practische toepassing van innerlijke krachten

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Zesde Les.

MACHT EN MACHTELOOSHEID.

Eén van de meest beheersende factoren in deze wereld is op dit moment de honger naar macht en misschien ook de angst voor verantwoordelijkheid. De eenling, gevangen in dit spel van om de macht strijdende groepen en groeperingen, meent vaak dat hij zelf zonder betekenis en machteloos is. Het lijkt mij daarom goed het begrip "macht" een ogenblik nader te beschouwen.

Macht is het vermogen eigen wil om te zetten in een werkelijkheid. Naarmate de macht groter is, zal meer van hetgeen in het "ik" bestaat kunnen worden geuit. Indien macht wordt uitgeoefend op een onzelfzuchtige wijze, zal zij nimmer kunnen terugslaan op degene, die haar voortbrengt. Een onzelfzuchtige machtsuitoefening brengt met zich mee verwezenlijking van het gewilde. Op het ogenblik echter, dat de macht zelfzuchtig wordt uitgeoefend, zal zij het patroon bepalen, waarin degeen, die macht uitoefent, voortaan moet leven en denken.
Anders gezegd: Macht, die men niet voor zichzelf begeert, is een reële macht. Alle macht, die men voor zichzelf begeert, is in feite een dwang, waardoor eigen wils- en handelingsvrijheid steeds meer zullen worden beperkt.

Dat dit in de moderne tijd waar is, kunt u zien. Want zelfs hier in Nederland zijn vele groepen te vinden, die het eigenlijk anders zouden willen dan het is. Zodra zij echter gaan deelnemen aan het bestuur, continueren zij zorgvuldig de bestaande toestand. Want zij begeren niet in de eerste plaats het doorzetten van hun ideaal, maar zij begeren in de eerste plaats een zekere macht. Daardoor zullen zij steeds meer hun idealen op de achtergrond stellen, tot zij lege leuzen zijn geworden. In de betogingen voor de komende verkiezingen zult u hiervan vele voorbeelden kunnen vinden.

Ik geloof, dat het begrip "macht" allereerst moet worden gesplitst in zelfzuchtig en onzelfzuchtig uitgeoefende macht. Als macht onzelfzuchtig wordt uitgeoefend, zal niemand die egoïstisch denkt zich daartegen kunnen verzetten. Het is een vooruitgang, een evolutie a.h.w., die alles met zich meesleept. Op het ogenblik, dat men macht zoekt om de macht zelf, dan is eigenlijk het denkbeeld van de macht beheersend geworden. Het is een waan, een illusie; en als zodanig zal men - zolang men onzelfzuchtig denkt en reageert - zich van die macht niets behoeven aan te trekken. En dat brengt ons vanzelf tot het kernpunt van ons betoog van vandaag.

De enkeling, zijn macht en machteloosheid in de hedendaagse tijd.

Wanneer ik bewustwording zoek, dan zoek ik een verandering en een

vooruitgang. Het voortdurend gelijkblijven of 't voortdurend zich herhalen van dezelfde feiten, de sleur, is dodelijk. Bewustwording betekent dus het zoeken van voortdurend nieuwe, grotere en intensere waarden. Men kan deze eerst bereiken, indien men een zekere vrijheid behoudt. Die vrijheid kan men nimmer verkrijgen, als men denkt machteloos te zijn. Zodra men denkt geen enkele macht te bezitten, is men overgeleverd aan een ieder, die de illusie van macht schept. Op het ogenblik, dat men zijn eigen denkbeelden machteloos noemt, zal elk denkbeeld, waarin een uiting van macht is gegoten, overheersen; d.w.z. dat men op zijn weg voortdurend zal worden beperkt door al datgene, wat buiten zich bestaat. En dat is natuurlijk niet wat wij wensen. Willen we dus bewustworden, dan moeten we ons ook eerst bewust worden van het feit, dat we een zekere macht bezitten. En die macht zal moeten beginnen met de macht over onszelf.

Niemand op aarde leeft zonder enige angst. Er zijn maar heel weinig mensen, die op aarde kunnen bestaan zonder begeerte; en dan is het nog de vraag, of dat wel normale mensen zijn. Maar wij kunnen wel zeggen, dat een ieder in zich de angst kan leren bedwingen en dat een ieder in zich de begeerte kan leren beteugelen. Wij zijn niet gebonden aan onthouding of ontzegging op wel gebied dan ook. Maar anderzijds zijn wij ook niet gebonden aan een vrije beleving van alle dingen. Zodra wij overgaan tot het extrême, verliezen wij de macht over onszelf. En juist in het extrême ontstaat die eigenaardige toestand, waarin het "ik" zich laat leven en zo de realiteit niet meer ziet, voor zich illusies opbouwt die nooit waar kunnen worden en situaties schept waaraan het zich nimmer meer kan ontworstelen.

Wij zullen dus een paar punten stellen t.a.v. de macht van het ego.

1. Zodra ik mijzelf voldoende beheers, zal ik mijn denkbeelden kunnen doen gelden over mijn instincten. Dit maakt mij niet slechts vrij, maar het geeft mij macht over anderen, die nog gebonden zijn.
2. Ik word slechts beheerst door datgene, wat ik toesta mij te beheersen. Ik ben een eeuwig wezen. Een beheersing in tijdelijke vorm kan nimmer blijvend zijn, tenzij ik dit toelaat. Indien ik een beheersing in tijdelijke vorm aanvaard, omdat ik angst of begeerte ken, zal daarvan echter een langdurige binding het gevolg zijn.
3. Machteloos ben ik alleen tegenover God. Naarmate ik mij meer van dit feit bewust ben, zal ik een sterker beroep op de God in mij kunnen doen en zo meer feitelijke macht kunnen uitoefenen voor en over anderen.
4. Machteloosheid is voor de doorsnee-mens een suggestie, waaraan hij zich moeizaam onttrekt.

Macht is iets, wat menigeen vreest of slechts op egoïstische wijze wil gebruiken. Eerst indien wij de werkelijkheid zien en onze eigen houding bepalen aan de hand van ons werkelijk innerlijk beeld, zullen wij macht kunnen uitoefenen en machteloosheid kunnen ontwijken, zonder dat daarbij onze bewustwording wordt aangetast of onze weg tot de innerlijke bereiking wordt vertraagd.

Daarmee hebben wij dan een paar punten gesteld, die zeer algemeen zijn en die waarschijnlijk voor menigeen ook moeilijk geheel te aanvaarden zijn. Theoretisch misschien nog wel, maar in praktijk niet. Wij moeten daarom proberen om het begrip machtsuitoefening of macht nader te bezien. En nu heb ik daarvoor een heel eigenaardig voorbeeld.

Binnenkort is het huwelijk van prinses Beatrix en men vreest, dat daar dan allerhande dingen zullen gebeuren. Men probeert daarom mensen te dwingen het huwelijk bij te wonen of in andere gevallen zich te verwijderen van de plaats, waar hun aanwezigheid misschien oproer zou kunnen veroorzaken. Met andere woorden: men is niet zeker van zichzelf. Dit is

schijnbaar een machtsvertoon. Want als men dadelijk vele duizenden mensen oproept (met of zonder wapens) om de rust te handhaven, dan lijkt dit op macht, maar dat is het niet. Een dergelijke macht is een onzekerheid.

Nu is de grote vraag: in hoeverre die angst gerechtvaardigd is. Eén ding is zeker: indien één mens op het juiste ogenblik en naar waarheid iets zou uitroepen - ongeacht al degenen, die er aanwezig zijn - dan zou geen ordeverstoring kunnen worden voorkomen. Eén mens heeft temidden van die grote menigte van voor- en tegenstanders, tenidden van die grote gewapende macht voor zich het vermogen om goed te keuren of af te keuren op een wijze, die naar buiten toe volledig kenbaar wordt. Men is niet zozeer bang voor degenen, die gewoon een relletje willen maken, maar men is bang voor hen, die uit een soort innerlijke overtuiging en volledig onverschillig voor de gevolgen hun mening zullen uiten.

En nu is de vraag: Wie heeft nu de meeste macht? Die paar honderd z.g. provo's of het hele bestuursapparaat? En dan blijkt, dat deze provo's in feite machtiger zijn. Want zij dwingen het grote geheel zich in onzekerheid te beschermen. Ik weet wel, dat zal men niet als zodanig willen zien. Maar dat is een feit.

Een ander punt. De kerken zijn geneigd om alle zondaren te vergeven. Maar waarom dan b.v. één priester, die profeteert, wegmoffelen? Vroeger zou men hem hebben gedood. Nu moffelt men hem weg in een klooster waar hij niemand ziet. Is dat niet, omdat men onzeker is, omdat men bang is? De hele macht van de kerk zou kunnen vallen door één persoon.

Daar heeft u het hele probleem. U bent niet machteloos. Integendeel. Zodra u uit uw innigste overtuiging en met inzet van uw gehele persoonlijkheid zonder angst of begeerte reageert op wat voor u een onomstotelijke waarheid is, bezit u macht over anderen. Een macht die zo groot is, dat een staat haar vreest. Een macht die zo groot is, dat geen kerk, geen geloof daartegen bestand is. O zeker, u kunt zeggen: Dan zullen ze me misschien doden en dan is er niets gebeurd. Maar ook dat is denkbeeldig.

Wanneer wij de toestand in Rusland zien, dan ontdekken wij dat daar een absoluut gezag werd gehandhaafd. Zo absoluut, dat niemand zich aan die macht scheen te kunnen onttrekken. Maar juist deze felle verdediging (misschien zelfs tegen niets) van het stalinisme, bracht Chroetsjev. Chroetsjev wilde milder zijn, maar kon het ergens niet. Toen heeft men gezegd: Onze macht wordt aangetast. Wij moeten haar verdedigen - tegen onbelangrijke dingen, tegen een flard muziek, tegen een gedichtje of een stukje proza. De resultaten zijn, dat de kerken in Rusland steeds voller worden en dat zelfs de leden van de Partij steeds onbetrouwbaarder worden. Het eindresultaat is, dat de "planning" van de gehele staat moet worden aangepast aan de eisen van die massa.

Degenen, die dat tot stand hebben gebracht, zijn er niet velen geweest. Het is bij elkaar misschien een aantal geweest van 40 à 50 mensen, die in de periode van Stalin zijn gedood; maar die door de wijze, waarop zij vanuit zich de waarheid bleven stellen, het wat men nu noemt "mildere klimaat van het communisme" hebben geschapen. Ze waren machtiger dan een staatsapparaat, geheel ingesteld op terreur.

Het is dus niet vreemd, als ik zeg dat u niet machteloos bent. Maar die machteloosheid van u zal toenemen, naarmate u zich meer bekommert om de consequenties. En dat is het typische in deze hele maatschappij, niet alleen in stoffelijk maar ook in geestelijk opzicht.

Men gaat u vertellen, dat alles zijn gevolgen heeft. Als u een auto hebt en u hebt geen belasting betaald, dan zal er dit en dat op volgen. Op zichzelf logisch, ik geef het toe. Men zegt u, dat als u steelt, u misschien een paar maanden krijgt of een jaar. Men vertelt u, dat als u een moord pleegt, u minstens 20 jaar krijgt, al wordt dat meestal veel minder. Maar als u de euvele moed hebt om de basis van de staat, de stel-

lingen van de staat aan te tasten, dan kunt u erop tekenen, dat u voor veel langere tijd verdwijnt. Dan wordt u terbeschikking van de regering gesteld. Maar op het ogenblik, dat u zegt: "Wat kan mij dat schelen," dan is de ander machteloos geworden. Hij kan u wel proberen aan te vallen, maar wat hij in feite wil bereiken: dat u de macht erkent, dat bereikt hij niet. En dan moet de hele staat met al haar dienaren, haar macht, haar leger en vloot zich tegen een eenling verdedigen. En die verdediging slaagt minder goed dan men denkt. Want één zo'n geval is voldoende om honderden mensen onrustig te maken. Er ontstaat een wantrouwen. Waar wantrouwen tegen de macht is, ontstaat een angst die de macht zelf aantast. U begrijpt nu misschien wat ik bedoel.

Zuiver stoffelijk lijkt het wel, of u steeds meer in een keurslijf van wetten, bepalingen en beperkingen wordt geregen. Maar in feite kunt u dit onmogelijk maken door te zeggen: Ik aanvaard dit of dat absoluut niet en ik neem daar de consequenties van.

Ook geestelijk zien wij precies hetzelfde. Als u zondag niet naar de kerk gaat, pleegt u een doodzonde. Als u iemand vermoordt, pleegt u een doodzonde. Als u een priester een pak slaag geeft, pleegt u een doodzonde. Wat is nu het ergste? De verhoudingen zijn zoek.
Maar u komt dan in de hel en moet u voor eeuwig branden. Dat is heel aardig, maar op een gegeven ogenblik zegt u: Dat kan men mij wel vertellen, maar ik geloof het niet meer. Ik ben niet meer bang voor het dreigement. En op dat ogenblik blijkt, dat de kerk haar gezag gaat verliezen.

Als de jeugd niet meer gelooft dat ze eeuwig verdoemd zal zijn, als ze zondags om de kerk heen loopt in plaats van er binnen te gaan, dan blijven de kerken op zondag steeds meer leeg. Dan is er eenvoudig geen macht meer in de kerk.

Nu zult u zeggen: Dat is op het ogenblik niet zo. Maar het is werkelijk waar. Men gaat u vertellen, dat u op een geestelijke weg alleen wat kunt bereiken, indien u - en dan noem ik op: u onthoudt van het nuttigen van vlees, het drinken van alcohol, het gebruiken van tabak of van andere dingen; indien u regelmatig - en dat wordt verplichtend gesteld - zoveel mediteert op deze manier en zoveel op die manier; indien u zoveel van uw inkomen afdraagt aan de groep, enz. Dat klinkt heel aardig, maar wat is ervan waar?

Jezus dronk wijn; hij was dus niet bang voor alcohol. Jezus at vlees. Nu moet u niet zeggen, dat dat niet waar is. Er staat uitdrukkelijk bij het Laatste Avondmaal, dat hij het paaslam nuttigde (dat is vlees!).
En toch kon hij iets zijn. Jezus hield zich niet aan de wetten van de kerk, want hij liet de tempel rustig tobben. Hij hield zich ook niet helemaal aan de wetten van het wereldlijk gezag. Hij ging er niet tegenin, maar hij ging zijn eigen gang. Die Jezus hebben ze gekruisigd, inderdaad. Maar zonder hem zou er geen Christendom geweest zijn. Jezus had meer macht dan allen rond hem. En zelfs als hij geen "god" was geweest (sommigen geloven dat, nietwaar), zou hij die macht nog hebben gehad.

Wij kunnen voorbeelden te over vinden van anderen, die met een enkel denkbeeld macht wisten te veroveren. Denk aan Napoleon. Deze was niet bang voor de heren, die het gezag uitoefenden: de revolutionairen.
En toen het erop aankwam, liet hij heel rustig zijn soldaten de heren insluiten met hun hele nationale vergadering. Hij zei: Wat kan mij gebeuren.
En pas toen Napoleon bang werd dat hij niet meer l' Empereur, de meest machtige zou zijn, toen hij jaloers werd op de macht van een ander, misbruikte hij zijn macht en ging eraan ten onder.

Die voorbeelden vinden wij steeds weer. Laat ons dus proberen ze om te zetten in een lering; en dan vergelijk ik twee mogelijkheden:

Soekarno beschouwt zichzelf als de absolute macht in Indonesië.
Of hij dat is of niet, hij wil ten koste van alles zijn macht vasthouden.
Hij wil zich blijven identificeren met de macht, niet met het land.

Het resultaat is, dat hij steeds weer wordt geregeerd door de noodzaken; dat hij steeds minder een mens is, die iets bereikt.

Als u dat wilt, dan moet u ernaar streven erkenning in de wereld te verkrijgen. Indien u echter voor uzelf macht zoekt, dan zult u moeten beginnen alles opzij te zetten, behalve uw eigen innerlijke waarde. U moogt u laten leiden door uw menselijke rede, uw logica, maar u moogt u nooit laten leiden door datgene, wat u kunt krijgen of zoudt kunnen verliezen. Iemand, die machteloos is, zal zijn daden ergens bepaald zien.

Een kind in de klas b.v. is machteloos. Het moet het ene uur aan taal doen, het volgende uur aan rekenen, enz. Datzelfde geldt voor een arbeider. Hij moet zoveel dingen per dag afmaken en zo lang op het werk aanwezig zijn. Hij is dus niet vrij. Als hij zich daartegen verzet, dan moet hij ook de gunsten en de mogelijkheden willen opgeven.

De machteloosheid ontstaat, indien wij het leven toestaan ons een vast patroon voor te schrijven. En naarmate wij menen daarin meer te bereiken (bij het kind is het ten slotte de goedkeuring van de ouders of vrijdom van straf; bij de arbeider het loon en wat hij voor overwerk of misschien als zwart loon krijgt), zijn we gebonden.
Maar zal die gebondenheid beperkt blijven tot de werkuren? Neen.
Het kind wordt op den duur geregeerd door de stellingen, die er op school worden ingehamerd. De arbeider wordt op den duur geregeerd door de sleur van zijn werk en door zijn gedachten dat dit toch onontbeerlijk is en dat hij verplicht is zich daaraan te onderwerpen.

Het hele leven en ook het denken worden daardoor geregeerd. Zelfs het zieleleven wordt daardoor bepaald en beperkt. Dan is het logisch, dat alle vermogens tot persoonlijke machtsuitoefening op geestelijk terrein voor het "ik" en misschien zelfs de mogelijkheden om het hogere vanuit zichzelf te bereiken, eveneens wegvallen. U wordt gebonden aan de beperking, die er is.

Als u machteloos bent, dan past u zich volledig aan alle sleur aan. Indien u daarvan eens een keer afwijkt, voelt u zich ergens schuldig. U voelt dat als een onvolledigheid. U zult dan steeds machtelozer worden.

- Op het ogenblik, dat u macht, werkelijke macht verkrijgt, zult u eerst en vooral uw eigen huidige toestand niet als bepalend mogen zien.
U moet zeggen: Ik ben eeuwig. Ik heb voor alles de tijd.
U moet denken: Wat er nu gebeurt, is onbelangrijk, zolang ik trouw blijf aan het "ik" dat ik ken.
U moet denken: Ik voel in mij een taak. Het vervullen van die taak is belangrijker dan alles, wat er op aarde gebeurt.
Daarnaast zult u moeten zeggen: Ik ben niet bang, wat er ook gebeurt. Ik heb eigenlijk niets nodig; ik kan het zonder doen. Ik kan hoogstens doodgaan en dan is dat het einde van alles.

Moeilijk, dat is waar. Maar waar die onverschilligheid heerst, daar zien wij plotseling dat de tijd, die anders niet toereikend was, toereikend wordt. Dat de dood, die anders voortdurend dreigt, nu uitwijkt. Dat de gevoeligheden van het "ik", die normaal onderdrukt zijn, nu ineens functioneren en het de mens mogelijk maken zich juister te oriënteren, geestelijk zowel als stoffelijk.

Nu moet u niet denken, dat ik u hier een sprookje vertel. Ik weet niet, of u wel eens hebt gehoord van kinderen en dronken mensen? Hoeveel automobilisten, denkt u, zullen er op het ogenblik door hun voorzichtig rijden ongelukken maken? En in verhouding daartoe: hoeveel rijders die roekeloos zijn? Het is eigenaardig, dat de voorzichtige rijders gevaarlijker zijn dan de roekelozen. Men wil dat niet toegeven, omdat men zegt: Er zijn regels. Maar de roekeloze reageert over het algemeen op de omstandigheden en de angstige reageert op de regels; en dat is een groot verschil.

Indien u het anders wilt stellen: Iemand, die bang is zijn paranormale gaven te laten spreken, die zal wel ergens die neiging hebben, maar hij zal bang zijn voor de gezichten die hij ziet. Hij zal bang zijn voor de mogelijkheid dat er een stem zal komen, die hem iets zal zeggen. Hij zal bang zijn voor het overschrijden van de grens van bewustzijn en onbewustzijn, die voor een trancetoestand noodzakelijk is. Zo iemand bereikt niets. Maar omdat je niets bereikt, betekent dat nog niet dat je niets kunt. En dat brengt mij tot een definitie van machteloosheid.

Machteloosheid is niet het gebonden-zijn aan het andere, maar het ontkennen van eigen vermogens, daar men de consequenties, die daaraan zouden kunnen zijn verbonden, niet durft of wenst te aanvaarden.

Nu wordt het u misschien duidelijker wat er met al dat voorgaande is gezegd, niet alleen vanavond maar ook op de voorgaande avonden.

Een eenling zijn in de massa lijkt verschrikkelijk. Maar het is de eenling, die de massa bepaalt en niet de massa, die de eenling bepaalt.

Geestelijk alleen staan of alleen-staan temidden van golven van kosmische licht lijkt misschien ergens een gevoel van machteloosheid hebben. Maar indien u zegt: Ik heb een doel, dat andere doet er niet toe, dan kunt u bereiken. Dan bent u niet de slaaf, dan bent u de meester.

En daar ligt eigenlijk het belangrijke van deze dagen. Want onze bewustwording in deze tijd dwingt steeds meer - zeker wanneer men op aarde is - tot een keuze. U moet kiezen tussen de algemene tendens, het algemeen gangbare of uzelf. U kunt niet uzelf blijven en toch de algemene gang van zaken onbeperkt aanvaarden en volgen. U kunt ook niet volstaan met een enkel geestelijk voorbehoud. U moet kiezen; en het is deze keuze, die beslissend zal zijn voor de eerst-volgende fase van uw bestaan, van sfeer tot sfeer, van wereld tot wereld. Macht en machteloosheid worden nl. niet alleen uitgedrukt in de waarden van deze wereld of in de waarden van een innerlijke bewustwording. Zij zijn een uitdrukking van de eigen continuïteit. Zij vormen wat men zou kunnen noemen: het karma.

Ik ben aan een noodlot onderworpen. Dat is tot op zekere hoogte waar. Ik, zo goed als u. Maar dit noodlot bestaat slechts uit de omstandigheden, niet uit mijn innerlijke werkelijkheid. Op het ogenblik, dat ik de omstandigheden aanvaard, maar ze ondergeschikt maak aan mijn innerlijke werkelijkheid, domineer ik het noodlot. Zolang ik het karma niet vrees en niet begeer en zolang ik het alleen accepteer als een medium waarin ik werk, ben ik meester over 't karma. Zolang ik mij eraan onderwerp, zolang ik het vrees en het probeer na te gaan, ben ik eraan onderdanig. Ben ik onderdanig aan het karma, dan sleep ik mij voort van de ene vorm naar de andere. Sta ik boven het karma, dan uit ik mij in elke vorm, die voor mijn "ik" op dit moment noodzakelijk is; niet krachtens de wensen of de angsten van dit "ik", maar krachtens de innerlijke noodzaken en de innerlijke verbondenheid met het hogere.

In deze dagen wordt die keuze eigenlijk aan de gehele mensheid voorgelegd. U kunt misschien op het ogenblik naar de maan gaan of wandelingen maken op Mars en Venus, maar daarmee komt u niet verder. Ben je mens of ben je het niet? Ga je onder in de massaficatie, dan ben je een stofje dat door elke kosmische stroom van links naar rechts en van rechts naar links wordt geblazen, zonder dat je weet waarom. Ben je een mens, een eenling, dan ben je als een lichtstraal, die de andere stofjes doet dansen. En die keuze is voor de meeste mensen heel moeilijk te maken. Juist omdat men steeds meer aan het materiële gaat denken, zal men steeds minder geneigd zijn de vrijheid te aanvaarden, die er bestaat en zal men steeds meer bepaalde dingen vrezen, terwijl men andere dingen meer zal begeren.

Nu is het einde van het materialisme als levensbeschouwing, als dialectiek, op aarde eigenlijk al gekomen. En wat meer is: het materialisme als stoffelijke waarde dreigt ook al heel snel te verdwijnen. Het is nl. niet te handhaven. Maar zolang men in dat materialisme gevangen zit, is de idee van gebondenheid veel groter.

Nu klinkt het misschien heel gek, als ik dat zeg, maar denkt u nu werkelijk dat iemand, die de zaak aanvaardt, zoveel slechter slaapt op een plankon vloer dan op een springveren bak met binnenveringmatras, flanellen gezondheidslakens enz.? Of denkt u misschien dat degeen, die zich elke dag aan uitgezochte gerechten vol kan eten, werkelijk zoveel gezonder en sterker wordt dan hij, die alleen water drinkt en brood eet? Dat klinkt misschien dwaas. We kunnen dan spreken over vitaminengebrek enz., maar in feite moeten wij toegeven dat dat helemaal niet waar is. Het is niet belangrijk hoeveel ik heb om van te leven. Het is belangrijk dat ik zo leef, dat ik met wat ik heb uitkom.

In deze zin kan men zelfs zeggen (ik heb gehoord, dat het hier nogal opzien heeft gebaard), dat er in India geen hongersnood is. Vanuit westers standpunt is deer een ellende om van te creperen. Vanuit het standpunt van de hoger geplaatsten in India is er alleen wat extra armoede voor de armen; en dat is niet zo erg. Voor sommige armen is deze armoede geen werkelijke armoede en is wat u hongersnood noemt in feite niet levensgevaarlijk. Ze kunnen ervan leven, omdat ze niet meer verlangen, maar datgene wat ze hebben volledig gebruiken.

Maar stel u nu eens voor, dat u in deze materialistische wereld eens het materiële opzij gooit en zegt: Het kan mij niet schelen. Als ik het niet warm kan hebben met een grote kachel, dan zal ik me wel in iets hullen. En als ik dat niet kan, dan blijf ik klappertanden en rillen, tot ik het warm heb. Dan komt er een ogenblik, dat het bezit u niet kan binden.

Als iemand tegen u zegt: Dan stoten we u uit de maatschappij. En u zegt tegen uzelf: Ik heb in mij een verbinding met God, wat kan die maatschappij mij schelen, dan kunt u veel gelukkiger zijn (desnoods ter beschikking gesteld van de regering of ergens in een cel) dan een ander, die minister-president is. Het ligt er maar aan, hoe u de waarden ziet.

In deze tijd heeft men geleerd bepaalde criteria aan te leggen van zekerheid, gezondheid, kortom, van allerhande dingen. Maar die criteria zijn niet reëel. Zij zijn een begeerte-element. De mens speculeert op het begeerte-element en daardoor maakt men het u moeilijker om zelf macht te hebben. Zolang u van een regering verwacht, dat ze u iets zal geven (een pensioen of een huis), bent u ergens aan die regering gebonden. Op het ogenblik, dat u van die regering niets te verwachten hebt en dit weet, staat u vrij. En dan noemt men u misschien a-sociaal. Maar of u werkelijk zo a-sociaal bent, dat ligt aan uw verhouding tot uw medemensen, niet aan uw verhouding tot de gemeenschap als geheel met haar wetten.

Ik predik niet, dat men zich a priori tegen de gemeenschap moet verzetten. Ik zeg alleen: zij mag niet bepalend zijn voor uw denk- en handelwijze. U moet er wat los van staan.

En dan is er nog iets, wat wij in dit verband wel even mogen noemen. Macht ligt vaak in een ledige naam. Een ezel, die per ongeluk doctor is geworden (wat mij betreft in de letteren of in de filosofie; er zijn zoveel ezels, die dat tegenwoordig desnoods honoris causa krijgen), staat boven iemand, die een gezond verstand heeft, maar toevallig alleen de tijd heeft gehad om de lagere school af te lopen. Is dat kolder of niet? Toch reageert men zo. Als iemand zegt: Ik ben doctor of professor of ik ben graaf .....(wat alleen maar een ongelukje van de geboorte is), dan zegt men onmiddellijk: Dat is een meerdere. Men laat zich imponeren door

begrippen, die vaak zonder inhoud zijn. Ook daardoor wordt men machteloos. Op het ogenblik, dat men een oordeel velt over een gewoon mens en datzelfde oordeel niet durft handhaven, indien het gaat om een vorst of vorstin, dan is men al machteloos. Indien men gelijk durft en blijft oordelen over een gewoon mens en een vorst of vorstin en gelijk reageert op de eenvoudige man met zijn lagere school en op de professor of de doctor, dan heeft men macht.

Het is dus ook nog de kwestie van: op welk vlak plaatsen wij onszelf. In deze wereld wordt u eraan gewend dat u zich in een bepaald vakje moet kunnen inpassen. U bent middenstander, gegoede middenstander, arbeidersklasse of u behoort misschien zelfs tot de intelligentia; waar overigens het intellect maar betrekkelijk spaarzaam gezaaid is.
Als u in zo'n vakje zit, bent u gevangen. U bent als een kanarie in een kooitje. U krijgt uw voer, water en zelfs uw badje op tijd. Wat u niet krijgt, is de vrijheid om zelf te kiezen. En naarmate u daarin langer leeft, wordt het u minder mogelijk uw vleugels uit te slaan en voor uzelf te zorgen.

Daarom moet ik wel zeggen: Wees voorzichtig met hen, die u status beloven; die zeggen: als je dat doet, wordt er goed over je gedacht of slecht. Want ook dat heeft eigenlijk niets te zeggen. Ook dat is een uitoefening van een macht, die zelfs de machthebbers op den duur in haar greep krijgt.

U bent machteloos, indien u dat aanvaardt. Maar als u zegt: Ik ben geen middenstander of een arbeider of intellectueel, ik ben een mèns en u leeft als een mens, zonder een respect voor degenen, die zeggen dat zij door een titel of anderszins uw meerdere zijn en zonder verachting voor hen, die krachtens hun beroep en leefwijze misschien uw mindere zouden zijn, maar ieder ervan alleen waardeert op grond van zijn eigenschappen, dan heeft u macht. Dan kan uw eerlijkheid, uw innerlijke bewogenheid, die - let wel - niet zelfzuchtig mag zijn, zich aan die ander openbaren; die zal dan in de ander spreken.

Het lijkt er wel eens op, of u niets te zeggen hebt. Wanneer er een democratische verkiezing is, dan gaat het er zo democratisch toe, dat u geen kans hebt uw eigen wil ook maar op enigerlei wijze uit te drukken. Dat wordt eenvoudig voorkomen, al is het maar door een één-partijsysteem in te voeren of iets dergelijks. Die machteloosheid is schijnbaar groot. Maar indien u eerlijk en met volle overtuiging reageert, komt er een ogenblik dat u de sterkere bent. Wat meer is, dan bent u nù reeds de sterkere. Niets wordt door de z.g. machthebbers van deze wereld zozeer geschuwd en gevreesd, als mensen die in zich macht dragen. Want ze voelen aan dat een eenling, die waarlijk macht in zich draagt en toch zichzelf niet zoekt, meer waard is dan zij met al hun wapens en legers. Zij kunnen hoogstens de wereld vernietigen. Een mens, die in zich eerlijk de macht aanvaardt, die God hem geeft, die kan de wereld bouwen.

-:-

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE MENS.

Het wezen van de mens beschikt over een aantal krachten, die over het algemeen niet tot uiting komen. Een groot gedeelte daarvan ligt op het lichamelijk vlak. Indien een mens nl. zijn lichaam en zijn spieren, dus zijn lichaamsfuncties niet volledig beheerst, zal hij niet in staat zijn deze bewust in te schakelen op het ogenblik, dat hij dit wenst. Komt hij in een bijzondere omstandigheid te verkeren, waarin het instinct regeert, dan blijkt dat hij b.v. meer kracht, meer uithoudingsvermogen heeft en dat hij een grotere reactie-snelheid heeft dan normaal zou kunnen worden aangenomen.

Hieruit blijkt al, dat het onbewustzijn en heel vaak ook de voorstelling, die de mens van zichzelf heeft, bepalend kunnen zijn voor datgene, wat hij lichamelijk presteert.
Als u aanneemt, dat u te onhandig bent om een spijker in de muur te slaan, dan heeft uw duim eronder te lijden, indien u het toch probeert. Maar op het ogenblik, dat u een zeker zelfbewustzijn heeft, gaat het ineens veel beter, dan slaagt u waar een ander onder gelijke omstandigheden zou moeten mislukken.

Voor de innerlijke waarde van de mens geldt eigenlijk precies hetzelfde. Een mens, die een ongeschoold denkvermogen heeft, is niet in staat zich zodanig te concentreren of het totaal van zijn geestelijke energieën zodanig te richten op een bepaald punt om een maximum prestatie te leveren. En dan volgt daar weer uit, dat de doorsnee-mens, die geestelijk over het algemeen niet zozeer is geschoold, betrekkelijk weinig resultaten bereikt op dit terrein.

Als wij het hebben over de z.g. paranormale gaven, dan blijkt alweer dat degeen, die weet wat die gaven zijn en ervan gebruik weet te maken, doorgaans op korte termijn heel redelijke resultaten behaalt, terwijl een ander ofwel door anderen wordt beheerst, dan wel helemaal niets bereikt. Waarmee ik maar wil zeggen, dat de geestelijke gaven van de mens, evenals zijn lichamelijk ver uitgaan boven datgene, wat als de norm van zijn bestaan door hemzelf wordt aanvaard.

En dan is er natuurlijk een groot aantal vragen te stellen, waarvan de eerste wel zal luiden: Wanneer wij geestelijke gaven hebben, waarom merken wij er zo weinig van?

Het antwoord hierop is duidelijk: Men bemerkt van zijn geestelijke gaven zeer weinig, omdat men:

a. meestal niet bereid is deze geestelijke gaven een even grote betekenis toe te schrijven als men met de werkelijkheid pleegt te doen;
b. omdat men deze gaven wantrouwt, daar men ze niet kan zien en niet kan definiëren;
c. omdat men een zekere belachelijkheid vreest;
d. omdat men meent, dat het onverstandig of zondig zou zijn (wat eigenlijk op hetzelfde neerkomt), indien men gebruik maakt van innerlijke gaven, zonder zich daarbij te voegen naar de uiterlijke regels en wetten.

En met deze beantwoording heb ik duidelijk gemaakt, dat het in feite het eigen "ik" is, dat het onmogelijk maakt geestelijke gaven volledig te uiten. Waarop vraag 2 onmiddellijk zal moeten volgen; en die luidt dan volgens de ervaring:

Maar wij begeren toch deze paranormale gaven wel te bezitten.
Hoe komt het dan dat wij daarvan niets merken?

Het antwoord is heel eenvoudig: U begeert de gaven wel, maar u ziet die gaven als een afzonderlijk iets. U beseft niet, dat zij alleen kunnen bestaan in uw gehele persoonlijkheid en moeten voortvloeien uit een totaal

evenwicht in uw persoonlijkheid en niet een gevolg kunnen zijn van een exceptionele uiting op een of ander terrein, waarbij de rest gelijk moet blijven. En daarmee hebben wij alweer vastgelegd, dat de meeste mensen zichzelf in het vaarwater zitten.

Dan komt vraag 3;en deze zou kunnen luiden: Wat zijn dan eigenlijk de geestelijke gaven en krachten, waarover wij beschikken?

Ten eerste: De mens - en wat dat betreft ook de geest - beschikt over het vermogen zijn werkelijke wil tot uiting te brengen, voor zover het zijn eigen wezen en niet tevens de wil of het vermogen tot willen van een ander inhoudt.

Ten tweede: De mens is in staat zijn gedachten zo sterk te concentreren, dat zij door anderen bewust of onbewust worden afgelezen en voor hen dus een reactie noodzakelijk maken op datgene, wat er in die mens bestaat.

Ten derde: Daar, waar het "ik" zich meer bewust is dan een ander, is het in staat zijn beter oordeel of groter inzicht te doen domineren over de lagere inzichten of de lager georganiseerde wil van anderen. Bovendien kan de mens door het inschakelen van zijn innerlijk wezen ertoe komen alle waarden, die in de gehele kosmos bestaan, in zichzelf bewust tot uidrukking te brengen. De mens kan dus b.v. putten uit het totaal van het kosmisch weten. Hij kan dit echter alleen doen - dat moeten we erbij zeggen - in de termen, die voor hem nog hanteerbaar zijn.

De mens kan - wat de krachten uit de kosmos betreft - uit alle krachten putten, die hij nodig heeft en zelfs meer, zolang hij zelf in staat is in zich het concept van de kracht te vormen en het vermogen van de kracht te verdragen.

De mens is in staat om het geheel van geestelijke en onstoffelijke waarden als een werkelijkheid te ervaren en tot uitdrukking te brengen in elke wereld, waarin hij vertoeft, mits hij

a. in staat is om zonder voorbehoud, vooroordeel of begrenzing de beelden van de eeuwigheid of van de kosmische werkelijkheid in hem te doen ontstaan en
b. deze evenwichtig en zonder het injecteren van beperkingen vanuit het eigen wezen tot uiting te brengen.

Ten vierde: De mens is in staat elke grens te overschrijden, die hij in zich niet meer als bestaand erkent.
Dat zijn de grote geestelijke gaven en machten, die je hebt.

Nu is het heel aardig over de macht van een mens te spreken, maar we zien dat de meeste mensen die macht niet hebben. Het is misschien mogelijk terug te grijpen naar diegenen, die de massa domineren. En dan kunnen we denken aan de predikers van de kruistochten als Peter van Amiens. We kunnen denken aan Napoleon met zijn troepen, aan Hitler met de zijnen, aan Churchill en zovele anderen. Maar de grote vraag is weer: waar hier de geestelijke kracht begint en waar het stoffelijk overtuigingsvermogen ophoudt. En dat kan betrekkelijk eenvoudig worden gezegd.

Op het ogenblik, dat iemand eerlijk iets meent - zelfs al is hij verder volledig krankzinnig - en hij zal met geheel zijn wezen zonder enig voorbehoud daaraan uiting geven, put hij krachten uit de kosmos.
Er is dus noodzakelijk: de eerlijkheid, waarmee men een bepaalde overtuiging bezit. Door deze innerlijk verworven eerlijke krachten zal hij anderen domineren voor zover zij geen even eerlijke en even sterke overtuiging bezitten.

Misschien is dat nog veel te practisch gezegd. Want het is eigenaardig, dat de mensen juist als het gaat om geestelijke waarden de praktijk meestal een tikkeltje schuwen.

De geestelijke macht heb je alleen, indien je niet een deel van je wezen uitsluit. Op het ogenblik, dat je jezelf met lichaam en ziel aan

iets geeft, houdt dit "zich schenken aan iets" ook macht in. Op het ogenblik, dat je alleen jezelf lichamelijk of geestelijk schenkt, maar de rest erbuiten probeert te houden, lukt het niet. Zelfs iemand, die een verbond met de duivel zou willen aangaan en dat doet met het voorbehoud "maar mijn zieltje zal ik proberen te redden", zal geen resultaten zien. Pas wanneer hij a priori het verdoemd-zijn aanvaardt, zal hij het verbond met de duivel kunnen sluiten. (Nu weten we natuurlijk wel dat dit een wijze van spreken is. Een werkelijk verbond met de duivel bestaat niet; hoogstens een verbond met het kwade deel van je eigen "ik". En de meeste mensen sluiten dit, zonder zich ervan bewust te zijn. De enkeling, die dat wel doet, projecteert het buiten zich en zegt dat het de duivel is.)

Nu komt in dit geheel zeer sterk naar voren, dat je het zelf doet. En dan kan ik mij voorstellen, dat iemand zegt: Maar kan een ander mij dan geen macht of kracht geven?
Zeker, dat kan. Maar als ik van een ander macht of kracht ontvang, is die in de eerste plaats beperkt; niet volgens mijn eigen wezen, maar volgens de aard en bedoeling van de schenker. In de tweede plaats zal ik door het aanvaarden van macht gebonden zijn aan de gedragslijnen en gedragswijze van degene, die mij de macht verleent. Ik ben dus sterk beperkt. Maar mogelijk is het wel.

Kan ik iemand anders macht geven?
Dat kan. Indien ik zonder enig voorbehoud de macht of de kracht die in mij ligt aan een ander overdraag, dan zal de ander diezelfde krachten of machten bezitten en - mits die ander ervan gebruik maakt - zal hij dat zelfs vrijelijk kunnen doen. Maar aangezien ik over het algemeen tot een overdracht van krachten alleen met een bepaalde bedoeling overga, maak ik in wezen de ander meestal tot een verlengstuk van mijn eigen "ik".

En dan komt men tot de vraag: Waar brengt dit ons in de praktijk?

In de praktijk houdt de geestelijke macht van de mens in, dat hij onder omstandigheden de elementen beheerst en alle zwakkere krachten domineert. Hoe sterker hij zich dus concentreert op iets, met uitsluiting van dat andere, des te groter de mogelijkheid is dat hij het waar maakt. De geestelijke kracht, het voorstellingsvermogen van de mens en daarbij zijn concentratie en wil tezamen bepalen wat hij waar kan maken. Er bestaat geen enkele wet in de kosmos, die voor de mens binnen de beperkingen van zijn wezen niet te variëren is. Elke natuurwet kan dus worden gevariëerd. Elke natuurkracht kan anders worden gericht dan zij normaal werkt. Daarbij wordt het wezen van de andere kracht niet aangetast, maar de macht van het "ik" moduleert die kracht tot een nieuw resultaat.

Dus als je het heel practisch wilt zeggen: Waarom krijgen sommige mensen alles in het leven en krijg ik niets?
Het antwoord is heel eenvoudig: Zij krijgen alles, omdat zij zich een beeld maken van datgene, wat zij willen hebben en dit als hun recht nemen. Op het ogenblik, dat zij aarzelen, verliezen zij alles.

Hoe komt het, dat sommige mensen geestelijke gaven hebben en wij niet?

Sommige mensen aanvaarden hun geestelijke gaven - al dan niet om persoonlijke redenen - en maken daarvan gebruik. Anderen zijn er bang voor om ervan gebruik te maken of beginnen van te voren de spelregels op te stellen, volgens welke die krachten zich moeten openbaren. En dat betekent in 9 van de 10 gevallen, dat de zaak niet doorgaat.

Kan ik een medemens tot daden brengen, die hij zonder zijn geestelijke vermogens niet zou stellen?
Antwoord: Indien ik zelfzuchtig ben, is dit niet waarschijnlijk. Ik zal dan van stoffelijke overredingskracht moeten gebruikmaken.
Indien ik onzelfzuchtig ben, zal de sterkte, waarmee ik iets als juist aanvoel, bepalen in hoeverre een ander ook stoffelijk daaraan beantwoordt. Ik kan dus door mijn eigen intensiteit van innerlijk beseffen en geloven

anderen brengen tot een aanvaarding van een levens- of gedragswijze, die zonder dit voor hen onaanvaardbaar zou zijn.

Is het mogelijk om geesten te bezweren?

Een geest kan alleen dan worden bezworen, indien die geest minder macht bezit dan wijzelven of in wezen en streven aan ons eigen "ik" volledig tegengericht is. In alle andere omstandigheden kan een geest niet worden bezworen, maar kan er slechts vanuit het eigen "ik" een harmonie worden gewekt, waardoor een samenwerking of een contact met een dergelijke geest mogelijk wordt.

En dan heeft men natuurlijk de vraag: Worden wij geleefd of leven wij zelf?

Wij worden geleefd op alle punten, waarop wij geen directe en volledig gedetailleerde eigen mening bezitten. Algemene principes zullen ons geen persoonlijke vrijheid verschaffen. Een uitgewerkt principe, dat dus in al zijn consequenties is beschouwd, maakt het ons mogelijk de wetten en regels van het leven te wijzigen ten gunste van ons gedrag.

Nu heeft u al een heel stel vragen en antwoorden. Toch denk ik, dat dit alles onbevredigend blijft, want men is als mens geneigd te zeggen: Geestelijke vermogens - verborgen of niet - vind ik mooi, maar dan wil ik ook graag een aanwijzing hebben hoe ik die dan voor de dag kan halen.
Het antwoord is dan altijd: Dat is direct met uw eigen persoonlijkheid verbonden.

Dat klinkt misschien heel vreemd, maar het is waar. Want u heeft een eigen karakter. U heeft lichamelijk een eigen structuur en een eigen levensritme. U heeft eigen gewoonten en die alle tezamen bouwen eigenlijk het beginpunt of de basis op, vanwaar u kunt vertrekken.

Nu kan ik mij heel goed indenken dat iemand, die een druk leven heeft, voor geestelijke waarden een heel andere benadering nodig heeft dan iemand, die het erg rustig heeft; b.v. iemand, die gepensioeneerd is. De één kan geen tijd besteden en die moet dus intensiteit zoeken. Hij moet het zoeken in flitsen van sterke concentratie. De ander kan iets langzaam opbouwen.
De één is in staat om abstracte denkbeelden volledig uit te werken en kan dus uit een abstract denkbeeld tot meer reële conclusies komen. De ander daarentegen heeft absoluut geen gevoel voor het abstracte. Zo iemand zal moeten uitgaan van de concrete mogelijkheden en die eerst eens waar maken; en dan komt het beeld dat noodzakelijk is vanzelf. Het is altijd een automatisch proces. De mens origineert het wel, maar hij zal door zijn aard, zijn mogelijkheden en zijn voorgaande ontwikkeling - geestelijk zowel als stoffelijk - eigenlijk beperkt en gelijktijdig gericht worden. Het is dus niet mogelijk tegen iemand te zeggen: Als je zo en zo handelt, zul je geestelijke macht en kracht bezitten zonder meer. Het is echter wel mogelijk - en dat is misschien maar een geluk - om te zeggen: Je kunt altijd die kracht uiten.

Wat zijn nu de belemmeringen?

1e. De belemmeringen voor het uiten van een geestelijke kracht zijn alle waarden, die in zich dragen: een vooroordeel of een oordeel, dat niet op feitelijke ervaringen is gebaseerd.

2e. Elke voorstelling in het "ik" of elke gewoonte in het "ik", die zodanig in strijd is met het beoogde, dat men er zelf geen vrede mee heeft.

3e. Ik zal altijd de moed moeten hebben of het risico moeten nemen om de eerste stap zelf te doen. Ik kan nooit rekenen op een ander of op het andere - of het God is, de geest of een mens - ik moet zelf altijd het vertrek bepalen. Zonder dat men van zichzelf

uitgaat en de eigen acties bepaalt, zal men nimmer resultaten kunnen behalen.

Dan nu de positieve waarden.
Een positieve waarde wordt bereikt:

1e. Indien men een gedetailleerde voorstelling heeft, die voor het eigen "ik" volledig aanvaardbaar is en waarin het "ik" niet alleen zichzelf zoekt. Dergelijke voorstellingen betekenen een afstemming van het totale geestelijke wezen en daarmee het wekken van alle krachten in de geest, die op het bewuste punt belangrijk zouden kunnen zijn.

2e. De vrijheid van handelen. Op het ogenblik, dat ik mijn vrijheid of die van anderen t.a.v. handeling en reactie beperk, zal ik geen resultaat kunnen bereiken, omdat ik door het opleggen van een dwang de geestelijke krachten, die in mij en misschien in anderen zijn, beperk in hun mogelijkheden tot het verkrijgen van harmonie.

3e. Het bepalen van tijd of van een tijdslimiet is voor het optreden van geestelijke krachten in een stoffelijk kenbare vorm altijd funest. Het is nl. niet mogelijk een geestelijk proces of een geestelijke werking uit te drukken in een materiële tijdswaardering. Doet men dit toch, dan zal men op het ogenblik dat de tijd, die is gesteld, is verlopen, zelf de eventueel in gang zijnde processen afremmen.

4e. Indien men van geestelijke krachten wil gebruikmaken, mag men nimmer uitgaan van iets, wat men voor zichzelf of voor anderen in de toekomst wenst. Men moet alleen uitgaan van datgene, wat practisch ogenblikkelijk, althans in de zeer nabije toekomst, te verwezenlijken is. Slechts door zo te reageren en te handelen, zonder enig voorbehoud, zonder enige angst of begeerte, kan men onmiddellijke en bijna miraculeuze resultaten verwachten.

Maar dan blijft nog de eeuwige vraag: Geldt dat nu voor mij ook?
En dan kan ik alleen zeggen: Veel meer nog dan in het stoffelijke optreden is voor het hanteren, het gebruiken of het richten van geestelijke krachten voornaam

a. dat men een zelfvertrouwen heeft;
b. dat men zichzelf niet zoekt;
c. dat men een beeld heeft van zijn bestemming.

Het zal u duidelijk zijn, dat ik zonder zelfvertrouwen nooit ergens terecht kom. Indien u niet kunt vertrouwen op een kracht, die in u berust, zal het u heel erg moeilijk vallen om haar tot uiting te brengen. Het zal voor u zelfs zeer moeilijk zijn om een kracht te ontwikkelen. Indien u zichzelf daarin zoekt, beperkt u het tot uzelf en elke uiting buiten u valt weg. Anderen zullen het zien als schijn en ze zullen daardoor uw zelfvertrouwen over het algemeen schaden. En als u niet gelooft in een concrete verwerkelijking, dan is het ook wel begrijpelijk dat u het ook niet waar maakt. U moet in iets geloven. U moet een geestelijke waarheid stellen met geheel uw wezen en zonder enig voorbehoud of aarzeling om haar waar te kunnen maken.
Waarmee ik dan heb geprobeerd een aantal vragen, die in samenhang met dit probleem kunnen rijzen, althans enigszins te beantwoorden.

Dan heb ik er natuurlijk nog wel enige commentaren bij. Die kunt u eventueel verwaarlozen. Ik geef ze desalniettemin.
Iemand, die alleen 'n boekje over zwemmen heeft gelezen en het Kanaal wil overzwemmen, verdrinkt.
Iemand, die alleen theoretisch iets van geestelijke krachten afweet en

plotseling grote resultaten wenst, mislukt en zal de terugslag daarvan ervaren. Ik geloof daarom, dat het verstandig is voor een ieder, die de geestelijke kracht wil zien als iets, dat hij moet hanteren als een macht, waardoor hij iets kan betekenen in leven en sferen, om eerst te proberen in heel kleine dingen resultaten te verkrijgen. Hij moet verder rekening houden met het feit, dat hij het niet met zichzelf in verband mag brengen.

Als u een mug wilt laten weggaan, doet u het dan a.u.b. niet, wanneer die mug u ergert. Dan komt er egoïsme bij en u heeft grote kans, dat de zaak omdraait en de mug juist naar u toekomt.

Als u iemand wilt helpen of genezen, dan moet u niet denken dat het ineens gaat. In het begin bereikt u misschien alleen dat zo iemand zich even een beetje lekkerder gevoelt. Maar als u dat regelmatig doet, komt het ogenblik, dat u een hoofdpijntje kunt wegnemen. Gaat u verder, dan komt het moment, dat u eenvoudige zenuwbezwaren kunt wegnemen en pas als u ook daarin een zekere bekwaamheid heeft verkregen, komt u zover, dat u een spoediger herstel of een correctie van spierafwijkingen e.d. tot stand kunt brengen. Probeer dus nooit dadelijk iemand met een gebroken been miraculeus te genezen, want dat lukt u niet. Tracht voorlopig iemand zich alleen maar een beetje prettiger te laten voelen. En als dat lukt, zeg dan: Dit is een begin. Ik kan verdergaan.

Ten laatste wil ik er nog op wijzen, dat 9 van 10 mensen, die geestelijke kracht gebruiken, dit in feite doen om zichzelf belangrijker te maken; d.w.z. dat er een zeker egoïsme in schuilt. Zolang dat egoïsme erin zit, is de kans van slagen gering, omdat je - als je eventuele krachten aantrekt - die op jezelf richt en niet op datgene, waar ze eigenlijk moeten zijn.

Dus: wees voorzichtig met deze dingen. Begin langzaam en werk er gestadig mee. Zorg, dat u zelfvertrouwen heeft en probeer nooit iets, waarvan u zelf niet geloof dat het mogelijk is.

-:-

DOORZETTINGSVERMOGEN.

Wanneer ik geloof in mijzelf en in het doel, dat ik mij heb gesteld, zo zal ik mij te allen tijde kunnen doorzetten daar, waar ik niet tracht anderen in hun opvattingen en vrijheid van wil te belemmeren.

Doorzettingsvermogen is dus wilskracht; maar daarnaast ook begrip voor datgene, wat in anderen leeft.

Voor mijzelf en vanuit mijzelf zal ik alles kunnen doorzetten, maar ik zal nimmer anderen kunnen dwingen om dit te accepteren, tenzij het mede in hun richting ligt. Wanneer ik dus geestelijk of anderszins streef en het beste doe dat ik kan, dan bestaat er nog steeds de mogelijkheid, dat men dit verwerpt. Dit te overvleugelen is misschien wel mogelijk, maar nimmer goed. Wij kunnen nooit een ander dwingen onze waardering te accepteren, zonder daarmede de ander in waarde te doen dalen, ook als de waarde, die de ander zich heeft gesteld, vanuit ons standpunt een denkbeeldige is. Dit geldt voor zuiver stoffelijke bestrevingen, maar evenzeer voor het geestelijke.

Als ik persoonlijk een benadering tot God vind, dan zal deze benadering op zichzelf geen resultaten brengen. Zolang ik werkelijk God zoek en blijf voortgaan op de weg die ik heb ingeslagen, zal ik op den duur resultaten bereiken: ik zal God leren kennen, ik zal God zien. Maar op het ogenblik, dat ik dit probeer aan te passen aan iets, wat een ander denkt of kent, als ik dit probeer in te voegen in de stellingen van anderen, wordt mijn benadering van God onmogelijk.

Doorzettingsvermogen heeft alleen waarlijk zin, indien het uitgaat van het eigen "ik" en het een verwezenlijken van de waarden van het eigen "ik" inhoudt.

U zult zeggen, dat dit een oppervlakkige beschouwing is. Ik geloof niet, dat dat waar is.

Als wij de oneindigheid beschouwen, dan kunnen wij zeggen: Ik wil deel zijn van die oneindigheid. Maar dat kan ik niet, zonder ook deel te zijn van vele dingen, die ik voor mijzelf thans nog verwerp. Om mijzelf te kunnen doorzetten zal ik mijzelf eerst moeten leren om niet te verwerpen.

Als ik zeg, dat ik één wil zijn met het licht, dan moet ik naast het licht het duister kunnen aanvaarden. Want licht kan zonder duister niet bestaan. Eerst wanneer ik licht èn duister gelijk kan aanvaarden, is het voor mij mogelijk mijn bewustzijn van het licht te concretiseren.

Ten laatste - en dat mogen wij niet vergeten: Als ik éénmaal faal, dan wil dat niet zeggen dat ik werkelijk heb gefaald. Want vele mensen denken, dat doorzettingsvermogen alleen maar zin heeft op één weg, op één bepaalde richtlijn; en dat is niet waar.

Doorzettingsvermogen wil zeggen, dat als een bepaalde benadering niet is gelukt, dat men dan met de volgende benadering en met hetzelfde doel verdergaat.
Het wil zeggen, dat men uit de totaliteit van mogelijkheden blijft putten, tot het doel is bereikt.

Dit vergt ongetwijfeld zelfvertrouwen. Het vraagt een vermogen tot aanpassen en reactie, dat aan velen ontbreken. Maar juist daardoor bezitten zo weinig mensen werkelijk doorzettingsvermogen. Want als wij God bezien, dan moeten wij zeggen dat God toch eigenlijk ook wel doorzettingsvermogen moet hebben gehad om het geheel van licht en duister te openbaren. Had Hij alleen het lichte geopenbaard, dan was er nimmer een schepping geweest. Had Hij alleen het duister geopenbaard, evenmin. Het is de tweeledigheid, die - volledig en in details uitgewerkt - moet worden aanvaard, waardoor de schepping mogelijk is. En zo is het voor ons ook.

In ons eigen leven moeten wij alle dingen gelijkelijk kunnen accepteren in alle details, willen wij in staat zijn ons doel te verwerkelijken. En dat houdt in, dat alle doorzettingsvermogen nutteloos is, tenzij wij 'n doel hebben, dat langer bestaat dan de omstandigheden, waarin wij verkeren. Of om met een citaat te sluiten:

"Slechts hij, die zijn doel in de eeuwigheid zoekt en volledig daarnaar streeft met alle mogelijkheden en in alle omstandigheden, zal zijn doel bereiken.

Hij, die zijn doel in het tijdelijke zoekt, zal ontdekken dat hij niet voldoende tijd bezit om dat te verwezenlijken.

Hij, die het doel slechts in de geest zoekt, maar daaraan de beperkingen van de materie en van het heden verbindt, zal eveneens falen, doordat hij de juiste mogelijkheid van benadering niet weet te vinden.

Treden voor de goden wil zeggen: Jezelf een god gevoelen en zo de taal der goden spreken. En wie de taal der goden spreekt tot de goden, zal een god zijn, zonder te beseffen dat hij meer of minder is geworden en hij zal zijn doel nastreven, alsof hij nog de onbewuste geest uit het begin zou zijn."

-:-

Z E L F O N D E R Z O E K.

Ik ben.
Ben ik een droom in een wereld?
Ben ik een werkelijkheid?
Ik weet het niet.
Maar 'k weet: de strijd, die in mij voortbestaat,
is altijd weer een treffen
van wat ik in mijzelf als waardevol erken
en iets, waardoor ik steeds mijzelve haat
en niet aanvaarden kan dat, wat ik ben.

Ik ben een droom.
Ik zie mijzelf als deel van de oneindigheid;
een vorst, door ed'len voortgeleid;
een engel, gaande door de hemelpoort.
En 'k neem mijzelve kwalijk,
dat ik zelfs niet de sporen
van de volmaaktheid in 't bestaan kan drukken.
Ik voel mijzelf mislukken.
Ik ben er angstig van, dat ik zo ben.

Ik ben.
Ik wil bereiken.
Maar wat bereik ik?
Ik, die mijzelve nog niet ken?
Ik zoek mijzelve duidelijk te maken
en dat, wat ik in mij nog niet erken,
zal 'k altijd wraken.
Totdat ik het aanvaard: 't totaal van het bestaan,
waarin mijn eigen waan een deel is van het leven;
en 'k zo aanvaarding met geheel mijn zelfbewustzijn ook
kan geven
aan wat nog niet mijn deel kan zijn.
Uit vreugd en pijn
vind ik een beeld dan, dat mij zegt,
hoe of ik ben.

Ik ben.
Ik ben een vraag
en 't antwoord ligt in mij besloten.
Ik ken de sleutel niet, die tot het antwoord voert.
Zo wordt mijn zijn voortdurend door het "ik" beroerd
en schijnt de pijn van de gespletenheid mijn wezen aan
te vreten.

En toch, nu ik aanvaarden kan
- zelfs mijn gespletenheid -
vind ik 'n erkennen, dat mij steeds
meer tot mijzelve leidt.
Zo word ik deel van dat,
wat ik als God erken.
Ik - deel van God - besef mijzelve,
ken mij voor wat ik ben.

:-:-:

Zesde Les.

DE INNERLIJKE KRACHTEN VAN DE MENS.

Wij hebben bij elke oefening van enigszins occulte geaardheid altijd te maken met ons eigen innerlijk. De mens moet de kracht putten uit zijn voorstellingsvermogen, uit zijn innerlijke harmonie en wat dies meer zij. Maar deze innerlijke krachten zijn ook nog op een andere wijze bruikbaar. Ik wil trachten in dit onderwerp kort een schets te geven van wat die innerlijke krachten kunnen inhouden en wat men ermee kan doen.
Dan stellen wij allereerst:

Alle levensprocessen van de mens zijn gecoördineerd met zijn geestelijke levensprocessen. Er is een parallel tussen stof en geest. Daar, waar de geest tekort schiet, kan de stof onder omstandigheden een tijdelijke reserve opbrengen, waardoor geestelijk grotere vermogens kunnen worden ontwikkeld. Omgekeerd kan dus, waar het lichaam dreigt te falen, de geest vaak een impuls zijn voor de materie.

Dat houdt meer in dan u zoudt denken. Het betekent nl., dat de kracht, die wij de geest noemen (de innerlijke kracht van de mens), kan worden overgedragen naar elk voertuig, waarin het "ik", het ego, zich op een bepaald ogenblik openbaart. Het houdt ook in, dat elk voertuig als zodanig moet worden beschouwd als een krachtbron voor het gehele "ik". Er is een voortdurende wisselwerking aan de gang.

Als wij dat niet beseffen, dan zullen wij heel vaak de fout maken negatief, mistroostig, te denken. Als ik denk: Wat is dit vervelend, dan ga ik mij vervelend voelen. Als ik denk, dat ik die verveling kan overwinnen, dan verandert de spanning om mij heen. Ik kan dan inderdaad een prettiger lichamelijke toestand bereiken.
Als ik op een gegeven ogenblik innerlijk geen weg weet en ik heb aan de buitenkant voldoende energie, dan kan ik die energie omzetten in iets, waardoor ik mijzelf a.h.w. een ogenblik ontspan. Door die ontspaaning herrijst a.h.w. ook mijn geestelijke veerkracht.
Er is dus heel veel te doen op dit terrein. Maar als dit alles zou zijn, dan zou het toch niet de moeite waard zijn om daaraan een onderwerp te wijden.

Een 2e punt dat misschien nog veel interessanter is, zegt:

Elke waarde, die in het totale "ik" bestaat, zal als kracht of erkenning kunnen worden geuit in elk voertuig, waarin het "ik" zich bevindt.

Gewichtige woorden, maar die heel wat inhouden:

Alles wat ik ben, ook datgene wat ik van mijzelf niet eens weet of besef, kan ik uiten in elk voertuig; dus ook in de materie. Er is hier geen omzetting bij, zodat het ook omgekeerd aanwezig is, maar u zult be-

grijpen dat alles, wat er in een bepaald voertuig gebeurt, dus ook op het totale "ik" invloed moet hebben. Als ik het nu heel eenvoudig stel, dan is het eigenlijk dit:

Ik ben eeuwig. Als eeuwig wezen kan ik goddelijke krachten of goddelijk licht aantrekken. Wanneer dit licht ergens in mij bestaat of een bestaansrecht heeft, kan ik elke duistere kracht, die mij zal tegemoet treden daarmede eenvoudig onschadelijk maken. Het licht is voor mij een wapen, waarover ik kan beschikken, omdat het ergens in mij bestaat.

Als ik te maken heb met onvolmaaktheden van de materie (en dat gebeurt zo vaak), dan kan ik door mijn voorstellingsvermogen in te schakelen die onvolmaaktheden voor mij teniet doen en daardoor - werkend met onvolmaakte middelen - een practisch volmaakt resultaat bereiken. Ook dat is de moeite waard om over na te denken.

Nu moet ik hieraan nog wel enig commentaar toevoegen. Want als je de mens zegt dat hij licht als wapen kan gebruiken, dan realiseert hij zich waarschijnlijk niet precies wat er gebeurt. Ik zal het heel eenvoudig zeggen:

Er zijn een aantal knooppunten in het menselijk lichaam, waar geestelijke organen en stoffelijke zenuwknopen practisch samenvallen. Op deze punten kan er een wederkerige overdracht van krachten plaatsvinden; en wij noemen dan een dergelijke plaats een chakra.

Als een chakra is opengebloeid, d.w.z. als het uitwisselingsproces daar actief is, dan houdt dat in, dat op dat punt stoffelijke en geestelijke impulsen kunnen worden verwerkt; dus dat èn stoffelijke èn geestelijke krachten vandaaruit ook kunnen worden geuit. Iemand, die hoog-bewust is, zal b.v. een keelkop- of een voorhoofd-chakra hebben ontplooid. Als zo iemand tegenover een vijand staat, dan behoeft hij hem niet te willen vernietigen, maar kan hij zich eenvoudig verdedigen. Als hij tot een verdediging komt, dan is het alsof de totale innerlijke kracht, waarop hij zich baseert, als een soort lichtstraal uittreedt; en wel door het hoogst ontplooide chakra. Dat zal dus het voorhoofd- of keelkopchakra zijn. Ook met het borstchakra hebben wij dat nog wel; de lagere chakra's zijn voor het uitstralen van een afwerend licht over het algemeen niet zo geschikt.

Als ik omgekeerd in mijn eigen wereld grote indruk moet maken, dan kan ik dat vaak niet verstandelijk doen. Ik kan dus niet reguleren wat ik ervaar. Maar aannemende, dat een chakra open is - en er is bij een mens altijd wel tenminste één chakra ten dele open - dan zullen alle impressies die daar worden ontvangen in het zenwustelsel worden geënt als een gevoel. Gelijktijdig zullen zij naar het "ik" gaan als een bewustzijn. De reactie daarop zal een energie zijn, die door de mens dan - vooral bij de lagere chakra's - als een emotionele reactie wordt geuit.
U ziet, het is niet zo moeilijk als het misschien lijkt.

De vraag: Hoe we dat kunnen doen, daar kom ik in het tweede gedeelte van mijn lezing op terug. Ik wil eerst nog de innerlijke krachten verder nagaan.

Tijd en ruimte zijn voor de mens vastliggende waarden. Hij kan zich daaraan niet onttrekken. Voor de andere geestelijke voertuigen van het "ik" bestaan er andere tijdruimtelijke verhoudingen. Voor de kern van het "ik" bestaat er geen ruimte en geen tijd. Ik zeg dat even vooraf, want nu kunt u de volgende stelling gebruiken:

Daar het werkelijke "ik" niet gebonden is aan tijd en ruimte, maar zich in elk voertuig binnen een willekeurige structuur van tijd en ruimte kan openbaren, zal elke tijdruimtelijke waarneming voor het "ik" voortdurend mogelijk zijn en kan elke uitbreiding of beperking van het ruimtelijk besef plaatsvinden. Ook de tijd kan op dezelfde wijze in zeer grote delen worden overzien of worden teruggebracht tot een vertraagd waarnemen van een micro-seconden.

U zult zeggen: Dat is heel interessant, maar wat doe ik ermee?
U kunt dat niet verstandelijk doen. U kunt de tijd niet laten stilstaan, maar u kunt uw reactievermogen versnellen.

Nu heeft het "ik" in zich al die voertuigen. Elk voertuig staat ook met het stoffelijk voertuig in verbinding. Via een deel van wat men het onderbewustzijn pleegt te noemen, kan een dergelijk voertuig ingrijpen in het besef en de reactiemogelijkheid van het stoffelijk voertuig. Het resultaat zal zijn dat iemand, die is getraind in het gebruik van zijn innerlijke krachten, tijd en ruimte tijdelijk kan veranderen. Hij kan, indien een situatie niet kan worden overzien, een ander voertuig a.h.w. inschakelen, waardoor een gebeurtenis, die normaal een seconde vraagt, nu plotseling vele minuten duurt, zodat hij zich gemakkelijk kan aanpassen aan elke voorkomende invloed van buitenaf. Iemand kan op dezelfde manier misschien, als hij dus een ruimtelijk concept heeft, op een weg, die door de omliggende huizen of andere belemmeringen in het uitzicht wordt beperkt, eenvoudig zeggen: Ik wil weten wat er op de zijwegen gebeurt; en hij zal dan a.h.w. van bovenuit, als uit een soort geestelijke helicopter, zien waar zich voertuigen bevinden. Hij kan dus reageren op datgene, wat niet ogenblikkelijk zichtbaar is.

U ziet, dat die innerlijke krachten heus niet alleen maar dingen zijn, die wij moeten bevorderen vanwege het hiernamaals. Het zijn werkelijke krachten, waarmee je practisch iets doet. En voordat we gaan vertelen hoe, nog een laatste stelling, die misschien de meest eenvoudige en gelijktijdig één van de moeilijkste is.

Elke harmonie, die voor mij op meer dan stoffelijk niveau bestaat, kan worden uitgedrukt in een wederkerige krachtsontwikkeling en -uitwisseling. Elke harmonie op hoger niveau is als zodanig voor mij een krachtbron, die - mits bewust gericht - voor de door mij verlangde resultaten kan worden gebruikt, terwijl gelijktijdig alle anderen, die met mij in harmonie zijn, eveneens uit de totaal-kracht kunnen putten en deze op hun eigen wijze gebruiken.

Het eigenaardige hierbij is, dat als één persoon deze kracht aanboort, zij in wezen niet verandert of vermindert, daar de harmonische geestelijke kracht eerder kan worden beschouwd als een spanning, die voortdurend bestaat zolang de generator loopt dan als een bepaalde hoeveelheid energie, waarvan wordt afgenomen.
Om het nu heel eenvoudig te zeggen: of u één stopcontact gebruikt of tien en of u 220 volt hebt of 110, de spanning blijft op de stopcontacten gelijk. De stroom wordt nl. niet geleverd door de stopcontacten, zo vreemd als het lijkt, zij zijn aangesloten op een leiding; en achter die leiding staat de werkelijke krachtbron.

Nu moet u zich dat zo voorstellen: Ons wezen is verbonden met de goddelijke kracht. Elke harmonische instelling van een der voertuigen van de mens is dus een verbinding via het "ik" met het Goddelijke en door de bestaande harmonie een uitdrukking ervan. De kracht die ontstaat wordt dan ook niet bepaald door de energie van het eigen wezen, maar door de intensiteit of de uitdrukking van harmonie, die wordt bereikt. Als die harmonie maar groot genoeg, wordt daardoor a.h.w. de spanning bepaald. De energie is oneindig. En dat houdt dus weer in, dat - als er een geestelijke harmonie bestaat (een zuiver stoffelijke harmonie alleen doet het dus niet, omdat die van allerhande factoren afhangt, die in feite met het "ik" weinig te maken hebben) - deze geestelijke harmonie altijd een volledige weg naar het Goddelijke betekent; en wel met een krachtinhoud, gelijk aan het niveau en de intensiteit van de harmonie. U kunt dus daaruit putten voor uw eigen doeleinden en voor die van anderen. Er bestaat voor al deze dingen geen beperking t.a.v. de wijze, waarop de kracht wordt gebruikt. Deze bestaat wel in de mens en in zijn relatie tot andere geeste-

lijke werelden. Daarom is het dus beter om die krachten niet zelfzuchtig te gebruiken.

Hoe gebruiken wij die krachten en hoe komen wij eraan?
(De theoretische ontwikkeling van allerhande stellingen laten wij hier maar terzijde. U kunt daarover in cursus I wel het een en ander vinden. Wij gaan dus uit van onszelf.)

1. Mijn geestelijke energie is altijd een bestaande waarde. Ik kan die energie pas bereiken, indien ik erin geloof. Zelfvertrouwen is noodzakelijk.
2. Ik kan die energie alleen dan gebruiken, indien de wil tot het richten en tot het gebruiken ervan aanwezig is. Ik moet dus moed hebben.
3. Ik moet voor mij - en dat is vooral materiëel belangrijk - een voorstelling kunnen opbouwen, waarin de energie tot uiting komt; d.w.z.: ik moet mij dus kunnen voorstellen wat er precies gebeurt. Anders gezegd: ik moet de kracht kunnen richten.

En daarmee hebben de drie hoofdwaarden:

1. Ik moet geloven in de kracht; ik moet haar dus accepteren.
2. Ik moet niet bang zijn die kracht te gebruik.
3. Ik moet weten wat ik ermee kan doen, voordat de kracht er is; dus voordat ze voor mij merkbaar wordt.

Nu lijkt dat misschien erg theoretisch, maar dat is het niet. U zult heel vaak hebben ontdekt, dat als u een bepaalde vorm van zelfvertrouwen bezit, u meer kunt dan anders. Ze zeggen niet voor niets, dat een dronken man of een slaapwandelaar in een goot veilig is, waar een gewone burger verongelukt. Dat is doodgewoon: er bestaat voor deze mensen geen beperking van "ik kan wel of ik kan niet". Zij reageren misschien voor de norm heel eigenaardig, maar volgens hun eigen wezen. Zij vertrouwen volledig op zichzelf en presteren dus meer.
En nu wil ik niemand, die met geestelijke krachten werkt, vergelijken met een dronkaard, maar ik wil toch wel opmerken, dat het zelfvertrouwen, dat iemand onder die omstandigheden heeft (het geloof in eigen kunnen en in eigen wezen) toch voor een ieder bereikbaar moet zijn. En als je dat kunt krijgen, dank zij een ruime bijdrage van geestrijkheid uit Schiedam, dan moet je dat ook kunnen krijgen door doodgewoon na te denken over je origine: je goddelijke afkomst.

Dan krijgen wij de kwestie van moed.
Een dronken man heeft geen/. Hij is blind voor gevaar. Maar wij moeten werkelijk moed bezitten. Wij moeten het gevaar beseffen, anders kunnen wij de kracht niet juist richten. /moed
Maar aan de andere kant: wat kan ons gebeuren? Ik geloof, dat dat het juiste punt van uitgang is: Wat kan mij eigenlijk gebeuren? Er kan iets gebeuren in de tijd, maar er kan nooit iets gebeuren wat eeuwig is. Ik kan dus alleen tijdelijk een onaangenaamheid ervaren of tijdelijk een figuur slaan, maar ik kan dat nooit blijvend doen. Er is geen reden die onaangenaamheden te ontlopen. Wij vinden het misschien niet prettig, maar wij kunnen desalniettemin doorzetten; tenminste als het doel ons de moeite waard is. En dat is dus een beperking.

Dan zult u ook begrijpen, dat het voorstellingsleven, de fantasie, (daarover hebben wij al eens meer gesproken) van belang is. U moet zich precies kunnen voorstellen wat er gebeurt, hoe het is. Er mag geen detail aan ontbreken. Hoe meer de details van de voorstelling a.h.w. gelijkluidend zijn aan de werkelijke feiten en mogelijkheden, des te groter het resultaat. En dan zegt u: Het is heel erg lastig om op die manier te reageren. Dat ben ik met u eens. Maar wij kunnen met een paar eenvou-

dige regels toch wel iets doen om die innerlijke krachten wat beter te gebruiken.

Ten eerste: Ik zal elke dag proberen iets te doen, waarvan ik meende dat het onmogelijk was of dat ik het niet zou kunnen. Ik zal mijzelf voortdurend proberen te bewijzen, dat ik meer kan dan ik denk te kunnen. Door dit te doen vergroot ik mijn zelfvertrouwen en mijn moed.

Ten tweede: Ik zal trachten in mijzelf het gevoel van bereiking tot stand te brengen. Ik doe dit, omdat daardoor het geloof in het bereiken wordt versterkt.

Ten derde: Daar ik mijn innerlijk wezen nimmer verstandelijk kan omschrijven, moet ik trachten mijn wereld van gevoelens en niet-redelijk geassocieerde gedachten te beschouwen als een pode van mijn werkelijk "ik". Ik zal elke dag tenminste een paar minuten wijden aan het ontleden van deze impulsen. Hierdoor krijg ik wederom een juister contact met mijzelf.

De tweede reeks regels is eigenlijk nog veel eenvoudiger.

Ten eerste: Wanneer iets voor mij waarlijk belangrijk is, zal ik nergens voor terugdeinzen. Realiseer u dit. Als het voor u belangrijk genoeg is, zult u voor niets - of u het nu een misdaad of onmogelijk noemt - terugdeinzen. U zult het proberen. Ik heb dus in mij alle eigenschappen, die noodzakelijk zijn om het onmogelijke te proberen. Ik heb er alleen meestal de drijfveren niet voor.

Ten tweede: Als ik een doel heb dat ik werkelijk gewichtig acht, zal ik trachten de instinctieve moed, die ik anders toon of de instinctieve vaardigheden, waarop ik anders een beroep doe, ook hier in te schakelen. Om dit te bereiken zal ik mij voortdurend beraden over datgene, wat voor mij waarlijk de moeite waard is. Ik moet dus mijn doel omschrijven.

Ten derde: Moed ontstaat eerst dan, wanneer men volgens beste inzicht handelt tegen alle consequenties in. Wij moeten leren een scheiding te maken tussen juist handelen en de voor de mens logische gevolgen, die het met zich zou kunnen brengen. Weet men in het voorstellingsleven een scheiding te maken tussen deze beide, dan zal men over meer durf beschikken. Daarnaast zal men ook zijn doeleinden reëler en juister durven stellen.

Dat zijn een paar eenvoudige regels, maar die heel veel doen.

Dan moeten wij natuurlijk ook beperkingen maken.

Als ik elke keer weer een beroep ga doen op mijn innerlijke krachten, terwijl er geen aanleiding voor is, zal ik mij daartegenover ten slotte een beetje schuldig gaan voelen. Elk misbruik wordt gestraft met vermindering van mogelijkheden; een onderbewust proces.

Ik zal moeten proberen om alles, wat ik doe voortdurend aan de werkelijkheid te toetsen. Daar ik de processen niet kan toetsen aan mijn eigen werkelijkheid (ze zijn van geestelijke geaardheid), zal ik dit doen aan de hand van stoffelijke waarneming, zonder een verklaring ervoor te zoeken. Ik moet de feiten alleen constateren.

En dan wat ook heel begrijpelijk is: Ik zal mijzelf niet als doel van mijn bestrevingen stellen; zeker niet, voordat ik alle innerlijke krachten werkelijk heb leren beheersen. Door een doel buiten mij te stellen is het voor mij gemakkelijker mij het doel voor te stellen en wordt het mij ook gemakkelijker het te precisiëren. Het is voor mij eenvoudiger de juiste durf en de juiste moed op te brengen. Ik geloof gemakkelijker aan mijn innerlijke krachten en aan de goddelijke kracht in mij, waardoor ik tot presteren kom.

Dit alles is heel mooi, maar innerlijke krachten zijn natuurlijk heel wat meer dan alleen hetgeen in deze twee delen is opgebouwd.

Wanneer ik denk, is mijn gedachte een realiteit. Indien ik deze realiteit kan afstemmen (denkt u aan hetgeen we over telepathie hebben gezegd), dan zal er in een ander een congruent beeld ontstaan. Elk in mij bestaand beeld, elke in mij bestaande behoefte, voorstelling of kracht zal daar, waar harmonie aanwezig is, een volledige replica vinden in de harmonische factoren.
En daarmede heb ik eigenlijk iets gezegd, waar u misschien niet bij stilstaat. Daarom zal ik het maar even doen.

Als ik een droom uitzend (sommige mensen proberen dat wel eens) of met een ander gezamenlijk een droom beleef (dat komt ook nogal eens voor), dan is er dus sprake van een harmonie. Maar er is ook sprake van iets anders: Op dat ogenblik is er een eenheid ontstaan. Wordt er in die toestand een geestelijke kracht geactiveerd, dan wordt zij niet bepaald door het eigen "ik" alleen, maar door de harmonische eenheid die er bestaat. Daar een harmonische eenheid altijd een groter vermogen heeft dan een eenling, is het duidelijk dat elke, op een dergelijke wijze ontstane, harmonische waarde de kracht, die men kan gebruiken, vergroot.

Dan zult u verder begrijpen, dat het delen van gedachten en krachten op zichzelf niet voldoende is. Er zijn bepaalde spanningen, die men ook kan overdragen.

Ik weet niet, of u wel eens het gevoel hebt dat ze over uw graf lopen (een onverklaarbare koude rilling), zo noemt men dat. Dan kunt u zeggen: Dat is bijgeloof, of: dat is een lichamelijke reactie. Maar als u oplet, zult u ontdekken dat dergelijke rillingen heel vaak voorafgaan aan aangename of onaangename gebeurtenissen. Zij zijn de uitdrukking van een door ons niet gerealiseerde uiting van kracht via ons wezen. Het zenuwstelsel reageert daarop als u in de stof bent. Door deze reactie wordt de eigen mogelijkheden t.a.v. de verhouding tot de buitenwereld - voor zover het het eigen besef betreft - gewijzigd. En daarmee ziet u dus ook dat die innerlijke kracht eigenlijk vreemde dingen doet.

De innerlijke krachten kunnen ons beïnvloeden, zonder dat we het weten of willen. Een bewustzijn van al die krachten is niet te bereiken. En daarom is het enige, dat wij kunnen doen: zorgen, dat wij een doel hebben, een instelling, zo intens en zo volledig voor ons aanvaardbaar, dat elke met ons bereikte harmonie gelijktijdig een beaming van ons doel inhoudt. Want op dat ogenblik zal een ander wel niet door ons besefte ontladingen van kracht in ons kunnen veroorzaken, maar die zullen in overeenstemming zijn met ons eigen streven. Zij zullen ons dus een verwezenlijking mogelijk maken, waarin wij zelf niet geloven of waar wij op dat ogenblik zelf niet aan denken. Wat weer voert tot de vaststelling:

De innerlijke kracht van de mens kan door hem worden gebruikt voor en via een ander, ook als hij dit niet volledig wil of beseft.
Omgekeerd kunnen de innerlijke krachten van anderen (dus altijd waar er een harmonie bestaat) in hem of door hem werkzaam worden en optreden, zonder dat dit gewenst is of beseft wordt. Wat inhoudt, dat men dus nooit zeker kan zijn dat alleen de eigen geestelijke krachten aan bod zullen kunnen komen. Men kan wel bepalen hoe die geestelijke krachten zich uiten en bepalen hoe de innerlijke werkingen en krachten van de mens voor hem in verschijning treden door het stellen van een doel, maar men kan nimmer volledig bepalen, wanneer ze wel en wanneer ze niet geactiveerd zullen zijn. En dan volgt daaruit weer een stelling:

Aangezien het werkelijke ego tijd en ruimte niet beseft op menselijke wijze (zie het 1e deel), zal vanuit het "ik" ook een aantal krachten, reacties en erkenningen, die niet op het heden betrekking hebben, kunnen worden gezonden naar de stof en in de stof worden geconcretiseerd.
Dat is belangrijk. We hebben soms krachten in ons, die a.h.w. een tijdbom zijn. Laten we dat heel eenvoudig stellen:

U bent met hart en ziel bezig om b.v. mensen te genezen. Het lukt

niet. Toch bent u er voortdurend mee bezig. U denkt dat het verkeerd gaat; en vanuit uw standpunt is dat misschien zelfs waar. Maar nu komt er een ogenblik - en dat heeft het ego meestal voorzien - waarop u verrassenderwijze wordt geconfronteerd met een geval waar die hulp werkelijk nodig is; en dan beschikt u plotseling over een overmaat aan kracht. Maar nu het eigenaardige: Normaal zoudt u dit niet aandurven. Op dat ogenblik echter, weet u niet precies meer wat u doet. U reageert en handelt; en voor u het weet, heeft u de kracht uitgegeven en dan pas gaat u denken: Hé, heb ik nu wat gedaan of niet? Dat is dan die tijdbom, waar ik het over had.

In bijna elke mens bestaat een dergelijke tijdbom van innerlijke kracht. Zij wordt mede bepaald door wat men karma noemt. Want je hebt in het verleden ervaringen opgedaan. Je hebt doelstellingen in het werkelijke ego, die stoffelijk misschien niet zo sterk naar voren komen; en er zijn in het eigen leven altijd wel harmonische waarden te ontdekken. We moeten dus aannemen, dat in het "ik" energie aanwezig is en dat die energie tot een plotselinge ontlading kan komen aan de hand van in het karma (dus in het totaal beleven) vastgelegde waarden.

Hieruit volgt dat de mens, die onverwacht zijn geestelijke energieën gebruikt, zichzelf als een dwaas of een onredelijk wezen gaat beschouwen. Doet u dat a.u.b. nooit! En onthoud: Indien u zelf een doel hebt en u kunt dat omschrijven, dan zullen dergelijke explosies nimmer in strijd zijn met uw wens en uw huidig leven. Het bezitten van een doel is dus wel erg belangrijk.

Nu is het voor de onbewuste erg vervelend, dat hij niet alleen een tijdbom is, maar meestal één met afstandsbediening. Want wanneer er in een ego, dat tijdelijk met hem harmonisch is en waarin dus de kracht, de wil, de noed, enz. zijn geactiveerd, een tendens optreedt, die a.h.w. met die opgehoopte energie in overeenstemming is, dan ontstaat er een uitbarsting, die door het "ik" niet kan worden voorzien, gewenst of beheerst. Alleen indien de afstemming van het "ik" zodanig is, dat het dus voordurend is gericht op een bepaald doel of desnoods op enkele doelen, zal zeker kunnen worden gesteld dat de in het "ik" aanwezige geestelijke energie tot ontlading komt volgens het als juist besefte doel.

En dan komen wij aan het slotstukje van dit lesje.

In verband met het occultisme kunnen deze innerlijke krachten en de voor de mens moeilijk te begrijpen of te beheersen werkingen daarvan heel erg belangrijk zijn.

Als u aan magie doet, bidt, sacramenten ondergaat of ze uitdeelt, is dat ook magie. Zelfs wanneer u een horoscoop berekent kan hierdoor die energie tot ontlading komen. En daarbij geldt dan:

Naarmate wij dus meer mystiek of occult zijn ingesteld en met groter overgave aan het occulte werkzaam zijn, is de kans groter dat de in ons bestaande krachten tot ontlading komen. En dan geldt daarbij verder:

Elke ontlading van innerlijke kracht, die niet op zwart-magische wijze geschiedt, houdt gelijktijdig is: een aanvulling van alle krachten in het "ik" vanuit alle harmonische bronnen en factoren.

Je staat dus nooit alleen. Wanneer je iets doet, dan kan het een uitbarsting zijn van je eigen kracht. Je kunt er een ogenblik a.h.w. leeg van zijn, maar het vult zich automatisch aan.

En dan zeggen we verder: In dergelijke gevallen zal de ontlading van de kracht of de gerichtheid van de kracht en de al of niet directe overbrenging daarvan afhankelijk zijn van het bereikte bewustzijnspeil en daarmede van de chakra's van het "ik", die openstaan en de kracht kunnen verwerken.

Wat zijn nu eigenlijk die innerlijke krachten?

Levenskracht bezit men buiten de tijd en buiten de ruimte. Uw wezen is een hoeveelheid energie in het Goddelijke. Die hoeveelheid blijft zichzelf steeds gelijk. De groepering van die energie op de verschillende vlakken van bestaan en bewustzijn kan voortdurend veranderen. Wanneer wij energie uiten, dan geven wij in feite geen energie af, maar wij transformeren die van het ene vlak naar het andere en wij induceren een soortgelijke werking bij een ander.

Wanneer ik kracht heb, die zuiver stoffelijk is en ik transponeer deze b.v. naar het gebied van blauw licht, dan volgt hieruit dat ik - door dit in mijzelf te doen - bij een ander een ontlading van kracht uit het blauwe licht (uit dat deel van mijn wezen) naar zijn stoffelijk wezen kan tot stand brengen. Ik heb dus in mij altijd dezelfde innerlijke kracht, maar de verdeling ervan over de verschillende voertuigen van het "ik" is steeds verschillend. Alles, wat wij doen met innerlijke krachten, is dus niets anders dan trachten het voor ons op dit moment verlangde evenwicht in onszelf tot stand te brengen en door wat wij harmonie noemen (wat in feite een soort "in fase zijn" betekent) bij een ander de compenserende werking te teweegbrengen. En daaruit volgt de laatste lering:

Als ik mijn innerlijke krachten gebruik - al dan niet op stoffelijk niveau - zo zal ik bij een ander een gelijksoortige krachtontlading, maar in omgekeerde richting, tot stand brengen. De totale balans van het eeuwige blijft voortdurend gelijk, maar ik kan - dank zij de voor mij bestaande harmonische mogelijkheid - mijn geloof, mijn kracht, mijn wil of mijn persoonlijke verdeling wijzigen met de zekerheid, dat - zo ik dit doe - ook elders in omgekeerde zin een gelijksoortige wijziging optreedt.

Indien u dit alles overweegt en u geeft daarbij aandacht aan het onderwerp van cursus I van deze maand, dan ben ik er wel zeker van, dat - wanneer wij zullen spreken over dingen, die meer te maken hebben met wat u misschien magie wilt noemen of de onbegrepen waarden van geestelijke sferen - u dan toch voldoende houvast zult hebben om te zeggen: Ja, dit is ook voor mij een mogelijkheid en ik kan daarvan zelfs direct gebruik maken.

Noot.

Hetgeen door mij werd gezegd t.a.v. de reactie-werking van de innerlijke kracht, waarbij een transpositie van de kracht uit de materie b.v. naar het hoogste vlak elders zal gepaard gaan met een ontlading van de hoogste kracht naar het laagste vlak, nog het volgende:

Wijzelf zijn een vaste hoeveelheid energie; en deze is binnen ons werkelijke "ik" niet uitwisselbaar met de energieën van anderen. Wat zich in ons afspeelt, is dus eigenlijk een verplaatsen van kracht van het ene vlak naar het andere. Maar zoals wij tijdloos een vaste waarde hebben, zo heeft de kosmos tijdloos eveneens een vaste waarde. Indien ik in de verdeling van mijn persoonlijke energie een verandering aanbreng, dan betekent dit dat een wijziging, die dit compenseert, elders in de kosmos moet plaatsvinden.

Het is duidelijk, dat een dergelijke verandering normaal heel willekeurig geschiedt. Maar op het ogenblik, dat twee krachten met elkander zijn verbonden (in résonance, "in fase zijn"), zal de verandering in de eerste kracht, A te noemen, het eerst worden opgemerkt en daardoor ook de eerste reactie doen ontstaan in de tweede kracht, die wij B zullen noemen. Dit impliceert, dat wat A vanaf een b.v. stoffelijk niveau naar het hoogste projecteert onmiddellijk wordt beantwoord in B met een projectie van het hoogste niveau van het "ik" naar het stoffelijke toe. Ook elke projectie naar een ander vlak (b.v. van de materie naar het as-

reale) zal bij A een omgekeerde reactie, dus een werking van het astrale naar het stoffelijke in B, ten gevolge hebben.

Het zal u dus duidelijk zijn, dat hiermede slechts een wat vereenvoudigde toepassing wordt gegeven van de wet van evenwicht of de wet van de gelijkblijvende velden, die in de gehele kosmos en voortdurend van kracht is. Daarbij geldt echter, dat wanneer er op één punt stasis optreedt of zodra stasis is bereikt, elders het maximum aan actie ofwel explosie zal plaatsvinden. Dat geldt zelfs in het stoffelijk Al. Het geldt in de geestelijke werelden en zo zal dit ook gelden in de eigen persoonlijkheid.

-:-

PRACTISCHE TOEPASSING VAN INNERLIJKE KRACHTEN.

Het is heel lasti de innerlijke krachten te omschrijven. Voor de meeste mensen zal het altijd wel een soort spelletje blijven, waarbij ze niet precies weten hoe of wat. Maar er zijn toch altijd weer bepaalde voorbeelden, waarin die innerlijke krachten concreet kenbaar worden en - dat mogen we niet vergeten - de mens ook welbewust van die krachten kan gebruikmaken.

Wij kunnen de practische toepassingen onderscheiden vanuit een zuiver menselijk standpunt, waarbij we dus niet strijden over de wijze waarop het gebeurt, in:

a. communicatie;
b. wilsoplegging;
c. krachtoverdracht.

Bij communicatie stellen we: Op het ogenblik, dat in mij de absolute wens tot communicatie aanwezig is en tevens een door mij geformuleerde uitdrukking van hetgeen ik wens over te brengen, zal ik - mij concentrerend op een ander en met diens wezen enigszins harmonisch zijnde - in de ander het beeld of de klankreeks kunnen doen ontstaan, die in mijzelf aanwezig is.

Indien er in mij bepaalde gevoelens bestaan en deze worden door mij geassocieerd met een persoon, dan zal ik ze - zonder dat ik besef hoe of op welke manier ik dit doe - aan de andere persoon kenbaar maken.

Als ik bepaalde gevoelens onderga en ik wil deze aan een ander mededelen, zo zullen zij voor de ander kenbaar worden; en wel op een wijze, die de aandacht van de ander trekt voor hetgeen er geschiedt. Het is dus niet zeker, dat hier de gevoelens zelf worden overgedragen. Het kan voor de ander een visuele of auditieve waarneming zijn, of zelfs alleen maar een denken, dat er iets gaande is.

Wanneer ik mij richt op een bepaald punt van de wereld en met een voldoende kennis van de uiterlijkheden daar, zo zal ik door mij dit met voldoende intensiteit voor te stellen kunnen komen tot een waarneming van hetgeen op de voorgestelde plaats in werkelijkheid geschiedt.

Dat zijn regels, maar ook meteen de praktijk. Als u in staat bent u een strand op Tahiti voor te stellen met voldoende intensiteit en de wahini's (?) dansen er toevallig, dan heeft u een gratis voorstelling. En als u wilt weten wat ze in het Kremlin doen en u kunt zich die vertrekken voldoende duidelijk voorstellen, dan heeft u een grote kans, dat u

hoort wat daar gezegd en ziet wat daar gedaan wordt. Of u het begrijpt, ja, dat ligt eraan, of u Russisch verstaat. Waarmee ik dus wil zeggen, dat dit eigenlijk iets heel eenvoudigs is. Het is maar de vraag: Kunt u zich een voorstelling maken, die intens genoeg is?

Nu nemen we het bewust overbrengen van een boodschap. Als u dat wilt doen, moet u zich eerst de persoon voorstellen; en hoe nauwkeuriger die voorstelling is, hoe beter. Dan moet u zich voorstellen, dat u tegen die persoon spreekt en als het even kan, moet u ook werkelijk praten ook. Dan ontstaat daardoor een uitzenden naar die ander van datgene, wat er in u bestaat. De voorstelling is bepalend voor een zekere mate van harmonie; de overdracht is dan eigenlijk spontaan.

Als je samen droomt - dat is ook zo'n gek geval - dan zeggen de mensen: Dat moet altijd een uittreding zijn. Dat kan; maar het is helemaal niet noodzakelijk. Wanneer ik nl. met een ander harmonisch ben en ik droom, dan is de kans heel groot dat door die harmonie datgene, wat mij tot dromen brengt, ook bij de ander wordt gewekt. Er ontstaan dan dromen, die in details verschillen, maar waarin de hoofdvolgorde eigenlijk wordt bepaald door allebei of door alle tien desnoods. Als dat in een half-waaktoestand gebeurt, dan noemt men het een gemeenschappelijk visioen, ook wel een gemeenschappelijke hallucinatie, als het geen officiële goedkeuring kan krijgen.
U ziet, deze dingen zijn heel eenvoudig.

Nu behoeft u daarvoor niets anders te doen, dan alleen in uzelf de voorstelling op te bouwen. Dus iets visualiseren, iets behandelen, alsof het een werkelijkheid ware. Op het ogenblik dat u dit doet, zult u ontdekken dat er een zekere overdracht is. Hoe meer u zich oefent, des te nauwkeuriger en juister de overdracht kan worden. De communicatie is dus zonder meer mogelijk. En dit is wederkerig, want je kunt daar een zeker gesprek voeren en je kunt ook het antwoord van de ander verstaan. Het is mogelijk op grote afstand een gesprek te voeren, zonder dat de P.T.T. er rijker van wordt, als je maar weet, hoe je het moet doen.

Met het overbrengen van een wil wordt het wat anders. Hier geldt nl. dit: Indien ik met iemand in harmonie ben, dan zal ik die ander mijn wil kunnen opleggen op het ogenblik, dat de ander geen eigen wil heeft, die even sterk is als de mijne. En daarbij moet u dus wel rekening houden met een mogelijke weerstand bij de ander. Als u daarvan gebruik wilt maken, dan gaat u op dezelfde wijze te werk ongeveer als bij communicatie.

U bouwt zich een voorstelling op. Laten we zeggen - een gek voorbeeld - u wilt uw baas bewegen u opslag te geven. U stelt zich uw baas voor met alle details en als het even kan op zijn bureau. U zegt dan tegen hem, gewoon alsof u er zelf bent: "Mijnheer, ik wilde graag opslag hebben." Nu gaat u achter de baas staan en u probeert met zijn mond te spreken; u hanteert hem als een marionet. Als u dat een 4 of 5 keer hebt herhaald, zegt u: "En nu zul je dit morgen ook doen."

Wat is nu het typische? U heeft dus die mens beïnvloed. U heeft dat denkbeeld in hem doen rijzen. Maar hij zal zichzelf nooit als een marionet zien. U heeft de handeling een paar keer herhaald. In zijn onderbewustzijn zit de zaak dus een beetje vast. En als nu uw wil sterk genoeg is, dan zal hij dus als bij een post-hypnotisch bevel zeggen: "Die man of die vrouw is eigenlijk wel wat meer waard. Ik moet toch eens laten blijken dat ik daarvoor waardering heb." En dan gaat hij u die opslag geven. Maar het kan ook zijn, dat u uw wil niet sterk genoeg hebt overgebracht en dan zal hij zich realiseren wat u gaat doen. Hij zal echter niet onmiddellijk in staat zijn om de zaak af te kappen. U wordt dan in ieder geval vriendelijker naar huis gestuurd dan anders het geval zou zijn. Want het gaat hier om de wilskracht, die men heeft. En als die baas juist het idee

heeft dat hij iedereen eigenlijk veel te veel betaalt, dan kunt u hem niet overtuigen dat hij ù meer moet gaan betalen. Dat gaat niet. U zult het dan op een andere wijze moeten doen.

Als er sprake is van een wilsoverbrenging - en zeker als dat op afstand gebeurt - dan moeten wij onze innerlijke beelden zo proberen te vervaardigen, dat ze voor de ander volkomen logisch en aanvaardbaar zijn; dat ze dus niet tegen de draad ingaan. Je kunt niet tegen een ander zeggen:"Je moet *f* 100.-. gaan stelen op het postkantoor," als hij eerlijk is, want dat doet hij niet. Maar je kunt hem misschien wel zeggen: "Die beambte heeft gisteren *f* 100.-. gestolen. Nu moet jij die terughalen. Je moet recht doen en het dan daar en daar heenbrengen."
Als u dit op afstand als een droom induceert, kunt u daarmee resultaten behalen. Maar ik waarschuw wel even: de voorbeelden, die ik hier geef, zouden misschien lukken, maar de terugslag ervan krijgt u ook.

Indien we werkelijk goede resultaten willen bereiken met de wilsoverbrenging, dan moeten we eigenlijk gebruikmaken van een plan, waarvan we aannemen dat het voor de tegenpartij (degeen, die we bereiken willen) even aanvaardbaar zal zijn als voor ons. We kunnen dan het aanvaardbare verder doorvoeren dan de ander het misschien zou willen, dat geeft niet. Maar we moeten uitgaan van iets, wat we a.h.w. gemeenschappelijk bezitten.

En dan krijgen we: overdracht van krachten.

Nu moet u zich altijd even goed realiseren, dat u iemand niet zonder meer kracht kunt geven. Dat is misschien wel mogelijk, maar wat hij met die kracht doet,of die verloren gaat of niet, dat weet u nooit.
Een overdracht van krachten met een bepaald doel houdt dus tevens een wilsbeïnvloeding in. U moet een ander dus niet alleen de kracht geven, maar ook zeggen waarvoor ze dient, bij wijze van spreken; en wel op zo'n manier, dat de ander dat aanvaardbaar moet vinden.

Krachtoverdragen doe ik door mij voor te stellen dat ik:

a. de kracht bezit;
b. op een voor mij kenbare wijze die kracht bezit;
c. dat ik haar op deze voor mij kenbare wijze kan uitstralen naar een ander.

Een van de meest eenvoudige dingen is b.v.: ik wil iemand kracht geven. Ik stel mij die kracht voor als een bundel van een zoeklicht. Ik heb dat zoeklicht en ik zet de ander in het zonnetje; een soort hoogtezon. Ik laat die ander dat licht absorberen en dan heb ik daarmede de krachtoverdracht tot een feit gemaakt.
Ik zou het ook omgekeerd kunnen doen, maar dat kunstje leer ik u niet.

Overdracht van kracht is mogelijk, indien wij een voor ons aanvaardbare voorstelling kunnen vinden en met voldoende vertrouwen en wil die voorstelling op een ander kunnen richten. Het beeld van de ander moet in ons ook redelijk aanvaardbaar bestaan. Het behoeft niet voor 100 % nauwkeurig te zijn, maar als het minder dan 80 % nauwkeurig is, dan bereikt u niets.

Nu zult u zeggen: Wat bereik ik daarmee?

Laten we zeggen, dat iemand zwak is. Die persoon heeft wat kracht nodig. Dan kan ik hem op deze manier die kracht geven. Maar doe ik dat zonder meer, dan heb ik kans dat zo iemand opstaat, zich prettig en fris voelt en onmiddellijk begint met heel veel werk .....en na een half uur nog veel verder van de wijs is dan hij voordien was. Ik moet dus proberen daarin een zekere traagheid te brengen en daarvoor heb ik de wil nodig.

Wanneer ik iemand regelmatig die kracht geeft, dan kan ik hem helpen om ziekteprocessen te overwinnen. Ik kan er misschien een suggestie bij geven van een beetje opgewektheid. Ik kan zo neerslachtigheid, melancholie (ook een grote krachtvreter in de mens) misschien beperken.

Wij kunnen die krachtoverdracht dus gebruiken voor genezingsprocessen bij anderen, mits wij de kwaal kennen en ons althans een redelijk juiste voorstelling kunnen maken van de wijze, waarop de kracht moet worden verbruikt.

Op het ogenblik, dat ik mij met inzet van geestelijke krachten ga weren tegen een bestaande toestand, heeft dit alleen zin, indien die bestaande toestand niet slechts voor mij maar ook voor anderen, die er deel aan hebben, onaanvaardbaar is. Met andere woorden: u kunt bestaande toestanden wel op die manier wijzigen, maar alleen met de medewerking van anderen. Er moet een innerlijke harmonie aanwezig zijn, een innerlijk gezamenlijk willen, dan kan de kracht worden gebruikt om een ander de mogelijkheid te verschaffen een sleur te doorbreken of iets, waartoe hij anders niet zou komen.

Wij kunnen verder natuurlijk ook trachten een zekere invloed uit te oefenen, maar dat valt eigenlijk onder het hoofd: communicatie. Ik zal proberen u een heel aardig voorbeeld te geven.

Er is een bijeenkomst van de O.D.V. en u wilt graag zoveel mogelijk belangstellenden er heen krijgen. Nu gaat u zich concentreren op die bijeenkomst en u gaat uitzenden: Morgen allemaal komen. Morgen is er een lezing van de O.D.V.

Wat gebeurt er? Een ieder, die ergens bewust of onderbewust is geinteresseerd in de O.D.V. en die op dat moment niet door andere zaken in beslag wordt genomen (b.v. slaapt, rust of een boekje leest), die zal de boodschap onbewust in zich opnemen. Bij een dergelijke algemeen uitgezonden boodschap wordt dus niet bewust ontvangen. Wel ontstaat er een herinnering aan het uitgezondene. Die mensen zeggen dus: "Hé, er zal morgen een avond zijn van de O.D.V. Daar zou ik toch wel eens heen kunnen gaan." En dan is het nog de vraag, of ze het verder doen; maar de stimulans is er.

Zo kan ik dus ook "vrede op aarde" uitzenden. Ga ik dat over de hele wereld doen, dan bereik ik over het algemeen niets. Maar ik kan mij voorstellen dat er b.v. in Den Haag of in Amsterdam relletjes zijn en ik heb daar een voorstelling van. Nu ga ik denken: Vrede. Waarom vechten? Vrede. En ik stel mij voor, dat die zaak een beetje tot rust komt. De meeste mensen zullen dat niet bewust ontvangen, maar er zijn er heel veel die ergens naar vrede hunkeren en die zich ook met die situatie bezighouden. Er ontstaat dus een soort kracht, een suggestie, die sterker is en die vele mensen van onberaden daden zullen tegenhouden, die ze anders zouden stellen.

Misschien zijn er nog wel meer practische mogelijkheden te vinden, maar dan komen we toch wel op een terrein, dat veel scholing vereist. Wat ik nu heb gezegd, dat kunt u met enige oefening allen zonder meer.

U kunt b.v. ook dobbelstenen dwingen om in een bepaald nummer te vallen. Noem het een vorm van telekinese. U behoeft er niet vlak bij te staan en u behoeft ze ook niet in de hand hebben gehad; wat bij zuiver telekinese wel het geval is. Als u zich maar een voorstelling hebt gemaakt van degeen, die dobbelt en van de dobbelstenen, dan kan dat.

Op die manier kunt u bepaalde kleine dingen doen. En heeft u geleerd een voorstelling in u een ogenblik sterk op te bouwen, dan kunt u in een uitverkoop er wel wat mee doen.

U staat b.v. bij een bak met hoeden en u ziet een hoedje, dat u wilt passen. Nu staat er iemand naast u, die er ook naar wil grijpen. Dan stelt u zich sterk voor, dat ze net één verder grijpt. In 9 van de 10 gevallen, dat ze het doet. U lacht erom, maar dit is mogelijk. En dat betekent dus, dat u ook in andere gevallen zoiets kunt veroorzaken.

Iemand moet b.v. op één van 10 knoppen drukken. Eén bepaalde knop is onze wens. De hand gaat in die richting, indien u zich op dat ogenblik sterk geconcenteerd voorstelt: hij drukt op de knop daarboven of daaronder;

en in 9 van de 10 gevallen lukt het u.

Een ander aardigheidje: U staat met panne langs de weg. Er komt een auto aan. U kijkt scherp naar die auto. U neemt het beeld van die auto in u op. U stelt u voor, dat degeen, die erin zit, reageert; dat hij stopt en komt kijken. In 9 van de 10 gevallen neemt inderdaad het tempo af. En al is hij u misschien reeds voorbij, zo iemand komt kijken. Dat zijn de practische toepassingen.

En nu kunnen we zeggen: Zijn dat innerlijke krachten? Natuurlijk zijn ze dat. Dit is eenvoudig een putten uit uw innerlijk om daardoor iets waar te maken, dat in u waar is. U brengt een waarheid van uw gedachtenleven over naar de materie.

Maar nu moet u helemaal niet gek kijken, als daardoor bij die ander reacties ontstaan, die dat compenseren.

De man stop. Hij zal misschien niet weten, waarom hij heeft gestopt. Maar als u niet in staat bent om hem voldoening te geven, dus een gevoel van tevredenheid voor dat stoppen, dan wordt hij onbeschoft. En als u die dame niet gelijktijdig het gevoel kunt geven dat dat hoedje, dat ze heeft gegrepen, toch wel wat goeds is, dan heeft u een grote kans dat ze toch nog probeert om de hoed, die u heeft gekozen, uit uw handen te grissen. U moet er dus op rekenen: de ander reageert ook. Maar we kunnen primair de handeling van een ander iets wijzigen. En dat tikje is meestal voldoende om iets, wat voor ons belangrijk is, tot stand te brengen.

Wij doen dat door onze innerlijke wereld, ons scherp geformuleerd denken om te zetten a.h.w. in een stoffelijke actie. Breng het over in de stof. Maar wat daar gebeurt, wordt bij de ander omgezet in een geestelijke vraag: Waarom heb ik dat gedaan? b.v. Of: Is dit nu wel zo? En daarop moeten we dan door onze actie een antwoord geven, zodat het een harmonisch geheel blijft en niet tot strijdigheden voert.

Daarmee heb ik dan een klein aantal van de practische mogelijkheden opgenoemd. Nu moet u niet denken dat dat alles is. Er zijn nog heel veel andere mogelijkheden, want u heeft niet alleen met de mensen te maken. U heeft te maken met geestelijke krachten, met de spanningen in de kosmische structuur. En ook daar kunt u kleine, maar vaak toch wel belangrijke wijzigingen aanbrengen. Daar kunt u harmonieën doen ontstaan of misschien beletten dat ze ontstaan. Maar dat valt dan weer onder de magie of onder de schemata van bepaalde esoterische wegen en bewustwordingen. Dat zijn allemaal dingen, die men alleen in symbolen kan uitdrukken; en dat zou mij, geloof ik te ver voeren. Aangezien u echter een onmiddellijk practische toepassing van die geestelijke krachten zoudt willen kennen, heeft u nu voorbeelden te over ervan gehad.

Ik resumeer nog even de belangrijkste punten.

1. Bij het gebruiken van de geestelijke krachten moeten ze gericht zijn. Dit geschiedt het best door een zo gedetailleerd mogelijke voorstelling van hetgeen men wil bereiken of van degenen, die men wil bereiken.
2. Wij moeten ons goed realiseren, dat wij niet de wil, het innerlijk van de ander, kunnen wijzigen. Wij kunnen slechts de manier, waarop deze dingen tot uiting komen, wijzigen. Wij moeten dus altijd uitgaan van de mentaliteit van de ander en nooit van de onze.
3. We moeten ons verder realiseren, dat wij - wanneer wij een stoffelijk verschilletje hier of daar tot stand willen brengen - nimmer het verschil te groot maken. Een poging om door geestelijke kracht in een stoffelijk iets in te grijpen betekent: met een zo gering mogelijke afwijking van de bestaande actie het gewenste resultaat waar te maken. Ook indien dat niet de beste of de zekerste weg lijkt,

kies het kleinste verschil, concentreer u daarop volledig, want dat kunt u meestal bereiken.

4. Dan nog een opmerking over gedachten-communicatie. Wanneer wij onze innerlijke krachten daarvoor gebruiken, dan kunnen wij harmonieën versterken, die normaal bestaan en we kunnen zelfs nieuwe harmonieën opbouwen. Maar hoe we dit ook doen, er is altijd sprake van een wisselwerking. Ik kan nooit alleen tegen iemand spréken. Als ik tegen iemand spreek, zal de ander antwoord geven. Wanneer een dergelijke communicatie aan de gang is, moet u nooit proberen het antwoord van de tegenpartij te beïnvloeden. In dat geval valt het werkelijke contact weg. Zijn de antwoorden onduidelijk, herhaal ze. Herhaal en herhaal luider. Voeg de wens tot duidelijker antwoorden daaraan toe. Eerst dan heeft u kans, dat zo'n contact voor u een meer concrete vorm krijgt, dat het meer afleesbaar wordt.

5. Als u een wil overbrengt, moet u er heel goed rekening mee houden: ook hier kunt u nimmer iemand dwingen om geheel tegen eigen wezen en waarden in te handelen. Wel kunt u hem een motivering geven, waardoor hij - handelend volgens eigen waarde en wezen - toch het door u begeerde doet of benadert. Kies daarom 't gestelde doel altijd zo redelijk en zo beperkt mogelijk en ook altijd in overeenstemming met datgene, wat u van het wezen van de ander kent. Slaagt u niet, dan heeft u uw benadering verkeerd genomen. Tracht u de persoon in kwestie dan nog eens goed voor ogen te stellen, vooral ook met diens eigenschappen en gewoonten en probeer het - daarmede rekening houdend - opnieuw.

Al deze practische resultaten zijn theoretisch van het eerste ogenblik af bereikbaar. In de praktijk zal men pas werkelijk goede resultaten verkrijgen door veelvuldige herhaling, zodat het "ik" getraind raakt in het uitzenden van de kracht, het opbouwen van de nodige voorstellingen en wat dies meer zij.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage
Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

APRIL 1966. Nummer 7.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING
Apollo versus Dionysus
Hekserijen
Balans

OCCULTE PRAKTIJK
Magie in de praktijk
Magie in de wereld van heden
Hypnose

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Zevende Les.

APOLLO VERSUS DIONYSUS.

Indien wij op het ogenblik de maatschappij bezien, dan ontdekken wij dat zij over het algemeen een religieuze instelling heeft, die apollonisch kan worden genoemd. Daartegen is haar maatschappelijke structuur niet bestand, aangezien zij - uitgaande van de menselijke geneigdheid en de menselijke behoefte - eigenlijk dionysisch denkt. En juist in deze dagen komen hierdoor bepaalde conflicten op de voorgrond, welke degeen, die bewustwording zoekt, ten zeerste moeten interesseren. Misschien doe ik er goed aan eerst even het verschil tussen apollonisch en dionysisch te omschrijven

Onder apollonisch verstaan wij de inwijdingsschool en de gedachtengang van degenen, die Apollo volgden. Het is gebaseerd op de Schone Kunsten. Men kent celibaat, onthouding en ascese. Dit is dus een bepaalde wijze om God te benaderen en geeft gelijktijdig een grondstructuur voor de ontwikkeling van een maatschappij of van een persoonlijk leven.

Dionysus daarentegen is de god van de natuur, van het uitleven. Wij zien b.v. dat groepsorgieën als feesten worden gevierd. Wij zien dat de eigenlijke opzet van het leven practisch anarchistisch is. Verder ontdekken we in het dionysisch streven ook de neiging om de eenheid uit te drukken als een innerlijke beleving, die de onzekerheden elimineert; niet door de wetgeving, zoals in een apollonische rite gebeurt, maar door de persoonlijke benadering.

In deze moderne maatschappij nu hebben wij te maken met een soort publieke moraal, met wetgeving, met politieke en economische structuren, die alle op dit apollonisch principe zijn gebaseerd. Men gaat dus uit van een strenge wetgeving, een strenge beperking van de mens aan de hand van geestelijke maar ook aan de hand van stoffelijke noodzaken en behoeften. Men gaat dus uit van een zekerheid, die alleen via de wet bereikbaar is.

Dit is aanvaardbaar zolang de maatschappij hanteerbaar blijft. In een kleine gemeenschap kan men geen werkelijke keuze maken tussen een apollonisch en een dionysisch principe. In feite zijn ze beide gelijkwaardig en is er geen enkele reden om één van beide een voorkeur te geven. Naarmate echter de gemeenschap groter wordt, zal het moeilijker worden om de voor een apollonische structuur noodzakelijke inzichten te verkrijgen in het werkelijke bestaan en de werkelijke verhouding van de mens.

Het resultaat is een verzet tegen de wet; en dit verzet tegen de wet krijgt een anarchistische achtergrond. Men probeert de regelingen teniet te doen. In de praktijk kan men wel zeggen, dat de mensen heel vaak dionysisch leven, terwijl ze uiterlijk de apollonische structuur nog aanvaarden. Zij kiezen in hun bestaan hun eigen wegen. Ze zoeken hun eigen mogelijkhe-

den, ze bereiken vaak ook een eigen geluk, maar passen daarbij niet meer in die wereld. En dat brengt ons tot het eerste probleem, dat ik vandaag als zijnde actueel met u wilt bespreken.

Als wij een wereld hebben, waarin een principe van wet, van onthouding, ontzegging of beheersing te ver is doorgevoerd, dan komt men op een gegeven ogenblik zover, dat de massa niet meer kàn volgen. En nu geldt er één ding: Wanneer de wet zo veeleisend wordt, dat zij niet meer kan worden gediend (ook al is dat in aspecten van onder geschikte aard), dan verliest de totale wet haar waarde. Dit zal door menige filosoof worden ontkend, maar ik wil u een klein voorbeeld geven.

De verkeerswetgeving is zodanig, dat een zich geheel daaraan houden niet meer strookt met de mogelijkheden. Als iedereen zich strikt aan de voorschriften houdt, zal het verkeer in de meeste steden helemaal onmogelijk worden; of...het is gemakkelijker te voet te gaan. Het resultaat is, dat het verkeer blijft lopen dank zij een voortdurend overtreden van de wet.

Dit lijkt niet zo ernstig, want de resultaten ervan zijn ten slotte gunstig. Maar als ik geen respect heb voor deze wet, dan heb ik ook geen respect meer voor een andere wet. Dan vraag ik mij af, waarom ik mij dan wel zo druk bezig zou houden met b.v. eigendomsrechten. Als ik zin heb op een muur te schrijven, dan vraag ik niet, of hij van een ander is, dan schrijf ik. Als ik zin heb iets kapot te gooien, dan zeg ik toch ook niet: Ja, maar het is van een ander, dus moet ik daarvan afblijven. Dat is nu wel een regel, maar alle regels worden vandaag de dag toch gebroken. Waarom zou ik mij aan die ene regel nu wel houden?
En zo kom je eigenlijk van kwaad tot erger. De wetten worden steeds complexer. Gelijktijdig wordt de achting voor de wet, het respect voor de wet steeds minder.

Op het ogenblik kunt u over de gehele wereld zien dat de eisen, die men vanuit wet en gezag stelt, het vermogen van de normale mens om te volgen te boven gaan en dat in vele gevallen die wetten en hun regelingen zelfs verdergaan dan maatschappelijk eigenlijk aanvaardbaar en practisch is. Het resultaat is dus, dat er een nieuwe ontwikkeling begint; en deze nieuwe ontwikkeling noemen wij anarchistisch. Wij kunnen haar echter evengoed dionysisch noemen. Ook hier kunnen wij gemakkelijk illustreren.

Als wij denken aan het optreden van nozem- of provogroepen en hoe deze verder mogen heten, dan is het eerste wat ons opvalt niet, dat ze de wet niet respecteren (dat is een bijkomstigheid), maar zij verwerpen de totale moraal, de samenhang, de aanvaarde rechten, die in de maatschappij bestaan. Nu kunt u zeggen: Dat is heel vervelend. Dat is het inderdaad voor die maatschappij, Maar het is een logisch gevolg. En als u dat zo bekijkt, dan moet u proberen om de zaak geestelijke te verwerken en dan komt u tot heel eigenaardige conclusies.

Een groot gedeelte van deze apollonische cultuur is gebaseerd op tegenstrijdigheden. U kunt dat zelf in de Bijbel lezen. Als u het Oude Testament en het Nieuwe Testament doorleest en u bent logisch, dan zult u zeggen: Die twee zijn op vele punten volkomen met elkaar in strijd. Vergelijkt u ze dan met de kerkelijke moraal, dan zegt u: Hier is wederom een disoriëntatie. Er is geen congruentie meer.

Als u gaat kijken naar de bestrevingen, de verkondigde idealen en filosofieën in de maatschappij en u gaat dan kijken, hoe die eigenlijk zijn, dan komt u tot de conclusie dat vaak de grootste denkers op aarde feitelijk hun stellingen bevestigen door te verklaren, dat ze waar zijn. Kant b.v. ontleent de bevestiging van zijn stellingen voor een groot gedeelte aan hetgeen hijzelf zegt; en dat is natuurlijk niet aanvaardbaar. Dus is er een disoriëntatie.

Maar nu gaat de geest in een maatschappij leven. Binnen die maatschappij zoekt zij zichzelf; dat is waar. Maar zij zoekt toch ook voor zich de samenhang, de beleving. Je bent als deel van de kosmos deel van de totaliteit. Die totaliteit bestaat in elk wezen en ook in elke mens even volledig. Het is niet mogelijkheid hier een onderscheid te maken. Als ik God zoek, dan vind ik Hem in elke mens; en niet in de koning of de minister meer dan in de bedelaar en de putjesschepper. Hij is in elk aanwezig.

De anarchistische structuur, die dus afhankelijk is van de wederzijdse waardering, stelt veel grotere eisen aan de mens dan de huidige apollonische. Want zij vergt een denken en handelen vanuit zich, een voortdurend vanuit zich dragen van verantwoordelijkheid.

Voor de geest betekent dit, dat haar gebonden-zijn aan wetten en maatregelen en daarmede het vaak geblinddoekt door de wereld gaan langzaam maar zeker wordt veranderd. Er wordt een persoonlijk denken en een persoonlijke mening gevraagd. En die persoonlijke mening kan niet meer worden geuit binnen het kader van het algemeen aanvaarde. Ze is dus een verzet.

Dit verzet tegen algemeen aanvaarde normen impliceert echter ook een verzet tegen de begrenzingen van eigen vermogens, van eigen vrijheid tot denken, van eigen vrijheid tot handelen. En zo groeit in deze tijd de geest terug naar een persoonlijke aansprakelijkheid, maar daardoor ook tot een noodzakelijk geworden erkennen van de God in zich en de God in de ander.

Dat dit op zichzelf misschien nog heel wat moeilijkheden baart en niet onmiddellijk uitvoerbaar is, is voor de geest niet zo belangrijk. Het is een periode van omwenteling. Maar die omwenteling op zichzelf kan voor de geest sneller verlopen dan zij in stoffelijke vorm uitdrukbaar is.

Er zijn meer van die facetten van de moderne tijd, waarmee men zich kan bezighouden en zeggen: Hé, daar zit voor de geest dus iets heel belangrijks aan vast.

Ik denk b.v. aan wat u waarschijnlijk noemt: de voortdurende inflatie. De officiële inflatie, daarover zullen wij maar niet spreken. Uw gulden van kort vóór de oorlog is op het ogenblik waarschijnlijk nog maar 35 % waard; de rest is weg. Uw gulden van 1949 is al meer dan 50 % in waarde verminderd. Er is dus een voortdurende teruggang van de waarde van de munteenheid. Dat klinkt allemaal heel aardig, maar daardoor gebeurt er iets in de maatschappij.

Voor degenen, die een loon hebben, ach ... dat loon stijgt wel mee. Voor hen, die een producerend bezit hebben, ach .... de waarde loopt op, want het product wordt meer waard. Maar voor degenen, die dat niet hebben, is er dus sprake van een teruggang. Wij zien, dat als gevolg van dit niet meer waardevast zijn van het geld steeds meer mensen hun aandacht niet meer op geld richten. Zij beschouwen geld als een ruilmiddel, maar niet meer als iets wat je kunt opslaan voor latere dagen; het is aan bederf onderhevig.

Deze zienswijze nu reflecteert weer op de waardering van het bezit; want geld en geldswaarde zijn veel telang de uitdrukking geweest van alle bezit. Daardoor gaat de mens zich minder aan bezit hechten. Hij denkt niet meer in termen van continuïteit, maar hij denkt in termen van ogenblikkelijk verbruik.

Nu kunt u zeggen: Wat u vertelt, is allemaal erg maatschappelijk. Maar wat zoudt u zeggen, als een geest gebonden is aan haar geld? Als zij meent, dat dit geld voor haar bestaan noodzakelijk is, als zij het lief heeft? Dan zal zij na de overgang daardoor gekweld worden. Hoevelen keren niet terug, omdat hun geld door hun erfgenamen wordt verspild? Hoevelen keerden vroeger niet terug, omdat ze ergens een schat hadden

begraven? Het zijn allemaal maar spookverhalen, doch het is waar. En hoeveel mensen verknoeien niet hun leven, omdat zij dit geld (dit aantallenspelletje) voortdurend spelen? Zij ontzeggen zich gedurende hun leven elke vreugde, elke luxe; zij willen een ander niet helpen en bijstaan, want dat kost geld. Zij willen eigenlijk niets behalve geld opstapelen. Als ze in een week minder kunnen wegleggen dan in de weken daar voor, zijn ze diep ongelukkig. Het leven is voor hen niet meer uit te drukken in bestaanswaarden, maar hoogstens in een rekensom.

Nu gaat dit wegvallen en daarmee krijgt de mens - vanuit geestelijk standpunt gezien - een andere oriëntatie. Die oriëntatie lijkt in het begin erg ongunstig. Het is zoiets: Wat ik vandaag kan krijgen, moet ik vandaag nemen, want wat er morgen is, weet ik niet. Het is een leven bij de dag. Het is de neiging om te zeggen: Laat een ander maar zorgen, ik moet vandaag mijn vreugde kennen. Ik moet vandaag genieten wat er te genieten valt.

Maar dit loslaten van de toekomst in materiële vorm voert gelijktijdig naar een continuïteit van het geestelijk bestaan. Want een dergelijke mentaliteit kan alleen voor een mens voortdurend te handhaven zijn, indien hij innerlijke waarden in de plaats van bezit gaat stellen. De nadruk valt meer en meer op de appreciatie van de wereld en veel minder op het getallenbezit in de wereld. Hierdoor is een versnelde aanpassing mogelijk niet alleen op maatschappelijk maar ook op geestelijk terrein.

U zult begrijpen, dat ook hierdoor de geest vrijer wordt. Niet slechts na de overgang, maar zelfs in haar benadering van de wereld. Als je mensen benadert met de gedachte wat ze kunnen opleveren, dan zie je geen mensen. Hoogstens zie je briefpapiertjes met de een of andere waarde-opdruk, die aan je voorbij marcheren. Maar als je mensen ziet, dan zie je een stukje eeuwigheid. Hoe meer je de mens leert zien, hoe dichter je bij de werkelijkheid van het leven komt. Dit op zichzelf ongunstige aspect van uw economische ontwikkeling heeft dus geestelijk grote voordelen. En zo kunnen we doorgaan.

Wij zien, dat de wetenschap steeds meer in discrediet komt. En dat is begrijpelijk, want de wetenschap gaat in deze dagen veel te veel tellen hoeveel korreltjes zand er op het strand liggen, maar brengt daar niet de nodige vruchtbaarheid. De korrels aarde zijn wel geteld, maar men denkt er niet aan ze te begieten in de hoop, dat er iets gaat groeien. Want dat groeien kan men niet beheersen; en dus is het niet wetenschappelijk.

Dit heeft dus ook 'n veranderde mentaliteit in de gewone mens gebracht. Niet bij de teller. Degene, die telt, ziet zijn tellen als levensbelangrijk; en daaraan zullen we zo gauw niet iets kunnen veranderen. Maar het respect voor de teller neemt af. De tijd, dat een doctors- of ingenieurstitel je huizenhoog verhief boven de eenvoudige mens, is voorbij. Zelfs het feit, dat je hoofd bent van een belangrijk researchproject geeft je geen recht meer om nu je mening te verkondigen met volkomen straffeloosheid. Je krijgt kritiek, waar die mogelijk is.

De mens staat dus niet meer tegenover valse waarden, maar probeert de inhoud te beoordelen. En al zal hij daarin - zeker ten aanzien van de wetenschap - voorlopig niet slagen, zijn poging om een persoonlijke benadering te vinden houdt ook in, dat hij niet langer genoegen neemt met aan anderen ontleende rationalisaties, maar dat hij zoekt naar een eigen verklaring, een eigen vaststelling.
Geestelijk gezien houdt dit in, dat de mens zich niet meer geestelijk laat leiden, maar langzaam maar zeker zelf geestelijk op weg gaat.

Ik kan natuurlijk nog een aantal van dergelijke verschijnselen in deze tijd opnoemen. Ik geloof echter, dat met die paar genoemde punten reeds duidelijk is geworden, hoe groot eigenlijk de verandering is in deze overgangstijd. Ook bij een gelijkblijven van de uiterlijke toestand verandert de

innerlijke waarde van dag tot dag. Kosmische invloeden worden misschien hier en daar wat spectaculair in de gebeurtenissen duidelijk, maar hun werkelijke invloed, hun blijvende inwerking ligt in de mens, in zijn wereldbeschouwing en zijn wereldaanvaarding.

Als u die actualiteit dan ook in de bewustwording wilt verwerken, dan moogt u haar dus niet bekijken vanuit het verleden. U kunt zeggen, dat de stellingen van..... en dan noemt u maar op: communisme, kapitalisme, religieus denken, anti-religieus denken nog steeds van kracht moeten zijn en moeten worden nagestreefd, maar er is geen vaste keuze meer te maken. Een van de treurigste verschijnselen in Nederland is misschien wel het feit, dat zovele mensen geen groepering vonden, waarin zij konden passen. Dat zij een groepering, waartoe zij in feite niet behoorden, maar die andere groeperingen althans als waardevol ontkent, hebben gekozen. Die veranderig is de omzetting van de wereld buiten u naar de wereld in u.

De kosmische golven van deze tijd (we hebben er pas weer eentje achter de rug, die is nu langzaam aan het uitwerken; er komt morgen nog een dag, dat er een paar klappen kunnen vallen, maar dan is het zo'n beetje voorbij) hebben ons geleerd, dat die toename van energie vooral een toename van protest werd. Dat is veelzeggend. Naarmate de mens meer energie krijgt, protesteert hij meer. Niet de vrede, niet de productiviteit wordt groter, maar de onvrede en het verzet.

Wanneer we de volgende invloed krijgen, zullen we ontdekken, dat de mensen gaan zoeken naar een methode om samen te komen, om met elkaar in contact te komen, die niet meer aan regels is gebonden. Men weigert kerk, jeugdwerk, politieke groepering, omdat zij te wetmatig, te dogmatisch, te stelselmatig zijn. Men zoekt naar een verband, waarin men zijn eigen verantwoordelijkheid kan dragen, zijn eigen rol kan spelen en waarin men desondanks volledig vrij is.

De daarop volgende invloeden zullen waarschijnlijk hieraan een paar eigenaardige aspecten toevoegen. Want we moeten dan rekening houden met het achtervolgen van deze stellingen vanuit de maatschappij; en een achtervolgen vanuit de maatschappij betekent in de meeste gevallen een vervolging door bepaalde elementen in de maatschappij. Men zou kunnen zeggen, dat het tweede gedeelte van dit jaar - zeker het laatste kwartaal - door die kosmische invloeden heel veel heksenjagerij te zien zal geven, heel veel dictatoriaal optreden, heel veel maatregelen en vele foutieve politieke beslissingen, die alleen ter handhaving van de macht worden genomen.

Die invloeden zijn echter ook geestelijk. Ik geloof, dat het verstandig is dit geestelijke beeld ook eens uit te werken.

De mens denkt - principieel zou ik haast zeggen - dionysisch. Hij zoekt vanuit zich de wereld te omvamen en in die wereld te genieten. Hij distancieert zich niet van de wereld om zich te vormen, maar hij vormt zichzelf in, mèt en dóór de wereld. Het resultaat van dit persoonlijk denken en beleven zal voor de geest inhouden, dat de ervaringsrijkdom in deze dagen niet wordt opgedaan door het beschouwen maar door het beleven. Het houdt verder in, dat door de beleving de innerlijke waarde (men noemt dat vaak de sentimentswaarde, maar ook de geest speelt daarin een rol) steeds belangrijker wordt. Je doet de dingen niet meer, omdat ze goed zijn of omdat ze voor de wereld goed zijn, maar je doet de dingen, omdat je zèlf voelt dat ze op dit moment begeerlijk of goed zijn; morgen kunnen ze anders zijn. De geest kiest dus haar verschillende factoren zelf. En omdat ze daarbij de ordening - zelfs de z.g. wetenschappelijke vaststelling - en het systeem verloochent, tenzij het in haarzelf bestaat, zal zij de grenzen overschrijden van wat men noemt "het redelijk denken".

Er zijn de laatste tijd al heel veel verschijnselen, welke in die richting wijzen. We zien b.v. dat dromen optreden, die van groot belang kunnen

zijn. Wij zien daarnaast dat helderziende of intuïtieve waarneming toeneemt. Wij ontdekken dat instinctieve reacties een volledige uitdrukking vormen, niet alleen van bepaalde stoffelijke waarden maar tevens van geestelijk verzet, van geestelijk ontwaken. Dan moeten we toch wel concluderen: de geest ervaart meer in waarheid en groeit daardoor naar zichzelve toe. En dat kunnen we dan in een paar eenvoudige stellingen als volgt samenvatten:

1. Naarmate de mens de wetmatigheid van zijn leven - voor zover die van buitenaf wordt bepaald - terzijde schuift en overgaat tot een beleven van zijn innerlijke wetmatigheid, komt hij tot een volledige ontwikkeling van zijn totale persoonlijkheid en daarmede ook van vele vermogens, die tot op dat ogenblik niet geuit of verborgen waren.
2. Daar een mens voor zichzelf niet geheel zonder wet of stelsel kan leven, zal een ieder voor zich een persoonlijke discipline kiezen, die gelijktijdig een persoonlijke taak inhoudt. Deze taak op zichzelf is - omdat ze van binnenuit geboren wordt - de uitdrukking van de innerlijke mens, de geest. De geest krijgt grotere mogelijkheden zichzelf op aarde te verwezenlijken.
3. Door het toenemend chaotische karakter van de maatschappelijke structuren, van politieke en andere situaties op aarde, wordt de zekerheid, die buiten het "ik" kan worden gevonden, steeds geringer. Het resultaat zal zijn, dat de mens steeds meer zoekt naar een innerlijke zekerheid. De innerlijke zekerheid is het God-verbonden zijn van de ziel. En of deze nu atheïstisch of theïstisch tot uitdrukking wordt gebracht, doet niet ter zake. De erkenning van het innerlijk wezen als motiverend voor het geheel impliceert niet slechts de juiste beleving maar ook de volledige ontwikkeling van alle krachten, die in het ego geborgen zijn.
4. Daar de mens, die zijn wereld niet meer kan beheersen, zijn behoefte tot beheersen en regeren via de innerlijke erkenning op zichzelf gaat richten, mag worden gesteld, dat ook in zuiver stoffelijk aspect een grotere lichaamsbeheersing (o.m. een beheersing van vele nu onwillekeurige functies) gaat optreden. Hierdoor zal het mogelijk zijn het lichaam langzaam maar zeker aan te passen aan de werkelijke behoeften van de geest en de werkelijke noodzaken tot beleving op aarde. Waar dit gebeurt, wordt het aandeel van de geest in het stoffelijk beleven groter en zal de harmonische waarde, die voor de geest dominant is, ook in het stoffelijk leven tot uiting komen.

Dit zijn een paar eenvoudige stellingen, maar daarin ligt eigenlijk de tragiek en gelijktijdig de verwachting van deze dagen opgesloten.

Als wij een probleem van deze dagen bezien, dan kunnen wij dit niet afdoen met een logisch antwoord. Wij kunnen niet zeggen, dat de provo's alleen maar nietsdoeners zijn, luie kereltjes, vieze kereltjes, die niets anders willen doen dan zichzelf uitleven. Wij moeten beseffen, dat er voor hen wel degelijk een reden is om te zijn, zoals ze zijn. En dat er achter hun verzet tegen de maatschappij niet altijd alleen iets negatiefs moet schuilen, maar dat er ook een zeer positieve achtergrond kan zijn, al is die voor de maatschappij nu nog niet aanvaardbaar.

Als wij horen over toenemende zedeloosheid en toenemende verniel-zucht, dan moeten we zeggen: "Ja, maar wat voor symptomen zijn dat? Zijn dat nu alleen maar negatieve ontwikkelingen?" En dan komen we tot de conclusie, dat het een zoeken is naar een nieuwe vorm (een onbewust zoeken misschien), maar dat het een positieve waarde heeft.
Nu weet ik wel, als je een pak slaag krijgt van iemand op straat, zonder dat je het verdient, dat het heel erg moeilijk is te zeggen: Die moet er een reden voor hebben. Toch moet die reden bestaan. Jammer is daarbij,

dat het in dictatoriale staten vaak verkondigde "algemeen verantwoordelijk zijn voor alle eenlingen" en elke eenling dus ook verantwoordelijk stellen voor alle daden van het geheel, heeft geleid tot het afreageren op de willekeurige eenling van het verzet tegen het geheel. En omgekeerd: het wreken op het geheel van wat men in zich als verzet tegen de eenling ervaart. Dat is heel jammer, maar het is begrijpelijk.

De verschijnselen van deze dagen zijn niet onbegrijpelijk, vreemd of verward. Ze zijn logisch. En als wij in ons naar een bewustwording zoeken, dan behoeven wij niet de waarde van anderen zonder meer te accepteren, maar wij moeten erkennen dat er zin in schuilt, dat er een reden is. Zoals men bij wijze van spreken kan zeggen, dat er voor velen een reden heeft bestaan en nog bestaat om te stemmen op een Boer Koekoek, die - eerlijk gezegd - staatkundig en politiek het zout in de pap niet eens waard is. Die reden is er. En nu kunnen wij dat wel voor onszelf verwerpen, maar we moeten erkennen dat die reden bestaat. We moeten die réden erkennen.

Het leven in de kosmos - en dus ook hier op aarde - is nimmer te baseren op een bepaalde regel. Het moet zijn gebaseerd op de erkenning van het totaal. En het totaal van het leven is altijd een werking van evenwichten. Op het ogenblik, dat er een sterke regeling aan deze kant optreedt, moet een ontbinding van erkende regels en waarden aan de andere kant daarvan het gevolg zijn.
Op het ogenblik, dat naastenliefde wordt gemaakt tot een abstracte waarde, moeten tegenover die naastenliefde evenabstract een verachting voor de naaste komen te staan. En als er ergens een eeuwige zaligheid is, dan moet er naast die eeuwige zaligheid een eeuwige verdoemenis zijn. Niet als een persoonlijke waarde, maar als een mogelijke toestand. Men kan daaraan niet ontkomen.

In de veranderende structuur van deze wereld is men geneigd zich vast te klampen aan een bepaald idee of een bepaalde stelling. Maar voor het bewustzijn, voor het "ik" dat waarlijk leeft en dat eeuwig leeft, is het niet belangrijk wat er gebeurt op één moment. Wat belangrijk is, is het besef voor het evenwicht, dat in het geheel bestaat. En het is die evenwichtigheid, waarop wij ons zullen moeten richten. Het is dit begrijpen, dat niets zich negatief kan ontwikkelen, zonder dat er een positieve waarde tegenover staat. En omgekeerd: dat niets positief kan worden genoemd, zonder dat er ook een negatieve waarde achter verborgen is. Dit juist kan ons vrijmaken voor de werkelijke, innerlijke en geestelijke beleving. Ik wil u een klein voorbeeld hierbij geven.

Er bestaan geestelijke scholingen, die aan hun volgelingen een groot aantal voorschriften geven, die op zich zeer prijzenswaard zijn. Zij beginnen b.v. met te zeggen:
In de eerste klas moet je aan bepaalde vormen van zelfbeschouwing doen. In de tweede klas moet je je gaan onthouden van alle schadelijke voedings- en genotsmiddelen. In de derde klas moet je je op de hoogte stellen van bepaalde Arcana-wetenschappen. In de vierde klas.....enz. Maar nu is daar een gevaar bij; en dat gevaar wordt groter, naarmate we de regels strakker gaan doorvoeren. Want iemand, die zich helemaal nog niet onthoudt van de ongezond geachte voedings- en genotsmiddelen, kan misschien in de Arcana-wetenschappen zeer begaafd zijn.
Indien je dit systeem gebruikt en hem zegt: Je bent er nog niet aan toe, dan ontneem je hem zijn persoonlijke ontwikkelingsmogelijkheden. Wat je nodig hebt, is niet een vast systeem, waardoor je wordt ingeleid. De ideale esoterische of inwijdingsschool zou eigenlijk moeten bestaan uit een soort boekerij, waaraan een ieder naar zijn behoeven de voor hem op dat moment belangrijke feiten, leringen, stellingen en denkbeelden zou kunnen ontlenen. De praktijk moet groeien uit het besef; niet het besef uit de praktijk. En als u dit voorbeeld begrijpt, dan zult u ook beseffen wat ik juist

in deze les wil zeggen.

Wij kunnen nimmer van een bepaalde kant beginnen en iets positiefs doen, zonder dat wij gelijktijdig voor velen een negatieve waarde scheppen. Aangezien negatief en positief altijd evenwichtig zijn ten aanzien van elkander, bestaat er geen werkelijke voorkeur. Onze voorkeur is een persoonlijke. Onze gerichtheid is een persoonlijke. Beseffen wij dit evenwicht en richten wij ons volgens ons werkelijk wezen, dan richten wij ons ook op de kern van ons bestaan. En wij richten ons via die kern van ons bestaan op God. Wij beleven God op onze wijze in alle dingen. En dat wil zeggen, dat we eeuwige waarden verwerven, die op geen enkel ogenblik meer uit ons bestaan en bewustzijn kunnen worden uitgewist.

De verwervingsmogelijkheden van bewustzijn zijn in deze tijd buitengewoon groot. De mogelijkheden om inwijding te verkrijgen zijn veel groter dan ooit te voren. Dat is niet alleen maar een slagzin, dat is een feit. Maar we moeten daar bijvoegen, dat er geen vaste weg is aan te geven, langs welke deze inwijding te bereiken is. We moeten erkennen, dat het de mens is, die in zijn besef voor de evenwichtigheden van de wereld rond zich God in zich erkent en beleeft en dat Deze de inwijding waar maakt.

In een tijd, waarin steeds meer alle tot nu toe erkende regels en waarden in twijfel zullen worden getrokken, in een wereld waarin steeds duidelijker zal worden, dat geen enkel dogma eeuwig kan zijn, dat geen enkele godsdienstige leerstelling een eeuwigheidswaarde kan hebben, zal de mens echter sneller geneigd zijn tot het persoonlijk denken.

De les moet natuurlijk eindigen met een aantal positieve opmerkingen, zoals dat heet. En u zult zelf ontdekken, dat ook achter deze positieve aanwijzingen voor u vele negatieve kanten schuil gaan; en die laat ik u dan zelf ontdekken.

Wij moeten stellen:

1. Juist in ons erkennen van de evenwichtigheid in het totaal moeten wij de evenwichtigheid in onszelf evenzeer erkennen; daarbij niet zoekend naar het zuiver positieve of het zuiver negatieve, maar naar de evenwichtigheid, waardoor wij onszelf kunnen kennen.
2. Onze wijze van leven en oriënteren in de wereld moeten wij zien als volledig vrij, zolang zij aan ons wezen beantwoordt. Er is geen wet of regel, die ons daarin mag belemmeren of die ons daarbij kan helpen. Het is ons innerlijk, onze oriëntatie, die ons belangrijk maakt.
3. Wij hebben geen aanleiding om mensen te ergeren, maar we moeten ook geen aanleiding vinden om anderen tevreden te stellen, zonder dat dit werkelijk noodzakelijk is. Wij zoeken niet de waardering van de wereld, wij zoeken niet de verachting van de wereld, maar wij zoeken onze persoonlijke beleving van de wereld.
4. (Dit is misschien wel de belangrijkste aanwijzing): Wat ik in en voor mijzelf veroordeel, kan ik nooit en te nimmer voor een ander veroordelen. De deugd, die ik mij toeëigen, impliceert een bevorderen van de ondeugd bij een ander en omgekeerd. Ik kan deze wisselwerking t.o.v. de ander nooit bepalen. Daarom kan ik noch met mijn deugden, noch met mijn ondeugden waarlijk iets bereiken. Ik kan slechts iets bereiken door harmonisch met mijzelf te leven en steeds grotere delen van de wereld als met mij onmiddellijk verbonden ervaren. De grootste verbondenheid in de wereld bestaat in een wederzijdse erkenning van volledige vrijheid.

Als u deze regels hebt overwogen - en ik zou u aanraden dit niet alleen door lezing, maar werkelijk door een ogenblik meditatie te doen - dan zult u misschien ook begrijpen dat de mens, die deze regels en hun waarde beseft, niet gaat zoeken naar een absolute vrijheid, maar naar

een persoonlijke discipline, die aangepast aan het "ik" alle mogelijkheden uitbaat, welke deze tijden te zien geven. En degeen, die dit doet, zal zijn persoonlijke begaafdheden aanmerkelijk vergroten. Hij zal zijn contact met het Goddelijke aanmerkelijk intensifiëren èn bewuster leven. En hij zal over een veel grotere kracht beschikken dan tot nu toe.

Beroep u niet op anderen. Zoek in uzelf. Dan zult u begrijpen, dat ook in ù een strijd woedt tussen Apollo en Dionysus. En dat eerst, waar deze met elkaar vrede sluiten, er een oplossing wordt gevonden voor uw innerlijke strijdigheid.

-:-

H E K S E R IJ E N.

Heksen zijn een zeer oud en algemeen erkend geloofspunt bij zeer vele volkeren. Typisch is daarbij, dat aan de heks altijd weer de kwaliteit van de verandering wordt toegeschreven. Zij kan zichzelf veranderen en daardoor optreden b.v. in een dierlijke vorm. Zij kan zich onttrekken aan de normale wetten der natuur.

Als wij de achtergrond van dit alles willen onderzoeken, zullen wij ons allereerst moeten realiseren, wat de eigenschap van de heks oorspronkelijk was. En dan blijkt, dat oorspronkelijk de heks een mens is geweest, die is voortgekomen uit de vereniging van mens en godheid. Ze neemt als zodanig in twee werelden een plaats in en beschikt over de eigenschappen van twee werelden. Daardoor kan zij de normale menselijkheid domineren. Zij beschikt over gaven, die de normale mens haar benijdt.

Al heel snel zien wij daardoor een verandering van de structuur ontstaan, gezien vanuit een menselijk standpunt. De heks wordt iemand, die moet worden gemeden en gevreesd. Ik wil herinneren aàn de eigenaardige heksenfiguren, die wij in het oosten vinden, zoals b.v. de zeeheks; maar ook aan andere figuren, zoals de vossen in Japan en de draken (althans bepaalde draken) in China. Wij hebben hier te maken met figuren, die optreden en handelen als mensen, maar die gelijktijdig optreden als direct instrument van de goden. Men vreest hen en kent hun een zekere kwaadaardigheid toe. Maar die kwaadaardigheid is meestal niets anders dan een normale vergelding, een oorzaak-en-gevolg-werking.

Als de heks eenmaal op deze wijze overal in de folklore is gegrondvest, komt het ogenblik dat degenen, die abnormale mogelijkheden kennen, paranormaal begaafd zijn, enz., een suggestie proberen uit te oefenen en dat hun gedrag meestal zodanig is, dat andere mensen daarvan gruwen. Zij gebruiken de meest eigenaardige relieken, plegen te werken en op te treden bij kerkhoven of in grotten, in valleien, die als verdoemd of door geesten bezocht gelden. De gedachte aan het voortdurend contact met de geest komt dan pas meer op de voorgrond. Tot op dat ogenblik was het voor de heks eerder een kwestie van relatie met natuurkrachten en eventueel met goden.

Nu echter wordt het Christendom geboren en daarnaast de Islâm. Beide zijn niet geneigd naast zich ook nog een andere autoriteit te erkennen. Daar begint dan de vervolging van een ieder, die met hekserijen omgaat. Tot in deze dagen toe blijven er echter heksen bestaan.

Hun geloofsartikelen zijn voor velen wat vreemd. Zij gaan uit van het standpunt: zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven. Waarbij de

handeling op aarde dus een gelijksoortige werking in de kosmos of in een godenrijk tot stand zou brengen.

Zij stellen: Bloed is noodzakelijk voor elk contract (overeenkomst) met het bovennatuurlijke, of het goed of kwaad moge zijn. Zij zien hierbij dus het leven en de levenskracht zelf als de bindende factor tussen mens en godheid.

Zij stellen, dat beweging vaak belangrijker is dan overweging; en dat door de beweging de mens vanuit een natuurlijk innerlijk ontwaken komt tot een contact met andere waarden.

Op zichzelf zijn deze stelregels zeker niet dwaas. En wij kunnen nog steeds zeggen, dat deze oude wijsheden zijn bewaard, zelfs in de moderne heksenkringen. Ze zijn langzaam maar zeker begraven onder formules, er zijn vele misverstanden, maar de denkwijze blijft dezelfde. Indien wij dus de achtergronden van de hekserij willen nagaan, dan mogen wij formuleren:

De mens, innerlijk deel-zijnde van het hogere, kan door in zichzelf te handelen in het hogere een verandering tot stand brengen, die niet alleen hem betreft maar ook anderen.

Dat is een heel begrijpelijk standpunt. Indien ik mijzelf verander, verander ik iets in het totaal van het zijnde. Duid ik een verandering aan, dan heb ik daarmee een denkbeeld geschapen, dat elders volledige zeggenschap heeft. En als dit gerealiseerde denkbeeld weer op de wereld inwerkt, zal het een zekere uitwerking moeten hebben.

Men gelooft, dat er een perfect evenwicht moet bestaan. Men zegt b.v.: Daar, waar een ziekte is, is het kruid daarvoor nabij. (In de kruidkunde van de heksen een zeer belangrijk punt.)
Maar waarom? Omdat een kwaal een verstoring van evenwicht is en het evenwicht kan worden teruggevonden in het andere leven in de omgeving.

De gedachtengang van de z.g. "Familiaren" (de dienende geesten van de heksen) is eveneens al wat vreemd geworden. Men zegt: Een heks heeft altijd een dier in haar nabijheid. Dit dier is dus in feite een demon. Deze helpt de heks of de heksenmeester om haar/zijn taak en werkingen te vervullen. Maar indien wij nu de demon eens weglaten, dan zouden we kunnen zeggen: Vele mensen hebben het vermogen om met de natuur in contact te komen.

Dit in-contact-komen met de natuur zal plaatsvinden via een bepaald deel van die natuur. De overbrenging van hun wensen op de krachten der natuur geschiedt dus middels een bepaald en voor hen kenbaar facet. Een volkomen redelijke en aanvaardbare stelling. Als wij ons daarbij verder nog realiseren, dat vele huisdieren, zoals paarden, honden, katten, slangen, eigenschappen bezitten op paranormaal terrein, zodat zij dus sterker gericht zijn op de wereld van het onzienlijke dan de mens, wordt het geheel nog veel aanvaardbaarder. Het dier dient in feite als versterker voor de mens, die op deze manier zijn contact met het paranormale versterkt en vergroot en ook de uitwerking daardoor juister en beter verkrijgt.

De hekserij is niet zo vreemd. Jammer is het echter, dat deze hekserijen langzaam maar zeker worden verborgen achter stellingen en dogma's, die zinloos zijn. De basis is dus: evenwicht in het "ik", contact met de natuur; verandering van evenwicht in het "ik" produceert verandering van evenwicht in de natuur.
Deze stelling is volledig geldig voor elke mens, die zichzelf erkent als deel van de natuur en in die natuur bereid is als deel van het geheel te functioneren. Hij zal dan zijn eigen functies voor een deel zelf kunnen bepalen en daarmede ook de werking van hetgeen buiten hem optreedt.

Ik geloof, dat de mensen van vandaag blind zijn geworden voor de band, die er bestaat tussen de aarde en de mensheid. De aarde is bezield. Er is een Heer der Wereld; er is een bezielende kracht. En al datgene, wat in

die bezielende kracht tot uiting komt, wordt weer naar de mens gereflecteerd. Als de mensheid haat en strijd kent, neemt de wereld dit op en zij produceert in zich op de zwakke punten natuurrampen, zij wekt stormen. En waarom? Omdat datgene, wat in enkelen bestond, nu als een onpersoonlijke waarde uit de aarde wordt geuit.

Waarom zouden wij dat niet anders kunnen doen? Een mens moet leren dat hij in zijn wezen verwant is met de aarde en met alle krachten, die buiten de aarde optreden. Hij mag zich niet laten verblinden door namen. Want of ik nu zeg "de onmetelijke God","Adonaï", "Jehova" of wat anders, de naam zegt niets. Alleen datgene, wat er achter verborgen is, zegt iets. Men zou evengoed kunnen spreken over Cybele, Isis of de H. Maagd Maria, de eeuwige Moeder, als over de Aarde als levenbrengende kracht. Men kan evengoed spreken over Re of Aton of over andere grote godheden, als over een onzichtbare God; want de zon is de levengever voor de aarde en gelijktijdig de oordelende kracht. Men wil dat eenvoudig niet accepteren. Maar accepteer je dat eenmaal, dan besef je dat je een rol speelt in een totaal van evenwichten, van gelijkblijvende waarden, waarbinnen manipulatie mogelijk is. Wie zijn plaats binnen het evenwicht verandert, verandert de werking van het geheel op zichzelf.

Hekserij, mijne vrienden, mag niet worden gezien als een vreemde afwijking, een soort psychische abnormaliteit. We kunnen toegeven dat velen, die zich tot de hekserij wenden, misschien ergens abnormaal zijn; maar de basis ervan is gezond.

De kennelijke evenwichtigheid van het totaal der natuur, de voortdurende compensatiewerkingen bestaan in onszelf. Waarom dan een onderscheid maken tussen wat in ons is en wat buiten ons is? Wat ik in mijzelf met mijzelf doe, doe ik buiten mij met het ander. Er is geen onderscheid.

Dan zult u hieruit ongetwijfeld ook de esoterische waarde van de hekserij gaan begrijpen. Zo vreemd als het moge klinken, een heks zal vaak verder doordringen in de werkelijke geheimen van eigen ego en van de goddelijke waarheid dan de mensen, die zich alleen bezighouden met allerhande leerstellingen. Want als ik werk met het geheel, moet ik het geheel beseffen. Als ik werk met mijzelf als deel van het geheel, moet ik mijzelf erkennen, voordat ik in het geheel bewust kàn ageren. Het is logisch, dat de innerlijk zelferkenning niet alleen voortkomt uit een abstract streven. Zij komt voort uit een practisch streven, waarin men zichzelf beschouwt als een deel van het geheel en in zijn handelingen zelf tracht het geheel te bepalen.

Men verwijt de heksen wel eens, dat zij nooit aan anderen hebben gedacht. Dat er witte heksen zijn, wordt altijd vergeten. Maar vroeger zijn er evenveel op de brandstapel gekomen, omdat zij zieken hebben genezen, als omdat zij anderen ziek hebben gemaakt. Als men zich dit realiseert, moet men toch wel zeggen: De mens heeft in zich de kracht ten goede en ten kwade. Hij kan voor het geheel ten goede reageren èn hij kan voor het geheel ten kwade reageren. Maar hij kan nooit iets werkelijk veranderen. Hij kan alleen de verschijnselen verschuiven.

Wanneer een gebied droogte kent en een ander gebied watersnood, dan is het vanuit menselijk standpunt een goede daad, indien wij het teveel aan water verplaatsen naar het gebied, waar een droogte heerst. Maar is er in feite iets veranderd? Neen. Want terwijl het droge terrein vochtig begint te worden, zal op het vochtige terrein het opdrogen beginnen. Dit eigenaardige werken met evenwichten kunnen wij ook gebruiken voor geestelijke werking en geestelijke waarden.

Als ik een astraal beeld opbouw, dan zal dit astrale beeld deel moeten uitmaken van de totaliteit, die de astrale wereld is. En dat wil zeggen, dat het geheel van de kracht wordt verminderd met de kracht, die ik heb gebruikt; dat gelijktijdig de spanning, die ik op die manier in de astrale wereld leg, door een tegengerichte spanning ergens moet worden

opgeheven. Ik kan met astrale krachten, astraal licht, astrale waarden onnoemelijk veel bereiken. Ik kan er zeer veel mee tot stand brengen, maar ik moet uitgaan van het standpunt, dat ik primair de verandering aanbreng; en dat ik die alleen kan aanbrengen, indien ik mijzelf voldoende ken.

Een heks moet eerlijk zijn. Dat is voor vele mensen een droevig verschijnsel. Want als je eerlijk moet zijn, dan moet je zoveel dingen toegeven, die voor de gemeenschap niet aanvaardbaar zijn, dat je een slecht idee krijgt omtrent jezelf. De heks erkent eenvoudig niet, dat ze slecht of goed is. Ze zegt: Ik ben. De heksenmeester zegt precies hetzelfde. Hij gaat uit van het standpunt, dat hij zichzelf erkennende kan werken volgens eigen wezen.

Ik kan mij voorstellen/mensen, die graag een illusie van rechtvaardigheid handhaven, terwijl ze onrechtvaardig zijn, een heks haten. /dat Een heks kan alleen eigen onrechtvaardigheid toegeven, anders is zij geen werkelijke heks meer. Zelferkenning is primair voor elke werking in het paranormale. Alle occultisme is gebaseerd op een kennen van en een werken met innerlijke evenwichtigheden.

U ziet, dat de achtergronden van de hekserijen heel wat verdergaan dan alleen maar het verhaal van arme hysterische vrouwtjes, die worden verbrand door hen miskennende geestelijken. Of van vreemde, door duivels bezeten mensen, die anderen regeren. De achtergrond is waarheid. En waarheid kan niet worden gevonden zonder meer. Zij vergt discipline.

Het klinkt vreemd, als men zegt, dat de heks een discipline kent. Maar toch zal een goede heks - zij het dan niet op voorschrift van anderen - voor zich bepaalde oefeningen kennen en herhalen. Zij zal gebruik maken van voor het "ik" speciaal bestemde middelen, omdat dit de enige manier is om zichzelf te blijven en gebruik te maken van die krachten.

Wie zegt, dat je zonder scholing de eeuwigheid kunt betreden, is een dwaas.
Wie zegt, dat je alleen via een bepaalde scholing de eeuwigheid kunt betreden, is nog dwazer.
Wie echter erkent, dat ieder in zichzelf en naar de aard van eigen wezen een scholing en een discipline moet erkennen en vandaaruit verder moet gaan, is een wijze.

Men zal in deze dagen veel spreken over dingen als Christian Schience, als Yoga met alle bijkomstige mogelijkheden. Men zal spreken over de geheime leringen van deze en gene. Maar met al die dingen bereik je niet meer of niet minder dan de heks met haar eigen erkenning en eigen discipline. Want als u in Christian Science wilt genezen, dan moet u zo'n groot geloof bezitten, dat uw geloof te véél is voor de waarheid. Het zal dan worden overgedragen naar de ander en zo genezend werken.

Als u in de Yoga-leer prâna uit de omgeving wilt opnemen, als u uw lichaam wilt beheersen en de zenuwstromen reguleren, dan kunt u niet volstaan met lichamelijke veranderingen van situatie en lichamelijke scholing alleen. U zult gebruik moeten maken van een geestelijke scholing. En als die geestelijke scholing niet past bij uw wezen, dan ontstaat het tegengestelde van wat u beoogt. U moet een nieuw evenwicht scheppen tussen geest en stof.

Als u zich bezighoudt met een geheimleer (of dat nu die van Blavatsky is of van een ander), dan is die leer misschien heel aardig en u kunt er misschien wel wat mee bereiken, maar pas als u leert in die leer uzelf te zoeken, uw eigen evenwicht in de termen ervan uit te drukken, kunt u uzelf evenwichtig veranderen en evenwichtig iets bereiken.

De kern van de zaak is - helaas misschien wel - dat de mens in zich het evenwicht draagt, dat wij kennen als Yang en Yin. Wij kennen licht en duister. De volledige schijf van ons wezen bestaat uit twee levenswaarden, identiek met elkaar, in licht en duister. Wij kunnen de stand daarvan ten

opzichte van de buitenwereld wijzigen, maar onze innerlijke structuur kunnen wij niet wijzigen. Wij kunnen in het "ik" de totale spanning evenwichtig erkennen en verdelen en als eenheid optreden tegenover de buitenwereld. Of wij kunnen de delen in ons wezen tegen elkander richten en zo door de buitenwereld worden beheerst, omdat wij onszelf niet beheersen. Maar wij zijn daarmee toch altijd weer gebonden aan het ego, aan wat er in het "ik" bestaat.

Namen geven maakt geen verschil. Of ik iets goed of kwaad noem, voor mij blijft het dezelfde waarde behouden. Of ik iets licht of duister noem, het is in mij of het is niet in mij.

De achtergrond van hekserij, mijne vrienden, is misschien wel: een besef van jezelf en een gebruik van een innerlijke toestand of harmonie om daardoor in de buitenwereld iets tot stand te brengen. De buitenwereld zal dit nooit kunnen erkennen, tenzij zij eerst haar eigen waarheid accepteert.

Men zegt van de draken in China, dat zij rechters zijn. Want de draak, die vandaag ter markt gaat en spreekt met de mensen, zoals een voornaam heer misschien soreekt met de hooggeplaatsten, verandert bij nacht in een wezen, dat zich - misschien enigszins tegen de eigen wil - neervlijt in een rivier en zo een overstroming veroorzaakt, wegvagende dat wat hij zo even heeft bezocht, omdat het onevenwichtig was. En de sluwe vos van Japan bouwt in de nacht een droomhuis en lokt de mensen. Als de mens harmonisch is, dan schenkt hij hem veel. Maar als de mens innerlijk disharmonisch is, dan juist komt hij tot de conclusie, dat alles waan en bedrog is. Wie de rijkdom wil nemen, die de vos biedt, wordt armer wakker. Wie echter weigert gewin te verkrijgen, maar voor zich wil geven, hij wordt wakker met nieuwe wetenschap en nieuwe rijkdom en nieuwe wapenen in het leven.

Zo is het ook met de heksen. Degeen, die zelfzuchtig naar de heks toegaat, vindt een gave, die misschien een vloek wordt of een illusie, die snel vergaat. Maar wie in contact komt met de heks en de harmonie zoekt, ontdekt dat hij/zij in zekere mater zelf heks is geworden.

Indien u mijn bescheiden en ongetwijfeld onvolkomen meningen in dit onderwerp mede wilt bezien, zo zou ik willen zeggen: Er zijn te weinig ware heksen in de wereld. Want slechts de mensen, die uit een eerlijke erkenning hebben geleerd in zich de verschuiving van waarden te veroorzaken, kunnen de banden van oorzaak-en-gevolg, die een wereld ketenen in haar onbewustzijn, zodanig wijzigen, dat zij de wereld heil brengen in plaats van ondergang.

-:-

B A L A N S.

God is de balans. In de ene schaal ligt duisternis en in de andere licht.

Een balans is ons wezen. In de ene schaal leggen wij onze illusies en verwachtingen en in de andere onze werkelijkheid. Als ze evenwichtig zijn, dan prijzen wij onze God, dan prijzen wij onszelven. Maar als wij ze onevenwichtig maken door teveel te verwachten of teveel kwaad of teveel goed te noemen, dan is alles rondom verstoord. Dan bestaat er geen mogelijkheid meer om alle dingen te overzien; en uit de eenzijdigheid komt de disharmonie voort.

Balans betekent: nimmer worden beheerst door licht of duister, maar beide in jezelf kennen.

Balans betekent: van de Eeuwige geen goed en geen duister verwachten, maar het totaal der mogelijkheden, waarin het "ik" zichzelf ook in balans kan brengen en houden.

Gij spreekt van balans, van evenwicht. Maar is het wegen der dingen, dat mensen zo gaarne doen, wel gebaseerd op de werkelijkheid? Kunt gij God wegen en bepalen? Kunt gij de ware loop der sterren bepalen? Gij meent het misschien. Maar zelfs nu worden de onzekerheden steeds groter. Zelfs nu komt het onbekende in het Al u steeds sterker tegemoet. En waar gij het meent meer te kennen, ontdekt ge meer raadselen. Er is geen weg tot algehele kennis; en er is geen mogelijkheid om alle weten te doven. Wij zijn een evenwicht, een deel van een groot krachtveld, in onszelf besloten en evenwichtig. En zelfs, als wij daarin opgaan, kunnen wij de evenwichtigheid nimmer verloochenen.

De balans is een noodzaak van ons wezen. En daar, waar we deze niet erkennen of dreigen te verstoren, bedreigen wij alle waarden, die met het wezen samen gaan.

Wie tot God wil gaan, erkenne het evenwicht van Zijn schepping, de totaliteit van Zijn mogelijkheden, de noodzaak in die totaliteit evenwichtig te zijn volgens eigen wezen, te streven - niet naar eenzijdigheid, maar naar een volledigheid van eigen wezen en om in al zijn uitingen naar waarheid te zijn: licht en duister; te zijn: mens en God; te zijn: alle dingen en toch zichzelf. Want slechts wie zo kan leven en denken, vindt in de balans der eeuwigheid de volledige uitdrukking van het Zijn.

Het Zijnde is het evenwicht, dat wij wegen op de balans van de rede, maar dat wij eerst in een evenwichtig besef kunnen overbrengen in het bewustzijn, waardoor wij de totaliteit kunnen beleven.

:-:-:

Zevende Les.

MAGIE IN DE PRAKTIJK.

Heel veel mensen beginnen al direct hun stekels op te zetten, als ze het woord magie horen. Maar dat komt waarschijnlijk, omdat ze een volkomen verkeerde voorstelling hebben van alles, wat hiermee is verbonden. Ik wil u op deze avond een kort overzicht geven van datgene, wat magie in feite inhoudt.

1. Al datgene, wat wij tot op heden hebben besproken, is - mits het bewust en volgens eigen wil tot stand wordt gebracht - een vorm van magie.
2. Alle riten en gebruiken, alle aanroepen van een godheid e.d. is in wezen magie.
3. Alle kennis, die niet algemeen bestaat of algemeen toegankelijk is, zal in haar uitwerkingen als magie worden beschouwd.
4. Elke rite en elke praktijk, die zich aan het redelijk denken onttrekt - ongeacht het feit, dat zij concrete resultaten voortbrengt - wordt eveneens omschreven als magisch.

Waaruit wel blijkt, dat magie dus eigenlijk heel wat meer in het leven optreedt en ook heel wat belangrijker is voor de doorsnee-mens dan hij schijnt te vermoeden.

Nu kunnen wij de magie weer kort indelen in schillende rubrieken; en elk van die rubrieken heeft haar eigen mogelijkheden.

Allereerst kennen wij de z.g. kennis-magie. Zij gaat uit van een innerlijke kennis en bereiking, dan wel een wetenschappelijke kennis en bereiking, die uitgaat boven al datgene, wat men normalerwijze als juist, waar of mogelijk pleegt te beschouwen. Hierin zijn natuurlijk heel wat mogelijkheden gelegen voor degeen, die in zichzelf de kennis heeft gekregen van zijn eigen begaafdheden.

Iemand genezen, zoals b.v. de magnetiseur doet, wordt over het algemeen beschouwd als occultisme. Indien dit echter plotseling geschiedt, spreekt men van magie, of - indien het kerkelijk is erkend - van een wonder of mirakel. Toch is het verschil tussen de beide werkwijzen niet zo groot als men zou veronderstellen.

De mens heeft in zich een persoonlijke tijd. Deze persoonlijke tijd is geheel anders dan het normale tijdsbesef, dat de gemeenschap en de wereld kennen. Men kan de persoonlijke tijd uitdijen; en wel zodanig, dat het werk van jaren kan worden gedaan in een z.g. objectieve tijd van minuten. Iemand, die de kunst van de z.g. plotselinge genezing kent, doet hetzelfde als iedere andere genezer. Maar hij weet daar, waar zijn genezende werking noodzakelijk is en dus optreedt, een verschil van tijdswaarde te schep-

pen, waardoor voor de buitenwereld de processen zich uitermate snel voltrekken, terwijl ze in feite voor het organisme zelf een normaal verloop hebben. Ik geef dit maar als één van de vele voorbeelden, die voor deze soort magie zijn te gebruiken.

De tweede vorm van magie is meer bekend. Wij noemen haar meestal de sympathische magie.

De sympathische magie gaat uit van gelijkheid van waarden. Als ik een poppetje maak, die een bepaalde mens voorstelt en ik beschouw dit als die mens, dan zal alles, wat ik aan dat poppetje doe, aan die mens gebeuren. Althans zo redeneren vele primitieve volkeren. Geheel juist is het niet, maar het kan ons een beeld geven van wat men onder deze z.g. sympathische magie verstaat. Wat is nu de achtergrond hiervan?

Wij nemen aan, dat het totaal van de schepping bestaat uit een aantal goddelijke waarden. Indien twee beelden volledig aan elkaar gelijk zijn, representeren zij dezelfde goddelijke waarde. Elke verschuiving van evenwicht binnen deze goddelijke waarde zal in elke uiting daarvan kenbaar worden. Als ik dus maar kan zorgen, dat de levenskracht (de essentie) van b.v. een mens in een voorwerp aanwezig is of omgekeerd, dan ben ik daardoor in staat de ander te veranderen door de een te beïnvloeden.

Die sympathische magie wordt natuurlijk heel wat verder doorgevoerd dan u zoudt denken. Zij gaat dan ook niet alleen uit van zuiver stoffelijke beginselen, maar ze kent ook ideeën, zoals b.v.: waar een ziekte is, moet er een kruid tegen die ziekte wassen.
Zij kent voorstellingen, die misschien niet als magie worden beschouwd, zoals: bij een één-eiige tweeling zal hun leven precies in gelijke fasen en met gelijke verschijnselen verlopen.
Dit zijn punten, die de overweging dus ook waard zijn.

Dan hebben we in de 3e plaats de z.g. overdrachtsmagie.

Als ik in mij een extra waarde kan doen ontstaan, kan ik een deel van de in mij levende waarde overbrengen naar een ander. Hierdoor zal de ander gaan beantwoorden aan datgene, wat in mijn wezen aanwezig is. Bij deze overdracht kennen wij in beginsel verschijnselen als b.v. hypnose en suggestie. Maar verder uitgewerkt kan dat een vorm zijn van absolute bezetenheid. Het kan zelfs een beheersing van stoffelijke omstandigheden en mogelijkheden met zich brengen.

Dan kennen wij een vorm van magie, die wel eens de z.g. primitieve of natuur-magie wordt genoemd, ook wel de groene magie.

Deze groene magie gaat uit van harmonie met bepaalde waarden in de natuur. Die waarden kunnen betrekkelijk vluchtig zijn. Men kan in harmonie zijn met de wolken en zo regen veroorzaken. Zij kan ook worden gevonden in de harmonie met een rivier, een stroom, een berg en dergelijke. En waar het leven van de mens op die wijze in dat andere wordt geprojecteerd, kan dat andere bezield reageren. In de onbewuste magie krijgt men hierdoor inderdaad de bezieling van heilige bomen e.d.

In het westen komt dit niet zo vaak voor, maar zien wij toch wel dat een aantal producten (b.v. schoonheidsproducten) een werking hebben, die zij krachtens hun bestanddelen nooit zouden mogen hebben. Hier spreken we dan ook van een overdrachtelijkheid. Noodzakelijk is, dat de vervaardiger gelooft in de eigenschappen ervan en de gebruikster eveneens. Dus: een overdracht van een wil, van een voorstelling, van een persoonlijkheid.

Nu ik hier zo'n paar van de vele soorten magie wat heb geëtaleerd (het lijkt wel een soort uitstalkastje), moeten we de kant van de praktijk uitgaan.

Een gewoon mens kan aan magie doen. Maar waarop moet hij zich dan baseren? Nu wil ik hier een wat vreemd voorbeeld nemen.

Als iemand een liedje zingt of een versje opzegt en hij doet dat gewoon "entre nous", dan is dat niet erg indrukwekkend. Nemen we diezelfde persoon en zetten wij hem op een afstand van het publiek (de toehoorders), dan wordt de werking al groter. Er is dan een vervreemding van de eigen omgeving geschapen. Nemen we nu nog décors, lichteffecten en misschien ook geluidseffecten ter ondersteuning, dan wordt dat kleine gedichtje, dat in de eigen kring eigenlijk alleen maar aardig was, plotseling een grote beleving. Die beleving ontstaat, doordat er een vervreemding van de werkelijkheid en van het milieu tot stand is gebracht. Iemand, die aan magie wil doen, moet dat altijd onthouden.

Als wij in huiselijke kring aan magie doen, loopt de zaak teveel door elkaar en is onze magische poging waarschijnlijk op gelijke hoogte te stellen als de roereieren die we maken of het telefoontje dat we juist vergeten hebben. Daarin ligt voor ons geen voldoende intensiteit van beleving. Want wij moeten onszelf afstemmen. Wij moeten reageren op het beeld, dat we magisch gebruiken. Dus geldt als eenvoudige gebruiksvoorwaarde:

a. Zorg altijd, dat u elk magisch streven duidelijk en kennelijk doet verschillen van de normale gang van zaken; de manier waarop, is dan niet zo belangrijk.

b. Indien het enigszins mogelijk is, ondersteun uw magisch streven met daarmede overeenstemmende indrukken, die niet tot het normale milieu behoren. Ik denk hierbij aan reukwerken, muziek, kleding of gebaren, die aanmerkelijk van de norm afwijken.

c. Om magie goed te kunnen gebruiken heeft u niet alleen maar de magische procedure nodig. De magische procedure op zichzelf is zinloos; zij is een verpakking, waarin een besef en een wil aanwezig moeten zijn.

d. Onthoud, dat werkelijk magisch werken alleen mogelijk is, indien men een gevoel van eenheid (door liefde, haat of anderszins) verkrijgt met degene of datgene, waarop men invloed wil uitoefenen. Dit kan stoffelijk of geestelijk worden bereikt; dat is ook weer niet belangrijk.

Wanneer we nu toch zo bezig zijn over de praktijk, zou ik er nog wat bij willen zeggen: Als iemand denkt, dat hij een taak niet aankan, is de kans heel groot dat hij haar verknoeit, zonder dat dit noodzakelijk is.

We hebben een vorige maal reeds gesproken over de noodzaak om een zeker zelfvertrouwen te bezitten; dat men in een innerlijke kracht moet geloven om haar te gebruiken. Dit geldt bij de magie wel in het bijzonder. Als u aan een magisch werk begint, waarvan u niet aanneemt (niet werkelijk gelooft) dat u het kunt volbrengen, is de kans heel groot dat uw resultaten nil zijn.

Daarmee hebben we dan een paar begin-voorwaarden gegeven voor dit werken. En nu komt natuurlijk de vraag: Waarmee kun je als beginneling (ik neem aan, dat u dat toch bent) magisch dan wel allemaal werken? Wat zijn de methoden, die ik kan gebruiken?
Ik wil ook dit weer in een paar punten proberen uiteen te rafelen.

Ik begin met het meest eenvoudige: het <u>symbool-gebruik.</u>

Ik kan - werkende met symbolen - een soort gelijkenis opstellen, waarin mijn innerlijke begrippen buiten mij worden waar gemaakt. Doe ik dit op de juiste wijze, dan verkrijg ik in mij een werking, die niet alleen tot mijzelf beperkt blijft. Ik zal er een voorbeeld bij geven:

Als ik iemand ken, die last van onkruid in zijn tuin heeft en ik wil wat daartegen doen, dan stel ik mij voor, dat het door een wortelziekte wordt aangetast, zodat de onkruidplantjes allemaal verdrogen. Maar ik wil dat uitdrukken, ik wil dat waar maken. Ik teken dan eenvoudig een

kartellijntje en zeg: Dat is onkruid. Maar terwijl ik teken, zie ik het onkruid. Ik stel mij voor, hoe dit onkruid is. Ik haal dit onkruid naar binnen toe. Het bestaat. Nu teken ik tweede lijn - zeg een zigzag-lijn daar doorheen: een soort bliksemschicht. Ik zeg: Kijk, dit is het vuur dat doet verdrogen. En ik stel mij voor, hoe dit vuur er komt. Ik voel die kracht zich a.h.w. in mij ontladen als een onweersbui en ik zie de zaak verdorren. Dan neem ik de tekening en breng die naar het veld. U zult zeggen: Waarvoor is dat nu nodig?

Heel eenvoudig: Ik heb in mijzelf een beeld geschapen. Dat beeld bepaalt zekere harmonieën van mijn wezen; b.v. de inwerking van alle kracht, die er in mij bestaat, op dat onkruid. Zou ik nu die tekening maken en haar bij mij laten liggen, dan zou dat voor mij een soort bureaukwestie worden; en in mijn bureau is geen onkruid. Ik breng de tekening echter naar dat veld en ik begraaf haar daar. Onbewust realiseer ik mij dus, dat de voorstelling met die plaats voortdurend verbonden is. Zolang dit beeld in mij blijft bestaan, draag ik automatisch bij tot het vernietigen van het onkruid. Let wel, ik zeg niet dat het niet eenvoudiger en goedkoper kan; het is maar een voorbeeld. Maar zo kunt u zich dit voorstellen.

Een ander voorbeeld is misschien hier ook wel dienstig. Als ik begrippen gebruik, die ik niet werkelijk in mij draag (b.v. het begrip oneindig) en ik ga het symbool ervoor gebruiken, dan heeft dit voor mij geen enkele betekenis. Ik kan met dit symbool doen wat ik wil, ik draag in mij niet het beeld dat ervoor nodig is. Maar ik kan het teken nemen voor b.v. een maan-fase. Of ik kan een teken nemen voor een week, voor een dag of voor een maand. Dat is een tijdseenheid, die ik mij kan voorstellen. Verbind ik die tijdseenheid, die ik mij zo nauwkeurig mogelijk voorstel en definieer, nu aan een symbool van genezing, van geweld of van openbaring en heb ik in mij een voldoende voorstelling van dit tweede symbool, dan zal ik daardoor met al mijn krachten de verwezenlijking van het gestelde nastreven.

U ziet dus, dat die op zich eigenlijk heel primitieve magie, zoals het neerkrabbelen van een paar tekentjes (dat verder niet veel zegt), onmiddellijk betekenis krijgt, indien wij weten wat er aan de hand is. Ik kan dit dan afronden met de overigens wel bekende stelling, naar ik aanneem:

Al datgene, waarmee ik innerlijk een volledige verbondenheid gevoel, zal volgens mijn wil reageren, zolang mijn wil de sterkste is.
Al datgene, waarmee ik verbonden ben, kan ik met al het andere, waarmee ik verbondenheid ken, in relatie brengen. De in mij bestaande vorm van harmonie is dan bepalend voor de relatie tussen beide andere waarden, voor zover zij niet een buiten mij liggende relatie kennen. In dit laatste geval ontstaat er slechts een wijziging, waarbij de oorspronkelijke relatie en de in mij gelegde relatie als resultaat geven: de resultante van beide waarden.

U ziet, het is een onderwerpje, waarover u nog wel eens kunt nadenken. En dan moet u ook iets anders daarbij onthouden. Misschien is het wel goed om dat eraan toe te voegen. Juist als u amateur op dit terrein bent, moet u onthouden:

Geen enkele magische actie is volledig, indien zij niet wordt voleind. En dat wil zeggen, dat ik - als ik een bepaalde magische bestreving volg door middel van symbolen of anderszins - dus altijd daarmee verbonden blijf; dat die actie dus blijft bestaan en op mijzelf eventueel kan terugslaan, <u>tenzij ik die actie beëindig,</u> de bestaande harmonie als het ware in mijzelf oplos, dus de erkende relaties voor mijzelf teniet doe. Dit is heel belangrijk. Ik hoop, dat u ook daaraan uw aandacht zult schenken. Dit was dan de eenvoudigste methode: werken met een krabbeltje en met een symbooltje.

Een tweede, misschien wat ingewikkelder werkwijze is de rituele magie.

Nu moet u goed begrijpen: een ritueel kan heel ingewikkeld en het kan heel eenvoudig zijn. Er is daarvoor helemaal geen maatstaf. Dat ligt aan de mens zelf, aan hetgeen hij beoogt. Maar nu moeten we één ding wel onthouden: Geen enkele rite heeft zin of nut, tenzij elke fase daarvan voor ons volledig kenbaar is (dus van binnen kan worden begrepen of aangevoeld) en de samenhang der verschillende fasen voor ons een oplopende lijn vormt, die zich richt op het culminatiepunt: het doel van de rite.

De rite kan zo eenvoudig zijn als het aansteken van een kaars. Maar als we die kaars aansteken, dan is dat misschien alleen maar om een zekere gunst te verkrijgen. Stel u nu voor, dat wij meer wensen. Wij steken de kaars aan en spreken daarna een bede, een formulering uit. We hebben die bede gezegd en nu moet er nog iets gebeuren. Wij steken een tweede kaars aan, herhalen de bede en steken dan een derde kaars aan. Drie lichten, verbonden door een uiting van wil.

Dan gaan wij voor elk van die lichten een bepaalde geur zetten; en bij elke geur realiseren wij ons een kracht, die het in de bede gestelde kan helpen verwezenlijken. U ziet, dat er al een hele samenhang ontstaat. De samenhang zal in de ritüele magie over het algemeen als volgt kunnen worden genoemd (uitzonderingen zijn dus denkbaar):

In de eerste plaats: erkenning van het magisch werken op zich: het scheppen van afstand tussen het alledaagse en het moment van werken.

In de tweede plaats: een voorbereiding; dus een groeperen van al datgene, wat bij dit magisch streven tevoorschijn zal komen. Daarbij behoort ook de omschrijving van het doel, eventueel het gereed-leggen van de werktuigen, die men wil gebruiken. Daarna zal men overgaan tot een overweging van de krachten, die naar eigen voelen en inzicht bruikbaar of noodzakelijk zijn voor het magische. Deze worden afzonderlijk voorgesteld. Ze worden gewekt, tot men zich ermee verbonden voelt. (En dat verbonden-voelen uit zich dan weer in een zekere spanning, die men dan rond zich voelt.)

Eerst als we dat alles hebben gedaan, komen wij tot wat wij zouden kunnen noemen een eerste verklaring. Die kan gegoten zijn in de vorm van een bede; ze kan evengoed eenvoudig een opsomming zijn. Hierin wordt gesteld, wat wij willen gaan doen, welke krachten wij daarbij willen betrekken en op welke grondwaarden wij ons streven willen baseren (welke vorm van harmonie b.v.). Is ook dit voltooid, dan gaan wij achtereenvolgens de daad of de volbrenging ervan opbouwen door elke keer een handeling te gebruiken, die voor ons één schrede dichter tot het doel symboliseert. Dat kan zijn het strooien van een paar korreltjes wierook in een bekken, het sprenkelen van druppels water of wat u ook maar wilt. Maar het moet voor het "ik" de uitdrukking zijn van een voorbereiden en een beginnen aan de taak.

Dan moet de taak nogmaals worden omschreven en nu concreet. Nu wordt de taak niet meer gezien maar het einddoel. Het einddoel moet zo levendig mogelijk worden beseft en desnoods uitgebeeld. Hebben we dat gedaan, dan verbinden we met dit doel alle krachten, die we buiten onszelf daarbij willen betrekken. We beëindigen deze fase met een voltrekking (dat kan een eenvoudig gebaar zijn, een machtwoord of wat anders - dat is niet belangrijk); iets wat voor ons aangeeft, dat de totale gestelde kracht op dit moment actief is.

Daarna zullen we altijd een pauze hebben; er volgt dus een ogenblik van overweging. Wij trachten te beseffen, dat het gewenste zich voltrekt en wij proberen ons verbonden te gevoelen met dit alles. Wij proberen als het ware één te zijn met het doel van ons werken en met alles, wat daarbij is betrokken. Als wij hierin het gevoel van voleinding krijgen - en dat kan soms na een paar minuten, maar ook wel eens pas na een paar uur optreden - en niet voordien, komen we aan een laatste fase.

Wij stellen ons voor, dat de taak is vervuld. Wij drukken dit nogmaals uit en gebruiken daarvoor weer hetzelfde machtwoord, kenteken of gebaar. We zeggen nog eens: Nu is het klaar, het is gebeurd. En dan gaan we de harmonie, die bestaat, verbreken. We gaan dus bewust zeggen: Ik voel me niet meer verbonden met b.v. geestelijke krachten. Ik voel me niet verbonden met b.v. een mens, waarin ik wilde werken. Ik voel me niet meer verbonden met al die kruiden, die ik heb gebruikt. Ik maak mij los.
Heb ik mij losgemaakt, dan keer ik tot het gewone leven terug. En dat doe ik dan liefst ook zo reëel mogelijk; desnoods door heel rustig naar buiten te gaan, het water in te springen of me te wassen en eens lekker te gaan ontbijten. En pas wanneer dat is gebeurd, kan worden gezegd, dat de rite voltrokken is. Zij omvat dus altijd:

a. stoffelijk begin: een afstand nemen van de stoffelijke realiteit;
b. het in jezelf beseffen van het doel;
c. het wekken van de kracht;
d. het volbrengen;
e. het beseffen van het volbrachte;
f. het oplossen van de bestaande harmonie en het verbreken van de harmonische banden;
g. onmiddellijk daarop weer het stoffelijk.

Dat is de procedure bij de rituele magie.

Nu begrijp ik wel, dat de meesten van u niet aan rituele magie willen gaan doen. Maar hoe kunt u eenvoudige vormen van de z.g. sympathische magie b.v. begrijpen, indien u niet weet, hoe de opbouw in elkaar zit. Want sympathische magie kàn op een gegeven ogenblik alle riten terzijde schuiven, maar in wezen behelst zij precies hetzelfde als de rituele magie.

Als ik twee gelijke voorwerpen neem (ik geef een eenvoudig voorbeeld) en ik geef er één van aan een vriend, het andere houd ik zelf en ik zeg: "Dit zal jou geluk brengen" en ik concentreer mij regelmatig op dit beeldje of ik bid bij dit beeldje voor geluk, dan hèb ik daarmee inderdaad die ander geluk gegeven. Er is daar geen rite meer bij. Het is geen speciale opbouw. Het is meer een ogenblik je bezighouden met iets. Maar de eenheid, die wij in de rituele magie kunstmatig en langzaam hebben opgebouwd (dit langzaam gaan naar een hoogtepunt), moeten we hier eigenlijk toch ook beleven. Alleen....de uiterlijkheden blijven weg; het proces wordt dus innerlijk (het wordt een verbeeldingsspel), waarin de wil de hoofdrol speelt.

Nu we dit weten, kunnen we dus ook een paar eenvoudige regels geven voor de sympathische magie.

1. Alle sympathische magie berust op de mogelijkheid van banden tussen de magiër en datgeen, wat hij wil beïnvloeden.
2. Elke band moet worden opgebouwd uit begrip en uit wil. Indien het begrip sterk is en de wil onvolledig of onvoldoende, dan is het resultaat nil. Is het begrip onvoldoende en de wil sterk, dan zullen er resultaten zijn, maar deze zullen niet aan de wens beantwoorden. Belangrijk is dus een nauwkeurige voorstelling van hetgeen men wenst; en daarnaast een werkelijk en met geheel het wezen willen, dat die wens wordt vervuld.

Als wij daarbij nog denken aan b.v. de kruidkunde e.d., dan moeten we ons ook weer realiseren, dat de keuze van het kruid niet bepalend is voor de harmonie. We kunnen dus vergissingen maken. Maar hebben wij in onszelf de harmonie gewekt met een bepaald doel, dan zullen wij daardoor automatisch het juiste kruid kiezen. De innerlijke wereld domineert dus de uiterlijke wereld en bepaalt daardoor ook de oorzaak-en-gevolg-werkingen, die schijnbaar geheel buiten de mens liggen.

Dit zijn dan wel de hoofdsoorten van magie, waarmee u zich misschien

nog zult bezighouden.

Nu zult u hebben ontdekt, dat ik steeds maar weer spreek over de voorstelling en de harmonie. We hebben daarover al eerder gesproken. Maar juist in verband met de eenvoudige practische magie geloof ik, dat je dat beeld van harmonie eigenlijk juister moet proberen op te bouwen. Je moet eerst weten wat het is. Daarom wil ik ook daaraan enige aandacht wijden.

De harmonie is een aanvaarding zonder enige begrenzing, beperking of voorbehoud. Als ik een slang mooi vind en bang ben voor haar giftanden, kan ik met die slang niet harmonisch zijn. Erken ik dat zij giftig is, zonder daarover een oordeel uit te spreken, bewonder ik de slang als geheel en accepteer ik die bijkomstigheid, dan is harmonie wel mogelijk.

Als ik b.v. een mens uit liefde wil helpen (en dan bedoel ik helemaal niet de beperkte persoonlijke liefde; het kan zeer altruïstisch en algemeen zijn), dan zal ik moeten beginnen met die mens in zijn geheel en met al, wat in zijn leven werkzaam is, te aanvaarden. Ook indien ik vind, dat bepaalde eigenschappen niet prettig zijn, dat hij bepaalde dingen wel of niet mag doen....ik heb daarmee niets te maken. De kern van de harmonie is dus een kritiekloze aanvaarding, die echter aan de andere kant niet een blindheid impliceert. Het is een zonder oordeel accepteren. Nu kennen we daarvan twee vormen.

De eerste is de liefde, waarover ik al sprak. Deze impliceert een algehele aanvaarding.

De tweede vorm is de haat; en die kan soms ook positief zijn. In de haat moet ik echter ook het geheel verwerpen zonder enige uitzondering. Beredenering is bij geen van de twee vromen van harmonisch-zijn eigenlijk mogelijk. Want zodra we gaan redeneren, gaan we differentiëren; en differentiatie is voor de harmonie in de magie niet bruikbaar. Ze moet totaal zijn.

Dan moeten we verder die harmonie zoveel mogelijk beseffen. Misschien is dat het eenvoudigst zo te zeggen: Men moet zich in de ander verplaatsen. Maar helemaal juist is dat niet.

Laten we stellen, dat het weer over die gifslang gaat, die ik noemde. Ik moet dus aan de ene kant die slang zijn met het totaal van de daarin gelegen gevoelens, met de reactie op de omgeving, met de warmte; ik moet a.h.w. denken en beleven vanuit de slang. Gelijktijdig moet ik observeren. Dit is in het begin moeilijk, want je stelt je over het algemeen wel voor dat je die slang bent, maar je gaat dan in die slang als mens denken; en dat mag je niet. Je moet in de slang als slang denken en gelijktijdig als mens a.h.w. het wezen van de slang constateren èn aanvaarden. Het zal u duidelijk zijn, dat er voor deze manier ook wel enige training noodzakelijk zal zijn. Je kunt echter zover komen, dat je de dingen werkelijk ondergaat, begrijpt en tegelijk aanvaardt. Op het ogenblik, dat dit er is, kan er een overdracht plaatsvinden. Om bij mijn voorbeeld van de slang te blijven: Ik kan de slang niet laten spreken; daarvoor zijn geen organen. Ik kan haar ook niet laten begrijpen, wat een mens zegt; dat is voor de slang niet mogelijk. Maar ik kan als mens wel begrijpen, wat er wordt gezegd en de slang daarop doen reageren, alsof zij het verstaat.

De magiër is dus in de sympathische magie gelijktijdig zichzelf, het andere (of de ander) en de brug tussen de ander en de wereld. De beheersing, die hierdoor ontstaat, - gelooft u mij - is zeer groot. Je kunt hierdoor zelfs een plant ertoe brengen zich op een bepaalde wijze te ontwikkelen. De kwestie van harmonie is dus wel zeer belangrijk.

Een tweede punt daarbij is het verschil tussen menselijke opvattingen en de opvattingen van iets anders. Het is b.v. voor één westerling heel moeilijk met een kannibaal harmonisch te zijn, die net bezig is om Long Pick (de een of andere zendeling, die de westerlingen weer eens "free

home" hebben bezorgd, al is het dan geen diepvries) op te peuzelen. En het is misschien ook heel erg moeilijk met een aap in harmonie te zijn, die allerhande dingen doet, die de mens zo nonduit vies vindt. Je moet dus afstand doen van je eigen beoordeling en vooroordeel. In de magie bestaat er geen enkele maatstaf buiten die van het wezen, waarmee men zich één gevoelt. En die maatstaf bestaat dan nog niet eens absoluut, maar slechts als een motiverende bepaling van het wezen van de ander.

Op die manier kan iemand, die getraind is, inderdaad wonderen doen. Hij kan alle slangen, jakhalzen of beesten van verschillende soorten uit de omgeving tot zich roepen en ze zullen hem gehoorzamen. Hij kan met roofdieren omgaan, zonder dat die hem ooit zullen schaden. Integendeel, ze zullen hem beschermen. Hij kan op dezelfde manier een regenwolk doen weggaan of doen komen. Hij kan de zon niet dwingen op of onder te gaan op zijn tijd, maar hij kan wel zijn eigen tijd zo veranderen, dat zijn waardering voor de zon een andere wordt. Ik denk hier b.v. aan Jozua, die op een gegeven ogenblik de zon deed stilstaan in het dal Kedron. Hier moeten we dus niet denken aan een bevel aan de zon; het kan hoogstens een bevel aan de aarde zijn; en dan is het nog de vraag, of het veel uithaalt.
Wat we wel kunnen doen, is onze persoonlijke appreciatie van de zon wijzigen. En die appreciatie kunnen we dan ook wijzigen voor een ieder, die met ons verbonden is. Doordat de persoonlijke relatie wordt gewijzigd, kunnen wij persoonlijk dus veel meer volbrengen. Voor ons is de dag langer (de zon gaat later onder), terwijl voor een ander het normaal snel duister wordt.

Misschien is dit alles nog te hoog gegrepen; het zijn natuurlijk maar voorbeelden. En daarom geloof ik niet, dat deze inleiding compleet is, zonder ook enkele suggesties te geven voor dat magische werken en de pogingen, die daarbij te pas komen. Nu begin ik met een heel eenvoudige.

U heeft allen wel iemand, die u goed kent en waarvoor u wat wilt doen. Zo iemand gaat met vacantie of hij gaat de stad in. Nu moeten wij dat wel van tevoren weten. We moeten weten wat hij gaat doen. Dus niet: Ik ga morgen van die winkel naar die winkel; dat is niet nodig. Maar wel: Ik ga boodschappen doen in de stad of in de buurt en ik ga daar heen met de tram, de bus, de fiets of de trein. Als we nu dat beeld hebben, dan gaan we ons die ander voorstellen. We gaan ons afvragen: Wat is voor die ander harmonisch? Wat is voor die ander goed? Hoe zou dat het best zijn? En dan gaan we ons natuurlijk ook afvragen: Zouden geen bepaalde gevaren daarin voor de ander schuilen? Het is misschien een vriendin van u, die steeds met een stel goedkope ringen en een paar lakleren tassen thuis komt, terwijl ze heel iets anders nodig heeft. In dat geval stelt u zich ook dat voor.

Nu gaat u het volgende doen: U probeert u af te sluiten van alles. U probeert die vriendin te zijn. U stelt zich voor, dat die vrienden of vriend weggaat. U stelt zich voor hoe het kan gaan, maar u stelt zich ook voor dat alles precies klopt. Dus als de persoon een tram moet nemen, net als hij/zij bij de halte is, staat er een tram. Als het een winkel is waar het normaal druk is, als zo iemand binnenkomt, wordt die meteen of practisch meteen geholpen. Als zo iemand een product zoekt dat niet overal is te krijgen, stelt u zich voor dat hij/zij langs een winkel loopt en het ineens ziet. U gaat dus voor uzelf het idee opbouwen: dit wordt een perfecte dag. U stelt zich ook voor, dat de normale fouten eenvoudig niet doorgaan. Bijvoorbeeld: Ze zou een lakleren tas willen kopen, maar de winkel is gesloten. Dat is natuurlijk een heel fantasiewerk. Maar in het begin moeten we dat toch wel tamelijk uitvoerig opbouwen; later gaat het eenvoudiger.

Nu gaan we zeggen: Zoals ik dit nu van jou uit heb gevoeld, <u>zo zal het zijn</u>. En dan moet u zich niet voorstellen, dat er wonderen gebeuren. Maar als u nu de volgende dag bemerkt als die persoon terugkomt, dan zult u ontdekken dat het prettig is geweest; dat onaangenaamheden eigenlijk niet zijn gebeurd; of - zo ze er waren - niet zijn opgemerkt. U heeft de dag voor de ander beter gemaakt. Probeert u dat een paar keer te doen, dan krijgt u een beeld van de manier, waar-

op u harmonisch kunt werken.

Dan is er een tweede punt, dat ook gemakkelijk bruikbaar is.

Iemand, uzelf of een ander, heeft onnoemelijk veel te doen. Nu begint u met u die taken voor te stellen. U stelt zich voor, dat u een oneindigheid van tijd hebt om ze te voltooien. Alles kan dus eenvoudig en gemakkelijk worden gedaan. Er is tijd over. Indien we die voorstelling goed hebben opgebouwd, dan stellen we ons de voltooiing van de taak voor. En nu schakelen wij dit geheel over en zeggen: Die oneindigheid ligt in b.v. één of twee uren. We zullen ontdekken dat, als we dat intens genoeg hebben gedaan, wij of die ander veel vlotter en veel sneller werkt en - typisch genoeg ook - met veel minder fouten, omdat pressie of haast niet in het spel voorkomt.

U kunt op die manier ook iemand, die naar een examen gaat, zekerheid geven. U stelt u eenvoudig voor, dat op elke vraag het antwoord automatisch komt. Het resultaat zal zijn, dat zo iemand zijn onderbewustzijn heeft open staan en dat hij dus - voor zover zijn mogelijkheden voor het examen reiken en over het algemeen niet verder - inderdaad de best mogelijke antwoorden geeft en het best mogelijke resultaat behaalt.

Ik zou zeggen, dat is al een proefje, dat iedereen eens kan nemen; de gelegenheid heeft u allemaal. En als u daarnaast nog eens iets anders wilt proberen, dan kunt u ook wel dit doen:

U heeft misschien zelf (of een ander) een wrat of iets dergelijks; of er is een boompje of een plantje in uw tuin, dat niet helemaal goed groeit. Nu gaat u zich die mens, die plant of die boom voorstellen. U stelt zich dan voor, dat u dit weefsel bent. En als dit weefsel zegt u tegen uzelf: Ik ga mijzelf hervormen. Dat zal in het begin een beetje moeilijk zijn. Die voorstelling (of dat nu een mierenhoop lijkt of wat anders, is niet zo belangrijk) moet dus inhouden: ik ben dit en ik kan mijzelf veranderen. Als u dat hebt gedaan, zult u ontdekken dat het mogelijk is om wennetjes en wratjes te laten verdwijnen. Het kost in het begin moeite. U moet zich die voorstelling maken. U moet u daarmee één voelen; en op een gegeven ogenblik zegt u: Zo is het. En dan begrijpen, dat dit lichamelijke proces meestal in een ander tijdschema verloopt; het duurt iets langer.
Als u dat een paar keer hebt gedaan, verandert u de zaak. Nu stelt u zich voor, dat de tijd, die u hebt, oneindig is. Later zegt u: Dat is de tijd van mijn meditatie. U zult dan in staat zijn daarmee heel eenvoudig en plotseling wratjes, pukkeltjes e.d. weg te nemen. Het is een oefening waard.
Ik wil er nog bijvoegen: Indien u werkelijk bekwaam bent in deze kunst van voorstelling, u ook in staat bent om uw eigen lichaam en het lichaam van anderen zo te activeren, dat het zich enigszins verfraait en misschien ook herstelt. U zult dat misschien later ook voor geneeswijze kunnen gebruiken.

Dan geef ik u een laatste voorstelling van iets, wat u kunt proberen met die eenvoudige magie.

Nu gaan we deze keer eens niet proberen iets in de werkelijkheid te doen, we gaan proberen werkelijkheid te constateren. Wij gaan ons een bekend feit voorstellen. Bijv.: morgen komt Piet of Jan of Marietje op bezoek en we zouden graag willen, dat dit op een bepaalde manier verliep. Nu gaan we ons dit voorstellen; en die voorstelling zo maken, dat wij daarbij èn onszelf èn de ander zijn. Er is dus zelfs een dialoog mogelijk.
Als we dit hebben gedaan, grijpen we terug naar hetgeen ik u heb gezegd omtrent dromen en voorspellende dromen. Wij laten de zaak zich dus ontwikkelen. Daarbij gebruiken wij z.g. steekwoorden. We gebruiken één of twee woorden, die voor ons zeer belangrijk zijn.
Nu zult u zien, dat als de volgende dag dat bezoek er is, zo'n steekwoord inderdaad valt. Daarnaast zult u zien, dat u - als dat woord is gevallen - vooruit weet, wat de ander of de anderen zullen zeggen, wat u zult antwoorden, enz. U gaat fragmenten van de toekomst overzien. Enige training hierin maakt het u dus mogelijk om uitstekend voor orakel te spelen; wat niet alleen een gezelschapsspel is, maar ook erg nuttig kan zijn. Verder maakt het u ook mogelijk om

in bepaalde niet-gewenste ontwikkelingen in te grijpen door hier uw wil in te schakelen en in het verloop van het gesprek een nieuw steekwoord in te voegen (dus een nieuw woord dat voor u belangrijk is; u neemt daarvoor een heel gewone uitdrukking, maar iets dat voor u belangrijk is) en aan de gewijzigde situatie uw wil op te leggen en vervolgens dezelfde scene a.h.w. in uzelf nogmaals te spelen. Het klinkt heel gek, maar geloof me, het heeft succes.

U kunt op die manier kleine, maar vaak zeer belangrijke wijzigingen in onderlinge contacten tot stand brengen. In het begin is het goed om dit alleen met onbelangrijke zaken te oefenen; later kunt u het ook gebruiken voor contacten met personen op zakelijk terrein, die u kent of waarvan u een voldoende voorstelling hebt. Gaat u nog verder, dan kunt u leren die persoon waar te nemen (dat is echter uittreding) en aan de hand van de waarnemingen een beeld op te bouwen, zodat u ook hetzelfde kunt bereiken. Maar begint u eerst eens met de eenvoudige experimenten. Het is niet belangrijk, dat u het meteen doet. Doet u het eens, wanneer dat zo uitkomt en overtuig u ervan, dat u al enige magische kunde en kennis bezit. En als u dan het idee krijgt, dat u ook nog iets anders wilt proberen, lees dan het voorgaande nog een keer na. Zorg ervoor, dat wat udoet beantwoordt aan de daarin gestelde regels en houdt u voorlopig aan magische werkingen, die onder de door mij gegeven definities vallen. U zult ontdekken, dat ook een gewoon mens aan magie kan doen; en - wat meer is - vele kleine, maar daarom niet minder belangrijke resultaten kan behalen, die een ander aan het toeval zal wijten, maar waarvan u zelf weet, dat u dit toeval mede hebt bepaald.

-:-

MAGIE IN DE WERELD VAN HEDEN.

De meeste mensen denken, dat magie de wereld uit is. Maar dan vergissen ze zich toch lelijk. Als we ons de moeite getroosten om eens te gaan kijken b.v. in Afrika, dan zullen we tot de conclusie moeten komen dat 9/10 van de nieuwe staten wordt geregeerd door magiërs, medicijnmannen; dat de praktijken, die worden gebruikt, zelfs in de politiek, in de verdediging, in de aanval, magisch zijn.

Nu denkt u: Bij primitieve volkeren is dat gebruikelijk. Nu ja, misschien zijn ze in Zuid-Amerika erg primitief, maar ook daar wordt met tovenarij en magie nog heel wat gedaan. (Wist u dat heksen, magiërs en tovenaars in bepaalde delen van Duitsland, Italië - om niet te spreken van verschillende landen achter het ijzeren gordijn - nog een grote rol spelen? Ze zijn er wel degelijk.)

Als u dus vandaag de invloed van de magie wilt beoordelen, dan moet u niet uitgaan van het denkbeeld, dat er magiërs zijn, die zonder meer iets doen. U moet begrijpen, dat de magiërs van vandaag heel vaak degenen zijn, die mensen manipuleren die optreden als gezaghebbers. U moet begrijpen, dat deze vormen van magie worden toegepast op een soms pseudo-wetenschappelijke basis.

Er zijn maar weinig mensen, die zich realiseren dat er zowel in het Pentagon als in Moskou in het Kremlin groepen zijn van z.g. paranormaal begaafden, die zich bezighouden met het overbrengen van bepaalde beelden, het beïnvloeden van staatslieden. Het lukt wel niet altijd, maar het wordt geprobeerd. Evenmin weet u waarschijnlijk, dat - en dat geldt zeker niet alleen voor beide genoemde staten maar ook voor vele andere - er geprobeerd wordt om communicatie-corpsen van z.g. telepathen te vormen. Zeker, ik weet het, de aantallen zijn niet groot. Het daarvoor bestemde scholingscorps in de Ver. Staten b.v. telt op het ogen-

blik ruim 130 leden. In Rusland is men er ook toe overgegaan. Daar telt men op het ogenblik een 700 leden. Maar in hoeverre deze mensen voor de verbindingen werkelijk belangrijk zijn, heeft nog niemand uitgekiend. Ik wil dus alleen proberen duidelijk te maken: de magie speelt een veel grotere rol dan u denkt.

Als we nu even proberen om heel eenvoudig in Nederland de magie te vinden, dan moet u zich er helemaal niet over verbazen, als ik wijs op het optreden van bepaalde politici. Daar is iemand, van wie niemand aanneemt dat hij politiek en staatkundig een bekwaam regeerder zou kunnen zijn en die toch steeds meer mensen naar zich toe trekt. De reden beseft men niet. Maar hier is een zekere magie. Dat is nl. iemand, die volledig gelooft in wat hij zegt. Wat hij overbrengt is dus niet zozeer het verstandelijk argument, als wel het geloof dat hij in zich draagt.

Ik zou ook elders soortgelijke voorbeelden kunnen geven. We moeten begrijpen dat alles, wat wij magie noemen, in feite een bovenzintuiglijke relatie inhoudt met zintuiglijk waarneembare resultaten. En op die manier is er misschien nog veel meer te vinden dan u zoudt denken.

Er zijn mensen, die voortdurend met zoveel haat aan een ander denken, dat zij daardoor feitelijk de ondergang van die ander veroorzaken. U denkt dat dit onmogelijk is? Toch zijn er gevallen te over, dat mensen tot zelfmoord worden gedreven; dat mensen zich gedwongen voelen te verhuizen, hun zaken te verkopen en weg te vluchten; dat mensen tot absoluut onverantwoordelijke en vreemde daden komen, alleen door de invloed die een ander - bewust of onbewust - op hen uitoefent. Dus denk niet, omdat het woord magie en de leerstellingen van de magie niet worden gebruikt, dat de magie er niet is. Er zijn andere dingen, waarover u misschien nog nooit hebt nagedacht en die toch eigenlijk ook magie zouden kunnen worden genoemd.

Ik neem aan, dat er in Nederland per nacht ongeveer 40 à 50.000 mensen zijn, die een droom delen; d.w.z. in elkanders dromen figureren. En wij kunnen aannemen, dat er van die 40.000 ongeveer 7 tot 8.000 zijn, voor wie deze droom een practische betekenis heeft en tot resultaten voert (hetzij in relaties, optreden, veronderstellingen of voorzorgen), waardoor hun stoffelijk leven wordt beïnvloed. En nu weet ik wel, dat die mensen dat misschien niet bewust willen of doen, maar ze doen het. Wij kunnen zeggen: ook hier is sprake van een magische beïnvloeding. En er zijn nog veel meer dingen.

Wist u b.v. dat een groot deel van de z.g. wetenschappelijke geneeskunde magie is? Ongeveer een kwart van de medicijnen, in Nederland voorgeschreven, is in feite niet of ternauwernood werkzaam. Toch wordt daarmee over het algemeen een redelijk resultaat behaald.
Anders gezegd: suggestie plus de overtuiging, die de dokter de patient bijbrengt, zijn van meer belang dan het gebruikte medicament.
Conclusie: dit is magie. Dit wordt bewust gedaan. Alleen heet dit een psychische therapie. Maar dat is alleen maar een vakwoord, dat precies hetzelfde zegt wat vroeger de magiër zei: magische geneeswijze.

Er wordt in Nederland en in andere landen voor bepaalde problemen (vooral in de psycho-pathologie en ook in de psycho-somatica) gewerkt met vormen van hypnose en hypnotische suggestie. Daarbij wordt vaak onbewust (want men weet zelf niet precies wat men doet) het onderbewustzijn van de patient aangeboord en zelfs gereorganiseerd; er worden gedragspatronen van de patient veranderd en - al beseft men dat misschien ook niet - daardoor vaak de levensomstandigheden van vele mensen. Ik zou zeggen: dat is een vorm van magie.

Nu denkt men altijd: In de Orde praten ze nu over het in praktijk brengen van de magie en dit en dat. Dat is onmogelijk. Of: Nou ja, dat is gek.
Maar dat komt, omdat de meeste mensen die dingen graag onbewust blijven doen en ze niet bewust willen doen. Een van de meest eenvoudige feiten is b.v. het aanroepen van een goede bekende om hulp te krijgen. Ik wil er nadrukkelijk op wijzen dat iemand, die een schietgebiedje doet, ook een vorm van magie gebruikt.
Iemand, die eerlijk en overtuigd een eedsformule uitspreekt, past een magisch

ritueel toe. En zo kunnen we doorgaan. De magie is eigenlijk helemaal verweven met de gebruiken van de wereld. Alleen heeft men de magische gebruiken ondergebracht in de religie. Men baseert ze nu niet meer op hun feitelijke werking, maar op een veronderstelde relatie mens - God. Dat de relatie mens - God heel veel relaties bevat met de natuur, natuurkrachten, geesten en ook de eigen wereld, ziet men dan gevoeglijk maar over het hoofd. Maar omdat de mensen niet meer weten hoe het werkt, is het in zichzelf nog niet veranderd. Het blijft magisch.

En dan een ander punt, waaraan de mensen ook even voorbij zien:
Wat zoudt u denken van een katholiek misoffer, waarbij de transsubstantiatie het wonder is? Voor de ongelovige is het misschien een wonder, dat de gelovige de transsubstantiatie als iets reëels aanvaardt, maar hier zit weer een overdrachtelijkheid in.

Wanneer wij de sacramenten zien en wij horen iemand zeggen(b.v. in een biecht): "Ik vergeef u in de naam van....."; of: "Ik doop u in de naam van..." enz., dan zien wij hier, dat een mens dus ook in deze maatschappij a.h.w. in de schoenen gaat staan van een godheid of iets dergelijks; en dat is zuiver magie. Misschien klinkt het gek, als ik dat zo zeg, maar wanneer de katholieken ter communie gaan, dan nemen ze deel aan mensen-eterij. Want volgens hun geloof is de hostie het lichaam van Jezus Christus. Waaruit dus blijkt, dat de rituele mensen-eterij - althans overdrachtelijk - nog steeds ook in Nederland gebruikelijk is. En ook dit is een magisch gebruik.

Uw ridderorden en onderscheidingen stammen van een magisch gebruik. Mensen, die verdienstelijk waren, moesten worden beschermd. Zij kregen speciale talismans omgehangen, die waren gewijd aan de goden en die hun verdienstelijke krachten beschermden en versterkten. Heus, in de wereld van vandaag is er magie te over; en het is zeker niet allemaal witte magie.

Dat er daarnaast ook wel bewust magie wordt bedreven, is een feit.
In Nederland is dat niet zo sterk, ofschoon ik u hier b.v. rond de Alblasserwaard wel groepjes christenen kan aanwijzen, wier feitelijke praktijken zuiver magisch en zelfs zwart-magisch zijn.
In Duitsland, in Sleeswijk-Holstein, op de Lüneburgerheide, in bepaalde delen van Thüringen en Beieren wordt magie bedreven.
In Engeland bestaan vele z.g. coveys (heksengroepen), die - hetzij gemengd of niet gemengd - de oude rituelen herhalen.
In Frankrijk bestaan twee broederschappen, die o.m. nog steeds de zwarte mis lezen. Ik haal nu maar enkele punten aan, want de overlevering van de magie is veel sterker dan men vermoedt. Maar zij is in deze verstandelijke wereld niet meer acceptabel en daarom wordt zij vermomd als wetenschappelijk experiment, als sociaal gebruik, als geloofskwestie; of zij verduikt zichzelf en probeert zich buiten de openbaarheid om te handhaven.

Nu zoudt u zich vergissen, indien u meent dat er van deze magische praktijken geen invloed uitgaat. Het is mogelijk door middel van magische praktijken een grote onrust te verwekken. Dit is kort geleden in Engeland gebeurd o.m. in de plaats Cheltenham. Men kan door deze magische praktijken bepaalde groepen een hoop ongemak bezorgen. Dit gebeurde kort geleden ook in de Alblasserwaard; dit gebeurde bij de Tukkers (Twentenaren) in de Achterhoek, waarbij enkele mensen hun bezit gespaard zagen, terwijl omringend bezit ernstig werd aangetast. Zij kwame op die manier in aanmerking voor vergoedingen, die ze dus als verdienste konden beschouwen.

Dan wil ik er op wijzen, dat verscheidene bekende politici en staatslieden hier in Nederland gebruik maken van de diensten van z.g. paragnosten, helderzienden e.d.. En dat enkelen van hen o.m. gebruik maken van een groepje magiërs, die zich dan weliswaar als paragnosten uitgeven, maar die - geleid door een Soendanees en twee Madoerezen (Indonesiërs) en versterkt met een aantal mensen uit Ambon en de Kei eilanden, werkelijk verwensingen plegen en inderdaad voor ziektegevallen en zenuwoverspanning van personen aansprakelijk zijn. Maar men kan dat niet in de openbaarheid brengen.

De invloed van de magie in de wereld van heden is een verborgen invloed. Zodra ze openbaar wordt gemaakt, wordt ze uitgelachen en daarmee verliest ze een groot gedeelte van haar mogelijkheden. Maar door gebruik te maken van het bijgeloof, dat ook in deze moderne maatschappij regeert, kàn de magiër voor een zeer groot gedeelte de gang van zaken voor individuen bepalen; voor gemeenschappen kan dat niet altijd.

Als er iemand kan worden gevonden, die als brandpunt (focus) kan dienen, vanwaaruit de kracht van één of meer magische groepen over een deel der mensheid kan worden uitgestraald, dan kan men te maken krijgen met volksmenners, politieke figuren, die schijnbaar niet te slaan zijn, wat er ook gebeurt. Mensen, die eigenlijk allang vermoord hadden moeten zijn. Mensen, die hun invloed lang verloren zouden moeten hebben en die steeds weer terugkomen en steeds weer in staat blijken te zijn hun tegenstanders te overvleugelen. Hier is zuiver magie gebruikt. Ook - u denkt er nu aan - vriend Soekarno wordt door een dergelijke groep gesteund. En waarschijnlijk hierdoor voelt hij zich nog zeker. Hij beschikt over een zekerheid, die anderen niet hebben. En laten we niet vergeten dat in Indonesië tegen politieke tegenstanders niet alleen van demonstraties gebruik wordt gemaakt, maar wel degelijk van goena-goena.

Dan wil ik besluiten met de opmerking, dat de laatste tijd in Rood-China bepaalde wichelaars (in feite magiërs) weer opgeld doen; en dat zij b.v. in Peking en in Hoan Tso (?) een practische invloed hebben, die zo groot is, dat zij bepalen welke spelen er in de theaters worden opgevoerd; en zelfs invloed hebben op de voedselquota voor bepaalde bedrijven en bepaalde groepen mensen.

Denk dus niet, dat de magie is uitgestorven. Alleen....ze kan nu eenmaal niet openlijk worden erkend. En door haar werken in het verborgene is zij in vele gevallen nog gevaarlijker dan vroeger. Vroeger was ze openbaar, zeker. De suggestie die ervan uitging was groter, zeer zeker. Maar men kon zich ertegen verzetten. Men kon tegenmaatregelen nemen, terwijl dit nu uit angst om voor gek of onredelijk te worden aangezien niet mogelijk is, zelfs indien men weet en voelt, dat men door magiërs wordt belaagd. Misschien dat juist hierdoor de zwarte magie in de hedendaagse wereld aanmerkelijk veel sterker is dan in 't verleden. Want het is juist de zelfzuchtige, de zwart-magiër, die in deze dagen de grootste mogelijkheden vindt om zijn werken in praktijk te brengen.

De wit-magiër daarentegen zal weinig kunnen doen, daar de eenling zich niet aan hem toevertrouwt en de massa over het algemeen alleen door grotere groepen magiërs zou kunnen worden geholpen, die er eigenlijk niet zijn, buiten enkele groepen van de Witte Broederschap om.

Ik hoop hiermee dus duidelijk te hebben gemaakt, dat de magie een rol speelt in deze dagen. En als u me toestaat om nog even iets eraan te verbinden:

Als wij u dus de grondregeltjes bijbrengen voor bepaalde ontwikkelingen van krachten, voor eenvoudige magische experimenten e.d., zo doen wij dit niet alleen maar, omdat het aardig is. Wij doen dit, omdat wij hopen het aantal witmagisch werkende en gerichte personen op aarde zo te vergroten, dat hèt mogelijk wordt een tegenwicht te vormen voor de vele in wezen zwarte krachten, die langs verschillende wegen op het ogenblik op de mensheid worden losgelaten.

-:-

Wie aan magie denkt, moet eerst leren harmonisch te zijn. Want een magiër zonder harmonie is een auto, die rijdt zonder chauffeur.

Henri.

H Y P N O S E.

Ik vergeet niet wie ik ben, wat ik ben en wat ik heb geleerd. Maar ik ben gebiologeerd door een gedachte, die bij dit alles past en toch niet van mijzelf is. Ik voel mijzelf gedrongen in een wereld, die normaal voor mij niet kan bestaan. Een waan, die alle werkelijkheid overvleugelt.

Ik voel mijzelf vrijer in die wereld en ik weet niet eens, dat wat ik doe niet mijn wil en mijn denken of mijn werkelijkheid is, maar het spel van een wil, die met mij speelt.

En toch wordt langs die weg zo vaak genezen en geheeld, wat zo bij het werkelijk besef van alle waarheid niet volbracht kan worden. Want veel van hetgeen er in het leven bestaat, is een waan. Veel ziekte in het leven is gebaseerd op een waan. Veel angsten en veel begeerten zijn illusies, krampachtig in het "ik", ondanks het besef dat ze niet werkelijk zijn, als werkelijkheid gehouden.

Hier kan de vreemde wil de werkelijjheid doen heersen, een denkbeeld doen verdwijnen, de band verbreken der illusie, zodat de werkelijkheid wordt beleefd en het "ik", bevrijd, zichzelf gadeslaat.

Maar wie verdergaat dan dit, moet weten wat hij doet; en wat door zijn wil een ander heeft gedaan, is zijn verantwoordelijkheid. De waan, dat de ander het slachtoffer zal zijn van een daad, is dwaasheid.

Wat je ook kweekt - liefde of haat - langs deze weg, op jezelf slaat het terug. Want jij bent de wil, jij bent de kracht, jij brengt voort. En wat is voortgebracht, luistert op je woord, maar is ook de macht, die terugkeert tot je wezen.

En daarom is het goed de eigen wil niet op te leggen daar, waar geen noodzaak daartoe bestaat.

Daarom is het goed de slaap (de schijn van waan, die waan verdrijft) niet in anderen te wekken, tenzij geen andere weg ons openstaat.

Daarom is het goed dat zij, die willen hypnotiseren, zich eerst bewust zijn dat zijzelf handelen door anderen; dat zijzelf ondergaan door anderen en dat op hen terugslaat wat in anderen is geschiedt.

Zoekt gij het goede, het goede komt tot u. Maar is het kwaad, dat gij volbrengt, als uit het niets slaat het kwaad op u neer. Dat is de werkelijkheid.

Misschien is Gods schepping een hypnose. Een droom, waarin Zijn wil ons doet leven en gaan. Dan is Hij verantwoordelijk voor al wat wij doen door Zijn wil, Zijn kracht, uit Zijn bestaan. Maar maakt Hij ons slechts vrij om zelf te beleven, dan zal daar, waar de vrijheid eerst begint, het "ik" verantwoordelijk zijn. Daar zal het "ik" zelf beleven en antwoord geven op een werkelijkheid, oneindigheid of op de droom van God - misschien - Die slaapt. Zo zal het altijd zijn.

Dus speel niet al te veel met de wil aan anderen opgelegd. Ontneem de ander niet het recht zichzelf te zijn. En zo ge al beheerst voor een korte wijl, breng hen terug tot waarheid en bevorder niet een waan in hen, die niet slechts hun bestaan, maar ook uw eigen leven dan voortdurend zal bewaren.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage
Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MEI 1966.

Nummer 8.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Wijziging in de straling van de aarde

De psychologie van het paranormale

Het wonder

OCCULTE PRAKTIJK

Magisch ritueel

De wetten der magie

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Achtste Les.

WIJZIGING IN DE STRALING VAN DE AARDE.

De aarde heeft een eigen magnetisch veld. Zij heeft een eigen fluïdum van meer astrale aard en zij heeft een eigen bezieling. Wanneer de aarde reageert op het een of ander, dan zal dat dus op een drievoudige wijze duidelijk kunnen worden.
Ten eerste kan de gedachtengang van de aarde, als ik het zo eens mag zeggen, zich wijzigen; en dit heeft heel vaak op de mens een suggestieve inwerking.
Ten tweede kan er een uitdrukking van die gedachte ontstaan op meer astraal terrein; en dat zijn dan invloeden, die de mens vaak overheersen en tevens bepaalde verschijnselen naast en in de mensenwereld kunnen veroorzaken.
Ten derde kennen wij dan de veranderingen, die kunnen optreden in het eigen veld (het normale veld van de aarde), dat - zoals u misschien weet - o.m. inhoudt: zwaartekracht, snelheidsgerichtheid, een bepaald tijdselement; en die tezamen worden aangesproken als magnetisch veld plus zwaartekracht veld.

Als de laatste veranderingen optreden, zijn de gevolgen nogal gemakkelijk af te lezen. Wij krijgen abnormaliteiten in het gedrag van de aarde zelf, zoals b.v. plotseling reeksen vulkanische uitbarstingen, plotselinge gebeurtenissen in zeeën, in de atmosfeer, aardbevingen, aardverschuivingen en al wat daarbij hoort. Daarnaast zullen wij zien, dat er in ditzelfde kader een beïnvloeding kan zijn door de verschillende stralingen.

Als we de aarde heel goed zouden bestuderen, dan zouden we ontdekken dat zekere kleuren op bepaalde tijden intenser naar voren komen dan anders. Wij zullen ook ontdekken, dat stralingsfrequenties van radio e.d. onder bijzondere omstandigheden worden afgedempt of versterkt; maar dan alleen in een bepaald déél van zo'n frquentie, want dit kan aan de eigen reactie van de aarde liggen.

Nu ik u hiermee weer heb geïntroduceerd in een begrip dat de meesten van u reeds kennen (de bezielde en levende aarde), wil ik graag proberen u iets te vertellen over de wijze, waarop de aarde zich kan oriënteren. En dan stellen wij het heel eenvoudig:

Er zijn in de kosmos bepaalde krachten, die wij vaak vergelijken met de bekende 7 stralen. Deze krachten regeren permanent een bepaald deel van de kosmos. Wanneer een ster zich met haar eventuele satellieten daarin bevindt, dan zal de kracht van deze ene straal die zon a.h.w. leiden. Zij zal ook de aarde, wanneer zij zich daarin bevindt een bijzonder karakter verlenen. Er ontstaat een kleuring van alle reacties van de aarde; in dit geval in overeenstemming met de kleur van de straal, waardoor zij wordt beheerst.
Als u dit moeilijk vindt, stelt u zich dan voor dat een heersende straal een gekleurd stuk glas is, dat u voor het oog houdt; de hele wereld verandert dan. Met een rose glas ziet ze er erg prettig uit; met een blauw glas lijkt ze vaak een beetje spookachtig.

Naast deze vaste sectoren-beheersende invloed, die wij de "invloed van de stralen" noemen, is er wat wij noemen een primair en een secundair verschijnsel in de dagelijkse rotatie. Die "dag" is niet te vergelijken met de aardse dag en zij verschilt wat waarde betreft zelfs voor elke straal. Wij noemen dit echter een dagelijkse rotatie, omdat ze kan worden vergeleken met de dag-rotatie van de aarde, waardoor dag en nacht ontstaat; terwijl de sector kan worden vergeleken met de jaar-rotatie, waardoor o.m. de jaargetijden ontstaan.

Bij de dag-rotatie nu kunnen bepaalde stralen of kleuren op de aarde inwerken en zij zullen in alles, wat er op de aarde leeft een zeker antwoord wekken. Het is dus een invloed, die op de mens, de dieren, de planten, de dode materie en zelfs op de aan de aarde gebonden entiteiten (natuurgeesten e.d.) inwerkt. Maar de sterkste invloed ondergaat over het algemeen de aarde zelf.

Nu we deze twee punten stellen, kunnen we het leven dus zien als
a. een beheerst worden door een bepaalde straal of kleur en
b. daarin een optreden van variaties door het tijdelijk inwerken van andere stralen en ook wel eens door de inwerking van de reeds heersende straal; en dan krijgen we dus een versterkt effect.

Nu heb ik u al gezegd, dat deze sectoren moeten worden gezien als afgescheiden delen van de ruimte. Denkt u aan een cirkel met segmenten. De overgang is echter geen vaste en scherpe grens; zij is een geleidelijk overgaan van de ene invloed in de andere. Omdat wij deze stralen meestal met kleuren vergelijken, spreken wij dan van een verlopend kleurengamma. Is dit het geval, dan bestaat er èn voor de mensheid èn voor de aarde en wat dat betreft voor de zon geen vaste reactie meer. Er is geen overheersende kleur meer, want wat vandaag nog de heersende kleur is, is morgen al gewijzigd. De invloed van de stralen, die als dagstralen (dus als dagwerkingen) optreden, zal niet geheel berekenbaar zijn, tenzij men precies weet waar de aarde zich bevindt en in welke richting ze zich beweegt.

Ik heb dit zo uitvoerig vertelt, omdat wij op het ogenblik in een periode staan, die voor de bewustwording van de mens bijzonder interessant kan zijn en voor de geestelijke ontwikkeling wel heel erg nuttig is, maar die aan de andere kant de mens confronteert met veel grotere onzekerheden dan hij normaal in het bestaan zal kennen.

Wij bevinden ons nu in een overgangsperiode. Deze is al een tijd geleden begonnen (1906 - 1907). Zij is acuut geworden rond 1957 en beweegt zich op het ogenblik naar een punt van evenwicht; d.w.z. dat de invloed van de beide kleursectoren, waartussen de zon en de aarde zich thans bewegen, even sterk is. Dit betekent dus, dat zij elkander qua werking opheffen. De resultante, die ontstaat, kan worden verwaarloosd, omdat beide krachten gelijk sterk zijn en wat daaruit voortkomt zodanig afwijkt van elke norm, die men op aarde en ook in de geest wel pleegt te kennen, dat wij hieruit geen stimuli voor het gedrag, de bewustwording of voor het gebeuren op aarde mogen verwachten.

Als wij dit eenmaal door hebben, dan begrijpen wij dat die z.g. dag-kleuring dus erg belangrijk wordt; want deze kleuren domineren. Ook zij worden vertekend, want zij niet de vaste waarden, die wij kennen (de nieuwe waarden zijn er nog niet), maar zij zijn zeer sterk. Zij zijn voor ons dus veel belangrijker dan normaal en ze zijn bovendien door hun veranderde, lichtgewijzigde werking t.a.v. de norm, onverwacht. / hebben

Deze periode is de periode van het onverwachte. Dat daaruit gewelddadigheden en allerlei eigenaardigheden op aarde uit voortkomen, dat weet u allemaal. Dat er vulkanen zullen uitbarsten, hebben wij u reeds gezegd. Ik meen in november van het vorig jaar. Dus dat alles is niets nieuws. Maar die dingen gaan nu allemaal gelijktijdig komen en wij moeten er rekening mee houden, dat al die dingen dus ook gelijktijdig veranderen. Vandaag is alles pais en vree, morgen is ineens alles in oproer, in oorlog. Vandaag zijn de mensen redelijk, morgen ontbreekt hun elk redelijk vermogen, gezien vanuit het oude standpunt.

De geest, die in zo'n periode in de materie leeft, staat dus wel voor een aantal grote raadsels. Zij moet voortdurend proberen te leven, te ervaren, een zekere harmonie en vrede te verwerven. Maar baseert zij zich op de wereld, dan heeft zij nergens houvast. De wereld is nog glibberiger dan sommige politici; en dat wil heel wat zeggen in deze tijd. Dus wij moeten ons in deze periode allereerst baseren op ons eigen innerlijk. De geest, die in staat is zich los te maken van de invloeden buiten het "ik" en deze wel te beleven maar zich niet te beoordelen aan de hand van de gebeurtenissen, van de factoren, die heeft al een heel stuk voor. Zij kan nl. in zichzelf een zekere harmonie wekken, zij kan een zekere vrede kennen; en die kan op de meest verschillende wijzen en op de meest verschillende momenten anders worden geuit.
Zij kan misschien van buitenaf door vele invloeden worden bedreigd, maar omdat het "ik" zich aan zichzelf houdt, zal het alles, wat van buitenaf komt, in zich kunnen verwerken als deel van eigen ervaring. Het wordt niet meer de bepaling van eigen reactie, maar de vergroting van eigen reactie-mogelijkheid.

Als we van hieruit nog een stap verdergaan, dan komen we tot de conclusie dat alles, wat in de afgelopen tijd eigenlijk een vaste wet heeft geleken, een vaste regel is geweest of een bewezen aantal feiten, op het ogenblik op losse schroeven staat. Dit kan gelden voor het geloof, het kan ook gelden voor de wetenschap, de staatkunde en voor de normen van menselijk gedrag. Al deze dingen zijn niet meer te beoordelen aan de hand van de oude normen. Dit gebeurt natuurlijk nog wel. Het resultaat is: toenemende strijdigheden in de maatschappij, in het menselijk leven, gevoelens van niet aangepast zijn enz. De mens is niet in staat om de middelen, waarover hij beschikt juist te hanteren, omdat hij in conflict is met de condities van de aarde, met de invloeden uit de kosmos, uit de sferen en dus eigenlijk in plaats van zijn problemen op te lossen deze ingewikkelder maakt.

Een geest, die dit inziet, kan in de materie zoeken naar de eenvoudigste weg. En dan kunnen we de weg van de meest eenvoudige, de minste factoren tellende verklaring nemen (de z.g. "ocam razor"), maar we kunnen ook heel eenvoudig zeggen: Het is onze taak vandaag te reageren volgens de waarden van vandaag. De gegevens, die gisteren golden, gelden vandaag niet. De middelen, waarover wij gisteren beschikten, moeten wij vandaag gebruiken in overeenstemming met de normen van vandaag. Voor veel mensen zal dat moeilijkheden opleveren, want het is vaak heel lastig te begrijpen, dat een statistiek, die vijf jaar geleden nog volledig juist was, vandaag volkomen onjuist kan zijn, ofschoon zij door dezelfde machine op dezelfde wijze werd berekend.
Men moet zich dus realiseren, dat het probleem zich wijzigt. Houdt men rekening met de gewijzigde probleemstelling, dan ontstaat er vanzelf ook een antwoord, dat steeds aan het heden is aangepast. Antwoorden voor morgen zijn vandaag niet te berekenen, omdat de doorsnee-mens niet in staat is de werkelijke condities en omstandigheden van morgen te kennen.

Ware dit alles, dan zouden wij zeggen: De wereld, de mensheid, gaat een tijd van verwarring en van rampen tegemoet. Dat is binnenkort wel weer zo'n beetje afgelopen en dan gaat alles gewoon verder. Maar er is meer.

De aarde reageert op deze tijd van stuurloos-zijn door haar wezen scherper dan anders tot uitdrukking te brengen. Normaal is de aarde een deel van eén kosmische functie. In deze tijd is de aarde een zuiver aardse functie, die in de materie haar wordingsgang recapituleert en in deze recapitulatie een volkomen eigen reactie en wet stelt.

De gevoeligheid van de wereldziel en van de fluïdieke aura van de wereld is op het ogenblik dan ook veel groter, vooral als het gaat om b.v. menselijk denken, om reacties van de schepselen of om afwijkingen van de norm. Men zou mogen stellen, dat - aannemende dat de in de astrologie gestelde invloeden van de planeten geheel juist zijn (ik meen, dat ze slechts beperkt juist zijn), maar aannemende dat ze geheel juist zijn - een Mars-invloed b.v. in dit jaar en in de komende twee à drie jaar misschien nog een veel sterkere invloed zal zijn dan in de voorgaande 15 à 1600 jaar en waarschijnlijk ook in de komende 15 à 1600

jaar. Een Venus-invloed is sterker. Een Saturnus-invloed is sterker. Niet omdat de verhouding tussen de planeten is gewijzigd, maar sprekend in een gelijkenis kan men zeggen: De muziek der sferen, die normaal voor de aarde het voornaamste is, zwijgt; ze heeft een ogenblik pauze. In die pauze wordt het ritselen van het programmablad ontzettend hinderlijk; en het kraken van de stoel van iemand, die gaat verzitten (wat onder de muziek niet wordt opgmerkt) wordt nu een storing van de spanning of een afleiding van de aandacht.
Op deze manier gaat de aarde dus veel scherper reageren op alle invloeden.

De geest van de mens, die op de wereld komt, heeft nu wel veel mogelijkheden. Er is nl. niet de beperking van een bepaalde wordingsgang, door een bepaalde straal of kleur gedirigeerd. Dat wil zeggen, dat je vanuit elke straal zonder meer op aarde kunt komen; dat er geen bepaalde bewustwordingseis bestaat voor het geboren worden op het ogenblik; en het betekent ook dat dus de aantallen in deze periode aanmerkelijk toenemen.

Voor de menselijke geest, die zich aanpast betekent het dat

a. de krachten, die normalerwijze worden gedomineerd door een deel van het Goddelijke, nu een weerkaatsing kunnen vormen van het Goddelijke; de ziel kan gemakkelijker met het Goddelijke in contact komen;
b. de geest een scherper en voor het "ik" meer merkbaar rapport heeft met de wereldziel en haar uitstraling;
c. wij kunnen bemerken, dat de menselijke reactie veel scherpere reacties van de aarde mogelijk maakt dan lange tijd tevoren; de aarde reageert scherper en directer op het menselijk denken dan normaal is.

Hieruit zijn een aantal conclusies te trekken en voornamelijk wel ten aanzien van ons eigen gedrag in deze tijd. Wij stellen:

1. Vandaag is vandaag. Wat wij heden volbrengen volgens de invloeden en normen van heden, is goed. Wat wij volgens de normen van gisteren vandaag doen, brengt onrust. Wat wij voor morgen proberen te doen aan de hand van de normen van vandaag, mislukt.
2. Indien wij innerlijk een afstemming op het Goddelijk vinden, dan zal er geen omschreven begrip en ook geen omschreven openbaring, inspiratie of verlossingsgang optreden. Het geheel is vaag, maar is energie. Deze energie kan door de mens worden geabsorbeerd en gebruikt. Iemand, die deze energie voldoende absorbeert, kan haar ook gebruiken in tijden dat de directe toegang tot de bron alweer is afgesloten. Openbaringen van grote krachten moeten in deze tijden dan ook op aarde worden verwacht, zelfs wanneer hun werkzaamheid eigenlijk bedoeld is voor een mensheid, die reeds onder een nieuwe straal leeft.
3. Daar de wereldziel eigen harmonieën met de z.g. dagstraal kent (denkt u aan de omschrijving, die ik heb gegeven), moeten wij rekening ermee houden dat de invloed, die ons op dit moment beroert, de meest belangrijke is. Als wij in deze geest, in deze richting denken, handelen, streven en mediteren, zullen wij gelijktijdig met de aardziel in harmonie zijn. Wij zullen daardoor in de astrale aura van de aarde voor ons wenselijke toestanden zien ontstaan en wij zullen - zij het misschien in een voor de doorsnee-mens nog niet te begrijpen wijze en mate - daardoor ook invloed hebben op onze directe, dagelijkse omstandigheden.
4. Onze stemming, onze verwachtingen en vrezen - ook wanneer deze redelijk of zuiver emotioneel en onderbewust zijn - zullen in deze dagen scherper dan ooit onze verhouding tot de wereld als geheel bepalen. Zij zullen nl. in de wereld gemakkelijker dan ooit een weerklank wekken. Datgene, wat wij in ons dragen, versterken wij zodanig, dat de aarde het ons teruggeeft in een mate, waarin wij het misschien niet meer kunnen verdragen. In deze dagen is dus een zekere mate van zelfbeheersing - ook ten aanzien van het denken - aan te raden.

Als u wilt dromen, is het goed. Maar als u dagdroomt, probeer dan in ieder geval uw droom te beperken tot hetgeen ook in het leven voor u aanvaardbaar is, want dergelijke gedachtenstromen zouden anders wel eens de droom-

toestand voor u tot werkelijkheid kunnen maken en dan zoudt u met de brokken zitten.

5. Door de bijna kaleidoscopische wisseling van de verschillende stralen en hun invloeden mag worden aangenomen, dat de harmonische aspecten van mens tot mens eveneens van dag tot dag veranderen. Wij kunnen onze relaties nimmer ba eren op een eenmaal bestaande waarde. Wij moeten ons realiseren, dat die wederzijdse erkenning of waardering of wat het ook moge zijn zich elk ogenblik wijzigt. Gaan wij tegen deze wijzigingen in, dan zal het persoonlijk contact worden verbroken. Zijn wij in staat vanuit onszelf de harmonie instand te houden, zonder daardoor eisen te stellen aan anderen, dan kan de harmonie behouden worden en zal zij wel vele verschillende vormen aannemen, maar zij zal qua geestelijke waarde en inhoud dezelfde blijven.

Van de aardziel zelf moet natuurlijk worden verwacht, dat zij haar gedrag en harmonie vooral baseert op de zon.

Voor de zon bestaat er op het ogenblik nog een heel bijzondere conditie. Deze zon nl. bestaat krachtens een zeker omzettingsproces: drukverdichting en dus uitstoting van de verdichte stof, waardoor de beweeglijkheid van de moleculen groter wordt, er warmte ontstaat, gloeiing enz. Als wij aan de materie van de zon iets toevoegen, dan kan dat een kleine uitbarsting ten gevolge hebben. Denkt u aan de uitstekende vlammen in de corona, die heel vaak het resultaat zijn van een inslaande meteoriet b.v. Maar stel u nu eens voor, dat één van de vele stromen van miniscule-deeltjes, die door de ruimte trekken, met de zon in aanraking komt. Er zijn er bij die heel gevaarlijk zijn. Als je b.v. in een stroom van waterstof terecht komt, dan is het bijna zeker dat een ster, die niet erg stabiel is, al zeer snel - zeker als ze daar ongeveer 50 tot 100 jaar inblijft - tot nova wordt. Dus dat ze zoveel energie krijgt, dat ze uitbarst, waardoor het verdichtingsproces niet meer plaatsvindt, enorme energiegolven uitzendt en dan uitblust of wordt tot een rode reus of zelfs een rode dwerg.

Als wij nu weten, dat de zon zich op het ogenblik, zij het niet in waterstof maar in een ander medium gaat bewegen, dan moeten wij er dus rekening mee houden dat de eigen straling van die zon gaat veranderen. Voor de aarde is de harmonie met de zon een gebaseerd-zijn op de onderlinge beweging. Maar ook een uitwisseling van straling is noodzakelijk om haar bestaan te handhaven. De aarde zal op grond daarvan een schijnbare geringe, maar in feite een zeer belangrijke aanpassing ondergaan, die o.m. betrekking heeft op de ionisatie-verschijnselen in de hogere luchtlagen en op de samenstelling van vooral ook weer de hogere lagen van de atmosfeer. Daarbij krijgen wij te maken met edelgassen, die een beetje vreemd gaan doen (vooral argon zit erin, dat nogal heel vreemd reageert en nog een paar van die stoffen) en dat zou wel eens invloed kunnen hebben op de menselijke maatschappij; want daar wordt b.v. de electrische kracht beïnvloed. Maar als er een versterkingsfactor optreedt - en dat lijkt mij over enkele jaren bijna onvermijdelijk en zelfs in deze tijd al aannemelijk en mogelijk - dan zullen ook de gedachtenkrachten van de mens scherper doordringen. En gedachten zijn inderdaad krachten. Normalerwijze reageert de omgeving als een vertragend diëlectricum; er is een demping en een zekere mate van uitblussing van die gedachtenstraling. Slechts waneer ze zeer bewust en gericht wordt gezonden, kan ze grote afstanden zonder meer overbruggen. De onbewuste uitstraling wordt echter voor een groot gedeelte afgedempt. Indien dit nu steeds minder geschiedt, komt er een ogenblik, dat gedachten veel sneller dan normaal een vrije resonans bereiken. Een vrije resonans noemen wij dan een telepathisch of emotioneel contact. Het resultaat daarvan is weer, dat steeds meer mensen in groepen steeds intenser en feller gaan reageren zowel vanuit een redelijk als vanuit een onredelijk emotioneel vlak. En naarmate die groep intenser één wordt, zal de invloed op de aarde groter zijn.

Gezien de wijze, waarop de menselijke gedachte normalerwijze voor de aarde belangrijker is, kunnen wij aannemen dat de meeste verschijnselen, daaruit voortvloeiende, van astrale aard zijn. Niet alle echter. Indien een bepaalde gedach-

te te sterk en te veelvuldig wordt uitgezonden, zal de reactie ook in het eigen veld van de aarde liggen en dan kunnen wij te maken krijgen met abnormaliteiten in tijdswaarde, plotselinge veranderingen van continent, veranderingen van magnetische pool. Er bestaat dan een groot gevaar, dat de aarde wordt gedirigeerd - althans voor een groot gedeelte - door haar reacties op de mensheid.

Dit lijkt misschien erg overdreven, maar u zult vermoedelijk in de tweede helft van 1967 reeds zien, dat ik niet heb overdreven.

Wanneer je als mens die chaotische veranderingen van de aarde ziet en je vergroot a.h.w. de behoefte van de aarde om een aanpassing te vinden aan de gewijzigde omstandigheden van de zon, dan ontstaat er een soort slingering. De aarde wil meer compenseren dan de waarde van de zon op dit moment gaat. Ze gaat terug; zij kan zich niet remmen. Wij krijgen dus een soort vibratie, die invloed kan hebben op de baan van de aarde en die na b.v. 180 tot 200 jaar zelfs een verschuiving van de aardas ten gevolge kan hebben. Daarover behoeft u zich niet druk te maken. Dat is voor de komende generaties misschien belangrijk, maar voor u is belangrijk, dat de aarde dan ook atmosferisch, electrisch, magnetisch die vibraties vertoont en wel lang voordat dit in haar baan en in haar reacties t.o.v. de zon tot uiting komt. Het zal u duidelijk zijn, dat een mens daarmede dus rekening moet houden. En als u nu ook rekening houdt met de zon, dan bent u niet zo dwaas als het lijkt.

Men zegt wel eens, dat de oude volkeren primitief waren, omdat zij de zon zagen als God de Vader. Maar de zon, althans de kracht die in de zon leeft en de werking van de zon, is in zekere zin scheppend voor de wereld. Als een mens zich in deze dagen kan oriënteren op de zonnegeest en die zonnegeest is in harmonie en brengt een voortdurend herstel van evenwicht tot stand bij de geringste verstoring, dan zal die mens hierdoor aangepast blijven in alle materiële, in alle astrale en in alle geestelijke veranderingen, die zich op aarde kunnen voordoen. De bewustwording zal dan niet, zoals bij de leek, schoksgewijs gebeuren, maar zal een geleidelijk en beheersbaar proces zijn. Daardoor kunnen alle details in de bewustwording worden verwerkt en zal het eindresultaat, dat de geest van haar leven op aarde heeft, aanmerkelijk groter zijn dan in een ander geval zelfs denkbaar is.

Realiseer u, dat in deze dagen om een zo juist mogelijke geesteshouding en daarmee ook een zo juist mogelijke stoffelijke praktijk te verkrijgen het belang is u

a. in te stellen op God. De instelling op God behoeft niet te resulteren in een of ander denkbeeld of theorie. Het is voldoende, indien u daaruit een gevoel van kracht en vrede verkrijgt. U zult ontdekken, dat de kracht reëel is, dat ook de vrede een concrete waarde is en een concrete onaantastbaarheid voor vele dingen inhoudt.
b. Stel u niet alleen in op de mensheid. Met de mensheid kunt u op het ogenblik toch weinig doen; die is te veel tegen zichzelf verdeeld. Stel u in op de kracht van de zon om het ritme van de veranderingen aan te voelen.
Stel u daarnaast in op de aarde om uw eigen reacties op de krachten van de zon te kunnen aanpassen aan de reacties van de aarde. Doe dit geestelijk, dus door uw denken.
c. Pas uw daden slechts in zoverre aan als noodzakelijk is om de innerlijke harmonie en verbondenheid met God zoveel mogelijk te handhaven.

Gaat u van dit alles uit, dan zult u ontdekken, dat uw invloed op andere mensen groter wordt (uw vermogen tot helpen, tot genezen wordt dus groter), dat uw instabiliteit kleiner wordt en u zult merken dat u leert zo snel te reageren op de veranderingen, die in de aarde en in de zon merkbaar zijn, dat het anderen zal lijken, of u alle feiten voorvoelt. Ik geloof, dat dit voor u stoffelijk van het grootste belang is. De geestelijke waarden, daaraan verbonden, heb ik u reeds duidelijk gemaakt, zodat ik meen dit onderwerp hiermede te kunnen besluiten.

- :-

DE PSYCHOLOGIE VAN HET PARANORMALE.

Paranormaal is een mode-uitdrukking. Was vroeger iets een wonder, een gave Gods of alleen maar iets bijzonders, dan is het tegenwoordig paranormaal, want het steekt boven het normale uit. Men weet er geen raad mee en dus probeert men het te vangen in een pseudo-wetenschappelijke term.
Dit paranormale moet echter gebaseerd zijn op de menselijke psyche en moet de achtergronden van die menselijke psyche ook ergens representeren. Vandaar dit onderwerpje en ook de volgende meningen.

Elke mens wacht voortdurend op het wonder. Maar naarmate hij ouder wordt, verliest hij de mogelijkheid, die voor zichzelf waar te maken en zal hij het wonder dus steeds meer projecteren in een ander. Als iemand nu de gave heeft om het wondergeloof en daarmee de aanvaarding van het schijnbaar onredelijke voor zichzelf te behouden, dan zal zo'n persoon heel vaak het middelpunt worden van hen, die niet meer het vermogen hebben tot een zelfstandig wondergeloof, een zelfstandig waarmaken van het schijnbaar onredelijke. Hij/zij wordt het brandpunt van de verlangens van een menigte. Die menigte kan groot of klein zijn, maar zeker is, dat daardoor een scheidslijn wordt getrokken tussen de z.g. paragnost(e) en de normale mensheid.

Dit is al heel oud. Reeds in het allereerste begin was daar de oude medicijnman, die misschien twee kunstjes kende en één recept, maar die op grond daarvan werd gezien als staande buiten en boven de gemeenschap. En op dezelfde wijze, waarop de primitieve mens dat heeft gedaan, zo een projectie vormende voor zijn angsten, zijn behoeften en vooral voor zijn behoefte te ontvluchten aan een daagse werkelijkheid, doet de mens van vandaag de dag het nog. Alleen, hij heeft daarbij een deel van het z.g. paranormale in zijn maatschappelijk bestel ingevoegd en noemt dat zijn geloof. Daarnaast heeft hij de waarden, welke niet door een geloof onmiddellijk en volledig te omschrijven zijn en die noemt hij paranormaal.

Wat is nu de achtergrond van dit paranormale verschijnsel in de mens?
Wel, in de eerste plaats: De mens, die reageert op alle indrukken reageert volledíger maar daardoor ook onberekenbaarder dan de mens, die alleen reageert op de hem bekende indrukken. Omdat een onberekenbaar gedrag in de maatschappij niet aanvaardbaar is, heeft men de mens voortdurend gedresseerd zich te beperken tot de aanvaardbare impulsen. Maar het leven omvat veel meer dan hetgeen de mens aanvaardbaar noemt. En deze op zichzelf zeer natuurlijke waarden worden dan ook langzaam maar zeker verheven tot iets buitengewoons of tot iets demonisch; want beide zijn eigenlijk hetzelfde, het is alleen een andere wijze van bebeschouwen.

Nu stel ik:

Een paragnost neemt waar wat een ander niet kan waarnemen. Deze waarneming is niet gebaseerd op zien, ook niet op het "derde oog", zelfs niet op een aura met buitengewone gevoeligheid, maar zij is doodgewoon gebaseerd op het vermogen van de mens om met de totaliteit van zijn zintuigen, zonder een afzonderlijke selectie, in zich een voorstelling te vormen.
Een blinde kan zich een voorstelling maken van de dingen aan de hand van hetgeen hij hoort; hij ziet met zijn oren. Dat klinkt ongelooflijk. Toch zal hij u kunnen vertellen dat het inderdaad waar is, dat hij zijn wereldvoorstelling ontleent aan het geluid.

Als men met al zijn zintuigen en bovendien nog met een zekere gevoeligheid voor andere waarden een totaal beeld ontvangt, zal dit altijd verschillen van de nauwkeurig geselecteerde zintuiglijke waarnemingen van anderen. Men ziet niet wat iedereen ziet. Men ziet een totaalbeeld, waarvan datgene, wat door een ander wordt waargenomen, eigenlijk maar een onderdeel uitmaakt.

Nu zal de helderziende of de paragnost(e) zich zo sterk verschillend gevoelen van de normale mensheid, dat hij/zij het normaal waargenomene wegcijfert. Het als helderziend gegeven beeld is dus in feite onvolledig. Er ontbreekt de band met de werkelijkheid aan. En omdat dat niet helemaal aanvaardbaar is, wordt er een eigen volkomen onredelijke en meestal ook onware band gelegd.

Hier zien wij dus, dat de menselijke psyche eigenlijk ingrijpt. Er is een waarneming. Die waarneming kan alleen tot bevrediging en zelfverheffing dienen, indien zij geheel los staat van de massa;en dus wordt zij losgemaakt. Maar om haar elders waardering te bezorgen moet er toch weer een verbinding worden gezocht; en die verbinding zoeken wij dan op de meest ongebruikelijke wijze. Dátzelfde geldt voor verschillende vormen van mediumschap en voor practisch alles, wat samenhangt met het occulte. Het is dus heel goed om daarop onze aandacht te vestigen.

De z.g. paranormale genezer is in feite geen paranormale genezer. Hij is iemand, die gebruik maakt van algemeen bestaande krachten, maar die het geval "ziekte" een beetje anders ziet dan het normaal is. Daardoor is hij misschien anormaal, maar zeker niet paranormaal. Omdat nu echter de rationalisatie van het ingrijpen een scheppen van een groot onderscheid tussen hemzelf en de ander vergt (een methode van zelfuitdrukking en zelfbevestiging), gaat de paranormale genezer zijn geneeskunde dus toeschrijven aan van alles en nog wat. En ja, dan ligt het er maar aan, waarmee hij zich het meest bezighoudt. Misschien heeft hij veel Karl May gelezen en dan heeft hij een Indian scout, die hem helpt. Misschien zou hij in zijn hart graag een gewone arts willen zijn en dan heeft hij een geestelijke dokter die helpt, of misschien is het wel een overgegane grootvader, aan wie hij vroeger een hekel heeft gehad, maar aan wie hij voor zijn gevoel iets heeft goed te maken, waardoor hij een band met deze projecteert.

Misschien heeft u nu door, wat ik op het ogenblik zit te doen. Ik zit niet het paranormale te ontluisteren, maar ik probeer duidelijk te maken dat dit paranormale, zoals het dan heet, zeker niet zo mag worden verklaard, als de meeste bedrijvers van het paranormale dit plegen te doen.

Wij moeten hier ook niet al te veel naar de parapsychologen toe. Want de parapsycholoog wenst het z.g. paranormale terug te brengen tot zijn uit het heden voortgekomen redelijke en wetenschappelijke normaliteit. Zoals de paragnost aan de ene kant een afstand schept tussen zich en het normale, zo zal de parapsycholoog aan de andere kant proberen om de totaliteit van waarneming en de totaliteit van zijn, waarop het paranormale effect berust, te herleiden tot herkenbare, registreerbare factoren.

Nu weten we allemaal, dat als je een hertje hebt, dan is dat een aardig, lief, levend wezen. Het kan je vertederen, het kan mooi springen enz., maar zodra je het gaat ontleden en hier de huid neerzet, daar de botjes en daar het vlees en de organen, dan is er geen leven en geen bewegingsmogelijkheid meer. Het grote conflict, dat er dus bestaat rond al deze bovennatuurlijke dingen, is eigenlijk gelegen in het feit, dat de mens het bovennatuurlijke niet kan aanvaarden als deel van zijn natuurlijk bestaan.

En met die vaststelling zijn we alweer een eind op streek gekomen om ons eens af te vragen

a. waarom zoeken wij het paranormale?
b. waarom vinden wij het nooit, zoals wij het zouden willen?

Een mens - en wat dat betreft ook menige geest - zoekt het bovennatuurlijke, omdat dit een aanvulling vormt voor de tekorten, die hij in de eigen persoonlijkheid kent.

Iemand, die met alle geweld paranormaal wil genezen, is heel vaak iemand, die met zijn leven niet tevreden is of die op bepaalde gebieden tekorten heeft.

Iemand, die helderziende is, is vaak iemand, die meent dat hij niet voldoende aandacht krijgt. En zo kan ik doorgaan. Er is dus een tekort. Wij moeten stellen, dat hier een compensatie in de psyche aansprakelijk is voor de verte-

kening van de zaak.

Als wij nu iets willen, dan zoeken wij niet het werkelijke, het in de natuur levende verschijnsel - een mogelijkheid, die voor een ieder bestaat - maar wij zoeken datgene, wat een verschil - en als het kan een verschil van tenminste enkele treden - schept tussen ons en een ander. Doordat wij de gevolgen proberen te zien vanuit onszelf en onze eigen hoogheid, of wij dat nu toegeven of niet, zullen wij er dus niet zo gemakkelijk in slagen om te bereiken wat wij willen. Want wij moeten bij het paranormale niet uitgaan van het verschil dat er tussen ons en de wereld bestaat, maar wij moeten uitgaan van de gelijkenis of de overeenstemming, de harmonie, die er tussen ons en de wereld bestaat. En die harmonie kunnen wij niet alleen uitdrukken op een zuiver menselijke of geestelijke wijze. Het is een gevoelskwestie. En het is vooral een kwestie van jezelf zeker te weten; weten, dat je niet tekort komt.

Een mens, die tekorten heeft, kan dus wel paranormale arbeid verrichten en vaak met verbluffende resultaten, maar hij zal die arbeid nooit ten volle juist en vooral beheersbaar kunnen verrichten.

Wilt u paranormale gaven openbaren, dan zult u dus in de eerste plaats moeten beginnen met over uzelf na te denken. U moet niet erover gaan nadenken: Hoe kan ik genezen? U moet erover nadenken: Hoe ben ik? Wat zijn mijn tekorten? Waarom voel ik mij onzeker? Waarom zoek ik aandacht? enz. enz. En als u op die vragen een antwoord hebt gevonden, dan verandert daardoor de zaak misschien niet, maar u staat eerlijk tegenover uzelf en dus ook tegenover datgene, wat uit en rond uzelf kan ontstaan.

Dan komt de kwestie: Hoe kan ik dat paranormale voor mijzelf laten functioneren?
En dan is het antwoord: Het paranormale, althans wat men zo noemt, treedt op op het ogenblik dat ik het menselijke begrip van redelijke samenhang en beperking terzijde stel en volledig reageer op de mogelijkheden, die er rond mij bestaan. U heeft dus twee dingen nodig:

1e: zelfkennis en de mogelijkheid om in jezelf dan tenminste nog een zekere harmonie te vinden;
2e: een vrij tegenover alles staan wa rond je is.

Misschien zegt u, dat dit allemaal wel mooi klinkt, maar dat het niet waar is. Ik heb die verklaring meer gehoord. Ik heb horen vertellen, dat helderziendheid, helderhorendheid, geneeskracht e.d. eigenlijk atavismen zijn, een terugval naar het verleden. Ik heb horen vertellen, dat ze een vorm zijn van de nieuwe ontwikkeling van de mens. Maar ik heb nog nooit horen zeggen - en dat is toch eigenlijk wel de essentie van de zaak - dat al deze dingen een grondeigenschap zijn van alle mensen.

Wij moeten dus beginnen met voor onszelf te zeggen: Het kan. Maar het kan alleen en het kan goed en beheersbaar, indien ik het niet gebruik als een middel om mijzelf te rechtvaardigen. Zodra er in mij een behoefte bestaat om aandacht te verkrijgen of om voor mijzelf een schuldbewustzijn weg te dringen misschien, zal ik - zelfs als ik paranormale of bovennatuurlijke dingen zie, erken en gebruik - ze nooit gebruiken volgens hun aard en wezen.
Iemand, die probeert een auto op water te laten lopen, die noemt men een gek. Iemand, die probeert een ander geheel te genezen in zijn behoefte zichzelf groot en sterk te weten, die noemt men over het algemeen een redelijk genezer. En dat is natuurlijk dwaas. Een redelijk genezer ben je pas, indien het genezen een normaal proces is, dat nergens mee samenhangt en dat niet een poging is om jezelf uit te drukken, maar dat eenvoudig een erkenning is van een bestaande mogelijkheid en van een bestaande verplichting.

Bij helderziendheid is dat precies hetzelfde. U zit hier bij elkaar en u realiseert zich niet dat u allen ergens helderziende bent. Toch zijn er onder u, die wel eens een lichtschijn, een figuur, een gestalte hebben waargenomen, maar incidenteel. Waarom? Omdat u alleen onder omstandigheden, wanneer uw emoties, uw normale reacties zijn uitgeschakeld of volledig door iets anders worden

beheerst, ziet wat er werkelijk en eigenlijk voor iedereen altijd te zien is. Het is dus geen uitzonderingstoestand. Het is normaal, maar uw reactie is niet normaal.

En dan wil ik nog even terug naar de psychologie.

Elke mens is een samenstel van een aantal afwijkingen van hetgeen hij meent als normaal te moeten beschouwen. Die afwijkingen kunnen op allerhand terrein liggen. De een heeft het op het gebied van denken, van hebzucht of heerszucht of van sexualiteit. Iedereen heeft ergens een afwijking of soms een aantal afwijkingen van de norm. Nu is het begrijpelijk dat iemand, die aanneemt dat de wereld is zoals ze zegt te zijn, daardoor voor zichzelf een gevoel van minderwaardigheid, van onbelangrijkheid of zondigheid verkrijgt. Maar kan er iets werkelijk zondig zijn? Een heel grote vraag.

Ik geloof niet, dat er een werkelijke zonde bestaat in die zin, dat er een feit bestaat dat tegen de Schepper of zelfs tegen de mensheid concreet gericht kan zijn. Een heel sterke verklaring, maar ik baseer die hierop:

Als een mens geheel volgens zijn aard kan reageren en dus de waarheid van zijn wezen tot uitdrukking zou kunnen brengen, dan vervult hij eigenlijk niets anders dan hetgeen er in hem is gelegd. Alleen, indien de maatschappij dit normale beleven onmogelijk gaat maken, dan ontstaat de abnormaliteit, waardoor de compensatie (de z.g. zonde) excessief wordt. Ze gaat de eigen behoefte ver te buiten en schept daardoor een nieuw probleem, dat weer moet worden uitgewist door een nieuw exces, enz.

De gehele kwestie van leven in een menselijke maatschappij is dus: de kunst om jezelf te zijn, om een zekere evenwichtigheid te handhaven, wat er ook gebeurt. De mens kan dat meestal niet zonder meer en hij stelt daar dan verschillende theorieën over op. Ik citeer er één van, die voor de meesten van u wel bruikbaar zal zijn:

Dat wat ik ben, ben ik niet door mijn eigen schuld. Ik ben dit nù, omdat ik in het verleden zo gegroeid ben door mijn ervaringen. Als ik mijzelf, zoals ik nu ben, dus uit, beantwoord ik aan mijn lot of mijn karma of mijn fatum. Als ik dit "beantwoorden aan mijn lot" doe zonder enig exces, zonder de poging om het al te veel de een of andere kant uit te jagen, maar alleen door mijzelf te zijn, dan zal ik dus nooit de schuld op mijzelf laden. Dan is mijn leven aanvaardbaar, ook als het van de norm afwijkt.

Heb je jezelf op die manier eenmaal aanvaard in je leven met al zijn tegenslagen en zijn goede kanten, dan sta je ook veel gemakkelijker tegenover alles, wat het leven toont. Je bent niet gepreoccupeerd met jezelf. En dan wordt het heel logisch, wanneer je als gevolg hiervan gaat stellen:

Iemand, die vrede heeft met zichzelf, zal qua waarneming en vermogen altijd de meerdere zijn van ieder ander, die die evenwichtigheid niet bezit. Maar hij of zij zal niet de behoefte kennen om dit tot uiting te brengen. Dat is een heel belangrijk punt!

Het paranormale wordt eigenlijk pas een normale en een hanteerbare waarde, als het niet meer exhibitionistisch is, maar het een normaal deel van het leven, van de persoonlijkheid is geworden.

Een tweede punt dat wij natuurlijk ook moeten begrijpen is:

Alles, wat wij gebruiken om iets te verkrijgen, onverschillig wat, en waarvoor wij niet betalen (dus geen offer ervoor brengen of er iets voor geven), wekt voor ons weer het denkbeeld van een verplichting, een gebondenheid. Dat kunnen wij niet hebben. Dus moeten wij onze waarneming niet zien als iets belangrijks, maar wij moeten wel begrijpen dat het feit van de waarneming inhoudt, dat wij moeten handelen en denken volgens de waarneming. Doen wij dat, dan is eigenlijk het hek van de dam, zou ik zo zeggen, want dan wordt het leven veel vollediger.

De mens begint dan allerhande, haast microscopisch kleine dingen waar te nemen en daarop te reageren, die een normaal mens niet ziet. Hij begint volgens zijn eigen waarneming en niet volgens de redenering van anderen alles in zich

te verwerken; en dan krijgen wij dus het kenmerk van de ware paragnost.

De ware paragnost is in staat om een veelheid van indrukken weer te geven in een enkel compact beeld. Dit geldt voor helderzienden, helderhorenden en voor genezers. Het compacte is het kenteken van het ware. Het exhibitionisme vergt een uitsmeren van de zaak, een opjagen van het feit. Maar honderd verschillende invloeden die samenkomen, geven slechts één daadimpuls of één resultaat. De werkelijke paragnost zal het op zich ware en normale resultaat dus kort, bondig en eenvoudig weergeven of ten uitvoer doen leggen. Hebben we dat eenmaal door, dan zijn we niet alleen in staat om te zien wie in deze uitingen van het z.g. paranormale de moeite waard is en wie niet, maar we kunnen daarnaast ook begrijpen dat we zelf deel eraan hebben, dat we zelf ermee werken en dat we het alleen evenwichtiger en meer bewust moeten doen.

Ten laatste kunnen wij begrijpen, dat de honger naar het paranormale eigenlijk betekent: een verloochenen van een deel van eigen wezen, een ontkennen van het z.g. bovennatuurlijke of paranormale in het eigen "ik".

Ik zou hier willen sluiten met een kort pleidooi:

1e. Laat u door de parapsycholoog a.u.b. niet al te veel de wonderen verklaren. Zijn verklaringen zijn immers de rationalisaties, waardoor hij het bovennatuurlijke tracht te herleiden tot voor hem redelijk hanteerbare feiten; en het paranormale is nimmer volledig redelijk.

2e. Laat u nooit verleiden het paranormale te zien als ver boven uzelf staande. Want het paranormale is geheel gelijk aan uw eigen normaliteit; met dien verstande, dat het voortkomt uit ofwel een uiterste onevenwichtigheid, dan wel uit een uiterste evenwichtigheid, terwijl u waarschijnlijk tussen die beide in zweeft.

3e. Beschouw het paranormale nimmer als gezaghebbend over het normale. Besef, dat het paranormale een deel is van het normale bestaan en voeg het als zodanig in dit bestaan in. Het bezitten of het ontwikkelen van paranormale vermogens betekent niet anders leven dan anderen, maar wel - indien u het bewust kunt doen - volledieger leven dan anderen. En dat - zo lijkt het mij - wordt al te veel vergeten.

-:-

HET WONDER.

Het werkelijke wonder ziet men niet.

Als de bloemknop langzaam zich ontvouwt en wuivend naar de zon staart, dan zegt men: "Het is schoonheid", maar het wonder ziet men niet. Want het is altijd zo geweest. Het is niets bijzonders en daarom zegt de mens niet: "Hier openbaart zich de grootheid Gods. Hier is het onbegrijpelijke hernieuwd voor ons herboren."

Hij zoekt de sporen van de eeuwigheid. Hij zoekt datgene, wat onbegrijpelijk, onnatuurlijk, tegenstrijdig voor hem is. Maar het mirakel is in het meeste geval bedrog, waarbij de handen sneller zijn dan 't oog. Waarin 't idee sneller is dan het verstand, waarin de woorden worden tot een stroom, die al verdooft aan eigen besef en eigen gevoelen.

Wat mensen met een wonder bedoelen is geen wonder meer. Het werkelijke wonder is rond je.

Luister naar het ruisen van het bloed en het kloppen van het hart en vraag je af, hoe het mogelijk is; en je zult weten wat een wonder is.

Wees stil en dring door in jezelf en voel de vele beelden rijzen. Laat werelden ontstaan met hun vreemde droompaleizen, hun tuinen en hun somberheid, hun monsters en demonen; en besef, welk een wonder het is dat er in jou werel-

den wonen, dat er in jou een heelal bestaat.

Zoek niet naar het wonder in de wetenschap, ofschoon de wetenschap vaak wonderen baart, die ze zelf niet beseft.

Zie naar het kristal, dat zich opbouwt steeds weer, getrouw in zelfde waarden, in zelfde vorm en norm. En vraag je af, hoe het komt. En als je het al verklaard hebt, dan weet je: ik heb nog niets verklaard; ik heb alleen omschreven.

Het wonder, dat overal bestaat, is het leven; dat is de matrix, waarin materie wordt geperst, gedrukt door onbekende krachten; dat zijn de machten, die - steeds herhalende hetzelfde - een wereld scheppen, waarin je kunt leven.

Het wonder, dat is niet het ongewone. Als je iemand oproept uit de dood, is dat geen wonder. Maar dat een leven in de dood uitmondt en toch zinrijk is, dat elke minuut en elke seconde een schrede nader is tot de dood en dat het leven toch vol vreugde kan zijn, dàt is een wonder.

Het is geen wonder, dat mensen denken en steden en bruggen bouwen. Het is geen wonder, dat de zon en de maan aan de hemel staan. Maar het is een wonder, dat wij in staat zijn deze dingen te beseffen, ze te ontleden en toch daarachter steeds het onbekende vermoeden.

Het wonder, dat is het vage, het onbestemde, dat in het alledaagse tot uiting komt.

Het wonder, dat is de kracht, die je overal kunt zien, àls je wilt zien. Het is het licht, dat in de loop van een dag tienduizend kleuren tekent op een enkel stukje steen.

Het wonder, dat is de zee, die ruisend, golvend, steeds zichzelf herhaalt in het spel der branding en toch geen ogenblik zichzelf is. Geen enkel ogenblik precies gelijk is aan het ogenblik daarvoor. Een wonder!

Een wonder is een boom, die bloesem en blad krijgt, die vruchten draagt, waarin takken leven en leven dragen en andere sterven, zonder dat je weet waarom.

Een wonder is het, dat het leven altijd voortbestaat in duizend vormen, zonder dat je als mens ze werkelijk kunt doden en uitroeien; want de mens denkt te heersen. Als hij nadenkt, voelt hij hoe hij wordt beheerst en hoe het de omstandigheden zijn, die hem tot instrument maken voor iets, wat groter is: een grotere Wil.

Het wonder is voor ons het onbegrepene, dat men wel een God noemt. Het is de voortdurende aanwezigheid van een Denken en een Wil, die je aanvoelt en die je niet kunt begrijpen.

Het wonder is, dat je jezelf bent en altijd anders wilt zijn en toch in je streven om anders te zijn slechts meer jezelf wordt.

Dat zijn de wonderen van deze tijd. Dat is de eeuwigheid, zoals ze wordt uitgedrukt in de beperktheid van de materie.

Spreek niet van de grote wonderen, van de openbaringen Gods. Spreek niet van de grote wetten en de grote krachten of van engelen die neerdalen. Ze zijn minder wonderlijk dan de wereld, waarin je leeft en dat wat je zelf bent.

Als je het werkelijke wonder als zodanig eenmaal beseft, dan kun je vreemd genoeg die hele wereld, die men de wereld van wonderen noemt, aanvaarden, zonder haar als iets bijzonders te zien. En het grootste wonder is misschien wel, dat je telkens bereikt en in elk bereiken een nieuwe onvolledigheid vindt, zodat je steeds verder kunt streven. En in het streven steeds de vreugde van de bereiking kent, zonder ooit aan een eind te komen.

De wonderen, die er zijn, zijn niet de wonderen van kennis en macht; niet de wonderen van magie of erkenning en besef alleen. Ze zijn samen te voegen in één woord: het werkelijke bestaan, dat alles is. Dàt is het wonder. En wie dit wonder aanvaardt en erkent, erkent en aanvaardt ergens een God. En wie een God erkent en aanvaardt, die voelt zich in en met het wonder verbonden buiten alle tijd en over alle grenzen heen. Zo vindt hij zichzelf terug als het oneindige in de oneindigheid. Toch blijft hij gelijktijdig een klein brokje tijd, energie en materie. En dat is misschien het grootste wonder van alle: wat vergaat, wat wordt gedooft, wat jij bent, wat je waart, bestaat altijd voort.

:-:-:

OCCULTE PRAKTIJK

Achtste Les.

MAGISCH RITUEEL.

I. Er bestaan heel veel werken over de rituele magie, waarin op vaak onbegrijpelijke wijze wordt gezegd, dat men alleen resultaten kan krijgen door het gebruik van bepaalde woorden, juist geïncanteerd, bepaalde gebaren, precies uitgevoerd, reukstoffen en wat dies meer zij. Wij horen van voorschriften hoe men zich heeft voor te bereiden op het magische werk. We krijgen hele diagrammen van al wat er getekend moet worden - al dan niet met krijt of iets anders.

Iemand, die met de magie te maken krijgt of ermede wordt geconfronteerd, zal zich heel vaak afvragen, wat dit ritueel nu eigenlijk voor zin kan hebben. Want aan de ene kant wil men dan wel begrijpen, dat een symbool een sleutelbegrip kan zijn, waarmee men bepaalde waarden uit de oneindigheid a.h.w. met zichzelf in harmonie brengt, maar aan de andere kant zal men toch ook heel gauw zich afvragen, of het nu niet zonder die poppenkast kan. Dit punt wil ik nu verder met u uitwerken, vooral omdat na hetgeen daarover reeds in vorige lessen is gezegd het misschien toch goed is te wijzen op de voordelen en de bezwaren, die aan het magisch ritueel plegen te kleven.

In de eerste plaats wil ik hier wijzen op de kwestie van zelfverzekerdheid. Als wij horen over de toverstaf of magische staf, de dolk, het zwaard, eventueel fluit en bekken, dan moeten wij ons goed realiseren, dat de houding van de mens vaak verandert, indien hij zich gewapend weet. Het wapen heeft dus wel degelijk zin, al is het alleen maar om zelfvertrouwen te vergroten.

De toverstaf op zichzelf is waardeloos, ook als hij met alle voorzorgen wordt vervaardigd en volgens de voorschriften uit de juiste houtsoorten, met de juiste banden van metaal, de juiste inschriften, de juiste wijze zelfs van aflakken of opbergen. Maar diezelfde toverstaf kan door de bewerking het symbool worden van de kracht in de mens. Zo goed als een betrekkelijk laf mens, die een pistool op zak heeft, ineens in zijn optreden veel gedecideerder en zelfverzekerder wordt, zo zien wij dat iemand, die gevoelig is voor b.v. water, dat niet tot uitdrukking kan brengen, tenzij hij een hulpmiddel heeft; en hij heeft daarvoor een wichelroede nodig. Het is de afstemming van de mens, die bepalend is; maar het is het hulpmiddel, waardoor het tot uiting komt.

Nu zult u zich afvragen, of er voor ons misschien een reden is om bepaalde hulpmiddelen te vervaardigen. Er zijn er enkele, die u natuurlijk kunt gebruiken en die zijn heel wat eenvoudiger dan u denkt.

Als het gaat om iets, waarvoor u een zekere concentratie nodig hebt om het uit het onderbewuste te wekken, dan heeft u iets nodig wat het onderbewuste tot uitdrukking brengt. Probeert u het eens met een gewone pendel, die kan u heel vaak daarbij helpen.

Heeft u behoefte aan een zeer intense concentratie om zo tot schouwen te komen, als u het op andere wijze niet kunt, probeer het eens met een kristallen

bol. Met een doodgewone goudvissenkom gaat het ook, als die maar goed geslepen is en vol water. Zet haar in het donker op een donkere ondergrond, zorg dat er van één kant licht in kan vallen, een enkele straat meer niet en u heeft een perfect medium gevonden om u in te stellen.
Waarmee ik maar wil zeggen, dat we dus, als wij het occultisme bestuderen en in de praktijk daarvan gebruik willen maken, ons niet bepaald behoeven af te wenden van al deze eenvoudige methoden en alle ingewikkelde gebruiken. De vraag is alleen: Waarvoor hebben wij het nodig? En dan kunnen wij heel kort zeggen:

Bijna alle riten, die er in de magie bestaan, zijn niet gebaseerd op een eigen waarde van het ritueel gebaar, de klank, de daad enz. Ze zijn gebaseerd op de voor het "ik" daardoor ontstane instelling en de eventuele harmonie.

De kwestie van de rite heeft verder nog een ander voordeel. Als ik in mijzelf werk, dan kan ik heel moeilijk een ander helemaal laten delen in hetgeen zich in mij afspeelt. Indien u hier gezamenlijk aan magie zoudt willen doen, dan zoudt u ongetwijfeld met het in stilte werken ieder voor zich iets kunnen bereiken, maar er zou geen voldoende overeenstemming zijn; er zou geen voldoende "timing" kunnen optreden. Als wij een ritueel gebruiken (vooral een ritueel dat wij dus kennen), dan kan de innerlijke concentratie a.h.w. parallel worden geschakeld aan het uiterlijk gebaar, de incantatie en al wat erbij hoort. Het resultaat is, dat onze innerlijke arbeid wordt veruiterlijkt en daardoor zich aan anderen gemakkelijker mededeelt.en er kan wat anders worden bereikt dan alleen met het innerlijke werk.

En dan hebben we als laatste punt, dat wij voor manifestaties met de rituele magie vaak de juiste verhoudingen scheppen in de atmosfeer, in de magnetische stralingen enz. Ik geloof, dat ik hier het best doe, als ik u een voorbeeld geef van iets, wat absoluut zinloos is en iets, wat absoluut zinvol is in dit rituele oproepen.

Een heel oud gebruik zegt: Neem drie duigen en drie hoepels van een ton. De hoepels legt u zo neer, dat ze gezamenlijk een driehoek vormen. De duigen worden langs de zijden gelegd. In één van de hoepels ga ik zelf staan; in de tweede teken ik bepaalde heilige tekens en in de derde brand ik een bepaalde reukstof. Ik moet dit doen op een kruispunt van wegen. (Dat betekent, dat het voor u eigenlijk niet practisch is, want u zoudt last krijgen met de verkeerspolitie.) Men zegt nu, dat daardoor een oproep gemakkelijker zal slagen.
Dit is een oud gebruik, maar . . zinloos en ik zal u vertellen waarom.

De tekens op zichzelf, het groeperen van de hoepels en duigen kan nog zinvol zijn, maar in de openlucht hebben we aan de brander met houtskool en reukstof weinig of niets. De verdichting van bepaalde etherische stoffen in de atmosfeer, waardoor een manifestatie mogelijk wordt, zal hier zeer zeker niet optreden. De enige invloed, die het kan hebben, is op onszelf; en dat kunnen wij gemakkelijker gedaan krijgen.

Het idee, dat dit precies op het middernachtelijk uur moet gebeuren op een kruispunt van vier wegen, is natuurlijk kolder. De wereld van de geest is heus niet georiënteerd op wegennet van de aarde.

Degene, die dit doet, verkeert bovendien in een enorme spanning. Hij moet een beetje bang zijn, dan wel hij voelt zich belachelijk. Geen van beide is bevorderlijk voor het bereiken van een juist resultaat.

Daar stel ik nu een andere rite tegenover, die eveneens in de oude boeken staat en die u tegenwoordig nog wel kunt terugvinden.

Ik teken een bepaald diagram op de grond. Het bestaat uit een cirkel met een zeshoekige ster. Ik schrijf daarin allerlei letters en ik zet daarop een aantal lichten. Die lichten (kaarsen) moeten gemaakt zijn van verschillende soorten was met bijmenging. Dat is begrijpelijk. De was, het licht, de warmte en de verbrandingsproducten, die bij elke kaars of licht weer anders zijn, vormen een bepaalde sfeer om niet te spreken van een bepaald miasme soms. De dampen, die zo ontstaan, zijn vaak zeer onaangenaam. Het gebruik van een wierookbekken heeft in dit geval eveneens zin, want het is een afgesloten ruimte.

Ik vergroot het aantal etherische stoffen in de ruimte en daardoor verschaf ik de mogelijkheid tot een zich sneller manifesteren van een eventuele geest.

Ik wapen mijzelf. Dat heeft zin, voor zover het mij zelfvertrouwen geeft, verder niet.

Ik sta in de cirkel. Logisch, dit geeft mij een gevoel van veiligheid. Wat zich rond mij vertoont, kan ik aanspreken en daarbij moet ik gebruik maken van bepaalde gebaren. Zo'n gebaar heeft in dit geval zin, omdat het de uitdrukking wordt van een machtsbewustzijn; dus een meerwaardigheidsbewustzijn t.a.v. een eventuele manifestatie. Dit alles is bruikbaar.

Ofschoon schijnbaar het verschil tussen beide riten niet zeer groot is, blijkt de bruikbaarheid van de factoren in het tweede geval dus veel groter te zijn dan in het eerste. U zult zich afvragen wat u daarmee kunt doen. Wel, dat zal ik u vertellen.

Ook u zult wel eens een kaars willen branden of wierook willen ontsteken. U zult gebruik willen maken van bepaalde bloemen misschien of van een bepaald licht. U gebruikt bepaalde soorten muziek. Als u dat doet (of dat nu voor een meditatie is, voor het begin van een séance of voor iets anders), zult u indien u juist combineert een sfeer opbouwen, waarin ook bepaalde mogelijkheden bestaan. En dan kunnen we eenvoudig zeggen:

Als we te zware geuren gebruiken, dan moeten wij er rekening mee houden, dat wij alleen gedragen muziek kunnen gebruiken; dat wij bij voorkeur kaarsen van natuurwas moeten branden; en dat ons doel niet al te hoog moet liggen. We moeten dus geen al te lichtende geest oproepen. Voor een donkere-kamerzitting kan dit echter heel nuttig zijn. Willen wij daarentegen een wat hogere sfeer scheppen, dan moeten wij wat lichtere muziek uitzoeken; dus muziek met een wat hogere trilling. Gebruiken wij in het eerste geval b.v. orgel, dan kunnen wij in het tweede geval piano en vooral ook viool gebruiken. We gebruiken lichte reukstoffen of bloemenparfum. We gebruiken gewoon sterine kaarsen, maar in geen geval olielampen. We krijgen dan een andere sfeer, die de manifestatie van iets anders vergemakkelijkt.

Bij bepaalde riten gebruiken wij bij voorkeur oude talen. Wij spreken onze teksten en gebeden in misschien geheel dode talen (woorden uit het Sanskriet of het Egyptisch komen voor) in Latijn misschien of in oud-Grieks. Dit lijkt zinloos, maar wij moeten wel één ding goed onthouden:

Als wij aan magie willen doen, dan moeten wij begrijpen dat al het magisch streven (trouwens alle occult werken) wel deel uitmaakt van onze normale wereld, maar dat het sterk verschilt van onze normale opvattingen. En als wij dit onderscheid doorvoeren in het gebruik van een bepaalde taal, dan hebben wij daarmede ook bereikt, dat wij voor onszelf een scheiding maken tussen de werkelijkheid, die we kennen en de werkelijkheid, waarmee wij nu willen werken: een magische werkelijkheid. Dit kan van het grootste belang zijn, omdat wij al te snel terugvallen in onze gewoonten en in ons natuurlijk denken, indien wij in onze eigen taal incanteren. Als wij dat niet kunnen doen in Latijn of Grieks, omdat wij het niet kennen, niet beheersen of als wij geen teksten hebben van een oude, b.v. uit het Sanskriet of het Egyptisch getrokken spreuk, dan kunnen wij altijd nog beter gebruik maken van een vreemde taal dan eenvoudigweg maar met eigen woorden te spreken. Want als u b.v. in het Engels, Frans of Duits incanteert, dan schept u een afstand tussen uw dagelijks taalgebruik en de taal van de incantatie. Het gaat niet alleen om de klanken, het gaat om de mentale verandering, die daarmee verbonden is. En daaruit kunt u voor de praktijk weer onmiddellijk iets leren:

Als u gebruik wilt maken van magische krachten, moet u - zeker als u dit zoekt in de meer ritueel-magische richting - een scherpe grens stellen, ook voor uw eigen bewustzijn, tussen de normale wereld en de magische. Dit moet tot uitdrukking komen, als het even kan, in spraakgebruik, in kleding en zelfs in de details van de omgeving. Op deze wijze wordt de magische werkelijkheid, die dus een niet menselijk-logische is, opeens concreet aanvaardbaar. Doen wij dit

niet, dan blijft onze normale werkelijkheid met haar reacties veel sterker heersen en zullen wij vaak juist dit punt van overgave, van geloof, niet kunnen bereiken, dat voor het behalen van resultaat nodig is.

Ook voor het eenvoudig bidden kan ik u die raad geven. Als u uw bidden wilt zien als een magische werking en niet als een persoonlijk gesprek met God, doe het dan a.u.b. in een taal, die van uw eigen taal zoveel mogelijk verschilt. U maakt dan voor uzelf de wereld van het gebed tot iets anders. Iets, waarin alle mogelijkheden bestaan, die er normaal niet zijn; waarin alle krachten, alle dingen kunnen optreden, of zij redelijk passen of niet. Het is duidelijk, dat hier suggestieve waarden dus een grote rol spelen.

Nu weten we dat in de rituele magie nog heel andere dingen gebeuren. De meer primitieve rituele magie kent b.v. dansen, bepaalde vormen van dronkenschap. Meer beschaafde vormen een gestyleerde dansvorm (denk eens aan de dansende derwishen in hun kloosters), die toch ook heel eigenaardige dingen bereiken. En denken we ook aan het gebruik van roesverwekkende middelen.

Nu wil ik u dit laatste absoluut ontraden. Dit zeg ik er van tevoren bij. Het is nl. zeer gevaarlijk, tenzij u precies weet wat uw reacties bij het gebruik van die middelen zijn. Want uw remmen vallen weg en uw voorstellingswereld wordt een enigszins andere. En daardoor zou misschien uw hele magische proef kunnen verlopen in de richting van het demonische, of zou in plaats van het goede dat u wenst een totaal ander resultaat daaruit te voorschijn komen. Daarmee moeten we dus wel voorzichtig zijn.

Maar wat doen wij in die gevallen? Wij scheppen een wereld van totaal andere wetten. Wij vervreemden ons van de menselijke wereld. En daarmee heeft u de kern van het magische, dat in het occultisme misschien niet zo vaak wordt uitgesproken, maar wat wel degelijk erg belangrijk is, gekentekend.

De wereld van de magie is een andere wereld. In die wereld bestaan wetten. Er bestaan volkomen logische samenhangen, volkomen logische, erkenbare invloeden en werkingen, maar zij zijn zozeer verschillend van hetgeen er in de menselijke wereld bestaat, dat het voor een mens normaal haast niet mogelijk is om die andere wereld als geheel werkelijk te ondergaan. En dit ondergaan van een werkelijkheid is nu typisch genoeg belangrijk, om niet te zeggen noodzakelijk, niet alleen voor de rituele magie maar voor elke magie. En dat brengt ons tot deel II van de les:

II. Wat zal die andere werkelijkheid zijn?

U heeft allen wel eens gedroomd. En in uw dromen heeft u zeer waarschijnlijk wel eens dingen meegemaakt, waarvan u zei: "Hé, hoe kan het zo zijn!" Later blijkt dat volledig juist te zijn. Uw magische wereld is een soort droomwereld. En zoals u in de droom vaak zelf kunt beginnen (overlegd zelf kunt scheppen, maar het verdere verloop ervan meestal niet beheerst), zo zal de oorspronkelijke eigenschap van een magische wereld vaak door de mens zelf worden geschapen. Dat klinkt weer erg fantastisch. Ik ben mij ervan bewust.

U schept dus aan het begin een aantal wetten. Deze wetten omschrijven de magische of occulte wereld. Het geeft niet welke wetten u stelt, de combinatie van uw wetten zal ergens harmonisch zijn met een punt van de werkelijkheid. Dit punt van de werkelijkheid - geestelijk of stoffelijk, demonisch of lichtend - komt tot uiting.

Het eerste punt is dus alleen een je verzinken. Heb ik mij eenmaal verzonken in die werkelijkheid, die ik zelf helemaal heb gecreëerd, dan ontstaat er een ontwikkeling, die ik niet kan beheersen.

En dan stellen we een paar heel practische regels. Het gaat hier ten slotte om de praktijk en niet alleen om de mooie lessen.

1. In de magie, voor de rituele magie, zoals in vele andere vormen van occultisme, kan de mens door het bewust stellen van bepaalde waarden of condities bepalen welk zijn punt van uitgang zal zijn in de magische of occulte werelden. Hij bepaalt dus zijn punt van uitgang en kan zelfs de grondregels stipuleren, waaraan hij en het voor hem kenbare deel van het

Al in die wereld onderworpen zal zijn. Het verloop van het gebeuren kan hij echter niet beheersen. Daarom is het zaak, dat - zo wij ons bezighouden met de magie - in de voorstelling de wetten zodanig scherp worden gesteld en de voorstelling zodanig gedetailleerd en geperfectioneerd is, dat het onverwachte zoveel mogelijk terzijde wordt geschoven.

In de praktijk betekent dit: indien u de krachten uit de geest, geestelijke waarden of werkingen wilt oproepen en daarmee in contact wilt treden of zelfs gebruik wilt maken van de verborgen eigenschappen in uw wezen, dan zult u er goed aan doen u een eenvoudig beeld te maken van de mogelijkheden (niet van de bereikingen) en zodra die mogelijkheden goed beseft zijn, u een zuivere en scherp omlijnde voorstelling te vormen van de wetten, die binnen deze mogelijkheden reageren. Indien u dit nauwkeurig doet, kunt u met een betrekkelijk grote zekerheid een streven in de richting van het begeerde doel bereiken. Of het doel zelf precies wordt bereikt of men tekort zal schieten, dan wel verder zal gaan , moet men afwachten. Men weet later pas, wat men bereikte. Met veel oefening zal het mogelijk zijn deze eenvoudige vorm van concentratie op andere waarden in het Al zozeer te vereenvoudigen en gelijktijdig zo sterk - ook gevoelsmatig - te beperken en te definiëren, dat men bijna altijd het begeerde bereikt. Er zullen echter altijd nevenresultaten zijn.

Misschien is dit u nog niet practisch genoeg en daaron stel ik: Weet wat u wilt.

1. Tracht te beseffen wat het gevolg zal zijn van waar worden van uw wens. Ga vandaaruit, u afvragend hoe in uw eigen voorstelling het gewenste dan wèl kan worden bereikt. Bouw uw hele concentratie op dit bereiken op, uitgaande van uw beginformulering. Dit geld zowel voor bidden, voor het toepassen van faith-healing (geloofsgenezing), magnetiseren, waarneming in tijd (helderziendheid), prognosen en dergelijke als voor de werkelijke magie.

2. Alle krachten van het menselijk lichaam zijn in deze andere wereld ingeschakeld. Zolang wij gebruikmaken van erkende krachten (krachten, die wij zelf kennen en erkennen), kunnen wij door b.v. in de materie uitbeeldingen van iets te geven de wereldvoorstelling zodanig concretiseren, dat de vervulling van het gewenste eveneens dichter bij de werkelijkheid komt te staan en vaak geheel concreet gerealiseerd kan worden.

U moet goed begrijpen wat dit betekent. Het gaat niet alleen om de magische toneelspelen, die in Loges, in inwijdingsgroeperingen maar ook in de rituele magie steeds weer voorkomen. Het gaat hier om het essentiële ervan en dat is:

Als ik iets uitbeeld, zodanig dat ik daaraan volledig deel heb, dan zal - doordat ik dit voor mijzelf waar heb gemaakt - deze werkelijkheid niet alleen bestaan in de wereld van de geest, maar ook in mijn eigen wereld. De gevolgen zullen door mij (ik ben daar ten slotte zelf oorzakelijk) en meestal volgens mijn wil, ook worden geconcretiseerd: zij worden voor anderen kenbare feiten of toestanden.

Dat is ook weer betrekkelijk eenvoudig. Om u een paar richtlijnen te geven:

.Als u het gevoel hebt, dat het in een huis ergens onbehaaglijk is (u voelt een druk, een spanning, een depressie), is het vaak belangrijk, dat u reinigt. Dit duffe, kleverige, moet eruit. Was dan eenvoudig uw handen. Sprenkel desnoods met een reinigend gebaar wat water; het behoeft heus geen wijwater te zijn. Door de handeling wordt voor u de kracht van de reiniging concreet en u zult zien, dat de spanning, de verkeerde sfeer etc., verdwijnt.

Een ander voorbeeld: U ontdekt, dat naar uw idee bepaalde dingen niet helemaal juist zijn of dat de ontwikkelingen niet geheel naar uw zin gaan. Nu kunt u natuurlijk doen, alsof er niets aan de hand is, maar dan ontkent

u de feiten. Dat kan u dus nooit helpen. Als er iets niet in orde is, erken de fout. Daar begint u mee. En dan herstelt u de fout a.h.w. symbolisch, al is het maar door een getal uit te gummen en er een ander voor neer te schrijven. U heeft nu uw eigen activiteit en uw concentratie op het verbeteren gelegd. Indien u de actie van het verbeteren concreet uitvoert, zal uw gehele geest en alles, wat ermee harmonisch is, die verbetering ook waar maken;en uw lichaam en daarmee uw aura, uw astraal, uw levenslichaam vervullen mede die verbetering.
U kunt dus nooit iets ontkennen. Dat gaat niet. Maar erkenning en uit die erkenning het symbolisch veranderen brengt vaak een feitelijke verandering tot stand.

3. Dan hebben wij in de rituele magie vaak te maken met invloeden van buiten. De stand van de sterren b.v., de fase waarin de maan verkeert, maar ook de temperatuur, het al of niet aanwezig zijn van het zonlicht of het maanlicht. Dat alles heeft invloed. Nu moet u niet denken, dat die dingen noodzakelijk zijn. Het kan ook zonder. Maar als ik weet, dat ik iets op het juiste ogenblik doe, dan zal ik hierdoor met meer vertrouwen reageren en handelen, punt 1. Punt twee: ik kan een tendens in de kosmos berekenen en zo worden gesteund. Ik heb dus de wind mee.
Punt 3: Als mens associeer ik altijd met zonlicht, regen, maanlicht enz. bepaalde denkbeelden. Als die associatie er eenmaal is, dan is het toch veel gemakkelijker te werken, indien de gewenste associatie door de omstandigheden reeds wordt opgeroepen. Het kiezen van het juiste ogenblik voor iets, houdt in dat het veel gemakkelijker, veel natuurlijker gaat en dat het ook veel betere en veel grotere resultaten afwerpt.

Wat hebben wij daar nu in de praktijk aan? We kunnen natuurlijk niet een horoscoop gaan maken voor elk ding, dat wij nu eens willen doen; al zou het voor sommigen misschien raadzaam zijn het eens te proberen. Maar wat wij wel kunnen doen is dit:

Wij hebben misschien een bijgeloof. Onze dag is b.v. maandag, dinsdag of woensdag enz. Eén van die dagen is onze dag. Een bepaald getal is ons getal. Als we daarin geloven, dan zullen wij bij voorkeur op de dag van de maand, die ons getal draagt in actie komen. Vreemd? Helemaal niet. Ik schep daarmee de grootste mogelijkheid tot zelfverzekerdheid. En dan zult u tot uw verbazing hier iets ontdekken:

1. Door gebruik te maken van schijnbare bijgelovigheden vergroot ik mijn eigen potentie; ik kan dus meer.
2. Door mij te onttrekken aan de beoordeling en de reactie van anderen hierop en alleen te handelen volgens eigen innerlijke erkenning en maatstaf krijg ik een veel grotere beschikking over mijn energie dan normaal. Dit omvat zowel mijn lichamelijke als mijn geestelijke vermogens. Mijn reacties zullen dus op elk terrein zuiverder, sneller en beter zijn.
3. Wanneer ik de juiste "bijgelovigheden" gebruik, de juiste tijd en invloed van buitenaf, dan zal ik hierdoor vaak zonder meer en zonder mijn eigen pogen reeds in resonans zijn met invloeden van de minder stoffelijke werelden. Het samenwerken met deze minder stoffelijke - of voor de mens niet zo reële- wereld is nu juist de kracht van het magisch werken, maar het is ook vaak de inhoud van het occulte, van het duistere.
Dus ook hier: maak er gebruik van. Dat zijn dan in dit tweede deel van de les een paar kleine aanwijzingen, waar wij misschien toch iets mee kunnen doen.

III. De kern van de rituele magie.
De rituele magie bestaat uit:
1. <u>aantrekkings</u>- of <u>afweermagie</u>, waar hetzelfde element voor aantrekken als voor afstoten wordt gebruikt.
2. <u>harmonische</u>- of <u>versmeltingsmagie</u>, waardoor een vervloeien van we-

relden of krachten wordt bevorderd.

3. richtingsmagie, waarmee geen vaste punten of harmonieën worden aangesproken of gewekt, maar waardoor een bepaalde richting van actie (soms ook reactie) ontstaat.

Deze drie soorten zullen wij altijd weer terugvinden. Er zijn bijna geen andere. Willen wij van de kernwaarde gebruikmaken - en dat kunnen wij doen, zonder ons concreet in de magie te begeven - dan moeten wij onthouden:

Elke magische actie, die aantrekking ten doel heeft, impliceert afstoting. Je kunt niet aantrekken, zonderdat er afstotingsfactoren zijn. Je kunt niet afweren, zonder gelijktijdig iets anders aan te trekken. Als wij dus op deze manier actief zijn, moeten wij heel goed begrijpen dat dit een kwestie is, waarbij we iets moeten opofferen om het gewenste te bereiken. De zin van het offer ligt heel vaak in het feit, dat wij door het ontzeggen, het ontkennen, het nalaten van een bepaald punt een ander punt volledig actief en positief maken. Wij trekken aan wat het tegengestelde is van ons offer.

Als ik mijn leven offer en dus de dood aanvaard, dan trek ik het leven (zij het misschien in een andere vorm) aan. Daarnede moet u goed rekening houden. U bent zelf misschien ook wel gewend een klein offertje te brengen. U moet dan heel goed begrijpen, dat u uw offertje alleen dan nuttig brengt, indien u weet wat het tegengestelde ervan is. Want door het ene te offeren schept u u het andere. Als u honger lijdt, kunt u verzadiging veroorzaken. En omgekeerd: als u verzadiging als uitgangspunt neemt, zal er een honger, een tekort ontstaan. Onthoud dit goed. Het zal u helpen bij het formuleren van uw gebed, bij elk eenvoudig werken, zelfs bij magnetiseren. Dat is toch wel het eenvoudigste wat er bestaat.

Dan moeten we begrijpen, dat harmonie altijd zonder beperking is. Een harmonie kan nimmer op beperkte wijze worden uitgedrukt; ze is dan door haar beperking ergens alweer disharmonisch.

Als u harmonie zoekt met God of met iets anders, dan kan dit alleen op grond van een algehele aanvaarding. Het is dan ook typisch, dat wij deze harmonische magie vooral vinden in de z.g. magisch-alchemistusche werken van de vroege en late middeleeuwen, waarbij de mens zichzelf a.h.w. geheel wegcijfert voor het andere, het nieuwe. U kunt hiervan alleen gebruikmaken, indien u niet probeert een bepaald doel te stellen, maar tracht een bepaalde trilling, een bepaalde inhoud, een bepaald contact te verwezenlijken.

De bewegings- of gerichtheidsmagie.

Ook dit is misschien heel eenvoudig, als u eenmaal begrijpt waar het om gaat. Het is een kwestie van oorzaak-en-gevolg.

Als ik begin met een beweging in deze richting, dan is het heel waarschijnlijk, dat de beweging zich voortzet. Er zijn vertakkingen mogelijk, maar ze zullen in het algemeen in de richting liggen, die ik in het begin heb vastgesteld.

Als ik - occult, magisch werkende - een bepaald iets verlang of een bepaalde ontwikkeling wil zien, zonder dat ik een einddoel weet, dan moet ik niet zoeken naar een omschrijving van het einddoel; dat helpt mij niet. Ik moet mij realiseren wat in mijn ogenblikkelijke mogelijkheid de eenvoudigste stap is, de eenvoudigste oorzakelijke werking, waarvan de gevolgen naar mijn beste weten in de verlangde richting liggen. Ik stel deze handeling en het resultaat is dan ook meestal, dat wij inderdaad iets bereiken.

Deze laatste magie noemen wij ook wel een transmutatie-magie, omdat men daarbij impulsen van geestelijke geaardheid kan transmuteren in hoog-geestelijke, in stoffelijke impulsen e.d. De gegeven impuls wordt dus omgezet in de waarden van alle wereld.

Wat u ermee kunt doen? Ook dat is eenvoudig. Laten we zeggen, dat u bang bent voor het ongeluk. U hebt zout gemorst en u denkt: Daar komt ruzie van. Doet u dan maar heel rustig bijgelovig en gooi een beetje zout over uw linkerschouder. Een krankzinnig actie, zeker. Maar deze handeling heeft een reinigend

symbool. Ze heeft het actie-element. U wéét nu, dat u het zout moet opruimen. U weet, dat u het niet kunt laten liggen. Door dit gevolg van opruimen zult u met een dergelijke actie, hoe vreemd het u moge klinken, vaak bepaalde twisten eveneens de wereld uit kunnen helpen, omdat de overdrachtelijkheid de actie op elk niveau, in elke sfeer a.h.w. gebruikt om een uitgangspunt te scheppen voor elk probleem in die richting.

Als u iemand als gast ontvangt en u geeft hem wat te eten of te drinken, dan denkt u daar niet verder over na. Vroeger betekende dit de gastvrijheid, zoals u weet en daarmede de bescherming, de aansprakelijkheid, de verantwoordelijkheid. Onthoudt u goed: het delen van spijs en drank impliceert eigenlijk het delen van alles, zonder meer. Dus van bezit, van rang en van wat u zich ook maar denken kunt. Als wij dus op een dergelijke manier door een eenvoudige daad uitdrukking geven aan deze vorm van eenheid, dan moeten wij er ook zeker van zijn, dat die op elk terrein blijft bestaan - van het hoogst geestelijke tot het diepst stoffelijke en laagst geestelijk toe. Wij hebben daarmee voor de ander dus niet alleen maar een bescherming geschapen. Neen, wij hebben een aansprakelijkheid en een gebondenheid geschapen, die inhoudt dat het demonische in de ander ook in ons tot uiting komt; dat het hoogste in de ander ook in ons tot uiting komt.
Het ritueel gebruik van deze eenvoudige spijs-en-drank-rite houdt dus in, dat men a.h.w. de verantwoordelijkheid met de ander deelt op elk niveau; en dat zolang die toestand bestaat, men zich niet kan onttrekken aan de drijfveren en krachten in de ander.

Mijn raad: Wees erg voorzichtig, indien u anderen uit een ander gebaar dan alleen maar gastvrijheid, maar werkelijk met de bedoeling van een zekere verbondenheid iets aanbiedt. Want u deelt de dromen, de geestelijke lasten en moeilijkheden van die ander. Als u het echter gedaan hebt, dan kunt u door die actie voor de ander vaak veel meer bereiken, want u kunt nu bewust en handelend ingrijpen in de persoonlijkheid van de ander, waar dit normalerwijze niet mogelijk zou zijn.

Nu wil ik hieraan nog een paar raadgevingen toevoegen, die slechts indirect met het onderwerp in verband staan, maar die toch wel de moeite waard zijn.

1. Leer uw tijd op de juiste wijze te gebruiken door de volledige concentratie op hetgeen u doet, met een gelijktijdige uitsluiting van al het andere. Wanneer u dit in de praktijk doet, zult u ontdekken dat u ook op geestelijk terrein deze concentratie zeer snel bereikt en daarmede zeer grote resultaten kunt behalen.
2. Indien u problemen, zorgen of leed hebt, dan moet u ze nooit zonder meer naast u neerleggen. Eerst nadat wij ze zo goed mogelijk hebben gecatalogiseerd, zullen wij ze naast ons kunnen neerleggen, in dier voege dat wij dan naar het positieve gaan streven. Door een actie, een gebaar of zelfs een diepe concentratie, die op het tegengestelde van het geconcentreerde is gericht, zetten wij ons en de omgeving in beweging en veroorzaken een verandering.
3. Kosmisch invloeden en tendensen kunnen wij practisch niet ontgaan. Het is vaak heel erg moeilijk te constateren welke tendens op het ogenblik wel en welke niet actief is. U kunt echter altijd afgaan op uw aanvoelen. Daarom is het juist, dat u - wanneer u aanvoelt dat de dag van vandaag problemen zal brengen (en dat weet u meestal wel als u opstaat) - de problemen niet gaat zoeken, maar dat u elk probleem dat niet noodzakelijk is vermijdt. U zult tot uw verbazing zien, dat u de problemen, die over blijven dan wel de baas kunt.
4. En dan misschien een wat occult tipje, maar heel goed bruikbaar. Als u een geloof hebt aan God of op een bepaalde manier aan een beschermgeest of helper, dan moet u zich goed realiseren, dat een u richten op die helper, die geest of God alleen dan zin heeft, indien de eigenschappen, daaraan toegekend, overeenstemmen met de behoefte.

Als we geweld nodig hebben en we geloven aan een God van liefde en vrede, dan moeten we de duivel maar visualiseren, want met die God bereiken we niets. Het gaat om de actie en de voorstelling in onszelf.

5. In deze dagen worden geestelijke krachten weer meer actief en u zult er zelf soms iets van ervaren. Wanhoop nooit, als die dingen niet helemaal tot uw bewustzijn doordringen, als ze vaag blijven. Onthoud dit:

Wat zich in u afspeelt - of u het nu weet of niet - is altijd een actieve waarde in uw dagelijks leven en dagelijkse mogelijkheden en reacties. Stel uzelf dus in als u gaat slapen, als u rust of als u even de tijd hebt voor concentratie op zo positief mogelijke waarden, in overeenstemming met uw behoefte van het ogenblik. Daaruit zullen innerlijke belevingen resulteren, die zelfs - ook als u niet weet hoe ze precies waren - overgaan in de voor u noodzakelijke en bruikbare krachten.

-:-

DE WETTEN DER MAGIE.

Zoals u bekend zal zijn, hebben wij in de magie wetten van overdrachtelijkheid of besmettelijkheid en wetten van sympathie of van harmonische overdracht. Nu zijn deze beide wetten heel eenvoudig, alleen weten de meeste mensen niet wat ermee te beginnen.

Bij de wet van besmettelijkheid of overdrachtelijkheid zeggen we nl. dit: De eigenschap van de een of het ene zal bij een daartoe bewust gedane aanraking worden overgedragen op de ander of het andere.
Dus het is net zo iets als bij mazelen: als je te dicht in de buurt komt, krijg je het ook.

De wet van de sympathische of harmonische werkingen is een beetje anders. Die zegt: Als twee snaren van verschillende geaardheid gespannen zijn en één ervan wordt aangeslagen, dan zullen zij - mits harmonisch - gezamenlijk trillen. Dus bij een sympathische werking is de originator altijd de sterkst trillende partij, die echter een reflex van gelijke waarde in de ander tot stand brengt, maar volgens de eigenschap van de ander.

Daarmee hebben de wetten eigenlijk gehad. De meeste mensen begrijpen echter niet wat ze ermee kunnen doen, al horen ze die duizend keer. En dat zal ik dan proberen kort en zo duidelijk mogelijk samen te vatten.

Als ik de wet van besmetting of overdrachtelijkheid wil gebruiken, dan moet ik weten wat de eigenschap is, die ik wil overdragen.
Als ik een veer heb, dan kan daarmee bij wijze van spreken theoretisch een bezem laten vliegen, als ik maar weet dat de eigenschap van de veer het vermogen tot vliegen is. Het is dus een symbool. Dan zou de heks theoretisch met die eigenschap dus de lucht in kunnen gaan met haar bezem. Maar al kunnen wij misschien geen bezem laten vliegen, er zijn toch dingen, die wij heel gemakkelijk kunnen overdragen.

Als wij nu b.v. met planten te maken hebben: ik heb een plant, die gezond is en ik zal een plant, die ziek is wel goed verzorgen, maar door tussen beide te pendelen draag ik de gezondheid van de ene plant over op de andere.
Een ander voorbeeld: Als ik mij bewust met een zieke bezighoud en ik kom bij een gezonde, dan heb ik grote kans dat ik iets van de ziekte aan de gezonde overdraag. Kom ik bij de gezonde en neem ik bewust de eigenschappen van de gezonde mee, dan zal ik daardoor automatisch de zieke verbeteren. Hier heeft u dus al

iets van de wet van besmetting of overdrachtelijkheid, waarmee u iets kunt doen.

Nu moet u niet denken, dat dit een theorie is, die niet wordt aangehangen door de mensen, want op die manier worden er reliquieën gemaakt. Wij hebben b.v. het hoofd of het bloed van St. Januarius of de botten van St. Thomas. Nu nemen wij een voorwerpje en brengen het daarmee in aanraking; en dan zegt men, dat dit voorwerp door de aanraking ook een reliquie is geworden. Het heeft dus bepaalde eigenschappen overgenomen. Dat dit inderdaad zo is, zien wij in het kerkelijk geloof.

Nu kan ik mij voorstellen dat niemand behoefte heeft aan het hoofd van St. Januarius of de botten van St. Thomas, omdat er geen eigenschappen in zitten, die hij eigenlijk wil hebben. Maar ik kan mij wel voorstellen, dat een mens op een gegeven ogenblik veerkracht nodig heeft; en dan is er een heel eenvoudig iets: Ga eens lekker in het jonge gras liggen. Laat de kracht van de natuur eens in je trekken. Voordat je het weet, ben je ook veerkrachtig geworden.

Om een ander voorbeeld te geven: Hoe deden de aartsvaders het? Wanneer zij hun opvolger aanstelden, dan zegenden zij hem. Maar dat was een bewuste aanraking, waarbij de persoon (de oudere, die meestal op sterven lag, want voor die tijd wilde hij zijn gezag niet kwijt) dat gezag intrechterde in de ander. En dat zien wij heden nog bij vele wijdingen in kerken. Wij zien dat nog bij de schouderslag, waarmee de ridderslag werd gegeven. Dat zijn dus zuiver dingen, waarbij wij van een besmettings- of overdrachtelijkheidsmagie gebruik maken. En als u het nog eenvoudiger wilt maken, denk dan aan die oude kinderlegende: Als je een les uit een boek moet leren, leg het onder je hoofdkussen, dan gaat het beter.
Bijgeloof? Ja, tot op zekere hoogte. Maar het kan wel degelijk het bevattingsvermogen voor wat er in dat boek staat vergroten. Als je dat hebt gedaan met het bewuste gevoel: nu moet ik dat leren en je kijkt het de volgende dag na, dan gaat het er veel vlotter in. Waarom? Noem het voor mijn part suggestie. Noem het een kwestie van fluïdieke invloeden. Een naam kun je er gemakkelijk genoeg voor vinden, maar het feit blijft bestaan.

Zo hebben wij dat ook met de z.g. harmonische of sympathische werking. Als ik bepaalde eigenschappen heb en ik wil die aan de ander mededelen, dan kan ik dat niet zonder meer doen. Ik moet beginnen met zelf de eerste impuls te scheppen.

Neem daar nu een voorbeeld voor: Zingen. U wilt met een ander samenzingen. Als u beiden blijft wachten, wie de toon aangeeft, begint u nooit. Begin, de ander kan dan invallen. En dan is er hier of daar nog wel een correctie nodig, dat is niet zo erg. Maar dan heeft u dit vermogen tot samenwerken.

Als u nu een collega hebt, waarmee het niet zo goed gaat (die man is niet harmonisch), dan moet u voor uzelf nagaan: wat heb ik nog gemeenschappelijk met die ander? Is dat veel of weinig, dat geeft niet. We moeten weten, wat wij ergens gemeenschappelijk hebben. Nu zal ik mij dus op die gemeenschappelijke waarden baseren en iets zeggen of iets doen; en dan weet ik bijna zeker, dat ik van de ander dat terugkrijg. Ik krijg dus een weerklank. Er is 'n samenspel mogelijk.

Dat klinkt misschien allemaal wat moeilijk, maar hoe kunt u die dingen anders ervaren dan door er eens mee te beginnen? Het zelf eens te proberen.
We moeten dan wel onthouden:

Elke eerste impuls in deze sympathische of harmonische magie moet een op zichzelf volledige waarde zijn. Dat klinkt gek. Maar stel u voor, dat u met een collega alleen maar gemeen hebt dat u allebei van een borrel houdt of rookt. Nu gaat u de glaasjes en de fles klaarzetten en dan wacht u tot de ander zal vragen: "Zullen we eens klinken?" Dat gebeurt niet. U moet dus de actie volledig maken. U moet inschenken en zeggen: "Mag ik je een glas offeren?"
Dan heeft u dus wel een contact.

Het is erg simpel gezegd. Maar zo is het met alle dingen in het leven. En dat geldt niet alleen t.a.v. personen, dat geldt ook t.a.v. de meest eenvoudige gebruiksvoorwerpen. Laten we zeggen: U heeft een potlood. Dat breekt

elke keer. Er kan natuurlijk een gebroken kern in zitten. Wat moet ik nu doen? Ik moet nu eerst trachten dat potlood af te stemmen op mijzelf; en dat kan ik niet alleen doen door er een punt aan te slijpen of het in de slijpmachine te steken. Nee, ik neem dat potlood en ik ga de punt iets afronden naar mijn idee. Ik haal de scherpte een beetje weg. Nu zult u het gek vinden, als ik het zo zeg: maar als u nu daarmee tekent of schrijft, dan zult u niet alleen ontdekken dat het potlood prettiger schrijft. Neen, u zult ook ontdekken dat u a.h.w. het potlood kunt hanteren zonder te denken. U draagt uw gedachten op de schrijfstift over. Hoe dat komt? Doordat u in dit eerste voorbereiden, dit afstemmen, dus eigenlijk uw wezen hebt overgedragen in dat potlood. En dat is zodanig harmonisch geworden, dat het als een normaal verlengstuk van uw wezen gaat fungeren en dus niet meer onverwachte fouten of gekke dingen gaat vertonen.

Dat geldt ook voor een pen. We zeggen wel eens: een vulpen moet je nooit uitlenen. Waarom eigenlijk? Omdat de schrijfhouding anders is? Ja, misschien ook wel. Maar omdat iemand, die een vulpen regelmatig hanteert en daarmee regelmatig schrijft, eraan gewend is. Hij heeft er zijn eigen fluïde in, zijn eigen greep. Die pen is een verlengstuk geworden van de mens. Als u hem nu en dan gebruikt, dan geldt dat niet meer. Komt er nu een contact met een ander - vooral als u met die ander niet harmonisch bent - dan breekt er iets en dan moet u het weer opnieuw opbouwen.

Zo worden die magische wetten u wel wat duidelijker. Het is eenvoudig een kwestie van eigenschappen in jezelf of in een ander, die moeten worden overgedragen of die moeten samenwerken. Bij die overdracht spreken we dus van besmetting of overdrachtelijkheid. Bij de samenwerking spreken wij over sympathie en harmonie, sympathische of harmonische werking.

De kern van het magisch denken is niet zo theorethisch als de meeste mensen zich dat voorstellen. Het is niet alleen een vlucht in de andere wereld, al speelt die bij de magie nu eenmaal een grote rol, maar vooral het scheppen van verhoudingen. Hoe beter je in je eigenwereld de verhouding tussen jezelf en een ander of iets anders kunt regelen op de juiste manier, hoe zekerder je kunt zijn dat er sprake is van een overdracht van eigenschappen of van een samenwerking. En als er sprake is van een overdracht van eigenschappen, dan moet u wel onthouden: Je kunt nooit een eenzijdige overdracht krijgen. Voorbeeld:

Iemand heeft een slecht humeur en u heeft een goed humeur. Dan kunt u het goede humeur aan de ander overdragen, maar dan krijgt u van de ander iets van zijn slechte humeur terug. Alleen, u weet waar het slechte humeur vandaan komt en u kunt het dus baas. Het is voor u een erkende waarde en voor de ander niet. U draagt uw goede humeur over en u krijgt de wrevel als reactie terug. U brengt dus de wrevel terug tot iets, wat een beetje harmonisch is en in de ander gaat dezelfde verandering beginnen. Als ik er een soort communicerende vaten van waarden van heb gemaakt, is dus een absolute vermenging mogelijk. Als hier de beheersing is, zal de beheersing die hier bestaat ook dáár werkzaam zijn.

Nu kunnen we dat ook nog gebruiken op de manier van een hydaulische pers. Indien ik hier per cm^2 druk uitoefen, zal die daar per $cm.^2$ ontstaan. Heb ik hier 5 pond op 5 cm^2 en heb ik daar 200 cm^2, dan krijg ik ook 200 pond druk.

Met de mensen is het precies eender. Zolang iemand deze overdrachtelijkheid vanuit zich tot stand brengt (met een bewuste uitwisseling overigens) en in staat is om in zich een pressie uit te oefenen, dan kan hij niet alleen zijn eigen kracht a.h.w. baas (of iemand, die met hem aan kracht gelijk is), maar hij kan iedere hoeveelheid gelijk welke de baas, mits er die verbinding, die vermenging bestaat.

Zo kan een enkele mens door deze besmettingsmagie een hele volksmenigte regeren. Hij neemt de gevoelens van de menigte in zich op. Maar zelf weet hij wat hij wil; hij is beheerst. Hij kan daardoor op het publiek reageren en krijgt ten slotte tot resultaat, dat het publiek reageert, zoals hij dat wil.

Nu vraag ik mij alleen maar af, waarom een mens, die deze dingen ziet en weet, ze eigenlijk niet meer actief zou gebruiken? Natuurlijk, er is geen mogelijk-

heid om hier de relaties te gaan beperken. Als je bij wijze van spreken 10 eieren hebt en je zou met één ei harmonie zoeken en de andere zijn gelijkvormig, dan kan - zelfs indien je uitgaat van een harmonische of sympathische werking - directe overdrachtelijkheid van actie van het "ik" of van de instelling van het "ik" plaatsvinden. En dat kun je dan niet tot één ei beperken.

Absolute gelijkvormigheid of tot tenminste 85 à 90 % betekent een gelijke mate van identiciteit. Iets, wat er hetzelfde uitziet is dus identiek. Als er hier 10.000 bouwstenen zijn en ik werk op één bouwsteen in, dan zal de werking in de andere bouwstenen precies zo optreden. Mensen zijn nogal uniek en wat sommige exemplaren betreft is dat zelfs heel gelukkig. Maar er zijn zoveel dingen, waarmee u zoudt kunnen werken: bloemen, hout b.v. Als de gelijkvormigheid van een voorwerp, dat u voor een of andere magische werking gebruikt, voor 85 à 90 % gelijk is aan een ander voorwerp, dan kunt u wel één voorwerp gebuiken maar de reactie, die hier ontstaat zal ook dáár ontstaan. Leg ik dáár een kracht in, dan zal zij hier ook aanwezig zijn. Dan geldt het eerste voorwerp wel als de bron, terwijl dit alleen maar een weerkaatsing geeft; wat de resultaten betreft, is het verschil meestal niet zo groot. Indien u met bepaalde voorwerpen gaat werken (in de sympathische magie doet men dat nogal), dan moet u er toch wel rekening mee houden, dat u geen voorwerpen gebruikt, die al te veel gelijkvormig zijn. Als u één speelkaart neemt en u beïnvloedt die, dan beïnvloedt u in feite 10.000 spelen. Dus wees voorzichtig met die dingen.

Een paar voorbeelden voor de praktijk.

Als u genegenheid zoekt, dan moet u beginnen die genegenheid in uzelf te kennen en te omschrijven. Ze moet in u aanwezig zijn. Ze kan dan worden overgedragen door wat men noemt: besmetting. Zij kan ook worden overgedragen door harmonie. Probeer ik dit op harmonische wijze te doen, dan kan dat alleen, indien die eigenschap a priori bij de ander of bij het andere aanwezig is. Om dus een zo algemeen mogelijk resultaat te krijgen, zult u - waar u een sfeer van vriendschappelijkheid wilt scheppen - moeten uitgaan van iets, wat in uzelf bestaat en dit moeten overdragen aan anderen. Dit kan door gedachtenconcentratie, door directe contacten en zelfs door het gebruik van afbeeldingen.

Als ik iets negatiefs doe (ik wil mij b.v. afschermen), dan moet ik onthouden dat ik nooit eenzijdig afscherm. Ook hier werkt de wet van sympathie. Als ik het een afscherm, zal al wat ermee verwant is eveneens die afscherming ervaren. Dientengevolge kunt u, wanneer u zich afschermt, dit alleen doen t.a.v. een geheel gebied van krachten, niet t.a.v. een bijzondere kracht.

Als ik in iemand een bepaalde harmonische kracht erken - ongeacht welke - dan kan ik door een beroep te doen op deze kracht uit de ander kracht en kennis putten, mits ik ook bereid ben van mijzelf uit kracht en kennis te geven, wanneer dat wordt gevraagd. Het is dus een wisselwerking. Zodra ik die aanvaard, heb ik de beschikking over de bronnen van de ander.

Les: Als je bepaalde contacten zoekt in de wereld, mag je dat nooit op een egoïstische wijze doen. Je moet het altijd zeer algemeen doen. In dit algemene besef is de beste wisselwerking mogelijk en kun je voor jezelf de meeste resultaten bereiken.

En dan een trucje. Als u wilt weten, of u in staat bent de besmettingsmagie te gebruiken, dan kunt u dit doen door een bepaalde gedachte in te stralen in een bepaalde plant, huisdier of een voorwerp. Zet hierbij dan een andere, niet beïnvloede waarde, maar zó dat ze wat condities betreft verder ongeveer gelijk zijn en u zult zien, dat de gedragsnorm zich egaliseert.

Wilt u dat met zaken doen, dan is er ook een trucje. Als u zaken hebt, die goed lopen en andere zaken, die niet willen, die absoluut geen leven vertonen, dan moet u eens proberen die twee in uw administratie zoveel mogelijk te mengen. U zult dan ontdekken, dat inderdaad de slechtste waarden omhoog gaan; de andere nemen tijdelijk af, maar zodra een bepaald evenwicht is bereikt, zijn ze meestal beide progressief. Op die manier kunt u de omzet van bepaalde artikelen b.v. aardig verhogen.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage
Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

INHOUD.

JUNI 1966.

Nummer 9.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Tegenstrijdige belangen

Individualisme

Moed

OCCULTE PRAKTIJK

Varia

Spiritisme

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Negende Les.

TEGENSTRIJDIGE BELANGEN.

De gehele psychologische achtergrond van het moderne bestaan wordt bepaald door de tegenstrijdigheid van belangen van groepen, instanties, landen e.d. Die tegenstrijdigheid van belangen komt voort uit een verschillende waardering van waarden. Ik geef een voorbeeld.

Er is behoefte aan werkgelegenheid. Er wordt een industrie geschapen. Daarmee is men het eens. Deze industrie bergt een zekere gevarenfactor in zich. Indien de gevarenfactor te groot wordt, zou die industrie dus moeten verdwijnen. Daarmee is de gemeenschap het ook wel eens. Maar gelijktijdig zijn er zoveel beleggingen gedaan, heeft men zich zo eraan gewend om daar te werken en heeft men bovendien de fabricage zo uitgebreid, dat dit bijna onmogelijk is. Er ontstaat dan een spanning. Maar deze wordt niet alleen uitgedragen in wat u misschien zoudt denken een gemeentelijke of een nationaal-maatschappelijke strijd. Neen, dit wordt overgebracht in de mens zelf.

In het voornoemde geval hebben wij een begin, waarin men meent zijn belangen gediend te zien. Maar hoe verder de ontwikkeling voortschrijdt, des te sterker men zich ervan bewust wordt, dat men niet wordt gediend; dat er voor het "ik" meer nadelen dan voordelen aan verbonden zijn.

Deze mentaliteit kan ontstaan door de kwestie van b.v. een fabriek, een verkeersregeling of door bepaalde stedebouwkundige problemen en plannen. Maar als er nu zo'n dergelijk aspect ontstaat, dan wordt dit als het ware getransponeerd naar alle verhoudingen. Als er dus sprake is van een conflict met die ene industrie, dan wordt deze overgebracht op de maatschappij. Een dergelijk verzet maakt het dan vaak onmogelijk om een redelijke oplossing te vinden. Onverdraagzaamheid is hiervan het gevolg. Er komen acties, die meestal niet overlegd zijn en de repercussies ervan.

Wat geestelijk nu daarvan te denken? Wel, om als mens geestelijk te kunnen leven en menswaardig te kunnen bestaan hebben wij een zekere mate van harmonie met het milieu nodig. Het element strijd mag daaraan niet ontbreken, dat is waar, maar wij moeten toch in ieder geval een zekere harmonie als achtergrond hebben. Een mens, die alleen bestaat, is niet meer menselijk. Hij ontgroeit aan het mens-zijn en wordt langzaam maar zeker een wat ziekelijke verschijning, die zijn verstandelijke vermogens grotendeels op bijna dierlijke wijze gebruikt. Het is juist het verband met de gemeenschap dat zo leerzaam en geestelijk ook belangrijk is. Dit kan teloor gaan als de tegenstelling van belangen ontaardt in een afwijzen van de gemeenschap. Geestelijk betekent dit dat het "ik" zich niet meer bij de mensheid voegt, maar zich altijd tegen de mensheid keert.

Wij zullen dit in filosofisch en ook in religieus opzicht zien. Wij zullen dit zelfs esoterisch moeten ontdekken, aangezien de mens ook hier ingaat tegen de bestaande orde. Hij meent, dat elke bestaande orde een grote mate van onrechtmatigheden inhoudt en bovendien t.a.v. hemzelf onrechtvaardig is.

Als u daarvan uitgaat, wordt het u duidelijk dat de mens dan in zichzelf en in zijn benadering van God niet meer zoekt naar een samenwerking maar naar een punt, waardoor hij God, de geestelijke bewustwording van anderen, de waarden van sferen, stralen en machten kan ontwaarden. Dit is een vorm van negativisme, maar het heeft nog één positieve kant: het "ik" zoekt zichzelf te handhaven door het ontkrachten van het andere.

U zult begrijpen, dat tegengestelde belangen in deze maatschappij niet te vermijden zijn. Als wij kijken naar b.v. de tegenstellingen van het platteland en de steden (een probleem, dat de komende 10 jaar weer accuut zal worden), dan zien wij ook hier dat de belangen van twee groepen zozeer verschillend zijn, dat alleen door een compromis, door een samengaan een oplossing te vinden is. Geen van beide partijen voelt er echter iets voor. Het resultaat is: een toenemend misverstand, een toenemende disorganisatie en als eindresultaat een strijd.

In de internationale politiek zien wij ook dergelijke verschijnselen. Het is noodzakelijk vrede op aarde te handhaven. Vrede op aarde is niet te handhaven, doordat men eenvoudig de ander niet wil begrijpen. Ook hier zijn vaak betrekkelijk kleine groepen bezig om de gehele mensheid a.h.w. van zich af te wijzen; en in deze disharmonie zoeken zij voor zich een rechtvaardiging van hun denken en bestaan. Zij vallen dus zonder enige discriminatie alle bestaande waarden aan. Gevolg: een absoluut verdoold zijn in de idee, een toenemend gevoel van machteloosheid, van isolement en als oplossing: geweld.

Het is typisch, dat wij die problemen zien in b.v. Rusland, waar een groot aantal militairen op het ogenblik - zij het beperkte - oorlogsacties proberen aan te bevelen. Zij willen de invloed van het leger vergroten. Zij willen meer domineren en heersen. Zij zien de burger als niet volwaardig.

Nu kunnen wij dit een communistische of fascistische tendens noemen, maar ten slotte bestaat hetzelfde ook in de U.S.A. Ook daar zijn groepen, die met alle geweld willen ingrijpen; en dat betekent dus geweld gebruiken. Zij willen dit doen, omdat daarmede hun bestaan en hun idee van belangrijkheid wordt gerechtvaardigd en zij in de tegenstelling, die er tussen hen en de normale maatschappij bestaat en die haast onoverbrugbaar is, nu ineens een dominerende rol kunnen gaan spelen.

Het is eigenlijk het probleem, dat u ook in Amsterdam kent tussen de politie en de provo's. Ook hier is niet zozeer sprake van een verschil in opvatting, maar beide groepen hebben de behoefte hun eigen bestaan te rechtvaardigen. En deze rechtvaardiging kunnen zij het gemakkelijkst bereiken door de in de ander bestaande belangen en mogelijkheden eenvoudig over het hoofd te zien. Zoals in mijn voorbeeld de burger niet zegt: "Maar de fabriek geeft toch ook werkgelegenheid." Hij zegt: "De fabriek is gevaarlijk; zij moet verdwijnen. Er moet iets anders voor in de plaats komen."

De achtergrond van dit alles is internationaal natuurlijk zeer belangrijk geworden. Want als wij de hele wereld overzien, dan ontdekken wij overal dergelijke pressiegroepen.

Nu weet ik wel, dat men tegenwoordig graag smijt met termen als fascistisch, nationaal-socialistisch, anarchistisch e.d. Men wil daarin dus een ideologie zien. Ik geloof niet zo in die menselijke idealen. Een menselijk ideaal kan bestaan, indien men met anderen wil samenwerken. In de aanvaarding van de wereld kan een ideaal erkend, beleefd en uitgedragen worden. Maar op het ogenblik, dat ik door een belangenverschil

tussen mijn denken en stoffelijk bestaan eventueel en dat van anderen die anderen a priori verwerp, heb ik elke mogelijkheid tot het werkelijk dienen van een ideaal verworpen.

Er is nog een aspect bij, dat juist door die verschillen van belangen sterk op de voorgrond is gaan treden. Men noemt dit met een plechtige uitdrukking: public relations. In feite betekent het: propaganda of om het nog eenvoudiger te zeggen: suggestie.

Elke groep tracht te suggereren dat haar bestaan absoluut noodzakelijk is; dat haar zienswijze de enig juiste is. Men beïnvloedt - en van vele zijden tegelijk - de gemeenschap. Wat is het resultaat? De mens, die geen deel heeft aan één van de belangen, zal zich eenvoudig distanciëren van beide.

Zo is er op het ogenblik in de maatschappij een onderlaag en een bovenlaag ontstaan, die beide geheel blind zijn voor de werkelijke verschillen en mogelijkheden. Beide hebben hun eigen idee. De bovenlaag ziet alleen eigen theorie als belangrijk en kijkt niet naar de praktijk. De onderlaag is bereid alles te accepteren, zolang er voldoende te eten en voldoende amusement is. De tussenlaag zou willen revolteren, een omwenteling willen veroorzaken, maar ze kan het niet. Zij heeft om een werkelijke revolutie te veroorzaken iets meer nodig dan alleen eens in de paar jaar wat stemmen. Zij heeft de voortdurende steun nodig (dus de voortdurende achtergrond) die de massa kan geven. Maar de massa geeft deze niet. De tussenlaang zou misschien ook iets kunnen bereiken, indien de bovenlaag, bewust geworden van de werkelijke problemen en spanningen, van bovenaf zou willen inwerken op het geheel, op de massa. Maar ook de bovenlaag is niet geïnteresseerd. Zij heeft zich een eigen, deels imaginaire, wereld geschapen. Zo zien wij in deze drie lagen van de maatschappij drie afzonderlijke geesteshoudingen ontstaan.

In de bovenlaag kunnen wij, zeer globaal en natuurlijk niet voor ieder afzonderlijk volledig juist, ongeveer als volgt het leven stellen:

Ik ben belangrijk. Door mijn belangrijkheid heb ik het recht meer te zijn dan een ander. Ik heb kennis. Daar ik mijn kennis uitdruk in een theorie, is de maatschappij verplicht om mij die theorie te laten verwezenlijken. Daar ik het weet en een ander het niet weet en het ook niet kan begrijpen, ben ik ook niet verplicht die ander de waarheid te zeggen. Ik heb het recht te handelen, zoals ik dit juist acht. Ieder, die zich tegen mij verzet, doet dit ten onrechte.

U zult zeggen: Dat is misschien staatkundig hier en daar waar, maar is het ook geestelijk waar? Zeker.

We hebben mensen, die in een bepaalde esoterische of occult-ethische vereniging een rol spelen. Laten we zeggen: de grote Poeba of de over-Grootmeester van de Draak e.d. Deze mensen hebben een grote kennis, dat is waar. Maar deze kennis hebben zij gebruikt om zich van de anderen te scheiden. Zij eisen een klakkeloze aanvaarding van hun gezag over de massa. De massa vindt het heel erg prettig, als het maar amusant blijft en als hun idee van zelfverheffing en van genoeglijke huiselijkheid maar blijft bestaan. De middenklassa, die zelfstandig wil denken, wordt eenvoudig uit de gemeenschap uitgewezen en dan nog aangeklaagd als zijnde onredelijk, duivels, negatief ingesteld en wat dies meer zij. Het gevolg is, dat ook in de esoterische scholen en richtingen, die er op aarde bestaan, een steeds sterkere afwijking van de feiten plaatsvindt. Het is een soort petrificatie, een versteningsproces, waarbij de vorm nog wel die van een levende boom is, maar de inhoud geen levend hout meer is maar dode steen.

Hoe moeten wij daarop persoonlijk reageren?

Wij moeten beginnen om voor onszelf enkele regels te stellen, die in de maatschappij - naar ik meen - van het allergrootste belang zijn en steeds belangrijker zullen worden.

1. Er bestaat geen absoluut juiste theorie, geen absoluut volledige waarheid en geen werkelijk absolute zekerheid. Ik moet dus altijd zelf denken en reageren, aangezien niemand mij kan bijstaan om één van deze dingen zonder dat te bereiken.
Daar elke waarheid onvolledig is, kunnen er vele waarheden bestaan. Slechts door te erkennen en te vergelijken en beide te blijven waarderen (zonder ze af te wijzen) kan ik op den duur een waarheid vinden, die voor mij belangrijk is.

2. Er bestaat geen menselijk gezag, dat niet vervangbaar is. Niemand kan op grond van ouderdom, wijsheid of macht het leven van mensen zonder meer regeren. Ik zal daarom alle gezag aanvaarden, voor zover het mij - en dat is dus ook mijn belang - mogelijk is. Ik zal trachten te komen tot een samenwerking, waar die mogelijkheid niet bestaat.

3. Daar alle verklaringen, die in deze tijd worden gegeven, voortkomen uit de strijdigheid der belangen en dus een suggestief propagandistisch element in zich dragen, zal ik geen enkele verklaring als absoluut waar mogen aannemen, tenzij mij door eigen waarneming is gebleken, dat daartegen vanuit mijn standpunt van leven en denken geen enkel bezwaar kan worden ingebracht en dat daarin geen enkel element of geen enkele interpretatie bestaat, die verdergaat dan het direct kenbare.

Op deze manier komt men dus een klein beetje meer tot het idee van samenwerking.

Die belangenstrijd is in feite onnodig. Indien wij begrijpen, dat een industrie alleen kan bestaan, als er arbeiders zijn, als die industrie een zekere medewerking en een zekere steun van de gemeenschap geniet, terwijl de gemeenschap op haar beurt op die industrie is aangewezen om een redelijk levenspeil te kunnen handhaven, dan zal men zeggen: Wij moeten elkaar wat toegeven.

Als wij religieus beseffen, dat er geen absolute waarheid bestaat, dan kunnen wij toch van onze eigen waarheid uitgaan, maar wij zullen bereid zijn om ook die andere waarheden tot op zekere hoogte te aanvaarden. Wij zullen ze niet geheel afwijzen.

In de esoterie is het al precies hetzelfde. Ik kan innerlijk iets zeker weten, maar het is geen absolute zekerheid en het is geen absolute waarheid. Het is mijn eigen gerichtheid en daarmee mijn eigen belang, dat mijn innerlijke houding en mijn innerlijke weg bepaalt. Er zijn dus andere wegen mogelijk. Als ik aanvaard, dat die andere wegen er zijn en ik kijk in hoeverre wij, als de wegen elkaar kruisen, elkander kunnen helpen, dan zal een snelle geestelijke bewustwording het resultaat zijn.
Op het ogenblik, dat wij de ander a priori afwijzen en voor onszelf een absolute zeggenschap of een absoluut gezag opeisen, zullen wij onszelf en vaak ook anderen schaden.

Waarschijnlijk vraagtu zich nu af, of dit dan alles is?
Om te begrijpen wat er zich op het ogenblik afspeelt, moeten wij ons allereerst realiseren, dat de huidige toestand niet onbeperkt kan blijven voortbestaan. Zowel geestelijk als ook maatschappelijk en economisch bestaat er in de wereld een zodanige onevenwichtigheid en een zodanige strijdigheid van belangen, dat een absolute explosie (een wereldoorlog of iets dergelijks) haast onvermijdelijk is. Om een verandering te brengen moet er een revolte zijn. Deze kan niet plaatsvinden door eenvoudig de leiding over te nemen. Men heeft de massa dan niet mee. Men kan de revolte ook niet tot stand brengen door een nieuwe waarheid te verkondigen, want de massa en de bovenlaag zullen die waarheid niet willen aanvaarden. Er is geen mogelijkheid tot communicatie.

Er is echter een andere weg; en dat is de weg van het isolement. Misschien zult u zich afvragen, of dit nu werkelijk mogelijk is. En daarom

stel ik van te voren, dat het door mij nu verklaarde ten dele reeds op feiten berust in deze dagen.

Een revolutie kan in deze tijd alleen plaatsvinden in de werkelijke zin van een omwenteling (dus niet een vervangen van gezag) door de heersende klasse te isoleren en gelijktijdig te blijven beantwoorden aan de ongeïnteresseerde zelfzucht van de massa.

Als wij nu te maken hebben met b.v. de geestelijkheid, dan kunnen wij zeggen: De geestelijkheid moeten wij veranderen. Maar dat kan niet zonder meer. Wij moeten beginnen de top van de geestelijkheid steeds meer van de mensen te isoleren. Daarmee wordt de geestelijke waarheid niet aangetast, maar wel het systeem, de wijze waarop het geestelijk gezag wordt gehandhaafd. Er zal langzaam maar zeker geen vernieuwing meer mogelijk zijn. Alle pogingen tot vernieuwing lopen ergens dood. De denkende middenklasse zal acties ondernemen en misschien ook waarheden gaan verkondigen en onderzoekingen doen, die de bovenlaag onaanvaardbaar noemt. Het is echter niet meer tegen te houden. Hierdoor is het mogelijk om gelijktijdig de massa te blijven beheersen, het peil van die massa iets te vergroten en schijnbaar strijdige dingen met elkaar in overeenstemming te brengen. Ik denk in religieus opzicht b.v. aan de heiligheid van het leven en de geboortebeperking. Die dingen zijn met elkaar in overeenstemming te brengen, maar vanuit een ander standpunt dan het huidige.

Ook bij regeerders zullen wij hetzelfde moeten zien. Zolang de politici, de mensen die het lot van de wereld denken te bepalen, hun eigen inzichten geheel kunnen doorzetten, zullen zij zichzelf steeds meer vervreemden van de massa, maar ook van het werkelijke leven. Hetgeen betekent dat hun wetten, hun voorschriften, hun politieke tendensen niet meer worden beheerst door hun inzicht maar door de verwrongen toepassing daarvan door anderen. Op den duur zal de toepassing domineren, want daarmee alleen zijn er resultaten te behalen. Er is dan een nieuwe regerende klasse ontstaan, die uit haar direct contact met de werkelijkheid belangen, die schijnbaar strijdig zijn, in overeenstemming met elkaar kan brengen.

Voor de gehele wereld is dit proces op het ogenblik aan de gang. Wij zien in verschillende landen regeringen, die steeds meer geïsoleerd komen te staan ten aanzien van de werkelijkheid, die er in het volk bestaat. Wij zien mensen, die - een aardig voorbeeld voor deze dagen is Soekarno - in feite zichzelf nog zien als dominerend regeerder, maar die in wezen niets meer te regeren hebben. En nu denkt u, dat is misschien één geval, maar zo zijn er meer. Een dergelijke tendens ontwikkelt zich op het ogenblik b.v. in de U.S.A. We hebben soortgelijke tendensen ook al kunnen zien in India en zelfs in Pakistan voltrekt zich zo'n proces. Al deze processen houden dus de mogelijkheid in tot een vernieuwing. En die vernieuwing komt voort uit de strijdigheid der belangen.

Juist de grote tegenstellingen, die er ontstaan, dwingen de enkelingen, die nog denken, die nog persoonlijk willen handelen, die niet in algehele eenzijdigheid een vernietiging tegemoet willen lopen om buiten de anderen om a.h.w. een uitweg te zoeken, die in de praktijk resultaten geeft. Want het is de praktijk en niet meer de theorie, die in deze dagen regeert.

Op deze wijze wordt er eveneens een nieuw geestelijk bewustzijn geboren. Want als je geleerd hebt dat je de uiterlijke vormen moet en kunt aanvaarden - ongeacht hun strijdigheid t.o.v. elkaar - en door een practisch toepassen van de daarin gelegen waarden een werkelijk bereiken voor jezelf en anderen waarmaakt, dan zul je ook leren, dat het voor je persoonlijk bestaan niet zozeer erop aankomt hoe je de zaak formuleert. Dan kun je voor esoterie uitgaan van elk geloof; en van elke esoterie uitgaan voor een bepaald geloof. Dan kun je spiritistisch of atheïstisch denken, zonder dat je innerlijke werkelijkheid daardoor ook maar iets lijdt,

of je persoonlijke waarden en contacten met het geestelijk element van je "ik" en het Al daardoor ook maar iets worden geschaad. Dat is uitermate belangrijk.

Wij zijn al te zeer geneigd te denken dat de waarheid in woorden ligt. Laat mij u uitdrukkelijk zeggen, dat er geen absolute waarheid bestaat, omdat er geen woorden zijn, waarmee een absolute waarheid kan worden weergegeven. Er is geen enkele gedachte, die een absolute waarheid kan omvatten, omdat geen enkele gedachte genoeg omvat, geen enkel denkvermogen in staat is te overzien wat er nodig is om een klein stukje van de totale waarheid absoluut en definitief te formuleren en vast te leggen. Er bestaat geen absolute waarheid.
Als u hier komt om een absolute waarheid te horen, bent u al verkeerd. Als u hier komt om iets van de waarheid te leren, om te zien of er misschien ergens voor u tussen de tegenstellingen een practische mogelijkheid is om werkelijke resultaten te bereiken, om reëel iets te zijn, te leven, dan heeft u gelijk en dan is het goed.

In concreto komt het hierop neer: Absolute waarheid bestaat niet. Er bestaan vele gedeeltelijke waarheden. Een keuze daartussen is niet mogelijk. Indien er toch een keuze wordt gedaan, is deze niet gebaseerd op de waarheidserkenning per se, maar op de belangengemeenschap tussen hetgeen er in die waarheid staat en wat het eigen "ik" wenst of wil bereiken. Voor anderen geldt hetzelfde.

Uitgaande van deze erkenning kunnen wij ook afstand doen van onze behoefte een absolute waarheid te kennen en komen wij tot het begrip, dat het belangrijker is nu werkelijk iets te bereiken en te bouwen dan mooie woorden en mooie formules te kennen.

We gaan ook begrijpen, dat we nooit de waarheid kunnen bereiken door de waarheid van een ander aan te vallen. Wij kunnen slechts iets, wat voor ons kennelijk niet practisch is, wat niet bruikbaar is, isoleren. We laten vele theorieën bestaan, maar we zullen er steeds minder gebruik van maken. Zij verdrogen en verkommeren, zoals die bovenlaag, waarover ik zo even heb gesproken. Datgene, wat er overblijft, is een applicatie, die wij formuleren in de termen van deze theoretische bovenlaag. Maar we begrijpen heel goed dat wij de feiten verdraaien. We begrijpen heel goed dat wij de stellingen aanpassen aan wat practisch mogelijk en noodzakelijk is. En in dit begrip overbruggen wij de tegenstellingen. In dit begrip bouwen we een nieuwe werkelijkheid, die dan misschien niet zo mooi waar schijnt te zijn, maar die op elk punt in de praktijk gefundeerd is; die gefundeerd is op het persoonlijk begrip van het Goddelijke, zoals dit door het "ik" geuit kan worden.

En daarmee kom ik aan het derde stuk van mijn betoog.

Een groot aantal dingen worden op aarde ook weer omschreven. Bijvoorbeeld: vroomheid, vaderlandsliefde, deugdzaamheid, betrouwbaarheid enz. Al deze begrippen zijn betrekkelijk. Een spion, die ten koste van alles zijn vaderland dient, is voor dat vaderland deugdzaam, betrouwbaar. Voor de tegenpartij is hij precies het tegengestelde. Hij is onbetrouwbaar en zo zondig, dat menige duivel in de ogen van de tegenpartij een wit onschuldig zieltje is vergeleken bij de snode verrader. Als u dit beeld kunt vatten, dan vormt zich voor u wel de essentiële voorstelling van dit alles: er bestaat geen enkel absoluut begrip. Soms is iemand deugdzaam door ondeugend te zijn. En soms is de deugdzaamheid in zich een ondeugd. Soms is een absoluut betrouwbaar-zijn in feite een niet-beantwoorden aan het vertrouwen dat je als persoon, als mens, als zelfstandig wezen geniet. Voorbeeld. Een politie-agent heeft tot taak het gezag te handhaven. Op het ogenblik, dat deze agent alles doet om dit gezag te handhaven (zoals dit b.v. in de Hitlertijd gebeurde) gaat hij in tegen zijn werkelijke taak en verplichting, want hij handhaaft het gezag ter bescherming van het

volk. Zodra hij deze verplichting jegens de gemeenschap terzijde stelt, wordt zijn trouw en betrouwbaarheid in feite een ondeugd.

Op dezelfde manier zien wij dat ook geestelijk en religieus ontstaan. Wij hebben het idee, dat we deugdzaam zijn, als we één en dezelfde waarheid voortdurend dienen. Maar als we door die waarheid te dienen anderen onrecht doen, dan maken wij van onze God een duivel. We hebben het recht niet dat te doen.

Als wij uitgaan van een bepaald geestelijk procédé en menen, dat we al het andere daarvoor terzijde mogen schuiven, zonder ons af te vragen wat dit anderen gaat kosten, zijn wij parasieten; dan proberen wij geestelijke bewustwording te bereiken ten koste van anderen. En dat kan niet. Want een werkelijke bewustwording kan alleen mèt anderen maar nooit ten kosten van anderen worden verworven. Wil men dus in deze tijd en tegen de achtergronden van al die tegenstellingen tot een ware bewustwording komen, dan zal men nimmer een bepaald begrip ten koste van alles mogen handhaven.

De relativiteit van alle menselijke begrippen en waarden, zelfs van alle openbaringen moet worden beseft. Wij moeten trachten vanuit deze openbaringen, ervaringen e.d. voor onszelf een actie te "plannen". Wij moeten eenvoudig een dienstbaarheid vinden aan God èn de mensheid en eventueel aan bepaalde geestelijke groeperingen, welke wij voor eigen verantwoordelijkheid - en dus nimmer alleen op gezag - met die actie in onze eigen wereld vervullen of waar wij ook worden geplaatst. Doen wij dit, dan hebben wij een grote zelfstandigheid. We zullen niet meer orthodox handelen en wij zullen God en het Goddelijke in elk afzonderlijk facet kunnen ervaren en beleven. Er wordt dan een persoonlijke waarheid geboren, die in de feiten te constateren is, een bewijsbare waarheid. En deze voor ons bewijsbare waarheid voert vanuit het "ik" a.h.w. naar de gemeenschap, de mensheid als geheel (stel: de Adam Kadmon), waarbij wij wederom de tegenstelling hebben tussen het menselijk belang en het belang van b.v. bepaalde diergroepen. Denkt u aan het verschil in belang tussen de mug en de mens.

De mug wil graag van de mens genieten, die voor hem vaak de geaardheid heeft van een welvoorzien restaurant. De mens ziet in de mug een jeukende bultenveroorzaker, bovendien hinderlijk zoemend, die zo snel mogelijk moet worden verdelgd. Wij moeten begrijpen, dat er ook tussen mens en mug of mens en insectenwereld een bepaalde relatie bestaat; dat een zeker evenwicht nodig is en dat een uitroeien van de muggen voor de mens even schadelijk zou kunnen zijn als het uitroeien van de mensen voor de muggen. Samenwerking, het zoeken van een brug tussen de schijnbaar tegenstrijdige dingen is geestelijk van groot belang. En wij zullen in de sferen pas de tegenstellingen kunnen overbruggen, als wij vanuit onszelf leven.

De omstandigheden van leven in deze tijd maar vooral het vermogen om buiten alle vastgelegde begrippen en formuleringen om te denken en te handelen is noodzakelijk. Degeen, die dit doet, behoort zowel uit een geestelijk als uit een menselijk standpunt tot die eigenaardige middenlaag; die vreemde wat gistende massa in het bestaan, waaruit de vernieuwing steeds wordt geboren. Wij brengen de vernieuwing voort, doordat wij ons nimmer binden aan het oude. Wij moeten niet orthodox zijn terwille van de orthodoxie en niet onorthodox om onorthodox te zijn. Deze begrippen hebben beide op bepaalde punten voordelen. Indien die voordelen voor ons belangrijk zijn, moeten wij dus orthodox of onorthodox zijn, zoals het ons uitkomt. In beide gevallen moeten wij gerechtvaardigd zijn door ons begrip van mens-zijn en door de resultaten, die wij bereiken.

Hiermee meen ik deze inleiding te kunnen afsluiten. Het is slechts een inleiding tot de tegenstellingen, die uw wereld beheersen. U zult er zelf over moeten nadenken. U zult zelf moeten ontdekken waar bij u mis-

schien de te grote vasthoudendheid aan bepaalde stellingen of beginselen de innerlijke vrede verstoren; of waar uw dienstbaarheid aan anderen in waarde vermindert of zelfs wordt opgeheven door u te zeer te beroepen op bepaalde authoriteiten, bepaalde stellingen.

Ik hoop echter, dat ze heeft bijgedragen tot een begrip voor de werkelijke problemen van deze dagen en ook voor een begrip t.a.v. het werkelijke karakter van de omwenteling en de vernieuwing, die zich aan het voltrekken zijn. Ten laatste zal ze u helpen om u in deze dagen beter, juister en vooral actiever te oriënteren.

-:-

INDIVIDUALISME.

In een wereld, waarin alles neigt tot conformiteit, is de mens geneigd zichzelf aan de z.g. nonconformiteit te conformeren; en na de conformatie meent hij dan dat hij voor de wereld van belang is. Maar als alle schapen precies hetzelfde zijn en en hetzelfde blaten, moet er toch altijd nog een belhamel zijn om het hele stel ofwel naar een grazige weide te leiden dan wel naar de ondergang.

Nu zijn er ongetwijfeld in de maatschappij hamels genoeg, maar de schapen hebben toch wel wat mij betreft de overhand. Wat wij moeten zeggen is dus in de eerste plaats: Het lijkt mij voor niemand raadzaam voor hamel te spelen, maar ik zou u toch voor alle schaapachtigheid willen waarschuwen.

De mens moet individualist zijn. Hij moet zijn persoonlijk leven vanuit zichzelf opbouwen en hij moet daarbij temidden van de maatschappij zoeken naar een levenshouding, die aan zijn persoonlijke belangen en inzichten uitdrukking geeft en die anderzijds toch niet geheel in strijd is met die wereld. Je kunt zozeer individualistisch zijn, dat je als individu op een eenzame hoogte meent te staan. Dat duurt meestal niet lang, want dan val je er af. Individualist zijn in deze tijd betekent:

1. Zelf denken. Dat is het belangrijkste. Zodra je het denken aan een ander overlaat, ben je nog stommer dan een schaap,want dat denkt nog erover na, of het een mondje gras zal nemen of niet.
2. Uit je denken conclusies trekken voor de praktijk. Als je iets ziet, moet je daarnaar voor jezelf handelen. Het heeft weinig zin je aan anderen te conformeren, als je daarmee zelf geen vrede kunt hebben. Een mens, die werkt aan zijn liefhebberij, werkt goed en hard en heeft er ook nog plezier in. Een mens, die zich conformeert aan de eisen, die de maatschappij stelt zonder meer, werkt over het algemeen naar zijn idee hard, maar hij presteert weinig. Hij ergert anderen, ergert zichzelf aan anderen en brengt wanproducten tot stand, die voor velen nog lang een bron van ergernis zijn.

Hieruit blijkt wel, dat je dus in de eerste plaats van jezelf moet uitgaan. Wat denk je zelf? Wat wil je zelf? Wat ben je zelf? En als je daarmee eenmaal bent begonnen, ga je vanzelf begrijpen, dat je jezelf moet zijn.

Individualisme is de kunst temidden van de maatschappij, die het conformisme als een deugd aanprijst, jezelf te zijn zonder in verzet te zijn tegen de maatschappij. Dat laatste lijkt voor menigeen haast onmogelijk. Maar laten we niet vergeten, dat het verzet tegen de maatschappij een methode is om de schuld af te schuiven. De maatschappij heeft er geen schuld aan dat de situatie is zoals ze is. Daaraan heeft u zelf schuld. U moet

dus uw positie in de maatschappij wijzigen; en dat kunt u alleen aan de hand van uw eigen geaardheid, uw begaafdheid en uw interesse. Om dit individualistisme te zien in zijn kern moeten we zeggen:

De mens heeft voor zich een bepaald beeld van het hogere. Hij heeft een beeld van het geluk en hij heeft een voorstelling van datgene, wat hij in de wereld moet betekenen. Die drie dingen moet je allereerst in overeenstemming brengen. Je kunt nooit je versie van geluk tegengesteld maken aan je versie van God en de goddelijke wil. Als je dat doet, maak je van God een tiran. Je zult die God nederig dienen, maar daardoor tiranniek worden tegen anderen, weerstanden opwekken en dus in de wereld absoluut geen betekenis hebben of hoogstens een negatieve. Heb je eenmaal God gevonden voor jezelf en weet je wat geluk is, dan moet je zoeken naar een weg, waardoor het begrip van God en het begrip van geluk met elkaar in overeenstemming is te brengen. Zodra een mens gelukking kan zijn en in dit geluk kan beseffen dat hij zijn God erkent en aanvaardt, heeft hij als achtergrond de eeuwigheid.

Een individualisme, dat als achtergrond geen eeuwigheid draagt, is over het algemeen zo vergankelijk, dat het geen practische waarde in zich heeft. Maar de mens, die de eeuwigheid als zijn achtergrond ziet, zal al hetgeen hij is en nastreeft ook zien in een tijdloze relatie. Voor hem is er geen sprake van een "planning" voor 5 of 10 of 100 jaren. Hij is. Maar zoals hij nu is, is hij de eeuwigheid. Omdat hij die eeuwigheid beseft, zal hij ook gemakkelijker de z.g. nadelen van het individualisme terzijde stellen. Want je zult om jezelf te zijn de steun van anderen moeten kunnen ontberen. Hoe meer je je op een ander beroept, des te minder kun je jezelf zijn. Er is maar één uitzondering: Je kunt je altijd op God beroepen, zonder daarmee jezelf te schaden en zonder je persoonlijke bestaan en je persoonlijke uiting daarmee in waarde te verminderen.

Hebben wij dit alles bezien, dan moet ik terecht komen op de punten, waarover zo even is gesproken. De spreker had het nl. in het onderwerp over de bovenlaang, de onderlaang en de middenlaag. Ik kan het dan heel eenvoudig zeggen:

Om jezelf te zijn moet je altijd proberen actief te zijn, daardoor onderscheid je je altijd van de onderlaag. Je moet nooit proberen alles voor allen te zijn, want dan behoor je bij de bovenlaag en pas je niet meer in deze wereld. En al denk je erin te passen, dan moet ik zeggen dat de vorm wel zo slecht gekozen is, dat je over het algemeen ziek wordt van je zorgen. Middenlaag zijn wil zeggen: een beperkte verantwoordelijkheid willen aanvaarden en dragen voor een beperkt aantal anderen, indien dit behoort tot je geluk, je begrip van leven. Het is altijd een afwijzen van de verantwoordelijkheid voor alle anderen. Deze kun je in werkelijkheid niet dragen en daardoor heeft het ook geen zin ermee te beginnen.

Dan moeten wij begrijpen, dat individualisme ook inhoudt, dat er voor het "ik" bepaalde regels en wetten zijn. U weet zelf wat ù juist vindt. U weet niet wat een ander juist vindt. Als u uzelf aan anderen oplegt door uw leefregels voor anderen te doen gelden, dan zondigt u alweer, want u dringt door in het leven van die ander en u maakt het daardoor voor uzelf onmogelijk u te onttrekken aan een regel, die u zelf stelt.

Maar het "ik" evolueert. Het bewustzijn verandert voortdurend. Wat gisteren voor u een onomstotelijke waarheid was, een noodzaak en een verplichting, kan morgen misschien alleen maar overbodig, lastig en onaanvaardbaar zijn.

Een mens, die een bepaalde gedragsregel, die hij voor zichzelf op dit moment juist acht, aan anderen als juist oplegt, bindt zich daaraan zodanig, dat hij zijn persoonlijke vrijheid later ontbeert. Daarom heeft het geen zin regels of wetten anderen op te leggen. Het is ook niet van be-

lang dat men eigen gedragsregels aan anderen duidelijk maakt als zijnde een enige waarheid of als een noodzaak.

Individualisme houdt ook in, dat het eigen denken voortdurend flexibel blijft. Niet vandaag zo denken en morgen daarop verder bouwen, maar vandaag denken en morgen denken en zo de basis vormen, waardoor de oneindigheid kan worden gezien. Mensen, die van vandaag op morgen een logisch verband zoeken in hun leven en denken, bouwen een kaartenhuis op. Zij bouwen een illusie, die met de minste geringste beweging instort. Want de waarde van één dag bewustzijn is zo snel aangetast door de tijd, dat ze nimmer lange tijd overeind blijft staan. Men is dan in het leven teleurgesteld. Men meent, dat anderen fouten hebben gemaakt en men vindt zelf geen geluk. Daarom elke dag opnieuw denken en opnieuw leven. Wat vandaag kan, kan morgen misschien niet en omgekeerd. Daarmee hebben wij niets te maken. Wij handelen volgens ons begrip van juist en goed.

Dan hebben wij natuurlijk te maken met de wereld. U moet mij niet kwalijk nemen, als ik zeg dat iemand, die een ridder-costuum aanheeft, er goed aan doet niet in het water te springen, alsof hij een badpak aanheeft. En als het een harnas is, dan weet hij zeker dat hij zal verdrinken. Men moet zich aanpassen aan de omstandigheden.

Iemand, die in een maatschappij leeft en die bepaalde dingen absoluut onaanvaardbaar vindt, mag deze voor zich onaanvaardbaar achten en hij mag ernaar handelen, maar hij zal er altijd zorg voor moeten dragen dat hij daarmee geen te groot conflict met de omgeving schept. Men moet een evenwicht blijven behouden.

Het wekken van onnodige conflicten is geen uiting van individualisme. Het is een uiting van stommiteit, want men dwingt zichzelf juist daardoor tot een conformisme of misschien een nonconformiteit, die ten slotte tegen zijn wezen, zijn eigen belang en inzichten ingaan. Vrij-zijn is dus wel heel erg belangrijk. En die vrijheid vindt men in de middenlaag.

De middenlaag, waarover zonet werd gesproken, is dus in feite een groepering van mensen, die zelfstandig handelen en denken. Daar, waar een gezag wordt uitgeoefend dat ergens steriel is, reageert men niet door zich tegen het gezag te verzetten, maar door het te negeren. Men doet eenvoudig, alsof het niet bestaat. Men geeft er slechts het minimum van de noodzakelijke aandacht aan. Het resultaat is, dat het gezag meent nog steeds invloed te hebben, terwijl het in praktijk steeds minder invloed kan uitoefenen. Dat is het isolement, dat men op die manier veroorzaakt.

Maar aan de andere kant moet u begrijpen, dat er heel veel mensen zijn, die uw begrip, uw denken en leven niet kunnen volgen. Indien u anderen wilt opheffen tot uw eigen peil (dat is de uitdrukking, die meestal daarvoor wordt gebruikt - voor mij lijkt het meer een soort Sisyphusarbeid), dan probeert u anderen op te trekken. Daardoor dwingt u uzelf

a. tot stilstand;
b. om uzelf gelijk te blijven
c. u zult ontdekken, dat als u de anderen hebt opgehesen ten koste van veel moeite, ze bij de eerste de beste gelegenheid terugspringen naar hun oude laagheid.

Daarom moet u nooit proberen een ander op te heffen tot uw peil, maar u moet in uw leven, uw denken, spreken en handelen zo reageren, dat de benedenlaag - als we het zo eens mogen zeggen - de massaliteit, de conformisten ergens het element van uw denken net accepteren. Dat ze zich er niet tegen verzetten. Dit is het best wat u kunt bereiken.

Dan komen wij voor de grote vraag, of individualisme in deze maatschappij nog mogelijk is. En dan kan ik daarop alleen dit antwoorden:

Als individualisme in een maatschappij niet meer mogelijk is, is men-

selijk en menswaardig bestaan daarin evenzeer onmogelijk. Want de vreugde van het menselijk bestaan is niet gelegen in materieel bezit. Het is niet gelegen in zekerheid of in welvaart, maar in het gevoel dat je iets betekent, in het vermogen jezelf voortdurend uit te drukken. Indien het begrip van geluk in de mensheid een klein beetje zou veranderen, zou de neiging tot gelijkschakeling ongetwijfeld ook verdwijnen.

Individualisten zijn mensen, die beseffen dat gelijkschakeling op zich een aantasting is van de waarde van hun leven. Ze zijn mensen, die zich daartegen niet verzetten, maar die zich eraan onttrekken.

De individualist is a.h.w. de onvindbare Pimpernel. Hij is iemand, die voortdurend opduikt met acties en reacties, waarop niemand heeft gerekend. Die weer verdwijnt en daardoor anderen de mogelijkheid geeft meer zichzelf te zijn en gelijktijdig voor zichzelf zijn betekenis, de inhoudt van zijn leven bevestigt.

Geestelijk houdt het in, dat u God vindt. Zodra u de Epistels van Paulus, Jacobus, Johannes of Petrus nodig heeft om de eeuwige zaligheid te bereiken, kunt u beter een cursus in het briefschrijven volgen, want dan heeft u zelf niets te zeggen.

Bewust leven is een voortdurende dialoog tussen de mens en God. Op het ogenblik, dat u het aan een ander overlaat tegen God te praten, moet u niet verwachten dat God u antwoord geeft.

Jezelf zijn houdt dus is: de moed hebben ook t.a.v. het Hoogste je houding te bepalen, te reageren en te ageren zelfs. Aan de andere kant houdt het ook in, dat je een persoonlijk antwoord van die Godheid verwacht, eist en verkrijgt. Zolang je dit antwoord niet krijgt, ben je nog niet genoeg jezelf.

En dan een laatste punt, dat u ongetwijfeld zult willen appreciëren en overdenken:

Individualisme is niet slechts de verheerlijking van het individu, maar het is de rechtvaardiging van het persoonlijk bestaan. Je hebt slechts zin in het geheel, als je jezelf bent, bewust. Je kunt aan de gemeenschap, aan jezelf, aan het Al alleen iets geven of iets bijdragen, indien je de waarden, die in jezelf bestaan, ontwikkelt en tot uiting brengt. En vergeet niet:

Niemand is in staat zijn betekenis in het leven juist te schatten. Daarom heeft het geen zin te streven naar verdienste in de ogen van anderen of volgens een bepaalde stelling. Het heeft slechts zin te beantwoorden aan je eigen wezen.

-:-

M O E D.

Moed is begrip. Want om moedig te zijn moet je weten wat je doet. En je moet begrijpen wat de consequenties zijn, die eraan verbonden zijn. Iemand, die niet weet wat de risico's zijn die hij loopt, is niet moedig; hij is hoogstens dom en zal ongetwijfeld als held door de anderen worden geëerd.

Iemand, die moedig is, is verder in staat om het onaangename te aanvaarden, omdat een zelfbevestiging of in feite het aangename voor hem belangrijker is. Moed is dus in feite: in staat zijn om een bewuste keuze te doen.

Vele dingen, die lafheid lijken zijn moed, omdat zij voortkomen uit het bewust accepteren van de gevolgen. Elke mens zal in zijn leven steeds weer een keus moeten maken. Die keuze zal nimmer worden gemaakt ten koste van anderen. Zij kan nimmer worden gemaakt volgens de waarderingen van anderen. Elke keuze is een zuiver persoonlijke zaak.

Als je de moeilijkheden ziet, die eraan dit persoonlijk kiezen verbonden zijn, kun je je natuurlijk terugtrekken; maar dat is lafheid. Je weet in jezelf wat voor jou goed of noodzakelijk is. Je weet voor jezelf wat voor jou van belang is en je moet de moed hebben om alle gevolgen ervan te aanvaarden. Om het eenvoudig te zeggen:

Moed is het vermogen om schijnbaar tegen de eigen belangen in te handen om zo eigen wezen te handhaven.

Het zal u duidelijk zijn, dat we deze moed geestelijk evenzeer nodig hebben als stoffelijk. Want de mens, die tot in de oneindigheid wil doordringen, zal steeds weer zichzelf moeten overwinnen, omdat hij delen van zichzelf moet achterlaten en omdat hij consequenties moet accepteren, die hij misschien niet aangenaam vindt, wil hij resultaat bereiken, wil hij zijn werkelijk ego nader leren kennen en in dit werkelijke "ik" nader komen tot God.

Denk dus niet, dat moed een uitschakelen van de angst is. Juist de moedige kent angst, want hij weet waaraan hij begint. Maar de moed is in staat de angst te overwinnen. Het innerlijk besef is sterker dan de vrees; en omdat dit besef sterk is, blijft de beheersing bestaan.

Een mens, die in een astrale wereld tegen een of ander wanstaltig gedrocht (een schrikgestalte zonder gelijke) aanloopt, zal misschien beseffen dat hier een demonische kracht in zit. Hij zal dus bang zijn. Maar zijn angst betekent niet, dat hij de beheersing over zichzelf verliest. Hij kiest bewust voor het trotseren van deze kracht in de wetenschap, dat hij alleen door verder te gaan en deze kracht te trotseren het licht (de andere sfeer) kan bereiken.

Op deze manier moet je in het leven altijd handelen. Je staat steeds weer voor dingen, die je minder prettig vindt. Je staat voor consequenties, die onaanvaardbaar lijken. Er is altijd weer iets, wat je anders zou willen. Maar je weet ook, dat je anders niet kunt verdergaan. Dat je wat je noodzakelijk acht niet werkelijk kunt bereiken, tenzij je allereerst bereid bent om het onaangename mede op de koop toe te nemen. Dat is de moed, waarover wij eigenlijk moeten spreken. Niet de bravour, maar het overlegd accepteren van het minder aangename, omdat het doel dat wij willen bereiken belangrijker is. Doelbewust zijn en moed is eigenlijk een en hetzelfde. En wie in de oude wijsheid wil zoeken naar de betekenis van moed, vindt dit misschien wel het best in bepaalde Hindoe-geschriften. Ik citeer enkele punten hieruit:

"Hij, die niet vreest te vallen onder de slagen van de vijand,
zal zichzelf zijn en zich waardig tonen zichzelf te blijven."

Anders gezegd: De held, die de dood en de pijn niet schuwt, ondat het zijn taak is te strijden, zal daardoor in de godenwereld binnengaan.

"Door het onaangename te aanvaarden wordt het aangename bereikbaar. Door de dwaasheid te beleven wordt de wijsheid een feit.
En door de sterfelijkheid te aanvaarden kan men tot God worden."

Ook hier weer hetzelfde element: De aanvaarding. Het bewust zoeken. Je moet het een nemen om het ander te verkrijgen.

"Als alle dingen doven en gij beseft wat het is gebonden te zijn, zo kunt gij scheppen ommentwille van hen, die anders ten onder zouden gaan. Want hij, die schept en instand houdt, bindt zichzelf bewust, omdat hij slechts in het leven van anderen zijn vreugde vindt. Zo is het grootste offer de grootste zelfuitdrukking. En de grootste zelfuitdrukking de grootste verwerkelijking van het ego, waarin het zijn eeuwigheid bewijst in zichzelf en uit zichzelf."

:-:-:

Negende Les.

V A R I A.

Wij hebben in de afgelopen tijd een betrekkelijk groot aantal facetten van het occultisme bezien. Daarin zal u zijn gebleken, dat deze verschillende lessen tezamen de mogelijkheid scheppen om voor uzelf experimenten te doen op diverse terreinen. Aangezien het occultisme echter als gebruikswaarde in deze tijd zo buitengewoon belangrijk kan worden, meen ik er goed aan te doen op deze avond een aantal meer practische gegeven te verstrekken, die u bij de toepassing van practisch elke vorm van occultisme zonder meer dienstig zult vinden.

Dan beginnen wij met een paar heel eenvoudige regels, die vallen onder wat men misschien zou noemen astrologie of magie.

1. Al het werk, waarin we kracht, vooral lichtende kracht, willen gebruiken of waaruit wij lichtende kracht willen ontvangen, zullen wij zoveel mogelijk volbrengen bij klimmende zon. Dat wil dus zeggen: vóór de zon het hoogste punt op haar baan heeft bereikt en voor zover mogelijk in de tijd, dat de zon naar u toekomt en zich niet van uw deel van de aarde schijnt te verwijderen.

   De reden hiervoor is heel duidelijk. De energieën (ook de astrale energieën die ook op aarde aanwezig zijn), staan ergens met deze zonnekracht in verband. Nu blijkt, dat vormgeving e.d. in het duister veel gemakkelijker is, maar het ontvangen van werkelijke kracht (vooral zenuwkracht voor genezing of kracht om voorwerpen in te stralen of het in jezelf verzamelen van voldoende kracht om veilig te kunnen uittreden) kan het best geschieden, als de zon aan het klimmen is en haar energie dus toeneemt. Want bij een dergelijke poging zal uw eigen energie of uw concentratie op den duur verminderen; die vermindering wordt dan gecompenseerd door het klimmen van de zon.

   Men gebruikt daarbij nog een regeltje, dat hiermee in verband staat: Wanneer de zon de horizon net overschrijdt, geeft zij op aarde haar grootste kracht.

   Dat is niet helemaal waar, maar wel in zoverre, dat de bijzondere gesteldheid, de frisheid van de aarde, die in de ochtenduren pleegt te domineren (misschien zelfs in de grote steden, dat weet ik niet), op de mens een zekere invloed heeft.

   Daarbij geldt verder:

   Alle handelingen, die het vergaren, gebruiken en uitstralen van kracht ten doel hebben, mits deze zuiver lichtend zijn, zal men zoveel mogelijk doen in de vrije natuur, althans op een plaats waar licht en lucht volkomen vrije toegang hebben.

   U zult ontdekken, dat dit ook voor uw concentratie-oefeningen heel

goed is. In dit verband een kleine tip als punt

2. Vooral in de tijd, dat u meestal een beetje ongedurig bent, dat u zich wat minder prettig voelt, dat u behoefte heeft aan kracht of dat uw dagtaak u zwaar toeschijnt, zoudt u zich in de ochtenduren (nadat u zich normaal heeft gewassen enz.) eigenlijk gedurende een kwartier moeten neerzetten of weer neerleggen, daarbij de adem regulerend, op een plaats waar frisse lucht voldoende toegang heeft. Dit brengt voor u een zekere ontspanning van de geest teweeg, het neemt eventuele gevolgen van slapeloze nachten, dromen of moeilijkheden weg en het haalt ook de vermoeidheid weg, die soms het resultaat is van uittreding en laat u de dag werkelijk fris beginnen.

3. Deze regel heeft te maken met de maan. Ze is zeer eenvoudig en kan niet worden gedefinieerd.

De maanfasen zullen voor verschillende personen ook een andere uitwerking hebben. Het is bijna zeker, dat als u rond nieuwe maan een bepaalde tendens (b.v. veine of déveine) hebt, deze zich rond elke nieuwe maan zal herhalen. Het zelfde geldt dus voor laatste kwartier, eerste kwartier en volle maan. U kunt dit uitrekenen.

Indien u plannen hebt, die daadkracht, doorzettingsvermogen en hardheid vergen of misschien een zekere macht inhouden, dan dient u deze uit te voeren als het even kan in de periode, dat de maan in de ochtenduren nog net zichtbaar is (dus in de gestalte, die voor u de juiste is). U zult dan de voorgaande oefeningen het best volbrengen en daaruit enorm grote resultaten kunnen verkrijgen.

Dan moeten wij bij de maan ook nog rekening houden met het feit dat zij - vooral als ze vol is en ook wel als ze nieuw is - op de natuur een zekere invloed, een inwerking heeft. Het volksgeloof spreekt daarvan. Men verwacht omstreeks die tijd weersomslag. Men zegt, dat de vis bij volle maan gevangen sneller bederft. Of het bijgeloof is of niet, wij kunnen er wel zeker van zijn, dat de maan op de menselijke psyche, juist in deze genoemde fase, een bijzonder sterke invloed heeft.

Als wij een fantasiewereld zouden willen betreden, we zouden een tweede werkelijkheid willen opbouwen of gewoon de scherpe kantjes van de wereld even willen vergeten om een totaal beeld te krijgen dat een beetje harmonischer is, dan zullen wij dat altijd het best doen bij volle maan. De volle maan schept een vergroting van het voorstellingsvermogen, een versterking van bepaalde psychische en zelfs fysieke procédé's; en hierdoor kan men vooral met magie, waarvoor een nieuwe werkelijkheidsvoorstelling noodzakelijk is, het best werken.

Als wij de nieuwe maan zoeken, dan moeten wij weten dat dit eigenlijk een vernieuwing is, een nieuw begin. Als men op het punt staat een totaal nieuwe richting in te slaan, dan zal voor de meeste mensen (behalve voor hen aan wie nieuwe maan uitdrukkelijk altijd - en dat komt voor - kleine ongevallen en grote onzekerheden brengt; zij mogen dit dus niet doen, voor de anderen is het wel geldig) de nieuwe maan de beste tijd zijn om hun plannen te overdenken.
U kunt proberen u die plannen voor te stellen. U zult ontdekken, dat dit erg moeilijk is, maar daardoor gaat het ook reëler. De plannen, die u dan maakt, kunnen over het algemeen concreet worden geformuleerd en zullen dus ook kunnen bijdragen tot een meer overlegd en geregeld handelen in het dagelijks leven.

Dan zijn er nog twee kleine punten, die nog met astrologie samenhangen:

A. Alle astrologische invloeden zijn te allen tijd onderworpen aan kosmische invloeden. U zult dus, ook als u een juiste geboorte-horoscoop hebt en misschien een behoorlijk berekende progressieve horoscoop in uw bezit hebt, nooit precies kunnen weten wat er gebeurt, tenzij u aanvoelt tot welke tendens of straal u behoort. Dit laatste lijkt de mensen altijd erg moeilijk. Ze zeggen: Tot welke straal behoor ik dan? Dat is toch eigenlijk heel eenvoudig. U kunt het reeds een beetje herkennen aan uw voorkeur.

Mensen, die een preferentie hebben voor rood, kunnen in 9 van de 10 gevallen wel zeggen dat ze tot een van de rode stralen behoren. Mensen, die een voorkeur hebben voor blauw, behoren meestal tot een van de blauwe stralen. Mensen, die snel en veel kleuren wisselen, behoren zeer waarschijnlijk tot een van de gele stralen. Degenen, die eigenlijk wel een vaste kleur hebben, maar die steeds geheel aan de gelegenheid aanpassen, zelfs ook hun voorkeur voor muziek, hun eten, smaak enz., zullen in 9 van de 10 gevallen veel invloed van het witte licht ondergaan.
Onthoudt u bij deze regel dit:

Een blauwe tendens legt nadruk op mystieke belevingen, voor zover dat het innerlijk betreft; echter op logische, wetenschappelijke beredenering en erkenning, voor zover het de uiterlijkheden betreft.

Rood legt nadruk op de emotionele zijde. De belevingen zijn emotioneel, maar zelden volledig mystiek wat betreft de geest. In het dagelijks leven is de enige mogelijkheid actie. Deze mensen zullen dus altijd aan hun horoscoop moeten vragen: Welke tijden zijn voor mij gunstig om te handelen. Overleg telt voor hen minder mee.

Behoort u tot een der gele stralen (zoals u weet zijn het er twee: drie hogere, drie lagere en de witte als overvleugelende), dan kunt u zeggen: Alle dingen, die uitgesproken zijn, zullen voor mij dubbel zwaar tellen. Is er dus een vierkant of een oppositie, dan krijgt u er een sterkere duw van dan een ander. Maar is er een gunstig aspect, dan is ook dit meer spectaculair.

Dan kan ik u nog een paar planeten noemen, die erbij horen.

Voor degeen, die behoort tot de rode straal: Mars- en Venusinvloed zeer sterk.
Voor de blauwe straal: Uranus, Neptunus en Mercurius zeer sterk.
Voor het gele licht: sterke invloed van Venus, Saturnus en ook wel weer iets van Uranus.
Voor het witte licht zijn alle zonne-aspecten dominant.

B. Wij weten allen, dat de sterren alleen maar een soort richting-aanwijzer zijn en dat ze dus geen vastliggende weg aanduiden.
Wij moeten onthouden, dat indien wij een bepaalde weg eenmaal zijn ingeslagen, alle aspecten in de eerste plaats op die weg wijzen. Zij geven dus niet andere mogelijkheden of veranderingen aan. Neen, ze geven alles aan in overeenstemming met eigen streven en eigen toestand. Dat kan u bij de interpretatie al heel veel helpen. En onthoudt u er verder bij:

Veranderingen kunnen wij het best forceren op het ogenblik, dat in een horoscoop een zekere vrijheid door een zeer gunstig aspect tot uiting komt. Wij zullen zelf verder een zeer positieve actie moeten voeren om de verandering mogelijk te maken. Daarmede is dan tot het volgende aspect de gang van zaken volledig aangeduid.

Nu wij zo het een en ander hebben gezegd, dat - zij het heel vaag - samenhangt met de astrlogie, wordt het in dit variaprogramma tijd om ook nog te wijzen op de <u>magie.</u>

Als wij magisch willen werken, dienen wij wel te onthouden dat de magie nimmer mag worden gebruikt om iets te doen wat we normaal ook zouden kunnen doen. De magie vergt immers een veel grotere inspanning. Het is niet eens rendabel. Maar als wij ontdekken, dat wij met ons beste streven iets tekort schieten, dan kunnen wij een beroep doen op al die magische principes; dan kunnen wij gebruikmaken van bepaalde wetten van harmonie, van overdrachtelijkheid, van besmetting, van gelijkheid, zoals we die hebben geciteerd. Het zal u duidelijk zijn, dat men dus eerst moet proberen met normale middelen te werken; en het is voor iemand heel erg moeilijk om normalerwijze de grens te weten: waar mag ik magisch werken en waar moet ik zèlf werken.

Dan zijn hier twee regels, die u daarbij kunnen helpen.

1. Magisch werken moogt u op het ogenblik, dat uw streven kennelijk tekort gaat schieten of dat de vrees voor een tekortschieten bestaat. De magische werking moet dan gebaseerd zijn op de eigen acties, die reeds een maximum aan eigen inspanning inhouden en deze versterken. Op die manier kunt u dan heel veel bereiken, zelfs als u leek bent, terwijl een ieder, die werkelijk magische arbeid wil verrichten, daarvoor een groot specialist moet zijn en zelfs dan nog bepaalde dingen zeker met heel wat meer moeite bereikt dan hij door gewoon zelf te handelen ooit zou moeten geven.
2. In de magie is het niet belangrijk wie of wat u oproept of aanroept, zolang degeen of hetgeen u roept in overeenstemming is met uw beeld van wat u wilt bereiken. Wie zich met een doel tot het hogere richt, zelfs zonder daarvoor een naam te kiezen of te gebruiken, zal uit dat hogere als een reflex het contact met de harmonische krachten ontvangen. Toch zal het voor u vaak goed zijn namen te gebruiken; maar gebruikt u dan a.u.b. namen, waarvan u de betekenis kent.

Dan moeten we naar <u>helderziendheid.</u>

1. Helderziendheid heeft zoals u weet voor- en nadelen. De voordelen wegen op tegen de nadelen, zodra we in staat zijn de helderziendheid te beheersen. Het beheersen van een helderziende waarneming is betrekkelijk eenvoudig. Men neemt eenvoudig waar zonder te reageren. Men concentreert zich op het normale. U zult zien dat na enige oefening elke helderziende waarneming wegblijft, tenzij u zich speciaal daarop instelt.
2. Wij willen allen zo graag helderziend zijn. Helderziendheid is nooit alleen maar een gave. Het is een kwestie van gevoeligheid en van waarneming. Wie echter met helderziende waarnemingen wil beginnen zal nooit een concreet beeld mogen verwachten. Dit komt misschien later. Men zal moeten afgaan op eerste indrukken. Vooral als deze niets te maken hebben met de omgeving, zou het heel goed zijn die even neer te schrijven of uit te spreken. Hierdoor krijgt u langzamerhand de mogelijkheid om elke geringe indruk onmiddellijk te ontvangen. Die indrukken zullen dan sterker doorwerken en we zullen het werkelijk helderziend schouwen zien optreden. Overigens is dit laatste zeker niet begeerlijk, want er zijn in de astrale wereld vaak meer lelijke dan mooie dingen.
3. De helderziendheid heeft verder nog verschillende andere aspecten en daarop wil ik ook even wijzèn.

Iemand, die helderziende waarneemt, zal heel vaak niet gestalten zien, maar eerder een soort aura, een kleur. De betekenis van de kleuren kunnen wij gewoon afleiden van de bekende kleurenscala, waarbij we dan zeggen:

De diepst mystieke kleur is <u>paarsblaauw.</u> Is ze helder, dan duidt dat op weten.

Zilver is het goddelijk weten. Dat is dus niet het witte licht; dat is nog iets anders.

Groen zijn geloofstinten. Vooral de pasteltinten, de mengkleuren die vaak voorkomen, geven bepaalde intenties aan.

Goud is over het algemeen een schitterende kleur.

Geel en zijn varianten, mits het niet vuil is en naar het bruin toegaat, kunnen alle worden gezien als bijzonder krachtbrengend en ook - zou ik zeggen - een beetje heilig.

Alle rode kleuren zijn, als ze helder zijn, een aanduiding van energie, van daadwerkelijke hulp en eventueel ook van materieel ingrijpen en helpen.

Alle kleuren, die vuil zijn, dus troebel schijnen, geven aan dat ongewenste invloeden aanwezig zijn.

Komt er in een kleur (b.v. in een aura) een punt voor dat zwart is, dan weten we dat hier een absoluut tekort aan energie is. Op een dergelijk punt wordt energie verteerd.

Als wij in een helderziend schouwen diezelfde tint tegenkomen, dan weten we dus dat wij te maken hebben met entiteiten, wezens of krachten, die ons niets geven, maar die alleen van ons willen nemen.

Zien wij - wat ook wel voorkomt - een bruinachtige kleur met een lichtgroene glans erover (een soort bruin emaille met een lichtgroene boven-schittering), dan weten we dat er een beroep wordt gedaan op het zuiver materiële en wel op een onaanvaardbare manier. Ook hier wordt wel eens kracht genomen, maar aan de andere kant kan u wat kracht worden gegeven. Het grote gevaar hier is het voorstellingsvermogen, dat verkeerd wordt gericht èn een eventueel gelijkblijven vanenergie of een tekort aan energie.

Zien wij dit in een aura, dan weten wij dat wij te maken hebben met b.v. een ontstekingsproces, een infectie of een afwijking in een lichaamsdeel. Als wij te maken hebben met aderverkalking b.v. en een bepaald aderkanaal is te verkalkt, te nauw, te moeizaam geworden, dan zien wij ook daar die bruine kleur met de lichtgroene schemering optreden. Ook bij hart- en vaatziekten zien wij datzelfde heel vaak.

Kanker is actief en neemt kracht. Die zal dus altijd zwart zijn. Is zij in het beginstadium en dus nog niet in staat uit de omringende cellen alle energie te nemen, dan zien wij dat vaak als een heel vuil bruinrood.

Nu weet ik wel dat u dat allemaal nog niet ziet, maar het kan bijdragen tot een beeld van de waarde van die kleuren, opdat als u eens een kleur ziet, ook bij een medemens of een impressie van een kleur heeft bij de aanwezigheid van een entiteit, u ongeveer weet waar u aan toe bent.

Een ander punt, dat wij ook onder helderziendheid hebben behandeld, is het vooruitzien.

Alle vooruitzien in tijd wordt uitgebeeld niet volgens de realiteit (dat komt alleen voor bij het zeer bewust schouwen buiten de tijd), maar in symboolbeelden; en dat betekent vaak tegenstellingen.

Als u droomt van b.v. een doodkist, dan zoudt u kunnen zeggen: Dat is een helderziende waarneming, een prognostische droom. Deze doodkist betekent uitdrukkelijk niet dat er iemand doodgaat of misschien uzelf. Het kan evengoed betekenen dat er iets nieuws komt; en dat kan net zo goed een klein kindje zijn als de 100.000. Het geeft verandering aan.

Dan moeten wij bij het schouwen in de tijd rekening houden met het feit, dat een vaststelling van datum zeer moeilijk is. Als u dus helderziend iets waarneemt en u weet: dat ligt in de toekomst, probeer zoveel mogelijk te kijken, of er ergens een datum en een jaaraanduiding is. Want misschien droomt u dat de oorlog begint, wanneer de bladeren groen zijn, maar dat is in het jaar 2050; alleen u wist het niet. U dacht dat het

het volgend jaar zou zijn. Dan maakt u zich kopzorgen voor niets en bovendien staat u nog voor gek. Denk dus goed na. Als er geen definitieve datumaanduiding is te ontdekken en u vindt het nodig er iets over te zeggen, wees dan uitermate voorzichtig.

Houd er verder rekening mee, dat een tijdsaanduiding die u uit de geest wel eens ontvangt nimmer geheel parallel kan zijn aan de tijd op aarde. Om het heel eenvoudig te zeggen: Soms is de geestelijke tijd veel sneller en spreekt men over weken, terwijl het voor u maar dagen zijn; en soms loopt ze langzamer en spreekt men over dagen, terwijl het voor u weken zijn. Die afwijking is voor iemand, die niet zeer bekwaam is, moeilijk te zien, omdat nl. de tijdswaardering t.a.v. de aarde in de geestelijke wereld zich als een golflijn beweegt. Zolang we naar boven gaan, gaan we sneller dan de aarde. Zodra we naar beneden gaan, gaan we langzamer, totdat we langzamer zijn dan de aarde - en dan net zoveel als we eerst overgewaardeerd hebben - en weer terugkomen. Het vaststellen van een tijdsmoment is haast onmogelijk.

Waarnemingen van plaats.

Waarnemingen van plaats in de geest geschieden altijd vanuit een vaste standplaats. U bent dus op één punt. Wat u ziet, is in de overbrenging echter niet een reëel drie-dimensionaal beeld, ook al herleidt u het daartoe. Het is een twee-dimensionale voorstelling geworden, waardoor de afstanden moeilijk zuiver zijn te schatten. Wilt u afstanden nagaan, dan zult u zich in die waarneming moeten proberen te bewegen. Aan de hand van uw beweging kunt u een beeld krijgen van verhoudingen en afstanden, nimmer vanuit de visuele waarneming alleen.

U zult dan ook nog ontdekken dat het heel erg moeilijk is te zeggen hoe de dingen staan. U ziet b.v. een huis met een torentje erop. Later blijkt dat een eind daarachter een kerk staat, waarvan u de torenspits achter het huis hebt gezien. Ook hier: wees voorzichtig. Omschrijf vanuit een bepaald standpunt, maar ken zo weinig mogelijk eigenschappen toe, die niet bij direct zicht waarneembaar zijn als behorende tot het omschreven huis of wat anders. Dus nooit: een huis met een torentje. Neen: ik zag een huis en vanwaar ik stond zag ik een torentje. Op deze manier kunt u langzaam maar zeker leren juist te definiëren.

Dan hebben wij het punt genezing.

Iedereen kan genezen. De een wat beter, de ander wat minder. Maar er zijn bij genezing bepaalde handgrepen mogelijk en deze kunt u globaal onderscheiden in: doorstralen, instralen en afnemen.

Doorstralen doen wij daar, waar wij het zenuwstelsel beïnvloeden en alléén daar; dus waar wij een actie in het zenuwstelsel nodig hebben.

Instralen doen wij op die punten, waar wij voelen dat er een tekort aan energie bestaat; en alléén een tekort aan energie.

Afnemen doen wij alleen om overbodige energie of spanningen weg te nemen (zelfs pijnen), maar nimmer om te genezen.

Met deze eenvoudige regels weet u al een klein beetje wat u kunt doen. Dan moet u verder dit onthouden:

Daar practisch het gehele lichaam vanuit de hersenen via het zenuwstelsel wordt beheerst, zal dus uit de hersenen en de nekaanzet practisch ook alles bereikbaar zijn. Dit voorkomt vaak dat men heel veel uitgebreide gebaren moet maken en daardoor energie verliest. Wie instraalt of doorstraalt zal dus altijd terecht kunnen bij de aanzet van de kleine hersenen, waar de meeste zenuwkanalen samenkomen, indien men zich een voorstelling maakt van de plaats, waarop de energie is gericht.

Het genezen op afstand.

Daarvoor een eenvoudige tip. De mensen zeggen vaak: Ik geloof eraan en ik ga erop liggen wachten. Als u op afstand wilt genezen, moet u

eens proberen dit te doen: Als u volgens afspraak op afstand wilt behandelen, dan maakt u uw afspraak niet voor het feitelijke ogenblik van genezing, maar u maakt dit zo, dat u met het genezend uitstralen begint ongeveer dertig tot veertig minuten vóór het moment dat de patient zich begint te concentreren. Hierdoor krijgt u een werking, die het onbewuste in de patient beter beroert, terwijl de suggestie van het contact plus de uitgezonden kracht de behandeling voor de patient toch voldoende kenbaar maken. De resultaten zijn vaak beter, omdat de patient nu eenmaal van de genezer niet verwacht dat hij hem geneest, maar dat hij bepaalde dingen, die hij niet prettig vindt, zal wegnemen.

Iemand heeft hoofdpijn. Die hoofdpijn is niet belangrijk. Belangrijk is, dat er een verkeerde bloeddruk is. Wij moeten op de bloeddruk werken. De patient wil echter de hoofdpijn voelen verdwijnen. Onze kracht wordt nu gericht op het wegnemen van het symptoom, niet van de oorzaak. Vandaar dat juist dit handigheidje u vaak kan helpen op afstand betere resultaten te bereiken.

Voor behandelen op afstand is het gunstig als u tenminste een beeld, een voorstelling of zelfs maar een symbool van uw patient hebt. En het is ook erg prettig als u een voorstelling hebt van de plaats of de omgeving waar de patient zich bevindt. Door u op beide te concentreren kunt u geestelijk practisch zelf aanwezig zijn en is het mogelijk op den duur waarnemingen te doen t.a.v. de toestand en de behoeften van de patient.

Dat waren dan verschillende gegevens, eigenlijk allemaal kleine handigheidjes. En dit voert mij tot het slotdeel van de les.

Zoals in elk vak bestaan er ook in het occultisme vele ezelsbruggetjes. Er is slechts één ding jammer: ook deze ezelsbruggetjes vragen energie. Occult werken is altijd, zelfs indien het gaat om het ontvangen van de hoogste kracht, een zelf met volledige inzet actief zijn.
U zult begrijpen, dat we in het occultisme dus wel in de eerste plaats moeten zoeken naar onze eigen fouten als het niet gaat. En dat we onze ezelsbruggetjes en handigheidjes alleen dan kunnen gebruiken, indien onze eigen persoonlijkheid er volledig achter staat.

De eenvoudige suggesties, zoals ik u gegeven heb, zijn absoluut volledig bruikbaar voor practisch iedereen. Maar ze zijn alleen bruikbaar als een aanvulling van een zeer ernstig eigen streven. Ze kunnen nimmer in de plaats komen van uw eigen kracht, uw eigen concentratie of energie. Ze helpen u alleen om ze juister te gebruiken. En dat is bij de meeste zaken zo.

U kunt wel veel weten, maar met veel weten bent u er niet. Al kent u alle theorieën van alle occulte wetenschappen - en dat zou heel wat zijn - dan zult u practisch nog zeer weinig kunnen bereiken. Want als het op resultaten aankomt, gaat het niet om de preciese uitleg, de preciese samenstelling of inhoud. Het gaat om het zelf concreet, sterk werken. Het gaat om de mogelijkheid dit werken doelbewust te richten op hetgeen men wil bereiken. Het gaat erom de kracht zo weinig mogelijk te verspillen in bijkomstigheden. En al de kleine aanwijzingen, die u hebt gekregen in de loop der tijden, zijn daarbij dienstig. Toch geloof ik, dat we uitdrukkelijk moeten stellen:

Bij het practisch gebruik van occulte krachten is geen aparte en diepgaande scholing noodzakelijk. Bij sommige scholingen ontstaat het occult vermogen als een nevenverschijnsel. Maar willen wij het occulte zonder meer gebruiken, dan is dit eenvoudig een handwerk.
Als u geen behanger kunt krijgen, dan behangt u misschien wel eens zelf. En als u niemand kunt krijgen, die b.v. de deur verft, dan doet u het misschien ook zelf. U behoeft daarvoor geen behanger of schilder te zijn. Geeft men u enkele tips, dan behoren die eigenlijk in het vak niet eens

thuis. Maar ze maken het u mogelijk de taak van een vakman op een redelijke wijze te vervullen, zonder de scholing en zelfs zonder de routine.

Op deze wijze moet u ook het occultisme te lijf gaan. Niet met het denkbeeld: ik moet alle boeken gelezen hebben. Maar wel met het idee: ik moet de moed hebben eraan te beginnen. Ik kan natuurlijk op den duur altijd wel resultaten bereiken, maar wat anderen aan kleine tips aan kleine aanwijzingen geven, dat bespaart wij veel moeite.

Vraag u ook niet af: waarom? Al heb ik de redenen meestal reeds vermeld, het waarom is niet belangrijk. Zomin als het belangrijk is waarom je het behang eerst moet snijden door alle rollen op een bepaalde manier op elkaar te leggen en dan pas moet gaan insmeren enz. Dat is op zichzelf natuurlijk niet noodzakelijk, maar daardoor werkt u beter. Gaat u vragen naar het waarom, dan verspilt u zoveel tijd, dat u de kamer niet kunt behangen.

Bij het occultisme is het zo, dat een mens, die een bepaalde taak wil vervullen en zich te veel in de theorie verdiept, juist hierdoor zich het bereiken van een resultaat onmogelijk maakt.

Er zijn veel mensen die zeggen: Ja, maar het zijn toch wetenschappen. Het occultisme is een wetenschap, inderdaad. Maar de wetenschap, die wij nodig hebben is de toegepaste wetenschap. Om een asperine te slikken als je hoofdpijn hebt, behoef je niet te weten hoe dit product voor de eerste maal bij Bayer werd vervaardigd en waaruit. Het is voldoende te weten hoe het te gebruiken. Dat is nu met occultisme het meest belangrijke en zeker in deze tijd.

De oproerige tendensen van deze dagen zijn u allen zo langzamerhand wel duidelijk geworden. En dat er heel veel vreemde dingen aan het gebeuren zijn en er nog meer gaat gebeuren, ach, dat kan een kind wel zien. Wat hebben we dus nodig?

We hebben een middel nodig, waardoor onze bereikingen op velerlei terreinen net iets méér worden dan we normaal zouden kunnen doen. De mens van vandaag moet in staat zijn een zekere overprestatie te leveren. Degeen, die normaal gelooft, moet in staat zijn dit geloof juist dat kleine tikkeltje meer te geven, waardoor het voor hem een concrete beleving en van betekenis wordt op aarde. Niet alleen een theorie of een geesteshouding, maar iets wat resultaten brengt. Dit beetje méér bereikt u met occultisme, geloof me. En de eenvoudige manier, waarop u al die dingen kunt proberen, geeft u ook de aanwijzing: hoe.

Het is eenvoudig: probeer het. Als u denkt dat het nodig is, probeer het. Zeg niet: Dat kan ik alleen, als de geest mij helpt. Zeg tegen uzelf: Als het Gods wil is, dan kan ik het.

Vraag uzelf ook niet af, of een bepaalde methode beter zou zijn dan een andere, want degenen, die over de verschillende methoden twisten, laten meestal het punt van handelen voorbijgaan. Neem de methode, die u op dit ogenblik erkent als de juiste. Handel daarnaar. Later kunt u het gevolg dan desnoods nog iets corrigeren.

Onthoud, dat de hele wereld in deze tijd erg negatief is. Dat negatieve kunnen we niet zozeer beschrijven als een wil ten kwade, maar eerder als een onvermogen om op te houden; een soort stuurloosheid. U zult zelf in vele gevallen ook daarin gevangen worden. Maar het occultisme geeft u de mogelijkheid er even uit te trekken, al is het maar door de gecontroleerde slaap en eventueel de uittreding.

Het occultisme geeft u de mogelijkheid om uw vermogens, uw eigen krachten te vergroten. U kunt uw sleur doorbreken. U bent er niet aan gebonden. En zelfs wanneer de natuur, de krachten van de kosmos rond u op een wijze optreden, die eigenlijk niet aanvaardbaar is, dan zult u erkennen dat u door uzelf innerlijk te veranderen niet alleen de zaak aankunt maar meer: dat u er iets mee kunt bereiken.

Er gebeurt niets voor niets, ook niet in deze dagen. De occultist

weet dat wat er gebeurt mede door de geestelijke kracht daarachter een doel heeft. Door het doel te erkennen kan hij in vele gevallen zichzelf a.h.w. dichter bij zijn doel brengen. De wereld is er niet om te ondergaan. De wereld is er om geleefd en beheerst te worden. Zuiver stoffelijk word je door de wereld gedomineerd. Je kunt wel bepaalde dingen overwinnen, maar nooit alles. Geestelijk echter word je niet gedomineerd. Geestelijk heb je de vrijheid, die alleen wordt beperkt door je eigen bewustzijn en je band met de lichtende kracht. Daardoor kun je langs de geestelijke weg de vrijheid verwerven, die zuiver materieel niet te verwezenlijken is.

En dan een laatste waarschuwing: Onconventionaliteit is in deze dagen een mode geworden. Maar niet-conventioneel zijn betekent nog niet tegen de conventie ingaan. Iemand, die aan occultisme doet, is wel eens geneigd om al het andere daarvoor te vergeten. Wanneer wij echter de krachten, die wij gebruiken, datgene wat wij zijn, onze vrijheid van leven en streven, dat beetje méér dat wij hebben, gebruiken in een zo groot mogelijke overeenstemming met de heersende conventie, dan bereiken wij een maximum resultaat. Het is verkeerd weerstanden op te roepen. En wat dat betreft willen wij nog een kleine tip geven aan degenen, die zich misschien wel eens met magie bezighouden:

Spreek nooit kwaad van de duivel. Want als deze geest dan al een boze geest is (in feite de representant voor vormen van bestaan, die geestelijk en anderszins tegengericht zijn aan het menselijke) en wij gaan daar bang voor worden, we gaan daarop schelden, we gaan haar afwijzen of verbannen, dan weten we dat ze tot op zekere hoogte naar ons toekomt. Dat heeft alleen zin, indien we b.v. een zeer bepaalde plaats tijdelijk moeten beveiligen. Dan moeten we die geesten zeggen: Blijf weg. Maar laten we het dan toch nog beleefd doen. Wees vriendelijk tegen de duivel, maar dien God. Dat is het best wat ik u kan zeggen.

In deze dagen zult u heel vaak ontdekken, dat er veel kwaad is; en u bent dan geneigd om maar te veroordelen. Maar hoe harder u veroordeelt, des te meer het kwaad opkomt. (Misschien zijn de mensen, die bij de vorige verkiezing over neo-fascisme hebben gesproken daarvan bij deze verkiezing wel overtuigd.) Zijn wij echter vriendelijk, eerlijk - niet neerbuigend of een beetje slinks als wij proberen werkelijk vriendelijk te zijn - en aanvaarden wij God als onze eigen waarheid, als onze kracht, ons innerlijk leidsnoer, dan zullen wij weinig weerstanden wekken. Wij zullen dus minder kracht verspillen aan het onnodig bestrijden van het kwade of het niet-aanvaardbare onder de mensen b.v. of in de geest en wij zullen energie overhouden om het positieve te bereiken.

Deze raad is eigenlijk niet helemaal occult. U kunt haar in het dagelijks leven ook gebruiken.

Als u een zieke wilt genezen, richt u dan niet tegen de ziekte, probeer niet de ziekte te vernietigen, maar tracht de gezondheid in zoverre te vergroten dat de ziekte onmogelijk wordt. Bij kanker kunt u proberen het kankergezwel te vernietigen. Het zal u echter zelden gelukken. Maar u kunt proberen het omringende weefsel te versterken en dan ontstaat er een inkapseling. Op den duur kan dan de kanker regressief worden, ze gaat in omvang teruglopen en verliest haar vermogen tot snelle uitzaaiing wat haar grootste gevaar is. En dat kunt u met betrekkelijk weinig moeite soms doen. U hebt er tijd voor nodig, natuurlijk. Maar ook hier: wees vriendelijk voor de duivel.

Als wij een kwade geest op ons zien afkomen en wij gaan die geest uitdrijven, dan dwingen wij eigenlijk een strijd af, die misschien niet nodig is. Wij erkennen dat de ander er is en richten ons op het eigen doel en vergeten hem daardoor. Dan moet de geest kracht verspillen om ons allereerst aan te roepen en eventueel aan te vallen. En dat maakt ons veel sterker.

Bij uittredingen is het precies hetzelfde. Angst, onverschillig voor welke schrikvorm, voor welke gestalte of deel van je eigen wezen dan ook, kan alleen worden verdreven door te zeggen: Ik erken het niet. Ik keer terug naar mijn eigen lichaam. Probeer het te weerstaan. Als je eenmaal bang bent, heeft het geen zin. Dan ben je in 9 van de 10 gevallen eraan onderworpen. Maar ga uit van het denkbeeld, dat niets zo verschrikkelijk is, of de kracht Gods is groot genoeg om die verschrikking teniet te doen. Voel u veilig in die kracht en ik garandeer u dat u door de meest duistere sfeer kunt gaan, zonder dat één kracht, demon of dolende geest u ook maar kan beroeren.

Het is allemaal een vorm van mentaliteit. Dat is een training, die u ook in het dagelijks leven kunt doorvoeren. Keur nooit iets af. Zoek het goede, dat u goedkeurt en negeer het kwade voor zover mogelijk. Pas als het u aanvalt, dus als het zelf agressief is, stel er een grens aan. Probeer het niet te vernietigen of uit te roeien. Door op deze manier te reageren bereikt u de beste resultaten.

U ziet, het is vanavond wel een varia-rubriek geworden. Toch hoop ik, dat degenen onder u, die de lessen nog eens herlezen, tot de ontdekking zullen komen dat de enkele punten u gegeven nog duidelijker maken hoe men in de praktijk met het occultisme moet werken.

-:-

S P I R I T I S M E.

(De verhouding tussen geest en wereld.)

In de wereld van het spiritisme bestaan vele misvattingen. De denkbeelden van de mens omtrent de wereld van de geest zijn over het algemeen ontleend aan oude hemellegenden, aan voorstellingen uit de oude Hindoe-wereld en daarnaast in zeer beperkte mate aan de eigen interpretatie, zoals deze pleegt te resulteren aan de hand van uittreding, die in de hersenen wordt verwerkt tot een beeld van een wereld, die zeer aan de eigen wereld nabij komt.

Daar u zich bezighoudt met allerlei occulte verschijnselen en wetenschappen is het misschien interessant na te gaan welke verschillende mogelijkheden er zijn voor de verhouding tussen stof en geest, wat de geestelijke wereld in feite wil, als ze zich tot de aarde wendt en ook omgekeerd: wat de wereld der mensen kan verwachten van de geest, als ze zich tot die geest wil richten.

De wereld van de geest is met die van de mensen niet te vergelijken. Het is een wereld, waarin denkbeelden een rol spelen en waarin men als mens vele verschillende werelden zou menen te onderkennen, zonder dat er van een feitelijke grens sprake is. De geest zelf kan worden gerangschikt in een aantal groeperingen.

Allereerst de groepering van de geest, die zich tot de mensheid op aarde richt met een eigen doel. Er zijn zeer veel geesten, die de mensen wel helpen, maar in een zekere zelfzuchtigheid. Het is een ruilhandel. Indien een mens van dergelijke entiteiten gebruikmaakt of hun diensten aanvaardt, dan zal hij daarvoor met energie en ook vaak met een hem opgelegde emotie moeten betalen.

De tweede groepering van geesten heeft een belangstelling, die meer op de totaliteit van de mensheid is gericht, waartoe de geest krachtens

haar vroeger bestaan als mens in de stof dus pleegt te behoren. Haar belangstelling is niet gericht op de eenling en zijn persoonlijk bestaan, maar eerder op een totaliteit, waarin men zekere veranderingen tot stand wenst te brengen. Onder deze entiteiten kunnen er zijn, die uitgaan van een zuiver religieuze groepering, een zuiver religieuze denkwijze. Anderen proberen gegevens te verstrekken, bepaalde esoterische lessen en inwijdingen tegeven of zelfs maar de mens te overtuigen van het bestaan van een andere wereld.

Daarnaast vinden - ook behorend tot deze groep - degenen, die zich niet tot de mens zelf richten, maar die trachten het menselijk milieu te handhaven of eventueel te veranderen. Zij zijn degenen, die met de mensheid experimenteren; en daar de geest op vele lagere levende wezens invloed kan hebben, zal men op aarde de condities vaak kunnen aanpassen aan de wens, die men als geest koestert.

Deze geesten stellen in feite de mensheid voor bepaalde problemen, waarvoor zij weten dat er een oplossing door de mensheid voor gevonden kan worden. Misschien kunt u hier denken aan de intelligentie-test van een rat in een kooitje, die door een doolhof moet lopen om bij haar voedsel te komen. Maar dan met dit verschil dat de mens, die eenmaal een weg heeft geleerd, voortaan vrij is om die weg te gaan; ze wordt niet gewijzigd. Wanneer hij dat doel wil bereiken, zal hij die weg dus altijd kunnen gaan. Het is voor hem een bereiking.

Er zijn ook entiteiten in de geestelijke wereld, die absoluut geen interesse meer hebben voor de wereld en de mensheid als zodanig. Zij trachten zich een voorstelling van het heelal te vormen. Hun belangstelling 18 het best te vergelijken met die van een wetenschapsman, die onderzoekt ommentwille van de gegevens en pas in de tweede plaats denkt aan het eventuele nut, dat eruit kan worden getrokken.

Daarboven vinden wij dan entiteiten, die eigenlijk los staan van alle gerichtheid en materiële belangstelling, die zich geheel richten op de eigen wereld . En daar komen we op een terrein, waarmee men als mens geen contact meer zal krijgen, ook niet via het spiritisme of een andere methodiek, zodat wij deze van hieraf buiten beschouwing zullen laten.

Verder kunnen wij nagaan wat de relatie van de mens tot de geest is. En dan blijkt harmonie bepalend te zijn voor een contact tussen mens en geest. Maar wat is harmonie?

Harmonie kan een gelijkheid van denken zijn. Het kan een gelijkheid van voelen zijn. Het kan ook een totale wederkerige overgave betekenen. Er is geen definitieve uitdrukking voor te vinden. Wij stellen daarom: Wanneer er sprake is van een volledige aanvaarding, krijgen wij een verschijnsel dat eigenlijk niet meer spiritistisch is, omdat de geest concreet in de wereld kan optreden, al dan niet via het lichaam of de krachten van de mens, waarmee zij harmonisch is; terwijl de mens op zijn beurt de krachten kan ontvangen uit de geestelijke wereld en deze voor een groot gedeelte zal kunnen omzetten in voor hem belangrijke zenuwkracht en andere energieën.

Deze contacten met entiteiten kunnen liggen op een laag of op een hoog vlak. Het lage vlak houdt in, dat men als geest b.v. terughunkert naar bepaalde stoffelijke ervaringen. Om deze ervaringen te kunnen opdoen zoekt men een sterke gebondenheid te bereiken met een persoon op aarde, die dan de daad stelt, waarvan de essentie a.h.w. door de entiteit wordt opgenomen. Deze kunnen wij misschien vergelijken met de bloedzuiger. De bloedzuiger immers wacht tot de mens of het dier door zijn voedsel en al wat erbij komt zichzelf heeft versterkt, zodat het aanwezige bloed gezond en rijk is en neemt dan het verwerkte levenssap tot zich. Het is een vorm van parasiteren; en die komen we veel tegen. Omdat een dergelijk parasiteren niet altijd mogelijk is, ontstaat er vaak een vorm van symbiotische samenwerking, waarbij de geest bepaalde inspi-

raties of een zekere erkenning of een zekere overheersing over medemensen presteert via de persoon, zodat deze prestiger leeft, terwijl aan de andere kant de geest door het leven van die mens voor zich weer bepaalde belangrijke energieën verkrijgt.

Dit kan zeer negatief zijn. Bijvoorbeeld mensen, die gedreven worden tot het gebruik van opiaten, het doen van allerhande domme, dwaze, menselijke dingen, zoals dronkenschap. Het kan liggen op een niveau, waarbij een intellectuele aanvulling over en weer ontstaat; en dat ligt dan alweer wat beter. We kunnen het zelfs zover krijgen, dat er sprake is van een zodanige geestelijke harmonie, dat er eigenlijk geen lichamelijke, geen materiële beïnvloeding meer geschiedt, maar dat de ervaring als het ware wordt aangevuld door een geestelijk beleven, waarbij dat, wat de mens dan zijn lering noemt (in feite een uitwisseling van gegevens), plaatsvindt in wat men een sfeer pleegt te noemen.

Daarboven kennen wij degenen, die contactpunten zoeken. Voor de bovengenoemde punten is er wel een volledige harmonie en een volledige wederkerige aanvaarding noodzakelijk. Maar op het ogenblik, dat de geest zich een doel heeft gesteld, dat niet meer op haarzelf alleen is gericht, maar dat is gericht op b.v. het onderwijzen van de mensheid of het veranderen van het milieu van de mensheid, zal één punt van harmonie voldoende zijn. Dan kan een emotionele harmonie voldoende zijn, zonder dat er verder iets bestaat en is toch het contact geest - stof mogelijk.

Wij zullen verder zien, dat de mogelijkheid bestaat om verstandelijke harmonieën te hebben. Meestal resulteert dit eerder in een inspiratie dan in een directe inwerking van de geest, die kenbaar is. Toch zien wij op deze wijze zelfs ook de z.g. beheersing van de materie ontstaan, zoals b.v. een David Hume tot stand heeft gebracht in zijn tijd. Deze transporten, levitaties e.d. zijn weliswaar gebaseerd op de fluïdieke krachten van de mens zelf, maar zij kunnen gemakkelijker beheerst en geregeld worden door een entiteit, die daarmee weer de voor zich belangrijke probleemstelling bij de mensen bereikt, of misschien - wat ook mogelijk is - voor zich een noodzakelijke wijziging van milieu voor bepaalde mensen verzorgt, waaruit weer een invloed op anderen wordt verwacht.

Nu zijn er verschillende verschijnselen van samenwerking en hulp, die heel eigenaardige beelden hebben opgeroepen bij de mensen. Er zijn b.v. geestelijke krachten, die op aarde genezing brengen. Zij krijgen daarvoor ook iets. Zij krijgen daarvoor een zekere dankbaarheid, een zekere verbondenheid. Die entiteiten zijn over het algemeen niet zo buitengewoon lang geleden overgegaan. Zij worden heel vaak voorgesteld als de z.g. Indian scouts, Indiaanse verkenners. Deze voorstelling is dus geheel uit den vreemde overgenomen. Zij is afkomstig uit Engeland, waar men vroeger Indianen heeft gehad. Deze Indianen hebben een grote indruk gemaakt en daarom denkt men bij het wonder aan de Indiaanse medicijnmannen, die zich zelfs aan het hof van koningin Elisabeth hebben kunnen voorstellen.

Nu moet u zich goed realiseren, dat een entiteit vaak als Indian scout wordt aangediend, zonder het te zijn. Of dat een dergelijke entiteit zich voor helderziende waarneming manifesteert als een Indian scout; maar nu één, die uit een boek, van een plaatje is weggewandeld. Niet een reële mens. Het is een voorstelling.

De geest zal, vooral in dergelijke gevallen van samenwerking, proberen te beantwoorden aan de voorstelling van de mens. Het beeld van het ego is immers niet zo belangrijk, als men maar in zijn arbeid die harmonie, dat contact kan bereiken. Dit impliceert weer, dat zeer veel entiteiten om dit punt van contact te vinden en te versterken zich uitgeven voor iets, wat ze absoluut niet zijn. Dan zegt misschien een heel eenvoudige lekenprediker van het Leger des Heils op een gegeven ogenblik op een séance: "Ik ben Thomas van Aquino." En hij begint dan een hele leerstelling op te bouwen. Want, zo denkt hij, de mensen horen graag iemand die

voornaam is; en heel vaak gelukt dat zo'n geest. Dan kan hij contrôle van een bepaalde groep worden. Hij kan dus invloed gaan uitoefenen en ook zijn eigen meningen spuien.

Er zijn zelfs entiteiten, die a.h.w. maskerade-kunstenaars zijn. Zij komen eerst in de gestalte van Julius Caesar, dan als Antonius, nog eens als Brutus en dan weer als Nero. Daarna komen zij als Napoleon of Josephine om ten slotte terug te keren als de heer Gerritsen of Jansen, een slager uit de Achterhoek. In al deze vormen is dezelfde entiteit aan het woord. En het vreemde is, dat deze entiteit eigenlijk probeert een toneelspel op te voeren, dat voor de toeschouwers of toehoorders een emotionele binding teweeg brengt. Want zo iemand zoekt de emoties van de mens. Hij bespeelt dus de emoties, zoals de harpist een harp, hier een snaar aanslaan en daar één, zo een melodie vormend. Die melodie kan voor de geest bevredigend zijn en misschien ook doelgericht op de mens zelf. Dat is echter secundair.

U zult begrijpen, dat wij naast de geestelijke wereld de wereld van de astrale materie, van de astrale mogelijkheden hebben. Daarin kent men allerhande gedachtenvormen. Maar wat de meeste mensen niet weten is, dat daarin onnoemelijk veel dierenzielen nog langere tijd een gestalte kunnen behouden. Een dier is nl. een wezen, dat zich zeer sterk gewend aan zijn jachtgebied of zijn omgeving. Deze gebondenheid is vaak zo sterk, dat het dier zijn bewustzijn, zolang het functioneert, gebruikt om zich op dat oude terrein te manifesteren. Maar de binding met het milieu wordt steeds vager en er komt een ogenblik, waarop dat dier zich niet meer getrokken voelt tot de omgeving of de plaats, maar tot datgene, wat voor hem de representant is voor de sfeer, de gevoelswereld ervan. En dan ziet u op een séance opeens een of andere aap opduiken misschien. Apen voelen zich bij mensen graag thuis. Honden en katten eveneens. Paarden komen minder voor, maar ze zijn ook nog wel aan de mens gebonden.

In de natuur zult u heel vaak de spookbeelde zien van b.v. de grote jagers zowel onder de vogels als onder de roofdieren. De werkelijke jager ziet u als een spookwezen op zijn eigen terrein terugkeren. Het is een astrale vorm. Deze verbleekt na enige tijd. Mensen, die manifestaties daarvan zien, begrijpen vaak niet dat het een diergeest is. En zo komt het voor, dat dergelijke astrale dierwezens worden vereerd door primitieven of misschien door de een of andere groep van verkeerd gerichte occultisten. (ergens in Engeland en in Duitsland komt dat voor, ook in Frankrijk) en waarbij men gaat zeggen: Dit wezen is een godheid. Zij geven daardoor het dier de kracht, de energie en een beperkte mate van vergroot bewustzijn door de gedachten, die ze daarin leggen. Zo komt dus een zeer complex wezen tot stand, dat een dierziel heeft (het is dus een bezielde entiteit en daardoor niet berekenbaar), waarin zoveel menselijke capaciteiten en mogelijkheden zijn gelegd, dat vandaaruit een zekere macht wordt ontwikkeld. Dat zijn soms de afgoden. Het zijn ook wel eens de geleiders van bepaalde groepen. Van dergelijke wezens kan men zeggen: Ze zijn absoluut niet systematisch en meestal zeer sterk wisselend in hun belangstelling en in vermogens.

Deze wezens kunnen ook bijdragen tot genezing. Zij kunnen bepaalde wonderen verrichten en vooral bij z.g. kabinet-séances (waarbij de trompet rondgaat, de tamboerijn rinkelt en stemmen uit het duister spreken, de directe stem) kunnen vaak - niet altijd - bepaalde dieren uit de geest, die op de een of andere manier astraal nog kracht toegevoerd krijgen, daarbij worden betrokken.

Sommige wezens worden beschreven als elementaire dienaren. U kunt daarvan voorbeelden vinden in b.v.: Het leven van Helene Blavatsky. U moet u voorstellen, dat dit geen zuiver natuurgeesten zijn. Dit zijn dier-entiteiten, die tijdens of na de overgang ergens in een gedachtenwereld verstrikt zijn geraakt. Vandaar ook hun zeer beperkte intelligentie.

Verder hebben wij in de wereld van de geest natuurlijk te maken met gemeenschappen. Een gemeenschap kan een volk maken, een stad stichten. Ze kan een vereniging oprichten, een godsdienst stichten. Dat is in de wereld van de geest precies zo. Op het moment, dat elke geest de andere kan begrijpen, dat een bindende factor, een samenwerking mogelijk is, ontstaat er een geheel. Een dergelijk geheel kan zich manifesteren in één persoonlijkheid, die echter door zeer vele verschillende entiteiten wordt gedragen.

Dan kunnen wij ons b.v. een mens voorstellen als Victor Hugo of andere groten. Deze wordt de spreekbuis van een bepaalde geestelijke groep. Deze entiteit komt steeds weer, maar het is niet dezelfde persoon. Het is het masker (de gedaante), waarin de groep zich uit. Daarbij geldt over het algemeen:

Naarmate er minder maskers worden gebruikt, kan worden aangenomen dat de groep in zichzelf - hoe groot zij ook is - in haar denken sterker beperkt en gericht is; zij is eenzijdig. Wordt het aantal maskers, dat wordt gepresenteerd, groter, dan zien wij vanzelf dat ook de belangstelling meeromvattend is. Tevens zien wij dat persoonlijkheden kunnen optreden als representanten van een dergelijke groep. Hier gaan de bindingen dus niet meer uit van het weergeven van de gedachten van de groep, zoals bij de maskers die ik u heb genoemd, maar er komt een werkelijke persoonlijkheid, die op aarde heeft geleefd, met enkele van haar eigenschappen misschien, met iets van haar uiterlijk en deze presenteert zich, geeft haar eigen visie en mening weer, maar op een zodanige wijze, dat daarmede het doel wordt gediend van de grote groepering, waartoe zij behoort. Het is dus een weergeven van een eigen visie. Het is, alsof een gaullist praat over De Gaulle.

Nu is er in het spiritisme de neiging om de geest te verheerlijken. De geest kan niet verheerlijkt worden. Zij is niet méér dan een mens. Zij is ánders dan een mens. Haar wereld is een andere dan de menselijke. De mogelijkheid om zich te doen gelden vanuit de geestelijke wereld is geheel anders dan vanuit de menselijke wereld. Vergelijkt u dus niet in belangrijkheid maar in stand- en gezichtspunt. Een mens, die neerkijkt op een mierennest en een mier, die in het mierennest rondkijkt. Twee, die in een verschillende wereld leven, zien dezelfde wereld. Zo ziet de geest de wereld van de mens op een andere wijze. In bepaalde gevallen overziet zij de dingen meer en zal zij voor de mens belangrijke details eenvoudig over het hoofd zien; die kán zij niet zien. Het resultaat is, dat er een verschuiving van accent ontstaat.

Als een geest iets mededeelt over de wereld (zoals b.v. de Orde doet in verschillende van haar prognosen), dan geeft zij wel degelijk iets aan wat ze overziet. Het is een realiteit. Maar omdat deze realiteit vanuit een geestelijk standpunt is gezien, is zij voor de mens onjuist georiënteerd. Het klopt wel, maar het klopt niet helemaal. De mens ziet de zaak anders. Resultaat: heel eenvoudig, dat de mensen aan de ene kant menen te mogen rekenen op hetgeen de geest overziet, zonder dat het concreet waar is en aan de andere kant de geest de mens vaak dingen belooft of zegt, die wel waar zijn en die wel uitkomen, maar op een heel andere manier dan de mens dit verwacht.
Voorbeeld: Er is iemand, die een lot in een loterij heeft gekocht.
Nu komt de geest en zegt: "U zult een hoofdprijs winnen." Het lot is een niet! En de mens zegt: "De geest is gek." Maar de geest bedoelde niet het lot. Zij bedoelde het meisje, dat die mens heeft ontmoet.
Als u dat zo ziet, dan zult u begrijpen hoezeer de opvattingen eigenlijk uiteenlopen. En daarom is het in het spiritisme zeer belangrijk, dat men de fenomenen niet alleen menselijk ontleedt, maar dat men ze gaat zien in hun betekenis. Dat men gaat begrijpen, dat het een contact is tussen twee

werelden, die op zoveel manier verschillen, dat een vergelijking maken tussen deze beide eenvoudig onmogelijk is.

Een tweede punt. Men moet begrijpen, dat men van het spiritisme geen godsdienst kan maken. Men kan het gebruiken als een middel om God te erkennen, dat is waar. Maar de goede God is wat anders dan de geest. De mens, die de wereld van de geest te veel gaat vereren en verheerlijken, zal daardoor eerder verderaf komen te staan van de goddelijke waarheid dan dat hij daar dichterbij komt. Hij moet wat de geest is en wat zij geeft zien als iets, wat hij zelf moet nagaan, of er iets mee te doen valt. De geest zal dan ook in heel weinig gevallen volledig concreet zijn.

Er zijn gevallen dat de geest u precies zegt: Dit en dat en zus en zo moet u doen. Maar als dat wordt gezegd, dan bestaat daarvoor een materieel doel, dat zelfzuchtig is. Het is geen poging tot lering of verbetering, maar alleen om voor zich een bepaald effect of een voldoening te bereiken.

Als de geest u gegevens moet geven, dan doet zij dat altijd zo, dat u daar zelf mee moet vechten. Men kan van elke geest, die het eerlijk meent met de wereld, zeggen dat zij ergens een beetje vaag is. Ze is niet scherp omlijnd. Ze is nieuw, anders. En juist omdat dat het geval is, zeggen de mensen vaak: Ja, maar de geest kan niet beantwoorden aan mijn eisen. Dat kan die gees inderdaad niet. Zij kan wel haar waarheid zeggen. Maar wat goed eten is voor de krokodil is nog lang niet altijd goed voor M. Pierre Dubois. En wat goed is voor M. Pierre Dubois is misschien absoluut ontoereikend voor een engel. Er zijn verschillen.

Men kan wel zeggen: Een goed diëet moet dit en dat inhouden. Maar men kan niet zeggen: Dan moet je dus dit en dat eten. Men kan zeggen: Er zijn twintig wegen, die alle voeren van Den Haag naar Parijs. Maar wie kan u zeggen wat voor u de goede weg is. Dat ligt er aan hoe u gaat; per trein, auto, motor of te voet. Wat zijn uw vermogens? Kunt u op een drukke weg rijden of alleen maar op een stille weg. Dat zijn allemaal dingen, die u zelf weet. Er kan geen beste weg zijn. Er kunnen alleen twintig wegen zijn. En dan kan men zeggen: Parijs ligt in die richting, zoek zelf een weg uit. Men moet dus niet verwachten, dat de geest in staat is de menselijke wereld a.h.w. de voorschriften te geven, waarmee ze iets kan presteren.

Er is nog iets anders. Wanneer op het ogenblik een geestelijke entiteit een daad stelt op aarde, ontstaat er een intieme verbondenheid, een soort geestelijke liaison met deze mens, die niet zo gemakkelijk kan worden verbroken. Als men u de juiste termen geeft voor een wetenschappelijk onderzoek, voor een geestelijk of magisch bereiken, dan is daarmee een geestelijke band geschapen; en indien u daarvan gebruikmaakt, is dat een verbinding, die niet gemakkelijk meer los te maken is. Het is als bij een bloedtransfusie, waarbij de naald is ingebracht in de ader en men daaraan niet kan ontkomen zonder veel pijn, last en misschien gevaar. Daarom zal menige geest zich op een afstand houden en het zijn vooral de dwaze geesten, die dergelijke bindingen tot stand proberen te brengen.

Als ik dit alles mag samenvatten, zou ik willen zeggen: Men moet begrijpen, dat de wereld van de geest niet vergelijkbaar is met de wereld der mensen. Dat alle vergelijkingen in zich een zekere onjuistheid bevatten. Men moet begrijpen, dat de geest niet kan zijn, zoals zij zou willen; dat zij daarbij de mens soms als middel gebruikt en de mens soms een weg aangeeft. Maar de mens, die werkelijk een contact met de geest wil hebben, zal in staat moeten zijn bewust met zijn geestelijke voertuigen in de sfeer van de geest te treden. Daar kan hij leven en zien als die geest en kan hij voldoende begrip (geen voorstelling) ervan meenemen om te we-

ten wat die geest op aarde zou willen en kunnen. Dan is er een samenwerking mogelijk en dan is de binding ook niet meer zo fataal. Maar zolang de mens wacht op de geest, die iets zal geven, blijft er een hiaat.

De voorstelling, die men van de geest maakt, is gebaseerd op het wensleven, de wensdroom van de mens; niet op een werkelijkheid die bestaat. Achter de beelden, die de mens zich bouwt, bestaat een werkelijke geestelijke wereld. Maar om deze wereld a.h.w. te maken tot een wereld van zoetheid, braafheid, orgelmuziek en mooie tuinen, is ergens irreëel. Zo is die wereld niet werkelijk. Op het ogenblik, dat de mens zijn wensdroom projecteert op de wereld van de geest, zullen de reacties uit die wereld voor hem onvoldoende en teleurstellend zijn en zal hij of van de werkelijkheid vervreemden of in de werkelijkheid die geest gaan afwijzen. Alleen begrip voor de gelijkwaardigheid kan helpen.

Alle waarden, die in de wereld van de geest bestaan, kunnen in een andere vorm en op een andere wijze in de mensheid eveneens bestaan. De mens is niet kleiner dan de geest. Hij kan - maar op zijn eigen wijze - in zijn leven precies zoveel zijn en betekenen als elke geest, die contact opneemt met de wereld. Het heeft dus geen zin een Meester te vereren. Het heeft geen zin een gids of geleider boven alles te stellen. Men moet begrijpen: de gunstigste vorm is een symbiose, waarbij men elkaar nodig heeft, maar ook zeggenschap heeft.

Elke absolute onderwerping aan geest en geestelijke leiding zonder meer is kwaad, dwaas en dom. Alleen een bewust gebruikmaken van de waarden van de geest is voor de mens aanvaardbaar. En als men uit eigen verantwoordelijkheid en met begrip handelt en de leiding van de geest beschouwt als een welwillend commentaar, waardoor een verbetering in eigen resultaat is te bereiken, dan zal men ontdekken, dat de Meester, die eens zijn leven heeft gedomineerd, plotseling een heel handige kruiwagen is om de boodschappen thuis te brengen. En dan kan men veel bereiken. Wie zich onderwerpt, begraaft zichzelf geestelijk. Hij wordt er niet beter van.

Weest u er wel van bewust, dat het spiritistisch experiment op zich, behalve misschien een onderzoek van de parapsychologische mogelijkheden, betrekkelijk weinig te zeggen heeft. Het kan alleen gaan om de persoonlijke betekenis en inhoud, die men aan deze dingen ontleent. En wanneer de mens daarin geen voldoende waarden voor zich ontvangt, doet hij er beter aan om naar de een of andere school te gaan en daar wat te leren wat hij kan gebruiken.

Ik geloof, dat ik daarmee iets van de relatie tussen mens en geest heb kunnen weergeven. Ik ben ervan overtuigd dat degenen, die aanhangers zijn van het spiritisme het mij niet kwalijk zullen nemen dat ik hier die feiten heb geponeerd. Deze feiten stroken misschien niet met wat u graag zoudt willen, maar het is de werkelijkheid. Accepteer die werkelijkheid en uw spiritisme krijgt waarde en betekenis. Verwerp haar en u zult ontdekken, dat u zowel nu als later meer schade ondervindt dan goed.

:-:-:

Abonnementen: ƒ 17,50 p. 10 nummers
(v. leden ƒ 12,50) (v. buitenland ƒ 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V." te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen"
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JULI 1966.

Nummer 10.
11e jaargang.

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Occulte werkelijkheid

Ontwikkeling der religie

Wegwijzer

OCCULTE PRAKTIJK

Occulte achtergronden

De weg tot verwerkelijking

Filosofie

Overname uit „SLEUTELS" slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V."

ACTUALITEIT DER BEWUSTWORDING

Tiende Les.

OCCULTE WERKELIJKHEID.

Wie in deze dagen volgt wat er in de wereld gebeurt, die zal getroffen worden door vele verschijnselen, waarvoor men althans zuiver redelijk maar moeilijk een verklaring kan vinden. Hoe is het b.v. te verklaren, dat er in twee bepaalde gebieden van de Sovjet-Unie regelmatig aardbevingen zijn voorgekomen? Gepubliceerd is, als ik mij niet vergis, hoofdzakelijk de aardbevingen in de omgeving van Tasjkent. Maar vlak bij, d.w.z. ongeveer 160 km., bevindt zich een z.g. gesloten industrie; en dat is in feite een gesloten stad. Daar komt men niet zo gemakkelijk in.

In deze stad is men bezig aan een verbetering, zullen wij maar zeggen, van het oorspronkelijke Russische raketwapen dat de bijnaam Stalinorgel heeft verdiend in de laatste wereldoorlog. De bedoeling ervan is om op zeer korte termijn in een bepaald deel van het front een verzadiging van zenuwgif te krijgen. U zult begrijpen dat de mentaliteit, welke in die richting streeft, een volkomen met de aarde en het leven strijdige moet zijn. Het resultaat is: de aardbeving. Alleen, dat is niet redelijk.

Een ander voorbeeld, dat misschien in deze dagen toch ook wel bruikbaar is: Overal op de wereld wordt gedemonstreerd, voornamelijk door jongeren. Het lijkt misschien, alsof deze demonstraties hoofdzakelijk gekeerd zijn tegen de U.S.A. Maar als wij dieper op het verschijnsel ingaan, blijkt dat er ook vaak wordt geprotesteerd, als er niets te protesteren valt. En in al die gevallen zien wij dat hartstochten losslaan, niet alleen bij de protesterenden maar ook bij degenen, die het protest menen te moeten afwijzen.

Hoe kunnen wij een dergelijke golf van hartstocht, van hartstochtelijkheden verklaren?

Wij hebben in de afgelopen tijd geprobeerd de mens enig inzicht te geven in de achtergrond. We hebben getracht duidelijk te maken hoe er wisselwerkingen zijn tussen mens en aarde; hoe de mens zelf eigenlijk bepaalde spanningen doet ontstaan en hoe reacties daarop onvermijdelijk worden. Ik noemde enkele verschijnselen, waarvan u misschien het relletje in Amsterdam het voornaamste vindt en waarbij een ander misschien eerder denkt aan enkele staatsgrepen van de laatste tijd. Het feit blijft echter bestaan.

Er is een enorme omwenteling aan de gang, die wij niet rationeel kunnen verklaren. De jongeren, die tegen de wereld protesteren, doen dat tegen een wereld die hun in feite veel meer geeft dan ze onder hun eigen voorwaarden die wereld ooit hadden kunnen afdwingen. Degenen, die politieke protesten doen horen of staatsgrepen wagen, doen dit meestal

niet om een bestaand regiem te veranderen, doch alleen om stuivertje te wisselen in de heersende kaste.

Waar ligt hier de oorzaak? Wat kan ertegen worden gedaan? Hoe moet in een dergelijke wereld de instelling van de mens zijn? Hoe kan men zich een zekere immuniteit verwerven tegen al deze impulsen en impressies, die van alle kanten op je aan stormen in de moderne tijd?

In de eerste plaats zou ik willen opmerken, dat de kosmische ritmen op zichzelf natuurlijk veel te zeggen hebben op deze wereld, maar lang niet alles. Het kosmisch ritme is het grondmateriaal. Wat daarvan wordt vervaardigd, hangt voor een groot gedeelte van de mens af.
Wij kunnen spreken over geestelijke werkingen en invloeden, maar ook hier geldt: De geest kan de denkbeelden geven, de geest kan een zekere stuwing veroorzaken, de uitvoerende kracht is de mens zelf. Ik geloof dan ook, dat de grote oorzaak van al deze spanningen - onverschillig of zij in natuurrampen of in opstanden tot uiting komen - gelegen is in een verkeerde oriëntatie van de mens.

Deze dagen worden eigenlijk gekenmerkt door een vorm van stoffelijk denken, dat zich zelfs in het godsdienstige voortzet. Er is nergens een rustpunt te vinden, een soort isolement, waarin je geestelijk jezelf kunt zijn. Alles wordt door de uiterlijkheden bepaald en gestuwd; en naarmate men zich meer geprikkeld voelt door de uiterlijkheden, tracht men ze op te heffen door andere uiterlijkheden.

Een happening is niets anders dan de tegenhanger van de officiële demonstratie: de parade of de optocht. Het is het chaotische "zelf willen doen" tegenover het georganiseerde "mooi doen". Wij moeten dus de basis zoeken in het tè materialistische en daardoor te georganiseerde bestaan van de mens, maar daarnaast toch zeker ook in het grote verschil dat er ligt tussen zijn gedachtenleven en de werkelijkheid. Misschien kan ik hier een voorbeeld geven, dat voor u gemakkelijker aanvaardbaar is:

Er wordt gesproken over een algemene welvaart. Deze welvaart is een schijn-welvaart. Indien wij in koopkracht rekenen en niet in guldens, dan blijkt dat sedert 1932 - 1933, een jaar waarin de vorige crisis zo'n beetje was afgelopen, de koopkracht maar met ongeveer 14 % is verhoogd voor de gemiddelde bevolking. Nu blijkt verder, dat van die 14 % bijna 10 % door wat we de betere middenstand kunnen noemen wordt geabsorbeerd; wat er voor het merendeel van de bevolking overblijft is dus 4 %. Wat per hoofd neerkomt op een getal pro mille, een paar gulden pro mille.
Toch noemt men het welvaart. En voor degenen, die ervoor zitten, is dat welvaart.

Ik kan mij voorstellen, dat iemand die een groot salaris heeft (laat ons zeggen ƒ 50.000.- per jaar) zegt: Nu ja, het is niet zo erg, als het brood een cent duurder wordt. Dat kunnen we best betalen. Het is toch een welvaartsstaat. Maar dat zegt niet degeen, die er met ƒ 100.- moet komen of iemand met een jaarinkomen van ƒ 5000.-. Die verschillen wekken de wrijving op, omdat men niet uitgaat van de gemiddelde realiteit. Men gaat uit van een schijnbeeld van welvaart, waarin - om alweer dicht bij huis te kijken - Nederland in feite nu reeds de kapitaalmogelijkheden en reserves - vooral van de onafhankelijken - heeft opgesoupeerd voor de komende 10 jaar. De mensen kunnen dat niet uitdrukken, maar ze voelen het. Er is een strijd tussen hetgeen zij menen te mogen verwachten en hetgeen er is.

Het resultaat is, dat zij hun gedachtenwereld steeds concreter uitbeelden. Of die gedachtenwereld er nu één is van de overmacht, waarmee je mensen vernietigt, of datgene wat je rechtens van de maatschappij mag eisen of iets anders, doet weinig ter zake.

Ik bouw een gedachtenbeeld. Dit gedachtenbeeld is een astrale inwerking; dus een invloed op fijnstoffelijk terrein. Van deze fijnstoffelijke invloeden gaat een zeer sterke straling uit naar de mens en beïnvloedt

daarbij zowel zijn emoties, zijn gedachtenleven als tot op zekere hoogte zijn lichamelijk welbehagen.

De kosmische golven beïnvloeden de astrale wereld evenals de stoffelijke wereld. De traagheid van de materiële wereld heeft een effect, waardoor de werkelijke ontwikkeling meestal wat getemperd wordt. Om u een voorbeeld te geven: Het hoogtepunt van een kosmische golf valt op 17 juli in de ochtenduren. De zuiver stoffelijke werking daarvan kunnen wij - gezien de condities - dan verwachten rond 24 tot 27 juli. Astraal echter is de invloed bijna gelijktijdig.

De mens reageert met zijn emoties, met zijn denken dus veel sneller dan de materie dit kan doen. De handelingen in gedachten vinden onmiddellijk plaats, terwijl de stoffelijke handeling voorbereiding nodig heeft en op vele terreinen tegenslag kan ontmoeten. Het resultaat is, dat er een zeer sterk verschil bestaat tussen deze astrale wereld (dit wereldbeeld dat men bouwt) en de eigenlijke wereld van de mens.

Die tegenstelling komt bij de mens tot uiting in een onredelijk gevoel van onbehagen binnen zijn stoffelijke werkelijkheid, aangezien hij reageert op grond van de waarnemingen, de stellingen, de emoties van het astrale vlak. De mens beïnvloedt zo in een grote strijdigheid (waarvan hij zelf deel uitmaakt) zijn stoffelijke omgeving, zijn medemensen, de natuur en alle beziellende krachten daarin. Is het een wonder, dat die natuur eigenaardig reageert? Is het een wonder, dat de aarde beeft? En is het een wonder, dat er vele onverklaarbare ongevallen zijn gebeurd en zullen gebeuren?

Wij moeten een uitweg zoeken. Wij kunnen niet volstaan met te constateren dat de wereld, zoals ze nu is niet goed is. Want dat doen de mensen al jarenlang. En al jarenlang zijn ze niet in staat geweest om daar ook maar één positief punt tegenover te stellen. Ze komen steeds weer terug op het oude spoor. Ze kunnen zich niet losmaken van wat is.

Wij moeten onze benadering baseren op de werkelijkheid, ook als die niet zo prettig is. Maar dan moeten wij in die werkelijkheid een besef kweken, waardoor wij de astrale wereld in harmonie met de materiële wereld kunnen opbouwen. Onze voorstellingswereld moet niet een pessimistische of een optimistische zijn. Ze moet in de eerste plaats een realistische zijn. En onze verwachtingen, die van de astrale wereld altijd een deel(?) meer integrerend vormen dan van de materiële wereld, zullen enigszins optimistisch moeten zijn, maar gefundeerd. Als wij dit doen, scheppen wij een evenwicht.

De kosmische invloed, die in de astrale wereld optreedt, wekt voor ons geen met de stoffelijke ontwikkeling strijdige emoties en krachten. Neen, zij kondigt ze aan en versterkt ze. Wij zijn voorbereid op datgene, wat stoffelijk onvermijdelijk is en kunnen daarop dus van tevoren en overlegd reageren. Als gevolg hiervan zullen wij innerlijk zekerder worden en onze astrale wereld zal meer en meer het karakter krijgen van een ideaal, dat op de feiten is gebasserd. Men herschept zo zijn geestelijke wereld; en door die invloed van de geestelijke wereld wordt een herscheppen van de materiële wereld mogelijk.

Het zal u duidelijk zijn, dat wij hier niet kunnen stilstaan bij de eenvoudige omschrijvingen. We kunnen ook niet volstaan met: Ja, dat kun je doen met magie of occultisme. We moeten proberen door te dringen in de relaties tussen de mens en het onzienlijke en daarbij vooral uitgaan van datgene, wat de mens op het ogenblik kan doen.

Voorbeelden zijn vaak wat moeilijker te vinden en zo we ze al kunnen geven, onvolledig; want de occulte wereld is er één, waarin de achtergrond van het eigen bestaan emotioneel is.

De occulte wereld is niet menselijk of stoffelijk redelijk. Ze is zichzelf consequent en logisch, dat wel. Maar niet volgens redeneringen en waarnemingen, die in de materie worden gedaan en die ook kunnen worden verklaard door logische en stoffelijke normen. Neen, wij komen te staan voor

de onbegrijpelijke wereld. En die wereld voert ons dan weer tot een aantal vastellingen in verband met dit onderwerp, welke gelijktijdig een soort handleiding kunnen vormen.

1. Als ik mij een ideaalbeeld of een theoretisch beeld bouw en daaraan het grootste belang hecht, zullen alle impulsen, die ik ontvang (emotionele, kosmische en andere), worden bepaald door het door mij ontworpen beeld. Hoe feller ik een bepaald beeld projecteer, des te sterker het op mijn reactie van invloed zal zijn. Indien ik meen, dat iets volledig redelijk en juist is opgebouwd en dat de feiten zich daarom aan die stellingen dienen aan te passen, zal blijken dat de praktijk dit niet toelaat. Er is altijd die ene uitzondering, waardoor ik geen absoluut meester kan zijn.
2. Op het ogenblik, dat er een harmonie is tussen stof en geest, tussen stofwereld en voorstellingswereld, zijn beide met elkaar in fase, met dien verstande dat ontwikkelingen in een geestelijke of in een semi-stoffelijke wereld zich sneller afspelen dan in de materie. Dit houdt in, dat de mens emotioneel en zelfs qua reactie is voorbereid op de ontwikkelingen, die nog zullen komen. Hij loopt niet meer vooruit op de feiten, maar hij is volledig voorbereid op de feiten. In sporttermen zou men kunnen zeggen: Men weet zich steeds zo gunstig op te stellen, dat men in staat is een schijnbaar onverwachte aanval betrekkelijk moeiteloos af te slaan. De onafhankelijkheid van de mens wordt groter.
3. De mens leeft niet alleen in zijn wereld. Of wij dit sferen willen noemen, vierde dimensie of iets anders, het is wel zeker dat andere denkende wezens en entiteiten, die de mens niet normaal waarneemt, op zijn wereld bestaan, daar kunnen ingrijpen en er toegang hebben. Onverschillig hoe ik deze entiteiten benader, zal ik toch moeten toegeven dat zij op mijn wezen en in mijn leven van ininvloed kunnen zijn. Wat betekent, dat mijn benadering van die krachten bepalend is voor het gebeuren in mijn eigen bestaan.
4. Daar alle leven in zichzelf een en dezelfde kracht is, onverschillig of dit leven nu tot uiting komt in mij of in een ander, zal de kern van die levenskracht in ons allen a.h.w. verwisselbaar zijn. De levensenergie kan van mens op mens worden overgedragen. De denkbeelden, de bewustzijnswaarden, die daarmee gepaard gaan, kunnen eveneens worden overgedragen. De mens, die de belemmeringen van het in zichzelf geïsoleerd zijn, overwint, heeft toegang tot het totale bewustzijn van de mensheid en tot een zeer groot gedeelte van de levensenergie van de mens. Dat wil zeggen, dat degene, die bewust is en de spelregels kent, in staat is om t.a.v. zijn persoonlijkheid onvoorstelbaar grote en vèr reikende veranderingen aan te brengen. Hierbij zal men echter gebonden zijn aan de goddelijke wetten en aan een aantal natuurwetten.

Met een paar van die punten begint het duidelijk te worden dat wij - willen wij een actuele bewustwording doormaken - niet kunnen volstaan met alleen maar waar te nemen en te verklaren. Het observeren is niet genoeg. Wij moeten actief zijn. Wij moeten zelf werken. En onze activiteit kan alleen dan een voldoende harmonie en eenheid tussen geestelijke en materiële waarden tot stand brengen, indien ik daarbij niet alleen betrouw op materiële of alleen op geestelijke waarden. En daar is dan eigenlijk het criterium van het juist leven in deze dagen.

Het is niet belangrijk wat ik doe. In deze dagen is alles even goed of even verkeerd, omdat niemand op deze wereld in staat is te beantwoorden aan de eisen, die de stoffelijke wereld en de ideële (de denkwereld van anderen) aan hem stelt. Goed en kwaad ten aanzien van de mensheid

zijn dus eigenlijk fictief geworden. Het belangrijke is hóé de daad wordt gesteld en ook in hoeverre die daad harmonisch blijft in eigen stoffelijk en geestelijk leven. Hiervoor hebben we de occulte wetenschappen nodig. We hebben daarvoor enig begrip nodig van de filosofische achtergrond van het bestaan.

Stellen wij dat de mens handelt, dan moeten wij zeggen: Zolang die handeling beantwoordt aan hetgeen hij innerlijk als juist erkent en in het beeld van het innerlijk juiste geen situaties of toestanden worden verondersteld, die nog niet feitelijk zijn, zal de mens in staat zijn met elke daad het beoogde resultaat te behalen.

Falen of slagen, mijne vrienden, is niet alleen maar afhankelijk van het toeval. Het is ook niet alleen afhankelijk van Gods wil of van wat anders. Falen of slagen is vaak een kwestie van een-zijn met jezelf of tegen jezelf verdeeld zijn.

Hier zullen wij dan kennis moeten maken met de wetten der magie, waarvan in Cursus II al het een en ander is gezegd. De wetten van overdrachtelijkheid of van besmetting. De wetten van gelijkvormigheid of identiciteit. De wetten van weerklank of echo der sferen. En deze wetten moeten we gaan hanteren.

Je kunt de jonge mensen van deze tijd niet plotseling tot brave burgers maken volgens de norm van de ouderen. Maar je kunt wel begrip krijgen voor de jongeren, waardoor hun problemen op een andere manier tot uiting zullen komen en daarmee een oplossing nabij komt. Het lijkt u misschien moeilijk, maar toch is het eigenlijk heel eenvoudig.

Het lijkt misschien, alsof deze jonge mensen niet willen werken, maar als u nagaat hoe druk ze bezig zijn met al die dingen, die u zo hinderlijk vindt en de energie die daarin gaat, de gedachten, de voorbereiding, dan zouden ze daarmee misschien wel twee betrekkingen per dag kunnen vullen. Hun energie moet dus, wat men op aarde pleegt te noemen, positief worden gericht. Zij moeten zich niet richten op het afbreken en het aanvallen, maar op het corrigeren en harmoniseren. Dat kan bereikt worden, indien deze jonge mensen begrijpen dat er een mogelijkheid tot harmonie is, tot samenwerking.

In de revolutie schuilt precies hetzelfde. Het is niet zo belangrijk, of u nu voor Rusland bent, voor Amerika of alleen voor uzelf. De doorsnee-staatsman is trouwens alleen voor zichzelf, als men het op de keper beschouwt. Maar belangrijk is wel, of dit wordt nagestreefd in het belang van, maar ook uit de behoefte, uit de emotie, de erkenning van het gehele volk, of daar tegenin.

Als wij b.v. het drama zien, dat zich op het ogenblik rond Soekarno afspeelt, dan lijkt dat misschien allemaal wel aardig, dat de man zijn trekken thuis krijgt. Maar hier hebben we iemand, die het prestige zoekt niet alleen voor zich, maar ook voor een volk op een vlak, waarop dit volk dat prestige niet kan bereiken. Was de nadruk gelegd op de kunst en niet op de westerse bouw en inrichting, dan zou dit niet alleen de economie ten goede zijn gekomen, maar dan zou ook de houvast, die hij maatschappelijk en niet alleen emotioneel op de mensen heeft, veel sterker zijn geweest en zou hij vele dwaasheden niet hebben begaan.
Dit is een dramatische strijdigheid tussen een man, die zijn rijk alleen maar ziet als even modern (beter en moderner dan Nederland) als alle grote landen èn een volk dat denkt in termen van een rijstveld, een dorp, een dorpsfeest en misschien een vijand buiten de deur. Dit is niet meer met elkaar in overeenstemming te brengen.

Zou men Soekarno ertoe kunnen brengen zich te gaan interesseren niet voor het staatsapparaat en de staatsstructuur, maar voor de reëel bestaande behoefte aan een eigen cultuur en een eigen culturele uiting, dan zou daardoor in Indonesië onnoemelijk veel veranderen. Hij zou daartoe echter de wereld, die hij zelf als denkbeeld heeft opgebouwd (de astrale

kracht) moeten aanvallen. Ik geloof niet, dat hij daartoe het vermogen en de durf heeft. Dat is het drama.

China precies hetzelfde. In China is de partij eigenlijk gebaseerd op de boer. De werkelijke revolutie is in China altijd van de eenvoudige landbouwer uitgegaan tegen de steden waar de grote heren zaten. En dat is op het ogenblik ook het geval.

Nu heeft men dus een revolutie. Uit deze revolutie komt een zeker intellect voort, een soort kaste van wetenschappelijk denkenden, van intelligente mensen. En wat zien wij nu? Hoe pijnlijk is het eigenlijk niet, dat men niet in staat is om de verandering te zien. Men gelooft niet in een ander beeld dan dat van de heersende boerenstand. Het resultaat is, zoals u misschien bekend is: een groot aantal opstanden.

In China zijn op het ogenblik zelfs 3 opstandige bewegingen aan de gang. Het resultaat: een z.g. zuivering, waarbij veel noodzakelijk intellect wordt verbannen, gevangen gezet en uitgeschakeld. Gelijktijdig betekent het een noodzaak om geweld te gebruiken om eigen tekorten te compenseren. Dat is dramatisch. En wij kunnen er niets tegen doen, tenzij wij in staat zijn op de gemeenschappelijke wereld invloed uit te oefenen.

Die invloed kunnen wij uitoefenen door de wereld, die wij in gedachten bouwen. Vooral als wij leren te handelen volgens ons denken, als wij begrijpen dat het belangrijker is dat een mens mens is dan alle staatkundige, economische en andere situaties bij elkaar. Als wij begrijpen dat het niet belangrijk is, of wij iets God noemen, maar dat het belangrijk is dat wij ons verbonden weten met het komende en dat wij ons a.h.w. de uitvoerders voelen van het verleden. Dan zijn wij een stap verder.

Het grijpen naar een bovennatuurlijke wereld is in deze dagen vaak fataal. Wat dat betreft, zult u waarschijnlijk binnenkort (o.m. in Italië en ook in enkele staatjes als Saoedie Arabië) de uitwerking wel zien van een te eenzijdig, op een religieus ideaal gericht denken.

Kunnen wij echter terugkeren tot de menselijkheid, dan komt ook het begrip. Waar het begrip komt, kan harmonie ontstaan. Daar vallen de schrille tegenstellingen van klimaat, van weer, van natuurverschijnselen weg. Daarvoor in de plaats komt een ritme, dat aangepast is aan de menselijke behoefte, zowel zijn behoefte aan landbouw als zijn emotionele. Het wil niet zeggen, dat dan de ongelukken op de wereld ophouden. Maar het wil wel zeggen, dat zij een andere vorm krijgen; dat ze ten slotte ten goede werken en niet alleen maar betekenen een vernietiging of een teniet doen van menselijke verwachtingen.

Zouden wij buitengewoon goed kunnen reageren, dan zouden wij natuurlijk vooruit moeten zien. En hier zal hetgeen ik heb gezegd over de kosmische golven en hun werkingen in het astraal, staande tegenover het vertraagd reageren van de materie van dienst kunnen zijn. De mens kan tot op zekere hoogte precognitie bezitten. Hij kan een zekere helderziendheid hebben. En als hij deze niet beschouwt als een gave op zich maar als een middel om de juiste aanpassing in zijn wereld te vinden, dan bereikt hij een meesterschap over het gebeuren.

We weten dat er mensen zijn, die over krachten beschikken. De één geneest misschien, de ander doet wat anders. Die krachten op zichzelf zijn heel aardig. Maar kun je eigenlijk wel iedereen genezen? Neen. Maar je kunt wel vaak iemand geluk geven.

Er bestaat een legende over Jezus. U kent die misschien wel. Jezus kwam in een dorp waar een verminkt meisje was. Hij ging naar haar toe en iedereen dacht: Dadelijk loopt ze. Het kind bleef even verlamd als tevoren. Maar waar ze eerst ontevreden met zichzelf was, was ze toen tevreden;en ze werd daardoor eigenlijk een bron van stichting voor het dorp. Ze bracht de mensen dichter bij elkaar en dichter bij God. Ze was een brandpunt geworden voor hun gemeenschappelijk denken en hun gemeenschappelijke acties. Dat is ook een vorm van het gebruiken van occulte kracht.

Genezen wil niet alleen maar zeggen: de kwalen wegnemen, waarover de mensen klagen. Het wil zeggen: het bestaande zo richten dat het voor de mensen goed, aanvaardbaar en belangrijk is, zodat daardoor de harmonie wordt vergroot.

En dat is hetzelfde, wanneer we spreken over contact met de geest. Maar wat kan de betekenis daarvan zijn? Misschien is het mogelijk een idee weer te geven. Wij proberen dat vaak. Misschien kunnen wij u veel meer interesseren en boeien door u boodschappen over te brengen van overgeganen, door u voorspellingen te doen en al datgene, wat in onze wereld of sfeer betrekkelijk gemakkelijk mogelijk is. Maar wat bereiken wij ermee? Niets. Want wij kunnen niet alléén uit de geest ingrijpen. Er is altijd een wisselwerking. Daar, waar de geest voorlichting geeft, kan de materie door haar reactie die voorlichting steeds belangrijker maken. Er kan een samenwerking komen, waarbij de geestelijke kracht de stoffelijke tekorten kan opvangen en waar het tekort aan stoffelijk vermogen dat in de geest bestaat door de materie zelf kan worden aangevuld. Het is dit soort samenwerking, waartoe alle contacten van stof en geest ten slotte moeten leiden.

De mogelijkheden, die wij hebben zijn zeer groot, ook in deze verwarde wereld. De mogelijkheid om de mensheid in de betrekkelijk korte tijd van enkele jaren over dit fatale, dode punt van het materialisme heen te helpen is zeer groot. Maar dan moeten wij wel begrijpen dat het verleden met zijn materiële denkbeelden en ideeën voorbij is. Dat ze zullen moeten reageren op een geestelijk beeld en dat wij dat alleen kunnen doen, indien dit beeld - althans in zijn bestanddelen - is gebaseerd op de materiële werkelijkheid.

Ik wil mijn onderwerp nu gaan besluiten en meen er goed aan te doen u nog enkele gegevens te verstrekken over de ontwikkelingen, die wij haast onvermijdelijk mogen verwachten.

Wij moeten er rekening mee houden, dat in de komende paar maanden de onrust, die in het verleden reeds aanwezig was, een meer kenbare vorm gaat aannemen. Daarbij zullen misschien al te grote gewelddadigheden vaak voorkomen kunnen worden. Maar wat niet kan worden voorkomen is, dat er een zeer grote probleemstof ontstaat, die waarschijnlijk begin september tot uiting zal komen en stoffelijk nog in dit jaar tot resultaten moet leiden, terwijl een groot gedeelte van de schijnbaar onbelangrijke veranderingen en reacties, die zullen optreden in oktober, november in het volgende jaar weerkaatst zullen worden in veel fellere acties en reacties. Laten we zeggen: eind januari, februari, begin maart. We zitten dus in een cyclus, die niet zonder meer kan worden doorbroken.

Ik durf er heel wat onder te verwedden, dat de meesten van u - om maar eens wat te noemen - rond half september een eigenaardige tijd zullen doormaken wat hun financiën betreft. Ze zullen het ene ogenblik verliezen, het volgende ogenblik onverwacht ontvangen. Daar is niets aan te doen. Dat is zo. Degeen, die echter rekening houdt met een noodzakelijk minimum, zal in die dagen te veel hebben. Hij zal veel voor anderen kunnen doen. Degeen, die rekent met het maximum bereikbare, zal veel tekort komen. Dat zijn punten, die u zelf kunt controleren, denk ik.

Indien wij ons beeld dus instellen op het minimum-noodzakelijke, dan kunnen wij zeggen dat in de rest van dit jaar een overvloed aan energie, aan kracht en aan materiële middelen en mogelijkheden bereikbaar wordt. En dat wil weer zeggen, dat wij wanneer de wereld in het jaar 1967 uitermate verward gaat worden (zeker als de tweede helft van het jaar is begonnen) over de reserves beschikken, geestelijk en stoffelijk, om te reageren. Geloof mij, dat is erg belangrijk.

Daar deze periode vermoedelijk loopt tot het jaar 1970, zullen wij ons dan ook in het volgende verenigingsjaar bezighouden met dit practisch

occultisme en niet alleen op een zuiver persoonlijk niveau, maar wel degelijk ook op een hoger niveau: dat van de mens, die zijn juiste plaats inneemt in een kosmisch geheel, waarvan deze wereld voor hem de representerende bestaansvorm is.

Ik hoop, dat u alles, wat er over bewustwording en mensheid is gezegd, in deze tijd dus wilt zien als een aanleiding tot zelfbespiegeling en ook als een aanleiding tot zelf handelen. Gezamenlijk en harmonisch zijn wij sterk en niet te slaan. Verdeeld en strijdig met elkaar, verdeeld in onszelf zijn wij het machteloze slachtoffer van de spanning, die er in de wereld bestaat en van de kosmische golven, die deze wereld nog steeds met grote frequentie en intensiteit beroeren.

Natuurlijk wens ik u allen een aangename zomertijd, een aangename vacantie. Maar ik geloof, dat die vacantie voor u aangenamer zal zijn, indien u voor uzelf weet, dat u voorbereid bent op al die onverwachte spanningen van de toekomst.

-:-

ONTWIKKELING DER RELIGIE.

Wanneer wij de godsdiensten op deze wereld bezien, dan vallen er twee dingen op: dat zij het met elkaar over één punt eens zijn: het bestaan van God; en dat ze dit belangrijke punt zo onbelangrijk vinden, dat ze met elkaar voortdurend van mening verschillen over kleinigheden en over deze kleinigheden zozeer strijden, dat ze hun grote eenheid in God vergeten. Dat is jammer. Het is te betreuren, maar het is ook begrijpelijk. Want de doorsnee-mens zal in zichzelf God wel zien als een relatie met de oneindigheid, maar zodra hij God georganiseerd gaat eren en God gaat onderwerpen aan het regiem van het menselijk denken (wat een godsdienst in feite doet), dan gaat hij niet meer God zoeken, dan zoekt hij zichzelf in een godsdienst. En dit is het grote bezwaar, dat wij overal tegenkomen.

Het is ten slotte niet zo belangrijk, of de ene mens een bepaald voedsel rein en de andere datzelfde onrein noemt. Is het nu werkelijk zo belangrijk, dat men in een bepaald geloof geen varkensvlees mag eten en geen paling en dat men in een ander geloof misschien geen alcohol mag drinken en in weer een ander geloof niet mag roken? Die dingen zijn bijkomstig. Het is niet belangrijk op welke wijze je God dient. Het is belangrijk dat je God dient. En ik geloof, dat het dienen van God niet kan worden uitgedrukt in gebeden of plechtigheden.

Op dit ogenblik maakt de wereld een heel eigenaardige revolutie door. We zien langzaam maar zeker de nadruk in de godsdienst verschuiven naar het sociale vlak. Was er vroeger sprake van een goddelijke wet, die middels de autoriteiten werd opgelegd aan de eenvoudige gelovige, tegenwoordig krijgen we eerder te maken met een soort democratie, waarbij men onder elkaar zo'n beetje stemt over wat Gods wil dan wel zal zijn. We zien ook dat de kerkelijk plechtigheid wel officieel in het brandpunt staat, maar dat daarachter de begeleiding van de gelovige, zoals dat heet, veel voornamer is geworden.

Vroeger bestond een religie om de mens de gelegenheid te geven God te eren; of dit nu was in een moskee, in een kathedraal of in een bergtenpel, dat maakte niets uit. Men kwam daar om de God te eren, om de

Godheid te ontmoeten. Tegenwoordig komt men er samen om gezamenlijk boeddhist, christen of islamiet te zijn. Men zoekt in het religieuze contact eerder de groepszekerheid, de groepsgebondenheid. Dat betekent, dat wij van het geloof voorlopig althans niet veel kunnen verwachten. Het is een kwestie van groepsbelangen. Waar de groepsbelangen gaan samenvallen, waar de mogelijkheid bestaat om eigen grootheid te blijven erkennen, zonder daarom anderen die men niet nodig heeft naar beneden te trappen, daar zullen wij langzaam maar zeker wel een soort oecumene zien. Maar laten we ons hier niet te veel vergissen.

Het is een gunstig teken, natuurlijk. Maar als men de oecumenische beweging ziet van b.v. de christelijke kerken in Nederland, waar men meer ruzie maakt over onbelangrijke punten dan een lange tijd gebeurd is, waar de samenwerking op zichzelf oorzaak wordt van geschilpunten en waar de uiterlijke binding vaak wordt opgeheven door een innerlijk steeds grotere verdeeldheid, waar zijn wij dan eigenlijk terecht gekomen? En dat is dan nog binnen één land waar men met elkaar moet omgaan en men gemeenschappelijke belangen heeft. Hoe moet het dan niet zijn als de belangen tegengesteld zijn, zoals dit het geval is tussen de groote delen van de Islâm en het christelijk westen. Neen, wij moeten daarop niet al te veel hoop stellen.

De godsdiensten zelf kunnen ons niet helpen. Wat ons kan helpen, is God. Want als ik God erken - onverschillig hoe - dan is die God voor mij op aarde tegenwoordig. Als ik de wil van die God tot uitdrukking breng - niet door te oordelen of af te breken, maar door constructief uit te voeren wat volgens mij de geaardheid, het wezen van die God is - dan schep ik een positieve ontwikkeling. En die positiviteit verwacht ik binnen de kerken minder snel dan daarbuiten.

Als u mij de hedendaagse tijd voorlegt en u vraagt: Ontleed haar, dan zou ik haast zeggen: Wij zien, dat met een schijnbaar grotere onkerkelijkheid van de mensen in feite de vroomheid van vele mensen toeneemt, omdat zij zich meer aan God verplicht gevoelen en gelijktijdig zich minder door uiterlijkheden laten beperken.

Er zijn natuurlijk heel veel dingen, waar je in het begin wel eens wat twijfelachtig tegenover staat. Want iemand, die zijn God in zichzelf zoekt, zal zeggen: Kijk eens, God heeft mij geschapen zoals ik ben, om te zijn zoals ik ben en niet om mijzelf te veranderen. Hij zal zeggen: De uiterlijkheden, die de mensen hebben ingesteld, maken toch geen verschil uit, als ik zelf maar in vrede ben met God. En hij zal tegen de mensheid zeggen: Jullie vertellen nu wel, dat werken zo zalig maakt, maar als ik God in de rust beter vind en ik wil de consequenties ervan aanvaarden, dan heb je geen recht te eisen dat ik zal werken. En dan roept men ach en wee.

Maar die mens heeft gelijk. Want omdat hij zich innerlijk vroom voelt, zal hij zijn werkelijke zorg voor de medemens groter ervaren. Omdat hij in zich het idee van Gods rijk of van een goddelijke harmonie erkent, zal hij voor zijn medemensen meer betekenen. En dit is iets, waarin men op het ogenblik - gelukkig - nog niet voldoende inzicht heeft. Want er zijn in de loop der tijden banden ontstaan, die heel wat verdergaan dan nationale grens en economische overeenkomsten doen schijnen. Het ideaal van een communist vindt wel degelijk zijn weerkaatsing in het ideaal van een christen ergens anders. En zodra zij dit ideaal begrijpen en niet alleen spreken over de dialectiek begrijpen ze elkaar.

Er zijn mensen, die eigenlijk vijanden zouden moeten zijn, want de een dient de Islâm en de ander is zwaar katholiek of zo iets. Maar ze erkennen beiden dat God hun een taak stelt in de wereld; en die taak zien ze toevallig hetzelfde: zorgen, dat de mensen gelukkig worden. Zorgen, dat er vrede op aarde is, samenwerking en begrip. En de tegenstelling van godsdienst valt in het niet.

Er zijn internationale banden ontstaan, die men niet kan uitdrukken in termen van sociaal verkeer, van geloof en zelfs van filosofie. Men beroert elkaar desondanks. Natuurlijk kunnen onredelijke exponenten daarvan naar voren treden; en we zien mensen optreden, die een beetje eigenaardig doen, om het maar heel eenvoudig te zeggen. Maar deze mensen zijn ook de uitdrukking van de behoefte tot een persoonlijk leven, een persoonlijk deelhebben aan de gemeenschap, het vervullen van een innerlijke taak. En al lijkt het daarbuiten dan een splijtzwam, in feite is het een verbondenheid. Of om u een heel aardig voorbeeld te geven: de partij, die het meest heeft gedaan voor de goede samenwerking tussen de andere partijen in Nederland, heet de Boerenpartij.

Nu zouden wij kunnen zeggen, dat de heidenen, de fetish-vereerders, de luipaardmannen en krokodilmannen degenen zijn geweest, die het meest hebben gedaan voor een wederzijds begrip en samenwerking tussen de vaak niet-christelijke regerende kaste van b.v. Kongo èn de christenen.

Het geloof schept op een gegeven ogenblik begrip, vooral wanneer er een gemeenschappelijke vijand is. Zolang deze vijand een stoffelijke vijand is, blijft er natuurlijk nog wat te wensen over. Maar meer en meer gaat men toch dat materiële een klein beetje verwaarlozen en begint men het denkbeeld belangrijker te zien dan alleen maar de stoffelijke praktijk. En waar die geestelijke eenheid bestaat, daar zal men juist door het geloof - of dat nu een geloof is in de juistheid van de stellingen van Mendel en Marx, of dat het voortkomt uit een geloof in Jehova, Allah of iemand anders - komen tot een practische samenwerking, waardoor het ideaal, dat God meestal vertegenwoordigt, uitdrukking vindt in ons eigen leven.

Er zijn in deze tijd onnoemelijk veel negatieve factoren aan te wijzen. Mijn voorganger heeft de gewoonte om dat mooi uit te rafelen en ik kan niet ontkennen, dat wat hij zegt juist is. Maar ik geloof, dat het ergens toch ook wel eenzijdig is, zoals hij het ziet. Want om een ommelet te maken moet je de eieren breken. Om de mens te brengen tot een eenheid, die uit het innerlijk voortkomt, moet je de geschillen en het ineenstorten van veel wat er op aarde bestaat nu eenmaal op de koop toenemen. Dat kan niet anders.

Kijk naar de wereld rond u en vraag u nu eens af, wat die mensheid gelooft. Ze gelooft ergens in haar recht als mens te leven. Ze gelooft in haar recht om individueel te bestaan. Zij geloof, dat er iets is, waarvoor ze voor het nageslacht een zekere verantwoordelijkheid draagt. Ze gelooft, dat het haar taak is de problemen van het verleden op te lossen. En dat is ook een geloof. Want er staat nergens geschreven dat het precies zo moet zijn. Dat komt van binnen uit. En dit van binnenuit komend denken krijgt dan vele namen. Maar je zou ze alle kunnen samenvatten in dat ene: God, het Alomvattende. En in het Alomvattende zijn wij ergens gelukkig. Zodra we afstand kunnen doen van de kleinheid van onze wereld en onze eigen belangen kunnen wij ook komen tot een samenwerking met anderen, ongeacht de verschillen. Dan kunnen wij begrip krijgen zelfs voor degenen, die uiterlijk onze tegenstanders zijn en erkennen hoeveel wij toch met hen gemeen hebben.

Wil je beantwoorden aan God, zoals Hij de mensheid heeft geschapen, dan zul je de mensheid als eenheid de wil van die God moeten laten vervullen en dat kun je alleen maar doen door de relatie van broeders en zusters. (Ik weet het, het is een ellendige term, maar er is geen andere.) Broeders en zusters. Mensen, die met elkaar verwant zijn door hun mens-zijn en die - ongeacht of ze elkaar verder aardig vinden of niet - daardoor zich aan elkaar verplicht gevoelen. Een mensheid, die het mens-zijn stelt boven alles, omdat mens-zijn tegenover en met de mens het waarmaken van God betekent, van het hoogste dat je kent.

U zult in de komende tijd wel zien, dat het geloof die kant uitgaat. Reeds nu kunt u overal zien dat er meer aandacht wordt besteed aan het bezighouden, zou ik haast zeggen, op de juiste manier van de gelovigen dan op een afdwingen van gehoorzaamheid. Dat laatste komt steeds meer op de achtergrond. Het is de binding, de verbondenheid, die de kerk gaat prediken. En wij zullen zien, dat zij haar wetgevend gezag meer en meer verliest, maar dat zij juist door het verliezen van haar gezag aan de andere kant toch een grote morele binding vormt.

Wij zullen zien, dat de kerk aan de ene kant haar z.g. internationalisme aan het verliezen is, want ze gaat zich meer afstellen en moet zich meer afstellen op de gemeenschap, waarin ze tot uiting komt. Maar we zien dat met het wegvallen van het z.g. internationalisme de de werkelijke kerk-verbondenheid juist internationaal wordt.

Het is een tijd vol tegenstellingen, maar het is een tijd waarin je gelukkig ook veel hoop kunt scheppen, juist door dit vreemde gebeuren rond God en kerk en geloof.

Een religie is niet alleen maar een stelling; het is een wijze van leven. En ik geloof, dat steeds meer mensen de stellingen opzij zullen zetten en gaan leven. Als de mens gaat leven in een zoeken naar harmonie met God, dan geloof ik dat alle problemen van de wereld op te lossen zijn. Want wie in God gelooft, werkelijk gelooft, die vreest niet om te lijden en die vreest niet om te sterven. Hij is onaantastbaar geworden. Hij is vrij van de angst. Hij is vrij van de sociale drijfveren, van de drift, van de menselijke haast. Hij leeft in een eeuwigheid en drukt alleen iets van die eeuwigheid uit. En daarmee ontworstelt hij zich aan het gezag van al die belangengroepen, die dan o, zo graag groot doen, hetzij in de naam van God of van het een of ander denken. Hij ontworstelt zich aan het mechanisme van de menselijke maatschappij en wordt meer tot mens.

Dat wil niet zeggen dat er een oorlog kan worden voorkomen. Een oorlog is mogelijk en zal mogelijk blijven. Mensen zijn nu eenmaal mensen. En zelfs broeders en zusters zijn soms geneigd elkander de schedel te kloven. Maar wat er wel zal gebeuren is, dat men niet meer vraagt: "Wie ben je", als je hulp nodig hebt. Of je vriend of vijand bent, als je hulp nodig hebt als mens, heb je recht op die hulp. En dat begrip groeit. En of er nu onrecht wordt gedaan aan je vriend of aan je vijand, het is een onrecht en daartegen moet je je verzetten, dat moet je ongedaan maken. Dit geloof groeit overal. Dit geloof zien wij in en buiten de kerken ontstaan.

Wij zien de mens ergens geestelijk ook groter worden en dan moeten wij al die andere verschijnselen maar op de koop toe nemen, want een menselijk leven is maar zo'n korte pauze in de totaliteit van zijn bestaan.

Een mens, die geestelijk bewust wordt, die geestelijk zijn God dient, zal het in de materie misschien niet helemaal kunnen volvoeren, maar hij zal de relatie met die God eeuwig hebben. En hij zal uit de kracht, welke hij in die God vindt - ook al noemt hij Hem anders, al noemt hij Hem desnoods het Niets - uit de harmonie die hij daarin voor zich vindt (de zin van het leven) zal hij in elke aardse of andere vorm van leven steeds meer waar worden, steeds eerlijker.

Ik meen, dat deze jaren voor de wereld jaren van beproeving zijn. Zoals de tijd van de kruistochten ook een tijd van beproeving is geweest. Een tijd, dat de mens werd geconfronteerd met een totaal andere wereld, met nieuwe gewoonten en mogelijkheden; waarin onder al het grove geweld de maatschappij eigenlijk veranderde.

Nu zijn er misschien geen kruistochten meer om een heilig graf te bevrijden. Nu strijdt men voor de democratie; deze eigenaardige vorm van terreur, waarvoor niemand de juiste termen ooit heeft gevonden.
Men strijdt nu voor abstractere goden, dat is waar. Men wil abstractere waarden veroveren. Maar ook nu wordt men geconfronteerd met het nieuwe.

Vietnam is een strijdtoneel. Maar in Vietnam wordt menige ziel herboren; ook een Amerikaanse, een Chinese, een Russische ziel. Een hergeboorte, waarbij juist in deze baaierd van haat de mens wakker wordt. En het is deze mens, die boven alle geschillen ergens die grote verbondenheid voelt, onbewust of geformaliseerd in een godsbeeld, die zo dadelijk de wereld zal dragen. Want leven zonder geloof is onmogelijk, maar een wereld vooruitbrengen door een formalistische godsdienst is eveneens onmogelijk.

-:-

W E G W IJ Z E R.

Op een kruising van wegen staat hij: een paal, die schilden draagt en namen. Namen, die niets zeggen, als je niet weet wat ze betekenen. Er staan afstanden achter. En je weet niet wat die afstanden betekenen, tenzij je ze gelopen hebt, zodat je weet hoever het is. Een wegwijzer helpt je allleen maar, als je eigenlijk je keuze al hebt gemaakt.

Een mens, die dwaalt, zal aan een wegwijzer niets hebben. Zijn onwillekeurige keuze doet hem toch dolen en dwalen. Om een wegwijzer te gebruiken moet je desnoods een kaart kunnen lezen en een doel hebben. Dan pas weet je waar je aan toe bent. Anders kun je hoogstens zeggen: Nu ja, ik bevind mij nu hier. Maar op het ogenblik, dat je het constateert, ga je immers weer verder. Dat is niet zo belangrijk.

We hebben allemaal in het leven een wegwijzer nodig zo nu en dan. En daarom moeten we eerst weten, waar we naartoe willen.

Als ik weet wat mijn doel is, wat voor mij werkelijk het belangrijkste is, dan zal ik overal in de hele eeuwigheid wegwijzers vinden. Dan is er altijd weer dat omen, het voorteken. Dan is er altijd weer die eigenaardige gebeurtenis of die plotselinge inval, die mij duidelijk maakt hoe ik moet gaan en wat ik moet doen. Dan kan ik de tekenen lezen. Maar als ik geen doel heb, dan kan ik kijken naar alle wegwijzers, die er zijn en ik zal nooit wijzer worden, nooit verstandiger en ik zal nooit bewust een weg kiezen.

Wie in het leven esoterisch of exoterisch verder wil gaan, stelle zich een doel. Maar men stelle zich het doel nauwkeurig. Men stelle het zich voor als bereikbaar en men kieze het niet te ver uit de buurt.

En heeft men het doel gekozen, dan wordt het tijd om te letten op de tekens langs de weg, vooral als we een keuze-mogelijkheid zien, die ons belangrijk lijkt. Laat ons dan een ogenblik stilstaan, wachtend op een teken. Dan weten wij hoe we moeten gaan.

De wegwijzer wordt ons in de schepping voortdurend gegeven. Ze is soms een kosmische kracht, soms een openbaring, soms is ze een schijnbaar toeval. Geen mens gaat onbegeleid zijn levensweg. Geen enkele geest doolt eindeloos door een onbegrepen oneindigheid. Altijd weer is daar onze gezel, op elk punt van belang, die zegt: "Die keuze heb je." Maar het is onze taak om acht te slaan erop. Het is onze taak uit te maken waarheen we willen gaan.

Daarom, vrienden, dank God voor de wegwijzers, die Hij u geeft, maar toon allereerst dat ge waardig zijt de tekenen te ontvangen. Want hij, die het teken waardigt door zijn doel en zo de vervulling van het doel door het teken, hij zal Gods taal verstaan in Gods wereld. Hij zal de weg vinden in zichzelf en in de oneindigheid. Hij zal nimmer falen. En hij zal slagende niet slechts zijn eerste doel bereiken, maar steeds duidelijker weten wat het einddoel van alle dingen is.

:-:-:

Tiende Les.

OCCULTE ACHTERGRONDEN.

Het begrip van het ontstaan van het leven zelf in de wereld, in de maatschappij, is van groot belang om te begrijpen, waaruit eigenlijk al die z.g. geheimzinnige en duistere menselijke eigenschappen en mogelijkheden zijn voortgekomen. Wilt u echter op practische wijze occult streven, dan kunt u soms met een minder uitgebreide voorlichting toch nog heel wat van uw eigen mogelijkheden vinden èn omzetten in een voor u bruikbare werkelijkheid. Als wij de achtergrond allereerst in onszelf proberen te vinden, mogen wij dit nooit vergeten.

De mens is in zijn ontwikkeling op aarde stoffelijk gezien een afstammeling van het eencellig wezen. Hij zal in zijn wording binnen het moederlichaam practisch alle fasen van eencellige en meercellige wezens doorlopen. Hij komt in stadia, waarin hij doet denken aan de vis, de amphibie en ten slotte aan de vertebraten. De geboorte van de mens is dus de recapitulatie van het verleden.

Die recapitulatie in de materie heeft geestelijk heel eigenaardige gevolgen. De geest nl. bestaat ook al heel lang; langer dan de aarde en langer dan de mensheid. Wanneer die geest actief is gaan deelnemen aan een bestaan in stoffelijke begrensde werelden, ach, dat kan men nooit met zekerheid zeggen, want een werkelijk vaste tijdmaatstaf is er nu eenmaal niet; en zelfs de perioden, die men stoffelijk berekent, kan men geestelijk op heel verschillende manieren interpreteren. Maar zeker is wel, dat de menselijke geest in het verleden ergens contact heeft gehad met de zeer beperkte wezens (eencellige en meercellige), dat zij ongetwijfeld langs de een of andere weg heeft kennis gemaakt met plantaardig leven, maar ook met het leven van de waterbewoners, de vissen, de amphibieën, de koudbloedigen, de warmbloedigen. Kortom, wanneer zo'n fase herbeleefd wordt, kan er in de geest worden gewekt wat in die fase de hoofdeigenschap van het ego was.

Nu denkt u misschien, dat dat voor een eencellig wezen niet zo bijzonder is. Maar het eencellig wezen berust in zijn reactie op de omgeving, veel minder dan een mens ooit zal kunnen doen, op wat wij zintuiglijkheid noemen. Het berust in zijn benadering van problemen op instinct (een drangverschijnsel) plus sensitiviteit; een algehele gevoeligheid voor de omgeving, die nergens is gecentraliseerd, maar die desalniettemin voorkeuren schept. Dit kan dan in het menselijk instinct worden verankerd, want die geestelijke ontwikkeling zal in de geest worden erkend en worden meeverwerkt in haar langzame eenwording met het wordend menselijk lichaam.

Als wij denken aan b.v. de amphibieën, dan denken wij aan verschillende werelden: Het wisselen tussen de vloeibare wereld van de zeeën en de in die tijd misschien nog wat moerassige wereld van het vaste land en de atmosfeer. De tegenstelling maakt het voor een amphibie mogelijk zich in twee verschillende werelden te bewegen en dus te leven naar twee verschillende reeksen regels. De gedragsregels in het water zijn nu eenmaal anders dan die op het land.

Zo zal b.v. het magisch instinct van de mens door de vis bijzonder sterk naar voren komen. (Het is dan ook niet toevallig, dat vele oude goden der magie - denk eens aan Daron - eigenlijk zeegoden, vissengoden waren. En er zijn heel veel volkeren, die zelfs nu nog bepaalde amuletten hebben en godheden, die ook in een visvorm worden voorgesteld.) De geest kan dus, indien ze zich in zo'n bepaalde fase weer realiseert wat ze is geweest, de eigenschappen die er in het menselijk lichaam op dat moment ook bestaan a.h.w. consolideren. Als het menselijk lichaam wordt geboren, ondergaat het enorme spanningen, waarbij de meer bewuste overdrachtsprocessen van de prénatale periode verloren gaan. Maar dat wil nog niet zeggen, dat de conditionering, die de geest kan vastleggen, ook teloor gaat.

Dit alles samengevat in enkele regels betekent het:

De geest bezit een ervaring, die zij niet onmiddellijk toegankelijk kan maken voor dat deel van de stof, dat haar persoonlijkheid tijdelijk verwerkelijkt. Zij kan echter tijdens de vorming van de materie zoveel van haar eigen ervaringen en herinneringen vastleggen in dit wordende lichaam, dat daardoor het geheel van haar ontwikkeling, voor zover die geestelijk bewust was, kan worden vastgelegd en tot uiting komt als een meestal niet verklaarbare eigenschap tijdens het menselijk bestaan.

U heeft nu begrepen, dat de voorgeschiedenis van de wereld, van de mensheid, ja, van het hele ontstaan van het Al belangrijk kan zijn om te verklaren hoe dit occultisme in elkaar zit. Er zijn natuurlijk heel veel mogelijkheden om daarop verder in te gaan. Op het ogenblik wil ik dat niet doen, want uit te leggen hoe de geestelijke reactie is van b.v. een bloem - die bestaat wel degelijk - of hoe de geestelijke reactie is van een paard of een tijger heeft weinig nut, omdat de doorsnee-mens toch niet weet welke vormen nu toevallig de zijne zijn geweest en welke niet. Belangrijk is en blijft het, dat de eigenschappen, die geestelijk reeds bestaan en die door ervaring in vele levens geestelijk verworven zijn in de materie kunnen worden uitgedrukt.

Nu is er echter nog een andere achtergrond. Ik zou dat de schutting-techniek willen noemen. Het lichaam wordt nl. sterk geconditioneerd; en dat zal vooral in de eerste levensjaren sterk tot uiting komen. Dat wil zeggen: het leert bepaalde eigenschappen verloochenen, andere eigenschappen kanaliseren. Daar de z.g. redelijkheid, die laat ons zeggen tot zeker van ongeveer 1800 af in de wereld de boventoon voert, tot een ontkennen van het paranormale (het occulte) komt, wordt het occulte en daarmee de eigen gevoeligheid, de eigen instinctieve ervaring der feiten onderdrukt.

Die onderdrukking ongedaan te maken is heel moeilijk. De methodiek, die daarvoor wordt gevolgd, is vaak het opbouwen van een filosofie, die niet op feiten is gebaseerd, maar die zoveel verstandelijke of pseudo-redelijke elementen samenbrengt, dat hierdoor de belemmering, die in de mens is ontstaan, wegvalt en de z.g. geheime of occulte krachten weer kunnen worden geaccepteerd.

De maatschappij zal altijd weer bepaalde coulissen optrekken. Toen de eerste mens het wiel uitvond, waren er ongetwijfeld vele wijze mannen die zeiden: "Wat een nozem. Waarom nu geen slee? Waar hebben wij dat ronde ding voor nodig?" En zo blijft het altijd weer. Er zullen vele

mensen zijn geweest, die misschien veel meer hadden kunnen uitvinden dan dat rad alleen, maar de maatschappij was er tegen. Het was een bedreiging van eigen zekerheid, eigen aanvaarding binnen de stam, binnen het volk of binnen de groep.

Zo is dus ook het vrijelijk denken eigenlijk sterk geconditioneerd. De geest zal, indien dat tijdens een leven gebeurt, daarvan ook bepaalde gewoonten overhouden. Dat wil niet zeggen, dat ze nu blind is voor alle andere mogelijkheden, maar doodgewoon dat ze bang is.

Er bestaan in de mens en dus ook in de geest angsten. Onbestemde, onredelijke angsten misschien, voortgekomen uit het gevoel: als ik dit of dat accepteer of doe, dan valt de achtergrond van mijn leven weg, dan heb ik geen zekerheid meer. Ook dit kan voor de geest vaak aanleiding zijn om de dan juist sterk aanwezige occulte mogelijkheden te verwerpen. Men zal misschien menen, dat men die gaven nastreeft. Maar dat nastreven ervan betekent het terzijde stellen van zekerheden en prompt belet men zichzelf te slagen. De mens is dus in dit opzicht wel heel erg complex.

En dan zijn we er nog niet, want de mens leeft op aarde. De aarde heeft een eigen uitstraling, een aura. Daarbinnen leeft de mens. Die aura is echter niet op alle punten volledig gelijk. Er zijn bepaalde gebieden waar kanker b.v. niet voorkomt. Er zijn ook gebieden waar t.b.c. niet voorkomt en waar t.b.c.-lijders betrekkelijk snel plegen te genezen. Maar er zijn gebieden op aarde waar bepaalde ziekteverschijnselen voortdurend voorkomen; niet uit de omstandigheden, maar uit het niets, onverklaarbaar. Er zijn op deze wereld streken waar men alles tot in de puntjes hygiënisch kan doen, waar men alle insecten kan uitroeien en toch de ene infectieziekte na de andere ontstaat. Je weet niet waar vandaan. Dan zeg je: Het lijkt wel, of het in de lucht zit.

De aarde bepaalt dus voor een deel weer de lichamelijke reactie. De mens, die weet dat de aarde dit doet, kan zich daaraan deels onttrekken, anderzijds kan hij daarvan gebruikmaken. De mens echter, die bang is om deze overheersing door een niet verder te benaderen natuur, aarde of godheid te aanvaarden, zal zichzelf ook van de mogelijkheid beroven om gebruik te maken van de mogelijkheden, welke de aarde geeft.

We zien dus eigenlijk, dat in elke mens de totale occulte geschiedenis reeds is neergeschreven. We zien, dat geestelijk bijna ieder mens alle mogelijkheden bezit, maar dat hij door zijn bewustzijn, door zijn scholing in het verleden en in het heden belemmeringen ondervindt bij elk verwezenlijken van dit occulte streven. En dan wordt de achtergrond wel wat helderder. Er komt wat meer licht.

Wij zouden dus eigenlijk moeten nagaan wat in de wereld van vandaag overeenstemt met een periode in het verleden, waarin een bepaalde vorm van de occulte wetenschappen werd beoefend. Tevens zouden we moeten nagaan wat in deze tijd daarvoor in de plaats is gekomen. En dat is betrekkelijk eenvoudig.

Als u b.v. zegt: 1500 en u denkt vooral aan Zuid-Europa, dan zegt u in wezen: alchemie. Alchemie wordt tot chemie. Chemie wordt tot atoomchemie. Dat is dus een ontwikkeling op één terrein.

In de alchemie waren er een aantal stoffelijke, maar ook zeer veel geestelijke mogelijkheden verborgen. De wetten van de chemie toepassen op geestelijke waarden maakt een gelijk inzicht in geestelijke waarden mogelijk. Kennis hebben van de atoom-chemie en beseffen, dat de daar voorkomende reacties geestelijk op gelijke wijze kunnen optreden, maakt het mogelijk door te dringen in een gebied van occulte acties en reacties, waardoor onverklaarbare verschijnselen plotseling verklaarbaar worden en waardoor schijnbaar bandeloze en tomeloze krachten a.h.w. kunnen worden bestuurd met één pink. Die parallel dan veronderstelt dus eigenlijk twee dingen:

In de eerste plaats een erkenning van het denkproces. Want de alchemie, die eerder uit een bindingsgeloof, een bezielingsgeloof is voortgekomen, wordt tot chemie, tot een stoffelijke wetenschap. Maar in de tweede plaats mogen wij daaraan niet de filosofische achtergrond onttrekken.

Als wij denken aan de kerkelijke wetenschappen van de oude tempels (denk maar aan de bekende slang van Aesculapius, die in de tempels rondging om genezing te brengen, enz.), dan zouden we misschien ineens geneigd zijn te denken aan de z.g. sociale wetenschappen. En toch was de functie van die kerken en tempels in het oude Egypte, in Griekenland, enz. in wezen een sociale. De toepassing van de godenleer was niet alleen een geloofskwestie, het was een sociale kwestie.

Als wij dit dan overbrengen naar het Christendom, dan zien wij ook dat het Christendom weer niet in de eerste plaats geloof is; die periode gaat snel voorbij. Het wordt een sociaal stelsel; en de functie van de kerk en haar waardigheidsbeklederś is primair een sociale, ook al wordt dit ontkend. Wat is logischer dan aan te nemen, dat de sociale wetenschappen van vandaag verwant zijn aan al die occulte gaven, die wij in het verleden hebben gekend als de directe uiting en het ingrijpen van de goden. Maar dan zouden wij dus de verpersoonlijking van waarden, die in de oudheid het goden-pantheon deed ontstaan, ook moeten kunnen toepassen op de moderne sociale wetenschappen. Doen wij dit, dan hebben we weer de achtergrond. Dan kunnen wij in de sociale wetenschap plotseling niet alleen dingen aflezen, verklaren of veronderstelllen, maar we kunnen dingen beleven. We kunnen ze zien, we kunnen ze waarmaken.

Elke occulte mogelijkheid is gebonden aan de ontwikkeling van de periode, waarin ze tot uiting komt. De kernwaarde van elke occulte werking, mogelijkheid of gave is echter door alle eeuwen heen gelijk. Het openbaren van uw eigen begaafdheden op dit terrein, het werken met krachten, die voor anderen nog duister en geheimzinnig zijn, is dus eigenlijk voor een groot gedeelte afhankelijk van uw vermogen om de eeuwige waarden in de mensheid in overeenstemming te brengen met de uitdrukkingswijze, die de mensheid vandaag heeft gevonden voor de verschillende facetten van haar bestaan.

De ontwikkeling, die men in deze dagen ziet, doet wel eens ontstellend aan. Het gaat allemaal schijnbaar zo vlug. Ik zeg "schijnbaar", want de meeste mensen vergeten, dat b.v. de sociale stellingen van deze tijd kunnen worden herleid tot de Griekse filosofen, al zijn de systemen later dan ook op een meer moderne wijze uitgewerkt. Wij menen misschien, dat de moderne wetenschap geheel nieuwe gebieden heeft aangeboord. Maar de oude filosofen spraken ook al over het atoom. En de oude Chinezen wisten kennelijk al het een en ander over moleculen en zelfs over moleculaire rotatie, ofschoon wij niet kunnen verklaren hoe zij dit precies hebben gezien. Wat vandaag bestaat, is het verfijnde product van het verleden. En wat wij heden als een vooruitgang zien, is meestal geen vooruitgang van principe maar van toepassing.

Per slot van rekening, de eerste stofzuiger, die werd gemaakt, zou op het ogenblik als een ontzettend onhandig en onbruikbaar apparaat worden beschouwd. Maar het principe van de modernste, sterkste en lichtste stofzuiger is in wezen nog hetzelfde. Men laat zich in de moderne tijd maar al te vaak overrompelen door de vorm en men kijkt niet naar het principe. Willen wij de achtergrond van het occultisme vinden en willen wij onze eigen mogelijkheden uitbuiten, dan zullen wij toch wel allereerst moeten leren om te kijken naar de essentie, het principe, waarmee de dingen werken. Heeft men eenmaal het werkend principe gevonden van een bepaalde kracht of een bepaalde gave, dan zal men in elke ontwikkeling - hoe different die uiterlijk ook moge zijn - datzelfde principe erkennen en zo

weten dat het op dezelfde macht en op dezelfde wijze van ingrijpen zal reageren.

De onbeheerstheid van de moderne wereld komt eigenlijk niet zozeer voort uit het feit, dat de ontwikkeling voor de mensen te snel is. Zij komt voort uit het feit, dat de mens te veel de verschillende vormen als afzonderlijke waarden gaat beschouwen en zo de grondprincipes meer en meer verwaarloost voor een specialisme, dat blind maakt voor de algemene mogelijkheden, condities en waarden.

Een mens, die met het occultisme werkt, kan in zijn werkmethode specialist zijn, maar hij zal nooit een occulte kracht kunnen hanteren, tenzij hij van het werkend principe uitgaat en niet alleen maar van een bepaalde vorm of situatie.

Daarmee hebben wij dan zo'n beetje de achtergronden vastgesteld.

De vraag, die nu gaat rijzen is: Is het occultisme dan alleen maar datgene, wat u in de afgelopen cursus heeft besproken en beschreven? Het antwoord is: Neen. Het occultisme is veel meer en misschien ook veel minder dan u denkt.

Het occultisme is elke kracht, die niet bewust redelijk beheersbaar is door iedere mens. Het occulte is het verborgene, het duistere. Occulte gaven en krachten behoeven dus zeker niet altijd te liggen op het terrein van de z.g. paranormale verschijnselen. Zij kunnen evengoed bestaan uit het vermogen tot overreding van anderen. Want ook dit kan vaak een gevolg zijn van een zeer grote sensitiviteit, waarbij men de gedachtenprocessen van zijn tegenstander a.h.w. reeds volgt, voordat deze daaraan uiting geeft en men zo dus in staat is diens argumenten te voorkomen en eigen argumentatie aan te passen aan het begripsvermogen of zelfs enigszins aan de wens van de ander. Dat is het geheim van sommige goede verkopers en ook van enkele goede politici.

Wij moeten dus in de toekomst - want daarom hebben wij dit even aangehaald - ons denkbeeld van occult, occultisme, occulte praktijk uitbreiden. Wij moeten het gaan zien als een principe van het gehele leven, waarbij de associatie van materieel aanwezige kennis en geestelijke kennis, eventueel uitgedrukt in de filosofische achtergronden, gezamenlijk kunnen leiden tot een overwinnen van de normaal menselijke begrenzingen en belemmeringen, onverschillig waar en op welk terrein.

Er zijn in de oudheid voorbeelden te over dat mensen contact hadden met hun voorouders. De voorouderverering is niet alleen maar het stukje bijgeloof, dat menige historicus er tegenwoordig in zoekt. Er is inderdaad sprake van een voortzetting van een bepaalde persoonlijkheid. Dit gaat zover, dat wij in de bijbel maar ook in bepaalde delen van de Egyptische geschiedenis verscheidene personen (eigenlijk een hele dynastie) met een en dezelfde naam horen noemen en zien behandelen als een en dezelfde persoonlijkheid. Dit gaat zover, dat bij de Indianen, maar zelfs ook in delen van Oceanië rond de eeuwwisseling (1900) er nog mensen waren, die het werkelijke bestuur van hun stam overlieten aan een raad, waarin doden zitting hadden. Die mensen hadden daarmee (wat zij dachten, zegt men nu) een reëel contact. Het eigenaardige is echter, dat zij daarbij kennelijk ook over gegevens beschikten, die van het standpunt van een blanke werkelijk verbluffend zijn. Ik wil u een paar voorbeelden geven.

Het is voorgekomen dat een gewone fellah (boer) in Egypte, die pas was aangeworven voor de uitgravingen, in 1928 in gesprek kwam met een geoloog. Die man zei heel rustig: "Er is hier een graf. U graaft hier goed." De geoloog zei: "Hoe weet je dat?" De man zei: "Ik ben de zoon van die, en die was weer de zoon van die". Hij ging zo ongeveer 30 à 40 generaties opsommen en vertelde wat er toen was gebeurd. Het curieuze daarbij is, dat voor zover het kon worden gecontroleerd het juist was.

Een ander tamelijk bekend voorbeeld is wel de kwestie van de aanvallen van Dingaan in Zuid-Afrika, die door een islamitische neger of een moor in Algiers aan een Frans officier werd verteld. Heel eigenaardig dus. De Fransen hadden daar nog niet zozeer vaste voet, dat weet u. Ze kregen toch wel contact met het volk. De Fransman sprak met de man over vrede en de ander zei: "Maar dat is niet waar, want er is een grote oorlog aan de gang." Hij beschreef de oorlog en de omgeving en gaf de naam van Dingaan.

Hoe kan dat? Dat is toch alleen maar mogelijk, indien de geest werkelijk ergens contact heeft, indien hij a.h.w. zitting heeft in de raad der mensen.

Naarmate de mensen echter banger voor de dood zijn geworden, hebben zij de doden ook meer van zich weggedreven. Ze durven die contacten niet meer erkennen. Ze kunnen de consequenties van hun materieel leven voor hun voortbestaan moeilijk aanvaarden en omhangen dat met allerlei schijn-vertoon, met allerhande rationalisaties. Maar denkt u niet dat in feite die z.g. doden heden net zoveel zitting hebben in de raad der mensen als vroeger? Alleen: vroeger luisterden de mensen; tegenwoordig doen ze het niet.

U zult begrijpen, dat wij op die manier eigenlijk de hele ontwikkeling van de mens op de verschillen facetten zullen moeten nagaan. We zullen moeten proberen erachter te komen wat nu eigenlijk in het ontstaan van het Al, in het ontstaan van het leven voor de geest de belangrijke, de bindende factor is geweest en hoe deze in het heden een rol speelt.

Het is dus niet voor niets, dat ook in het komende verenigingsjaar twee cursussen worden gegeven, die elkaar wel degelijk aanvullen. Zoals het dit jaar de bedoeling is geweest, dat men van de andere cursus kennis nam, zo zal dat ook voor het komende jaar het geval zijn. En dat wij daarbij een splitsing hebben gemaakt, waarbij het eerste gedeelte (Cursus II) eigenlijk meer ingaat op de achtergronden van de mensheid en het ontstaan van het leven, terwijl de andere cursus die occulte waarden eruit puurt en in mogelijkheden voor de hedendaagse mens omzet, zo is dat toch één geheel. We zouden zelfs mogen stellen, dat de nieuwe Cursus I (de voortzetting van deze cursus) nimmer een voldoende peil zal kunnen bereiken, indien wij in Cursus II niet in staat zullen zijn voldoende duidelijk te maken, hoe de mensheid ontstond, hoe het leven ontstond en hoe het heelal was opgebouwd. Want de achtergronden van het z.g. occultisme zijn de achtergronden van het leven zelf. En alleen de toepassing is een kwestie van het overdragen van het oude, het bijna vergetene (wat de geest echter nog kent) naar het heden en het vinden van een uitweg om stoffelijk in je denken, in je beredenering en daardoor ook in je aanvaarding en uiting tegenover de wereld die oude waarden tot leven te wekken.

Ik hoop dan ook, dat u aan het einde van deze cursus voor uzelf zult zeggen: Ja, dit is een begin geweest.

We hebben hier veel mogelijkheden gevonden tot proeven, waarbij we de occulte wetenschap in praktijk hebben gebracht. Het is geen zwarte magie geweest. Het heeft niets te maken gehad met allerhande duistere zaken. Het is gewoon de ontwikkeling geweest van practische mogelijkheden. En als u daaraan niet voldoende heeft, dan hoop ik dat een volgend jaar u duidelijk zal maken waar de remmingen liggen, die het u onmogelijk maken het occultisme in de praktijk om te zetten. Want in deze dagen moeten wij allen toch groeien naar een meer bewust gebruik van geestelijke krachten en geestelijke waarden, al is het maar om te compenseren voor de toenemende onbeheersbaarheid van vele stoffelijke factoren in het leven.

Vrienden, hiermee besluiten wij Cursus II voor het lopende verenigingsjaar.

-:-

DE WEG TOT VERWERKELIJKING.

Bij alle leerstellingen, bij alle godsdiensten en bij alle leringen omtrent occultisme en esoterie worden wij geconfronteerd met een aantal verhalen, gelijkenissen en natuurlijk stellingen. Daaraan ontkomen we niet. Het is alleen jammer dat de praktijk, die ons wordt aanbevolen, meestal slechts voor een zeer korte periode practisch bruikbaar is. Willen wij echter een esoterisch systeem, een geloofswaarde of een lering practisch gaan beleven, dan kunnen wij dit alleen doen aan de hand van de waarden, die onze eigen tijd, ons eigen wezen en onze levensomstandigheden scheppen. En daarmede komen wij tot de vraag, die als besluit van deze cursus misschien nog interessant kan zijn:
Wat zijn voor mij de juiste wegen om wat ik heb geleerd en wat ik als waar besef voor mijzelf te verwerkelijken?

Dan beginnen wij met de <u>1e regel</u>, al is het misschien een veel herhaalde wijsheid:

Indien men een leer of een systeem wil verwezenlijken, zal men allereerst moeten weten wat men daarvan wáárlijk denkt. Hoe men zelf daarop waarlijk reageert. Beschouw - maar nu eerlijk en uitgaande van uzelf - het systeem, de leer of de eisen die daarin worden gesteld en de voorschriften, die worden gegeven. Datgene, wat u niet kunt onderschrijven, zet u apart. Wat u overhoudt is datgene, waarvan u voelt dat het voor u juist en bruikbaar zou kunnen zijn.

Hebben wij op deze manier een selectie gemaakt, dan komt de <u>2e regel</u>:

Datgene, wat wij eenmaal hebben aanvaard, moeten wij vertalen in de termen van ons eigen leven en onze eigen tijd. Als er dus b.v. staat dat ge op een bepaalde manier moet bidden, dan moet ge u niet afvragen: Hoe kan ik die ochtendgymnastiek in deze tijd doen? Maar dan moet u zich afvragen: Wat is het essentiële hierin? Ligt dat in de bewegingen of ligt het in het opgaan in het gebed, het deel eraan hebben met lichaam en ziel? Is dit laatste het geval, dan vraagt u zich af: Hoe kan ik in mijn wereld en met mijn mogelijkheden dat het gemakkelijkst verwerkelijken? Het is altijd de gemakkelijkste en eenvoudigste weg om de essentie voor jezelf uit te drukken en waar te maken. Maar laat geen enkel deel ervan weg. Verwaarloos dus niets van hetgeen je hebt aanvaard, wanneer het erom gaat het in praktijk te brengen.

<u>3e regel:</u> Maak het onderscheid tussen gestelde feiten en gestelde beloften. Als ik u zeg dat u allen helderzienden bent, omdat er in u allen een geest woont, dan is dat een feit. Als ik stel, dat u met een bepaalde methode, mits u ijverig traint, misschien helderziend kunt worden, dan is dat een belofte.

Ga nimmer uit van datgene, wat een belofte is. Ga uit van wat als zeker, wat als feit is gesteld. Maak u die feiten zo eigen, dat u zich niet meer kunt vergissen. Als dus "helderziendheid" wordt gezegd, dan zegt u onmiddellijk: Ja, want in de mens woont een geest. Die geest neemt het voor ons lichamelijk onzienlijke waar, als zodanig is elke mens principieel helderzien. Zo komen we verder.

Dan hebben we te maken met de eisen. Deze worden soms op een wat vreemde manier gesteld. Laten we de aanhef nemen van b.v. een geloofsbelijdenis, eigenlijk van de geboden: "Ik ben de Heer, uw God."
Dat is mooi. Nu moeten we weten: wie is voor mij dat Ik? Niet wat ze erover hebben geschreven of wat ze erover hebben gezegd, daarvan mag ik kennis nemen, maar voor mijzelf moet ik uitmaken: wie is dan dat Ik?
Kan ik dat Ik omschrijven, dan kan ik verdergaan en zeggen: Gij moogt geen vreemde goden voor mijn aangezicht stellen. Maar eerst dan, anders blijft

het heel willekeurig. Iemand kan dan wel een beeldje van zijn overgrootmoeder nemen en zeggen: Dat is God en je mag er geen andere beelden meer voor stellen. U moet het zelf uitmaken. Zelf bent u het begin, het punt van uitgang.

En dan de kwestie van de praktijk. Dat is helemaal zo moeilijk. De praktijk is altijd die van een menselijke maatschappij. Het is bijna onmogelijk je van de maatschappij los te maken en daarom gaan wij uit van het standpunt:

Alle verwezenlijking is slechts mogelijk binnen het maatschappelijk kader van de gemeenschap, waarvan men deel uitmaakt.
Maar nu laten wij onmiddellijk daarop volgen: Zo wij al aan de binding of gemeenschap der mensen gebonden zijn, zijn wij dit niet aan de begrippen, waarderingen en wetten van die mensengemeenschap, voor zover zij niet onmiddellijk practisch voor de handeling of voor de samenhang bepalend zijn.
Alweer een kwestie van onderscheid maken. Wat wordt er gezegd? Wat denk ik ervan? Daarin beslis ik zelf. Wat is de situatie? Daaraan kan ik niets veranderen, dus daaraan moet ik mij aanpassen.

Dan is er ook nog dat bekende punt: waar moet ik beginnen?

Elke mens is geneigd om naar het hoogste te grijpen. Het is net als met het mastklimmen. Er zijn mensen, die zo graag de ham willen hebben, dat ze de worst voorbijklimmen en haar dan op de terugweg niet meer kunnen grijpen, terwijl ze hun doel niet bereiken. Het is beter vijfmalen te streven en telkenmale iets te bereiken dan eenmaal het hoogste na te streven en niets te bereiken. Veelvuldig pogen met een beperkt doel dat voor het "ik" aanvaardbaar is en aan voornoemde voorwaarden natuurlijk ook voldoet, is de verstandigste manier van werken. Als je niet in jezelf en in je streven gelooft, mag je ook niet verwachten dat iets of iemand anders daarin gelooft.

Als je werkt - hetzij met geloof, hetzij met magie, occulte waarden of met een leerstelling - ga uit van wat je in jezelf voelt en gelooft. Deze zekerheid kun je overdragen. Op grond van deze innerlijke zekerheid kan men harmonieën bereiken, kan het eigen wezen tijdelijk of soms zelfs blijvend veranderingen ondergaan en kan men in contact komen met al wat er bestaat onder het licht van de Schepper. Alles, wat niet geheel eigen is, waarin men niet zeker is, brengt onvolledige contacten en daarmee vaak verwarrende en teleurstellende resultaten.

Nu zullen de mensen in deze tijd zich wel eens afvragen: Wat moet ik dan met al die wisselende invloeden?

Op deze wereld is het op het ogenblik zo'n beetje een komen en gaan van allerhande kosmische golven met hun nevenverschijnselen. Dat is natuurlijk heel aardig. Maar moeten wij ons daarvan iets aantrekken? En zo ja, hoe? Dan moeten we weer van onszelf uitgaan.

Dat, wat in mij een vaste waarde is, zal misschien in zijn verschijningsvorm kunnen worden bepaald door een kosmische golf, maar nooit in zijn geaardheid. Wat in mij vast is, is ook een vaste harmonie, een vaste waarde, met de wereld buiten mij. Ik houd dus geen rekening met de vaste waarden of beïnvloedingen, die elders bestaan. Ik houd alleen rekening met de zekerheden in mijzelf. Slechts indien ik bepaalde resultaten wil bereiken, zal ik trachten - voor zover ik dit weet en het mij mogelijk is - mijn grootste pogingen te doen samenvallen met de kosmische tendensen, die voor een verwerkelijking gunstig zijn.

Het is allemaal een beetje theoretisch en misschien ook wel - ik kan mij dat zo voorstellen - wat aan de droge kant. Maar deze materie is eigenlijk net zo droog als een wetboek. Er is slechts één verschil:
Bij het zoeken naar verwezenlijking bestaat er geen alomvattend: gij zult

of gij zult niet. De mens is zijn eigen rechter. Hij is dit tegenover zichzelf, nimmer tegenover anderen. Ieder spreekt voortdurend een oordeel over zichzelf uit. Het is binnen het kader van dit oordeel, dat men over zichzelf spreekt, dat men de positieve mogelijkheid moet zoeken. Er is geen enkele andere maatstaf te geven. Er is ook geen vaste reeks voorschriften op te sommen. Wij kunnen in algemeenheden weergeven - ik heb dat zo even gedaan - maar wij kunnen nooit zeggen hoe dat voor ù speciaal moet zijn.

De kern van alles is eigenlijk dit: Een mens, die gelooft en dat geloof ook kan omschrijven en dat hij in zich als een absolute zekerheid hanteert, schept hierdoor een gerichtheid, een afgestemd-zijn van zijn wezen. Hij bepaalt zo reeds waar en in hoeverre hij een résonance kent met andere werelden en ander leven en ook welke krachten uit hem, door hem of voor hem werkzaam kunnen zijn.
Dat is dus wel persoonlijk, maar het is aan de andere kant toch ook wel weer een hanteerbare sleutel.

We kunnen constateren dat een mens, die een bepaald doel voor ogen heeft en dit doel in zijn geloof volledig opneemt, zonder dat verder te beredeneren, uit zichzelf en automatisch de instelling bereikt, waardoor de verwezenlijking mogelijk wordt. We zien daartegenover dat elke mens, die tracht het werken met of het bereiken langs innerlijke krachten of geestelijke krachten stoffelijk te raionaliseren, te omschrijven of uit te drukken, alleen hierdoor reeds zijn mogelijkheden beperkt. Immers hier is geen absolute afstemming op een bepaalde kosmische kracht, geen absolute résonance met een stukje oneindigheid. Er is hier slechts sprake van een nauwkeurig omschreven menselijk facet, waarin dan misschien ook kosmische of goddelijke krachten aanwezig kunnen zijn, die dan alleen volgens de menselijke norm, wet en voorstelling tot uiting kunnen komen.

Ten laatste wil ik u nog wijzen op iets, wat menigeen over het hoofd ziet. Wij kunnen met een maximale gerichtheid en inspanning komen tot een verwerkelijking, die zeer plotseling is maar dan ook meteen voorbijgaat. Er zijn nl. twee methoden van werken.

De eerste methode, hoewel meer spectaculair, is over het algemeen minder aan te raden. Zij vergt een voortdurende inspanning, waarbij het "ik" een enorme lading in zichzelf of ergens in de omgeving veroorzaakt. Een ontlading daarvan is te vergelijken met het inslaan van de bliksem. De resultaten zijn zeer groot, maar niet van lange duur. Op die manier kunnen er wel processen worden gestart, maar niet geleid en niet beheerst. Probeer nooit iets zo één, twee, drie te doen. Wanneer u al resultaat hebt, zal het

a. zelden blijvend zijn;
b. het zal bijna altijd een grotere schok, een groter krachtverbruik voor u betekenen dan voor uw welzijn wenselijk is.

De tweede methode is de geleidelijk methode. Zij bestaat niet uit het opzamelen van krachten, die onmiddellijk en scherp worden ontladen, maar uit een voortdurende concentratie. Als u aan één punt kunt blijven denken tussen alle bezigheden door, het nooit geheel uit het bewustzijn wegbannende, dan kan daarop de kracht van eigen beleven en inzicht worden gericht. Door dit voortdurende richten ontstaat er een gestage druk in de goede richting.
Als wij dat op genezing toepassen, kunnen wij zeggen: Met zo'n bliksemslag kan men misschien een beenbreuk genezen in een paar seconden, maar er zal nooit sprake zijn van een absolute hechting van het bot; en op en rond de breuk is het bot extra kwetsbaar. Bij een voortdurend geven van de kracht zal de normale genezingstermijn misschien tot een derde worden teruggebracht, maar nu zal de genezing zo sterk en hecht zijn, dat het genezend bot sterker is in de omgeving van de oorspronkelijke breuk dan het

ooit te voren was. Misschien dat dit beeld u duidelijk maakt wat ik wil zeggen.

Ook in ons innerlijk moeten wij proberen gelijkmatig en voortdurend te werken. Als wij bepaalde denkbeelden steeds in de geest hebben, dan zullen wij daarmee veel bereiken. Als wij bij vlagen en met groot enthousiasme iets doen, maar nalaten om dit voortdurend te bevestigen, dan hebben wij misschien wel een ogenblik van contact, van beleving, van resultaat, maar geen blijvende verwezenlijking van hetgeen wij nastreven. Dat zijn zo van die punten, waaraan je dus altijd weer moet denken.

In deze dagen is alles een beetje chaotisch. En het is voor menigeen moeilijk uit te maken waar hij nu wel en waar hij niet in moet geloven. Geloof dan niet in de materiële dingen. Er is op het ogenblik in de materie maar heel weinig dat beantwoordt aan de voorstelling, die het van zichzelf geeft. Geloof aan een innerlijke waarde. Want al is de voorstelling foutief, de instelling van het ego en daarmede de résonance (het kosmisch contact) is blijvend goed, het is juist. Maak daarvan gebruik.

Laat u nooit terneer slaan door al die gekke dingen, die er gebeuren. Iemand, die geestelijk en occult verder wil komen, moet een blijmoedig mens zijn. U moogt u voor de rest zo nu en dan gedragen als een driftige druiloor of zo iets, geen bezwaar. Maar u moet steeds terugkeren in de richting van een optimistische levenshouding. En die moet u niet richten op het gebeuren, want dan valt het altijd tegen. U moet uw optimisme in de eerste plaats richten op de zin der dingen.

Niets is zonder nut. Er is niets, waaruit niet goed geboren kan worden. Als u dat kunt volhouden, dan hebt u altijd een positieve benadering van de hoge kracht en van het Goddelijke. U staat positief tegenover het leven. Elke uitwisseling van kracht, elke poging tot instelling zal dus ook positief zijn. En dat betekent, dat de resultaten zelden een vernietiging inhouden, maar over het algemeen een handhaving, een verbetering of een herschepping. En dat lijkt mij wel veel prettiger.

Over dit onderwerpje heb ik veel meer te zeggen. Ik zou natuurlijk kunnen ingaan op de gebruiksaanwijzing van: Hoe bid ik, b.v.

Bidden is heel eenvoudig. Voel God nabij en zeg tegen jezelf, dat je weet dat die God je geeft. Dan kom je veel verder dan wanneer je spreekt tot een verre God, Die je niet in je nabijheid voelt en Hem alles opsomt wat je nodig hebt.

U had kunnen zeggen: meditatie.

Meditatie is eenvoudig genoeg. Laat uw gedachten dwalen rond het onderwerp van uw meditatie. U onthult daarbij uzelf aan uzelf en gelijktijdig dringt u door in de essentie van het punt, waarover u mediteert. U ziet dan hoe het voor u bestaat en belangrijk is en kunt daardoor de afstemming, het ingesteld-zijn bereiken dat u contact geeft met wat men hogere waarden pleegt te noemen.

Nu kun je het ook nog hebben over magie.

Magie is de wetenschap, die niet als wetenschap wordt erkend. Wie magie bedrijft, brengt zijn innerlijk geloof tot uiting. Hij heeft daarbij in het oog te houden dat:

a. het initiatief voortdurend van hemzelf uitgaat; hij kan nimmer het initiatief aan anderen of iets anders overdragen.
b. alle door hem uitgebeelde wetten en krachten symbolen zijn, die hij in zich moet kunnen gevoelen. Dat, wat hij in zichzelf gevoelt, maakt hij magisch tot werkelijkheid.
c. de magie zich een doel zal moeten stellen, dat - tenzij hij duistere machten en krachten wil aanroepen - niet direct in de eerste

plaats hemzelf bevoordeelt, in de tweede plaats geen directe aantasting van de mogelijkheden of vrijheden van anderen inhoudt en in de derde plaats in zijn vervulling ruimte laat voor vergroting van het geluk der mensen.

U ziet, het zijn alle maar korte beschrijvingen. Het zijn grondregels, meer niet. Verwerkelijking van hetgeen je zoekt, van wat je in jezelf erkent, kan alleen van uit het "ik" worden bereikt. En al die regels zijn voor ieder van u toch weer een klein beetje anders van toepassing. U verstaat ze anders, u begrijpt ze anders. Om concreet resultaat te behalen, waar dan ook en hoe dan ook, zult u moeten begrijpen dat u zelf de basis bent van elk geestelijk werk. En als u dat doet, dan is de rest betrekkelijk eenvoudig.

Misschien is het wel aardig hier nog op te merken, dat de poging om jezelf te kennen (een schijnbaar moeilijke taak) gebaseerd is op het experiment.

Het experiment nl. geeft je de mogelijkheid te zien wat je schijnt te geloven en wat je werkelijk gelooft; wat je denkt te kunnen en wat je werkelijk kunt. Het experiment helpt je om voorlopig die punten te elimineren, waarmee je weinig of niets zou bereiken, zo overhoudende de enkele punten, waarin je de volledige kracht van het hogere zowel als de kracht van je eigen wezen kunt beleven, bundelen en eventueel uitstralen.

-:-

F I L O S O F I E.

Uit het bekende wordt het onbekende zichtbaar; en uit de erkenning onthullen zich de raadselen. In de beschouwing van het raadsel en het gekende wordt de oplossing gesuggereerd.

We mogen niets over het hoofd zien. We moeten eerlijk zijn en open blijven staan. Maar dan is er voor ons geen enkel onbenaderbaar punt in de kosmos; er is geen enkel raadsel, waarvoor wij de oplossing ten slotte niet kunnen vinden. We moeten echter wel oppassen, dat we niet onze oplossing zoeken, want de meesten van ons zoeken, zelfs in het hoogste geestelijke streven, slechts een zelfbevestiging. Maar iemand, die zich nog voor zichzelf moet waarmaken, mag niet verwachten, dat hij wat hij zelf nog niet kent bewust kan waarmaken in de wereld rond hem.

Leven is een wonderlijke taak. Leven omvat de vele werelden van de ziel en van de geest. Het omvat het stoffelijke bestaan dat opflakkert en uitdooft om na korte tijd opnieuw te ontstaan, misschien.

Leven is het voortdurend verzamelen van feiten, maar ook het selecteren van inzichten. Wie selecteert komt tot erkenningen, die voor het "ik" voortdurend gelijkblijven. Hij schept zichzelf een waarde, die in ziele-wereld, geestenwereld en mensenwereld gelijkelijk aanvaardbaar en erkend blijft. Zo'n mens maakt elk woord tot een incantatie, omdat zijn erkenning van de goddelijke kracht in elk woord meeklinkt.
Zo'n ziel openbaart haar volheid, zelfs in de materie, omdat zij haar goddelijke werkelijkheid erkent en deze openbaart waar zij zich slechts bewust kan zijn.

Het is natuurlijk maar een filosofie. Maar de filosofie is het bouwwerk, dat de gedachten opbouwen op de basis van gekende verschijnselen en feiten. Er zijn vele dingen die wij weten, die wij kennen en die

wij proberen te verdonkeremanen. Er zijn zoveel dingen, waarvoor wij bang zijn of die wij zo onaangenaam of onsmakelijk vinden, dat wij er liever aan voorbij zien. We zijn te veel verliefd op onze waanvoorstellingen om de werkelijkheid te willen zien. Daardoor is de wereld vol raadselen.

Terugkeren tot de feiten en de werkelijkheid is moeilijk. Maar er kan een ogenblik komen, waarop je de illusie koestert als een droom, als een spel, zonder haar te zien als een deel van de werkelijkheid. Er komt een ogenblik, dat je je leven niet behoeft aan te kleden met festoenen van burgerlijkheid, van romantiek of van absolute vrijheid en anarchistische tendensen. Er komt een ogenblik, waarop te weten dat je jezelf bent op zichzelf genoeg is.

We moeten terugkeren uit de angst voor onszelf, voor de waarheid omtrent onszelf en onze wereld. We moeten terugkeren van onze roep naar al wat buiten ons bestaat. Wij zeggen niet: Ik heb de wereld lief. Maar wij zeggen: Wereld, heb mij lief.
Wij zeggen niet: Ik wil rechtvaardig zijn, maar roepen: Geef mij rechtvaardigheid. En toch, wij kunnen dat, wat in ons rechtvaardigheid of genegenheid of eerlijkheid is slechts uit onszelf geven. En wat wij uit de wereld ontvangen, kan voor ons nooit iets anders zijn dan de wat vertekende reflex van hetgeen wij uitzenden.

Zolang wij staan in een wereld van voorstellingen, van vormen, zijn wij geïsoleerd van onze werkelijkheid. En daarom zijn wij onze eigen toevlucht, omdat wat buiten ons is ergens altijd een tikje onecht is. Begrijp dit. Werk hiermee, bewust. Dan zult ge zien dat in u de mogelijkheid bestaat om alle werelden van schijn, van begoocheling, van verblinding eenvoudig achter u te laten. Dan komt er in uw wezen één niveau vrij dat eerlijk ziet hoe de dingen zijn; dat eerlijk erkent hoe het zelf is. Pas dan begint ge waarlijk te leven. Want zoals de legende zegt:

Ware er in het paradijs de Boom des Levens en de Boom van kennis van goed en kwaad, . toen men at van de verboden vrucht (de kennis van goed en kwaad) werd de Boom des Levens ontoegankelijk.

Dit heeft een diepe zin. Waar de mens zijn oordeel stelt zonder zelfkennis, zonder erkenning van God, daar is het leven voor hem afgesloten, want hij is op zichzelf aangewezen. Daar wordt zijn hele wereld een illusie. Daar wordt de vreugde van de arbeid tot het "zijn brood verdienen in het zweet zijns aanschijns". Je wordt uit een paradijs verdreven, omdat je een waan hebt. Je wordt verdreven uit de toestand van het paradijselijk zijn, niet uit een stukje land.

Wie zoekt bewust occult te werken, wie streeft naar innerlijk bewust aanvaarden van het Goddelijke, wie deel wil zijn, harmonisch, van de lichtende krachten in wereld en Al, hij zal zijn paradijs moeten herwinnen door nimmer te oordelen over het goed en het kwaad buiten hem, maar door slechts zichzelf te erkennen voor wat hij is. Dan is de Boom des levens toegankelijk. Dan valt het persoonlijk oordeel dat aan de schepping wordt opgelegd en soms zelfs aan de Schepper, de persoonlijke kennis van goed en kwaad, weg en komt daarvoor in de plaats de aanvaarding van de goddelijke maatstaf.

Het is maar een filosofie. Maar ik geloof toch, dat wij aan het einde van deze laatste bijeenkomst wel mogen zeggen: Niet aan ons is het om te oordelen. Want ons oordeel is gebaseerd op onze illusies en onze angsten. Maar aan ons is het om in waarheid te leven en te erkennen dat de levende kracht in ons sterker moge zijn en het bewustzijn zover moge stijgen, dat wij leren, als eens de eerste mens, aan alles zijn naam te geven. En zo de inhoud omschrijvend in die kosmische taal, waarin de zielen spreken, die deel zijn van het eeuwig Koninkrijk.

:-:-: